

ABDULLAH ÖCALAN

SEÇME YAZILAR

CİLT – I

Institut kurde de Paris

**WEŞANÊN
SERXWEBÛN**

2. Baskı

Institut kurde de Paris

5.50 .

Abdullah Öcalan

SEÇME YAZILAR
CİLT - 1

Institut kurde de Paris

Institut kurde de Paris

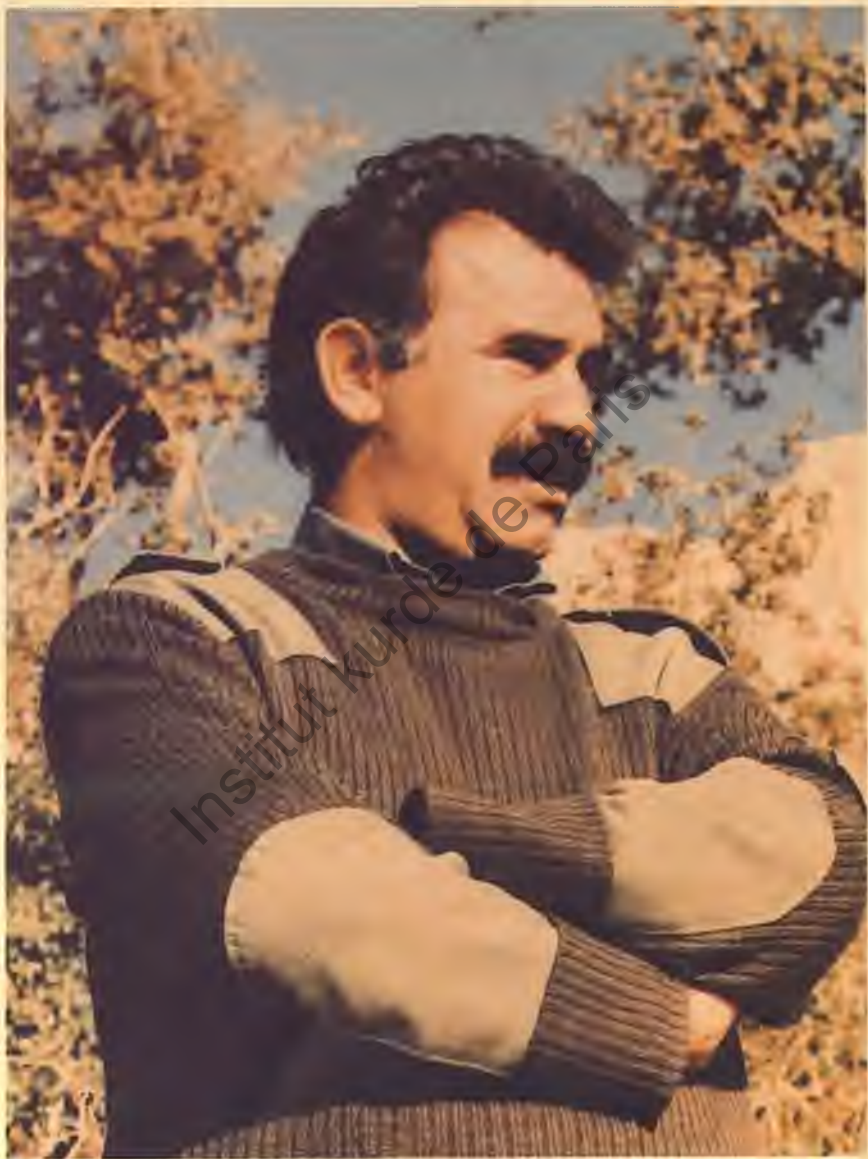
ABDULLAH ÖCALAN

*Institut Kurde de Paris
Bibliothèque
Fonds Mirella Galletti*

SEÇME YAZILAR

CİLT - I

**WEŞANÊN
SERXWEBÛN**

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN

ABDULLAH ÖCALAN

SEÇME YAZILAR

CİLT - I

Institut kurde de Paris

**WEŞANÊN
SERXWEBÛN**

WEŞANÊN SERXWEBÛN -34

Birinci baskı: Ağustos 1986

İkinci baskı: Ağustos 1991

Institut kurde de Paris

Herausgeber:

Agri Verlag

Vogelsangerstr. 286

D-500 Köln 30

İÇİNDEKİLER

Sayfa

Yayınevi Notu	11
---------------------	----

YURT DIŞINA ÇIKIŞ VE DİRENİŞ HAREKETİMİZİN YENİ DÖNEMİ ÜZERİNE	17
---	----

Giriş	17
1- Tarih, Göç ve Anayurda Dönüş Konusunda Neyi Öğretiyor?	20
a) Tarihte Halkları Yurtlarından Sürme Hareketi ve Buna Karşı Direniş	20
b) TC'nin Kürdistan üzerindeki İşgal, Mecburi İskan Uygulamaları ve Buna Karşı Direnme	33
2- PKK Hareketinin Ortaya Çıkışı, Ulusal Gerçekliğe Yönelme ve Ulusal Kurtuluş Siyaseti	45
3- PKK Hareketinin Ülke Dışına Çıkışı, Önemi ve Sonuçları	52
4- Ulusal Direniş Hareketinin Yeni Dönemi	58
a) Yeni Dönem Direnişi Hangi Koşullar ve Olanaklar İçinde Gerçekleşiyor	58
b) Yeni Dönemde Başarılması Gereken Görevler ve Dayatılması Gereken Devrimcilik	63

TÜRKİYE TOPLUMUNUN BUNALIMI, YENİ KİMLİK ARAYIŞI VE AYDINLARIN SEFALETİ	77
--	----

1- Aydın Tanımı ve Tarihsel Gelişim İçinde Aydın	82
2- Türk Aydınlanma Hareketi'nin Tarihi, Sosyal ve Kültürel Temel	86
3- TC ve Aydınlar	90
4- 12 Eylül Faşist Rejimi ve Aydınlar	95
a) Türk Tarihi Bilimsel Temellerde Yeniden İşlenmelidir	98
b) Türkiye Aydınları Kemalizm ve Ordu Kavramlarının İzahını Doğru Temellerine Oturtmalıdır	100
c) Basın-Yayın, Eğitim Kurumları ve Türkiye Aydınları	105

- d) Kemalizmin Yarattığı Kişilik Derinliğine Kavranmalı ve Bağımsız Kişiliğe Ulaşmak İçin Bu Kişilik Reddedilmelidir 107
- e) Faşizmin Dayattığı Kültürel Ortama Karşı Bağımsızlıkçı, Demokratik ve Sosyalist Kültür-Sanat ve Edebiyat Temel Alınmalıdır 112
- f) Nasıl Bir Türkiye Sorusuna Doğru ve Net Cevap Verilmelidir 115

SOSYALİZMİN SORUNLARI VE M. GORBAÇEV DÖNEMİ 119

- 1- Sosyalizmin Sorunlarının Tarihsel Gelişimi 122
- 2- Sosyalizm İçin Mücadele ve SSCB'nin Konumu 134
- 3- Dünya Sosyalist Devrimi ve Sorunları 140

KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİ'NİN İLANI, HALKIMIZIN TARİHİ DİRENME KARARIDIR 151

- 1- PKK Öncülüğü, Cephenin Gerekçesi ve Zaferin Güvencesidir 156
- 2- Halkımız Cephe Silahıyla Savaşacak ve Kazanacaktır 160
- Yurtsever Kürdistan Halkı! 165
- Türkiyeli Devrimciler, İlerici-Demokratik Güçler, Aydınlar ve Türkiye Halkı! 168
- Ortadoğu Halkları ve İlerici-Demokratik Güçler! 171
- Faşist Generaller Çetesil 172
- Partili Tüm Militanlar! 174

YİĞİT KÜRDİSTAN HALKI; CEPHE BAYRAĞI ALTINDA TOPLANALIM VE SAVAŞALIM 179

- 1- Kürdistan'da Devrimci Cephe ve Sınıf 181
- 2- PKK ve Cephesel Gelişme 190
- 3- Kurtuluşa Giden Yolda ERNK, Halkımızın Altında Toplanacağı Bayrak, Elindeki Tek Silahtır 192
- 4- ERNK, Bağımsızlık Mücadelesinde Her Türü İşbirlikçi-Reformist Akımları Teşhir ve Tecrit Edecektir 200

5- ERNK, Ulusal Birliğe Giden Yolda Temel Bir Güvencedir	203
6- ERNK, Dünya Sosyalist Devriminin ve Bölge Kurtuluş Hareketlerinin Vazgeçilmez Müttefikidir	204
7- Türkiye İşçi Sınıfı ve Halkı Bu Tarihsel Çağrıya Cevap Vermelidir	206
Partili Militalanlar ve Tüm Kürdistan Halkı, Partimizin Dalgalandırdığı Cephe Bayrağını Yükseltmek İçin İleri!	208
ŞANLI 15 AĞUSTOS ATILIMININ I. YILDÖNÖMÜ VE DOĞRU DEVRİMCİ SİYASETİN ZAFERİ	213

Giriş	213
1- Tarihte Direniş Gerçekliğimiz ve Bazı Özellikleri	219
2- 15 Ağustos Atılımının Ulusal Kurtuluş Mücadelemizdeki Yeri, 15 Ağustos Eylemlerine Kimler Hangi Gerekçelerle Saldırdılar ve Gelişmeler Neyi Kanıtladı?	225
3- 15 Ağustos Devrimci Atılımının Ortaya Çıkardığı Bazı Özellikler ve Kazanımlar; Giderilmesi Gereken Hata ve Yetersizlikler	235
4- Devrimci Siyasetimiz Daha Yetkin Biçimde Uygulanmalı, Yersiz Kayıpların Önü Mutlaka Alınmalı, Tasfiyeci-Provakatif Eğilimlere Yaşam Hakkı Tanınmamalıdır	244
5- Partimizin Siyaseti 15 Ağustos Atılımında Bir Kez Daha Doğrulanmış ve Zafere Olan İnancı Sarsılmaz Kılmıştır	247

TALİMATLAR

ÖLKEMİZ VE ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELEMİZ YENİ BİR DÖNEME GİRERKEN SORUNLAR VE ÇÖZÜM YOLLARI	259
BÖLÜM I	259
BÖLÜM II	264
BÖLÜM III	270
BÖLÜM IV	276
BÖLÜM V	281
BÖLÜM VI	288

SON SİYASAL GELİŞMELER VE DEVRİMCİ
GÖREVLERİMİZ; FAŞİST TC SÖMÜRGEÇİLİĞİNE KARŞI
PKK DİRENİŞÇİLİĞİNİ VE KÜRDİSTAN HALKININ
ULUSAL KURTULUŞ EYLEMİNİ GELİŞTİRMEK İÇİN
BÜTÜN PARTİ ÇALIŞANLARINA ÇAĞRI 295

- 1- Emperyalizmin Lübnan Odağındaki Saldırı ve
Politik Oyunları Tutmamıştır 295
- 2- İran-Irak Savaşı, Bölgesel Gelişmeleri Bünyesinde
Barındıracak Aşamaya Varmıştır 296
- 3- Güney Kürdistan'da Son Derece Uygun Politik
Savaş ve Kitle Potansiyeli
Değerlendirilememektedir 298
- 4- Faşist Türk Sömürgecileri, Ekonomik ve Siyasal
Çıkmazlar Batağındadır 299
- 5- Kürdistan Halkı, Sömürgeci Zora Karşı
Direnmek Kararlılığındadır 300
- 6- Küçük-Burjuva Oportünizminin
Sahte "Burjuva Demokrasisi" Faşist-Sömürgeci
Devlete Alternatif Olamaz 303
- 7- Partimizin Örgütsel Hamlesini Kavrıyalım,
Bütün Gücümüzü Ulusal Kurtuluş
Eyleminin Örgütlenmesine Sarfedelim 304

Yayinevi Notu

PKK Genel Sekreteri **Abdullah ÖCALAN** yoldaşın seçme yazılarının derlenmesinden oluşan kitaplar serisinin I. Cilt'ini uzun bir çalışmadan sonra nihayet okuyucularımıza sunuyoruz. Derlediğimiz ve bir kısmını elinizdeki I. Cilt'te topladığımız yazılardan bazılarını yayınlamamız arasında yer alan **Serxwebûn** gazetesinde daha önce yayınlamıştık. Yazıların güncelliğini ve önemini dikkate alarak, bunları bir kitap halinde yayınlamayı ve böylece okura toplu olarak sunmayı bir görev olarak kabul etmekteyiz. Okur, I. Cilt'ini yayınladığımız **Seçme Yazılar**'da birçok gelişmeye ve soruna yeterli ve doyurucu cevapları bulacaktır.

"Yurt Dışına Çıkış ve Direniş Hareketimizin Yeni Dönemi Üzerine" kaleme alınan yazı, 12 Eylül faşist Türk cuntasının iktidara gelişi ardından yaşanan sürecin özelliklerini izah etmenin yanı sıra, PKK'nin devrimci direniş temelinde yeni döneme ilişkin hazırlıklarını da içermektedir. Tarihte ve günümüzde yurt dışına çıkış, yani huruç hareketinin özelliklerinin de geniş bir perspektifle açıldığı yazıda, mültecileşme sorununa da değinilmektedir.

12 Eylül sonrası dönemde, mevcut sol güçlerde iki tür eğilimin ortaya çıktığı bilinmektedir. Yurt dışına çıkan bu güçlerin ağırlıklı bir bölümü huruç hareketini kalıcılaştırdılar, mültecileşmeye dönüştürdüler. Halen de bu özelliklerini sürdürmekte; mülteci yaşamı kabul edilir bir yaşam olarak göstermeye çalışmaktadırlar. Bu çevrelerin aksine, PKK hareketi yurt dışına çıkışı Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini yükseltmenin bir vesilesi haline getirerek direnişi yeniden ülkeye taşımasını bildi. Bütün bu konulara açıklık getiren ve 1984 Haziran'ında yayınlanan bu yazı, 15 Ağustos Atılımı ile yeni bir döneme giren ulusal kurtuluş mücadelesinin bu yeni döneminde, dayatılması gereken devrimciliğin ne olması gerektiği sorusuna da cevap vermektedir. Yazı bir bütün olarak değerlendirildiğinde, bugün devrimci güçlerin içine girmesi gereken sürece geniş bir açıklık getirmektedir.

Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesinin kaydettiği yükselişin tersine, Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketinde bir durgunluk ve hareketsizlik yaşanmaktadır. Böylesi bir durumun ortaya çıkmasında, devrimci güçlerin rollerini oynayamamaları ve devrimden uzaklaşmaları temel bir yer tutmaktadır. Halkın devrime kaldırılmasında küçümsenemez bir görevi yerine getirmeleri gereken Türkiye aydınlarının durumu ise, tam bir sefaleti yansıtmaktadır. Bu nedenle de, Türkiye toplumunda varolan bunalımın mevcut böylesi bir yapıyla aşılması mümkün görünmemektedir. İşte, **“Türkiye Toplumunun Bunalımı, Yeni Kimlik Arayışı ve Aydınların Sefaleti”** isimli yazı bu sorunlara güçlü bir cevap vermektedir. Türkiye toplumunun ilerleyememesi ve devrimci gelişmeleri yaşayamamasının nedenlerini, Türk aydınlarının neden bir sefalet içinde yaşadıklarını ve bundan nasıl kurtulunacağını açıklayan bu yazı, 1985 Haziran'ında yayınlanmasına rağmen, bugünkü sorunlar açısından da temel bir perspektif sunmaktadır.

Kitaba üçüncü sırada, **“Sosyalizmin Sorunları ve M. Gorbaçev Dönemi”** adlı yazıyı aldık. Günümüzde önemli gelişmeleri yaşamaktayız. ABD emperyalizminin Reagan'ın şahsında yürüttüğü saldırgan politikası başta sosyalizm güçleri olmak üzere devrim güçlerini önemli görevlerle karşı karşıya getirmektedir. Emperyalizmin saldırganlığını engellemenin yanısıra, sosyalizmin etkinliğini artırma gibi bir görevin de gerçekleştirilmesi gerekmektedir. Emperyalizmin artan saldırganlığına karşı sosyalizm güçlerinin içinde bulundukları yetersizlikler ve bu saldırılara güçlü bir cevap vermedeki zayıflıkları, üzerinde durulması

gereken konuların başında gelmektedir. Bu yazıda, SSCB'de Yuri Andropov dönemi ile başlayan olumlu gelişmelere değinilmekte birlikte, sosyalizmin önündeki görevlere de dikkat çekilmektedir. Sosyalizmin görevlerini ve yaşadığı gelişmeleri kavramada temel bir perspektif sunan yazı, M. Gorbachev'in SBKP Genel Sekreterliğine getirilmesi süreci ile, yoğunlaştırılması gereken çalışmalara da ışık tutmaktadır. Bir yıl önce yapılan bu değerlendirmelerdeki hedeflerin bugün SBKP tarafından gündeme alınmış olduğu görülmektedir. SBKP'de ve devlette ortaya çıkan bürokratizm, disiplinsizlik, yozlaşma vb. görünüşler, Komünist Partisi'nin bu yılın ikinci ayında gerçekleştirdiği Kongrede de ele alındı; ve eleştirisi yapıldı.

1985 yılı, ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından son derece önemli gelişmelerle dolu bir yıl oldu. ERNK'nin ilanı bunlar içinde baş sırayı tutan bir gelişmedir. Cephenin devrimci direniş eylemleri temelinde ilan edilmesi, halkımızı da güçlü bir biçimde etkisi altına aldı. ERNK'nin ilanı, halkımız, ülkemiz ve Partimiz tarihinde tarihsel bir adımı ifade etmektedir. ERNK'nin ilanı dolayısıyla, **Serxwebûn** gazetesinin Mart ve Nisan sayılarında, **Abdullah ÖCALAN** yoldaşın iki yazısı yayınlandı. "**ERNK'nin İlanı Halkımızın Tarihi Direnme Kararıdır**" ve "**Yiğit Kürdistan Halkı; Cephe Bayrağı Altında Toplanalım ve Savaşalım**" adlarını taşıyan her iki yazıyı da İ. Cilt'e almayı uygun gördük. Çünkü her iki yazı da, ERNK'nin ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından taşıdığı önemi ve bu adımı halka, yurtseverlere ve devrimcilere dayattığı görevleri izah eden ve birbirini tamamlayan değerlendirmeleri içermektedir. Değerlendirmelerin bütünselliğini korumak açısından, yazıların ikisine birden kitapta yer verilmiştir.

ERNK'nin kuruluşuna, tarihi ve güncel önemine ilişkin ayrıntılı değerlendirmeleri, okur bu yazılarda bulacaktır. Birinci yazıda, Cephenin kuruluşunu gerektiren koşullar, Cephenin öncülüğü ve bunun dayattığı görevler izah edilmektedir. Partili militan ve sempatizanlara, yurtsever Kürdistan halkına, Türkiye halkı ve devrimci güçleriyle Ortadoğu halklarına ve ilerici-demokratik güçlere yönelik tek tek çağrıların da yer aldığı yazı, ERNK'nin ilanı ile birlikte tüm bu çevrelere düşen görevleri ortaya koymaktadır.

"Halkımız, 21 Mart 1985 Newroz'unda Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanı ile en yaşamsal silahlarından birine kavuştu" diyen PKK Genel Sekreteri **Abdullah ÖCALAN** yoldaş, Cephenin ilanı ile ilgili ikinci yazısında ERNK'nin halkımız için taşıdığı önemi böyle ifade ediyor. Kürdistan halkı bu silaha

kavuşmak için az uğraş vermedi. Yüzlerce evladının kanını dökmeyenin yanısıra bir yığın acı ve yoksunluklar pahasına bu silahı eline aldı. Halkımıza açısından son derece önem ifade eden Cephe silahının kavranması ve bayrağı altında ulusal birliğin yaratılması, ulusal kurtuluş mücadelemizi zafere götürecektir. ERNK'nin ilanında PKK'nin önemli rol oynadığı ve onun öncülüğüne damgasını vurduğu bilinmektedir. İşte, PKK'nin öncülüğü, Cephenin zafere gitmesinin de garantisidir.

ERNK'nin ilanının üzerinden 1,5 yıla yakın bir zaman geçti. Cephenin kuruluşunun ilanında belirtilenler, bugün için de geçerliliğini sürdürmektedir. O gün için söylenenler, bugün ERNK'yi güçlendirme çalışmalarına temel teşkil eden görüşlerdir.

15 Ağustos tarihsel atılımı için dile getirilenler ve yapılan değerlendirmeler, bu adımın halkımız için önemini ortaya koymuştur. 15 Ağustos Atılımının I. Yıldönümü vesilesiyle **Serxwebûn**'un Ağustos 1985 sayısında yayınladığımız, "**Şanlı 15 Ağustos Atılımının I. Yıldönümü ve Doğru Devrimci Siyasetin Zaferi**" yazısı, **Abdullah ÖCALAN** yoldaşın bu konudaki kapsamlı bir değerlendirmesidir. 15 Ağustos Atılımının tarihsel önemi üzerine söylenenleri ve yazılanları toplu bir görüşle bu yazıda bulmak mümkündür.

Yazı, 15 Ağustos Atılımının tarihsel önemini hiçbir boşluğa yer bırakmaksızın ortaya koymaktadır. Bu atılımın II. yıldönümüne girdiğimiz bir dönemde, bu yazıda belirtilenler daha da güçlü bir içeriğe kavuşmaktadır. Bir yıl önce söylenenlerin doğruluğu bugün daha fazla ispatlanmıştır. 15 Ağustos Atılımı ile birlikte, yazıda da ifade edildiği gibi, halkımız için varlıkları tartışılmaz önemde olan şehitlerimizin anılarının gerekleri de yerine getirilmektedir. 15 Ağustos'un II. yıldönümünü yaşadığımız bu günlerde bu gerçeklik fazlası ile kanıtlanmıştır.

I. Cilt'in son bölümüne ise, çeşitli tarihlerde yazılmış talimatları aldık. Bu talimatlar, yazıldığı dönemin sorunlarına çözüm getirmenin yanısıra, iyice özümseven kavrandığında günümüzde yaşanan birçok gelişmeye de cevap verebilecek niteliktedir.

I. Cilt, talimatlarla birlikte tamamlanmış oluyor. Cilt'te yer alan yazılar tarih sırasına göre dizilmiştir. Bu yöntem, yazıların bütünselliğini korumak açısından seçilmiştir. Okur, bu yazılarda, aynı zamanda daha önceden söylenip de sonradan doğruluğu bizzat pratik gelişmelerle de ispatlanmış olan birçok gerçeği bulacaktır.

Yayınevimiz, **Abdullah ÖCALAN** yoldaşın çeşitli dönemlerde gelişmelere cevap veren yazılarından bazılarını böylesi bir ciltte toplamakla önemli bir görevi de yerine getirmektedir. Yazıların kapsadığı tarihler arasında; **Abdullah ÖCALAN** yoldaşın daha değişik konulardaki başka yazıları da bulunmaktadır. Ancak bunların hepsini bir tek ciltte sığdırmak mümkün değildir. Bu daha değişik bir çalışmanın konusudur. Biz elinizdeki ciltte, dönem açısından özellikle yararlı olduğuna inandığımız yazılardan seçmeleri toplamayı uygun gördük. Öyle inanıyoruz ki, okur da bu ciltte aradığını elde edebilecek ve açıklık getirilmesini istediği birçok konuya yeterli izahı bu eserde bulabilecektir.

WEŞANÊN SERXWEBÛN
Ağustos 1986

Institut kurde de Paris

Institut kurde de Paris

YURT DIŞINA ÇIKIŞ VE DİRENİŞ HAREKETİMİZİN YENİ DÖNEMİ ÜZERİNE

Giriş

12 Eylöl faşist-sömürgeci yönetiminin azgın saldırıları altında geöen uzun bir süre içinde, büyük bir cesaret ve özveriyle tamamlanan devrimci hazırlıkların ölkeye büyük oranda aktarılması da başarıyla geröekleőtirilmiőtir. Devrimci güçlerin askeri-faşist darbe sonrası önemli oranlarda dış alanlarda bulunmaları ve aynı zamanda bölgemiz devrimci hareketlerinin özellikleri nedeniyle, ölke dış faaliyetlerin, ölke içinde devrimci mücadele üzerindeki etkileri sorununa değinmek gerekli bir hale gelmiştir.

İçinde bulunduğumuz aşama, önemli derslerle doludur. Gerek geömiőt tarihin irdelenmesinde ve gerekse geleceğe doğru bir yöneliőt geröekleőtirmede, dönemin ortaya çıkardığı sonuçları en doğru biçimde özümsemek ve gereklerini yerine getirmek ertelenemez bir görevdir. Öyle ki, bir yanda mülteci devrimcilik, devrimci mirası alabildiğine kemirip, üzerinde tepinerek yıkıcı çabalarıyla son derece olumsuz bir rol oynarken; diğer bir kesim dışardaki acımasız yaşam koşulları altında en kıt

olanakları değerlendirerek üzerindeki imha tehlikelerini boş çıkarp, ülke topraklarında direnişi yeni boyutlarda yükseltme faaliyetleri yürütmektedir. Elbetteki bu durum, tümüyle sınıfsal bir temele dayanmaktadır. Bu konuda ileri sürülen örtülü-örtüsüz bir takım anlayışlarla, mülteci bir yaşamın meşru gösterilme çabaları ise bilinmeyen bir durum değildir. Öyle ki, dışarıda bazıları en soysuz güdülerini kurtarmak için en yüce devrimci değerlere ihanet etmekten çekinmemektedirler. Sınıfsal özleri gereği, devrimci dönüşümü gerçekleştirme gücünden yoksun olan bu kesimler, mevcut durumlarını örtbas etmek için teorik kılıflar yaratmaktan da geri durmamaktadırlar. Yüce devrimci görevlere en soysuz bir biçimde sırt çevirme bir teori düzeyine yükseltildiğinde ve bu, devrimcilere ve kitlelere dayatılmak istendiğinde, devrimci güçler açısından mutlaka en açık bir tarzda teşhir edilmesi gereken bir tehlike oluşturur. Ülke dışında devrimciliği tanınmaz hale getirme anlayışlarını teşhir etmek ve bunların kime hizmet ettiğini göstermek bu açıdan zorunludur. Ve, hele bugün Filistin direniş hareketinin başına gelenler tüm yıkıcı sonuçlarıyla ortadayken, 12 Eylül sonrası Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketinin binlerce unsurunu dışarıya çıkarmış olması, yine binlercesinin zindanlarda işkence, ölüm ve çürümeye mahkum edilmesi, konunun üzerinde daha da özenle durmayı gerektirmektedir. Devrimci hareketin iltica koşullarından fazla tahribat görmeden güçlü çıkması ülke içi devrimci faaliyetlerin zarar görmemesi için, doğru devrimci faaliyetin ne olması gerektiğini açıkça göstermek gerekmektedir.

Yakın tarihi geçmişte bölge halklarının yaşadığı gerçekler ve aynı tehlikenin Kürdistan halkının başına da getirilmek istendiği göz önüne getirilirse, mülteci hareketi diyebileceğimiz bu hareketin yalnız devrimcilik açısından değil, bir halkın ulusal varlığı açısından da nasıl bir tehlike arzettiği rahatlıkla görülür. Geçmişte Ermeni halkının, günümüzde ise Filistin halkının yaşadığı acı gerçekler bilinmektedir. İşte çok kısa olarak değinebileceğimiz bu nedenlerden ötürü, sert baskı, yıldırma, imha dönemleri olan geri çekilme yıllarında ya direnişi hazırlama, ya da bir daha ülkeye dönmeme, devrimci görevlere sırt çevirme biçimindeki ikili ve çelişkili yaşam tarzının tüm boyutlarıyla ortaya konulması gereklidir.

Eğer, yeniden bir hazırlık yapma, bunun için hata ve eksikliklerini görebilme, kaybedilen güçlerini telafi etme, bir soluk alma ve ileride devrimci direnişi tekrar cesaretle yükseltme anla-

mindaysa, bu çıkışlar zorunlu, tarihi ve bir o kadar da olumlu sonuçlar bırakan iltica hareketleridir. Ama eğer, geri çekilme bir kaçma ve çürüme aracı olarak kullanılacaksa, direnişten tümüyle vazgeçilerek geri çekilmenin en gerici bir tarzı ortaya çıkarılmışsa, o durumda en az içindeki baskıcı gücün yok etme hareketi kadar olumsuz etki taşır. Kendi içinde bir çürüme ve imha anlamına gelir. Evet, bu iki yönün ve temsilcilerinin en net biçimde açığa çıkarılması gerekmektedir.

PKK, çok kısa denilebilecek bir süre içinde, sömürgeci düşmanın halkımızı imha hareketini en çok derinleştirdiği bir ortamda direniş temelinde ortaya çıkarak, düşmanın alçakça emellerini boşa çıkartmış, bağımsızlıkçı ideolojiyi ülke sathına dalga dalga yayarak Kürdistan ulusal kurtuluşunun bir gerçek haline gelmesinin sağlayıcısı olmuştur. Kürdistan'da yaratılan bu uyanış, bugün tam bir savaşa dönüştürülmüştür. Yüzlerce devrim şehidinin PKK ideolojisinin gücüyle silahlanarak kendi ölümlerinde bir halkın doğuşunu ve savaşını yaratmalarıyla ki, Kürdistan tarihi ileriye doğru akmaya başlamıştır. PKK, 12 Eylül sonrasında düşmanın saldırılarını boşa çıkartmak, mücadeleye gerekli güç ve olanakları yaratmak için yöneldiği dış alanlardaki hazırlıklarını önemli oranlarda tamamlayıp, bu hazırlıkları ülke pratiği ile kaynaştırmayı başarmıştır. Tarihimizin gelip dayandığı bu noktada, PKK'nin halk varlığımız açısından anlam ve önemi mutlaka bilince çıkarılmalıdır. Geleceğimizin yaratılışını bünyesinde temsil eden bu gücün, ülke dışı faaliyetlerini tam bir kararlılık ve cesaretle ülke pratiğine aktardığı bugün, halkımız için direniş temelinde ulaşılacak bağımsız bir yaşamın yolu en net biçimde açılmıştır. İşte şimdi, bu yolu izlemek zorunda olan bir halk vardır, ve bu halk her ne pahasına olursa olsun hiçbir saptırmaya izin vermemek durumundadır. Böylesine tarihi bir dönüm noktasında, en soysuz bir biçimde devrimci görevlerin örtbas edilmesi çabalarına fırsat tanımının adeta halkın kendisine sıkılması bir kurşun olacağı açıktır. Belirtildiği gibi, ya devrimci görevlere en sıkı biçimde sarılarak olanaklar ne olursa olsun cesaretle pratiğe yönelinecek; ya da adına hangi büyük sıfatlar verilirse verilsin en soysuz bir çürüme, dağılma, teslimiyet ve yok oluş yaşanacaktır.

O halde, son yıllarda bölge, Türkiye ve Kürdistan hareketlerinin ortaklaşa yaşadığı bu gerçekliğe nasıl bakmalıyız?

Sorunu güncel olduğu kadar, taşıdığı tarihsel önemden dolayı da, geniş tarihsel bir kapsam içinde ele almak gerekmektedir.

1- Tarih Göç ve Anayurda Dönüş Konusunda Neyi Öğretiyor?

a) Tarihte Halkları Yurtlarından Sürme Hareketi ve Buna Karşı Direniş

Tarihte hem karşı-devrimin azgın saldırılarının ve hem de devrimci terörün alabildiğine uygulandığı dönemlerde birçok hicret hareketinin ortaya çıktığı görülür. Karşı-devrimin saldırıları karşısında sınıflar ve halklar, insanlık olarak elde ettikleri tüm olumlu değerlerin barbar baskılar altında imha edilip, en aşağı bir insan derecesine düşmemek için sonuna kadar direnmiş; ve bunun da ötesinde, tümüyle yok olacakları bir döneme girdiklerinde her şeylerini kaybetmektense, umutlarını ve insanlıklarını muhafaza ederek, kaybettiklerini yeniden elde etmenin derin umudu ve hazırlığı içinde olmak gereğiyle hicret hareketine başlamışlardır. Egemen sınıflar ise, ezilen sınıflar ve halkların mücadeleleri karşısında varlıklarını sürdüremez noktaya geldiklerinde çareyi kaçmakta bulmuşlardır. Açık ki, ülke topraklarından bu iki çıkış arasında tam bir karşıtlık vardır. Tarihe kısa bir bakış, bu gerçekliği bütünüyle açığa çıkaracaktır.

Sınıfsal sömürü olgusunun gelişmesiyle birlikte, halkların köleleşmeye karşı direnişleri ve bu temelde göç olgusu da ortaya çıkar. Özgür aşiretler, yeni gelişmekte olan köleci sınıf karşısında özgürlüklerini yitireceklerini anladıkları noktada, çoğunlukla sarp dağlara ve ormanların derinliklerine çekilmişler, ya da kendi yurtlarından koparak başka alanlara doğru göç etmişlerdir. Tarihin bu dönemlerinde kavimler, aşiretler, kabileler biçiminde bir göçler dalgası vardır. Yabancı hakim güçlerin, köleleşmeye karşı direnen aşiretler, halklar ve birey üzerindeki korkunç zulmü de yine bu dönemin en belirgin özelliklerindendir. Bilinir ki bu dönemde, köleleşmeye karşı direnen halklar, yabancı güçler tarafından ya tümüyle kırimdan geçirilmiş, ya da bu güçlerin kendilerine ulaşamayacakları alanlara çekilerek, çok geri bir konumda da olsa, özgür varlıklarını korumuşlardır. Yurtlaşmanın henüz başlangıç evrelerini oluşturan tarihin bu aşamalarında, maddi zayıflıkları nedeniyle yabancı egemen güç karşısında yurtlarından kopmak zorunda da kalsalar, bu aşiretler ve halklar, yine de hiçbir zaman direnmesiz bir köleliği, kendi toprakları üzerinde köleliğe boyun eğmeyi kabul etmemişlerdir. Bu döne-

min belirgin örnekleri olarak bir Asur yayılması, Köleci Roma'nın kıtaları kapsayan bir istila ve işgal hareketi vardır. Ancak, tüm bu yayılma ve istila seferlerinin, halkları yurtlarından sürmenin; milyonlarca insanın katledilmesi, halkların soykırımından geçirilmesi temelinde gerçekleştirildiği bilinmektedir. Köleci sınıf ve halkların bu istila seferleri karşısında, direnmeyi süreklileştiren ve özgürlüklerinden taviz vermeyen halklar varlıklarını korudukları gibi, günümüze ulaşan güçlü kültür mirasının da yaratıcısı olurken; yenik düşerek köleleşenlerse erimişlerdir.

Köleci sistem, nasıl ki özgür aşiretler ve bireyin köleleştirilmesi amacıyla yaygın işgal ve istila seferleri ile gelişmişse, daha üst bir toplum biçimini ifade eden feodalizm de yine gelişimini istila hareketi ile sağlamıştır. Geniş topraklar üzerine yayılma ve o alanlarda yaşayan halk topluluklarının serfleştirilmesi, feodalizmin en belirgin karakteridir. Toplumsal gelişme açısından oldukça ileri bir evreyi ifade eden feodalizm ve bu toplumun temsilcilerinin başlangıçta eski toplumun egemenlerine karşı çok çetin mücadele aşamalarından geçtikleri, iki sistem arasındaki çarpışmanın dinden ahlaka, felsefeye, sosyal ilişkiler alanına ve benzerlerine kadar toplumun bütün yönlerine yansıdığı, gelişmenin yolunun tüm bu alanlarda verilen acımasız savaşlarla açıldığı gerçeği bilinen bir olgudur.

Köleci sistemin bağrında yeni toplumun filizleri atmaya başladığında, hakim güçler bunu boğmak için vahşet dönemini bile gerilerde bırakan, insanlığı adeta tükeniş noktasına sürükleyen bir rolün sahibi olmuşlardır. Toplumsal bir devrimin gelip kapıya dayandığı her dönemde olduğu gibi, bu aşamada da çöküş halindeki eski toplumun egemen sınıfları baskı altında tuttukları ezilen sınıf ve halklar üzerindeki –neredeyse tüketme noktasına varan– uygulamalarını, yeni toplumun temsilcileri olarak belirenlerin üzerinde doğrudan bir imha hareketi olarak somutlaştırmışlardır. İslam dininin kurucusu ve en belirgin şahsiyeti olan Muhammed'in o meşhur hicreti, böyle bir saldırı karşısında zaferi güvencelemenin teminatı olarak başvuru bir göç hareketidir.

Bir halklar mozayığı olan Ortadoğu, tarihin en eski çağlarında beri benzeri hareketlere tanık olmuştur. Hatta denilebilir ki, en güçlü hicret hareketleri bu bölge halklarının bünyesinde ortaya çıkmıştır. Muhammed'in hicret hareketi buna bir örnek olduğu gibi, Musa'nın Ben-i İsrail kavminin ve daha sonra İsa'nın 12 Havari'lerinin hicreti de bunun diğer örneklerini oluşturmakta-

dır. Bunlar, tarihin en eski dönemlerindeki bölgemiz halk hareketlerinin günümüze kadar süren etkilerinin oluşumunda en belirgin yeri oynayan hicret hareketleridir. Ve tamamen devrim ile karşı-devrim sürecinin gelişmesinin bir ürünü olarak karşımıza çıkmaktadırlar. Bu hareketler, köleci sistemin eşine ender rastlanan baskısı şartlarında başlatılmıştır. Ben-i İsrail kavminin hicreti, köleci Asur istilasının İsrailoğulları üzerindeki yok edici etkisiyle ortaya çıkar. İsa, azgın Roma köleciliğine karşı başkaldırmıştır. İsa'nın çarmıha gerilişi ardından, ardılları görülmemiş gizlilik içerisinde dünyanın dört bir tarafına yayılmışlardır. Aziz havarilerin insanlığın vicdanında derin yer edişi böyle başlar. Muhammed'in ortaya çıkışı da yine, adına cehalet çağı denilen, insanların diri diri toprağa gömüldüğü bir köleliğe karşıdır. Muhammed'in, kendisine karşı komploların düzenlendiği Mekke'den hicretiyledir ki, daha sonraki gelişmeler yaşanabilmiştir. Bu hicrete atfedilen büyük kutsallık derecesi müslümanlık geleneklerinde izahını çok iyi bulur. Muhammed bu başarılı hicret hareketi ile islam devrimini hazırlamış, ilk eylemlerini buradan geliştirmiş, ilk ganimetlerini buradan yürütülen savaşlarla toplayarak eski sınıfın üzerine yürümüş ve islamiyet buradan dalga dalga tüm dünyaya yayılmıştır.

Ortadoğu halkları, çeşitli istilacı güçlerin etkileri altında birçok alt-üst oluşa tanıktır. İslam dinini yaygınlaştırma adı altında Arap kavimlerinin kılıç darbelerinden geçirilen bölge halkları, XI. yy'da Türk boylarının Ortadoğu'ya yayılışlarıyla yeni bir istila hareketiyle daha karşılaşmışlardır. Yine Moğollar, bölge halkları üzerinden adeta bir çekirge sürüsü gibi geçmiş, tüm o verimli ve uygarlığın merkezi olan alanları viraneye çevirmişlerdir. Bir kasırga gibi estirilen vahşet ve talan sonucu halklar güçten düşürülmüş, ya kolay kolay erişilemeyecek alanlara çekilme, ya da yok olma ikilemi ile karşı karşıya kalmışlardır. Bu seçenekler karşısında tüm ortaçağı dolduran halk hareketleri gelişmiştir. Mezhepçi niteliklere bürünerek dalga dalga akan halk hareketlerinin izahı buradadır.

Barbar bir kavim olarak Ortadoğu'ya gelen Türk boylarının, Mezopotamya ve Anadolu içlerine yayılmalarının nasıl gerçekleştiği bilinmektedir. İslam dininin yayıcıları olarak Anadolu halkları üzerinde en kanlı soykırım uygulamaları, vahşet örnekleri sergileyen ve bu temelde çeşitli beylikler biçiminde, bu topraklar üzerinde yerleşik yaşama geçen Türk boyları, bu alanlardaki halkların gelişkin uygarlık birikimlerini de acımasızca talandan

geçirmiş, uygarlığın yaratıcısı olan yerleşik halklar kendi topraklarında başkaları için üretmek zorunda bırakılırken, üretimden kopuk ve talana dayalı olarak varlıklarını sürdürmeye çalışan bu beylikler ordu gücüyle egemen konumlarını devam ettirmişlerdir. Bugün bile insanlığı hayrette bırakan güçlü uygarlık birikimlerinin yaratıcısı olan Anadolu halkları, bu istila savaşları süresince soykırımdan geçirilmiş, tüm varlıklarına el konulmuş ve hatta kadınlarına varıncaya kadar her şeylerini bu istilacı güce kaptırmaktan kurtulamamışlardır.

Fakat, Türk boylarının beylikler biçiminde Anadolu'ya yerleşmelerinden başlayarak tüm Osmanlı egemenliği boyunca, halkların başkaldırıları durdurulamamıştır. Öyle ki sadece tüketerek yaşayan Osmanlı egemenleri, hakimiyetlerini sürdürmek için üretici halk topluluklarını sürekli bir katliam ve baskı cenderesi içinde tutmayı yaşamlarının vazgeçilmez koşulu olarak görmüşlerdir. XIV. ve XV. yy. ve hatta tüm Osmanlı hakimiyeti süresince, egemenlik altındaki halklar içerisinde Türk boyları yerleştirilmiş, yerleşik halklar yurtlarından koparılırken, Türkler de tersinden bir göç hareketiyle bin yılların uygarlık birikimi üzerinde hakim güç olarak asalak, üretimden kopuk, tarihsel gelişime hiçbir ilerletici değer katmayan bir yaşamın sürdürücüsü olmuşlardır. Türk hakim sınıfları, yerleştikleri alanları işgal etmede vurucu güç olarak kullandıkları Türkmen boylarına yönelmekten de geri durmamış, siyasal otoritelerinin yerleşmesiyle birlikte Türkmen aşiretlerine karşı saldırıya geçerek, onları da diğer halklar gibi ya dağlara çekilmek ya da imha olmak ikilemiyle karşı karşıya bırakmışlardır.

Özellikle XV., XVI ve XVII. yy'lar, merkezi feodal imparatorluğa karşı şiddetli halk isyanlarının yükseldiği dönemlerdir. XV. yy'da patlak veren Şeyh Bedrettin İsyanı, Türk halkı ve Anadolu'nun diğer halklarıyla hiçbir bağlantıları olmayan, tersine çıplak bir şiddete dayalı olarak onları sultanı altında tutan Osmanlı egemenlerine karşı halkların ortak çıkarlarını ifade eden, dönemin en belirgin halk hareketidir. Bu isyanın birçok halkın ortak çıkar ve özlemlerini ifade eden bir kapsamda olması elbetteki tesadüfi değildir. Osmanlı egemenlerinin üretime, toplumsal gelişmeye ve insana kasteden, tarihi gelişim açısından yıkıcı, geriletici hakimiyetleri karşısında emeğe saygı, halkların kardeşliğine bağlılık ve bu çapulcu azınlığın zorbalığına karşı olma temelinde gelişen bu hareket, Türk egemen sınıflarının kendi halklarına bile hiçbir şey vermeyen, tarih boyunca her zaman gerici bir zor temelinde

yaşayan, şiddetten örölü bir sınıf olmasından kaynaklanmaktadır. Onbinleri ayağa kaldıran bu isyan hareketinin, Osmanlı ege-
menlerinin şiddetli zorbalığı karşısında, tam da bu zorbalığa
cevap olarak, dönemin özellikleriyle ölçüldüğünde çok ileri
felsefi ve ideolojik ereklele ortaya çıktığı görölür. Aynı felsefi
inançlarla birçok halkın ortak başkaldırı içeresine girmesi bile bu
gerçeği çok yalın olarak ortaya koymaktadır.

Türkmen aşiretlerinin de Osmanlının zulmünden gereken
payı aldığından bahsettik. Gerçekten de Osmanlı sultanlarının
en azgın saldırılarına maruz kalan kesimlerden birisi de Türkmen
boylarıdır. Nitekim, onların Osmanlı zulmünden kaçarak, Osman-
lılarla çelişki içeresinde olan İran'a doğru yüzbinlere varan sayı-
larla göç etmeleri bunu çok iyi yansıtmaktadır. "Açılın kapılar
şaha gidelim" mısrasının yer aldığı şiir bu gerçeğin ifadesidir. Bu
da, etkileri günümüze kadar süren bir iltica hareketidir. Bu iltica
hareketi sırasında binlerce insanın imha olduğu bilinmektedir.
Halkların böyle bir iltica hareketiyle karşı karşıya bırakılmasıyla-
dır ki, Osmanlı gericiliği kök salarak, Anadolu'da büyük bir yıkım
meydana gelmiş, üretim güçleri tahrip olmuştur.

Barbar Türk kavimlerinin Ortadoğu'ya ve Anadolu içeresine
yayıllşlarında karşılaştıkları ilk yerleşik halk olarak Kürt halkı
üzerindeki yıkıcı-katliamcı saldırılarının tarihi gelişim açısından
oynadığı rol de daha farklı değildir. Anadolu'da olduğu gibi Kür-
distan'da da kendilerinden çok ileri bir toplumsal yapıyla karşı-
laşan bu barbar Türk boyları, kendisine taze bir kan rolünü
oynadıkları islamiyetin kılıcını da alarak gemlenemez bir sal-
dırganlıkla Kürdistan üzerine yönelmişlerdir. Ancak Arap feoda-
lizminin uzun yılları alan hakimiyeti döneminde olduğu gibi, Türk
boyalarının istila hareketi karşısında da Kürt aşiretleri direnmeyi
vazgeçilmez bir yaşam biçimi olarak sürdürmüşlerdir. Kürdis-
tan'ın elverişli coğrafyası, yüksek zaptedilmez sarp dağlara sahip
oluşu, Kürtleri de tarih boyunca zaptedilmez kılmıştır. Köleci
Asur'un tüm Ortadoğu halklarına yönelik imhacı baskı ve talanına
karşı nasıl ki dağlar Kürt halkının direnişinin boy attığı alanlar
olmuş, ülkenin bu doruk noktalarından tüm bölgeye yayılan
dalga dalga bir direniş gelişmişse, aynı direnme tutumu hem
Arap feodalizmine ve hem de Osmanlı feodalizmine karşı da sür-
dürölümüştür. Barbar Türk istilaları ve giderek Osmanlı zulmü
karşısında Kürtler yurt topraklarından kopmamışlar; tersine, ülke-
nin bu ulaşılmaz dağlık alanlarına çekilerek halk varlıklarını
uygarlıktan kopma pahasına da olsa korumuşlardır. Kürdistan'ın

yalçın dağları, tarih boyunca Kürt halkının direniş ruhunun köklendiği, yaşatıldığı bir halk sığınağı olmuştur. Bu nedenle de, diğer halkların başına getirilen yurt topraklarından sürülerek mülteci bir yaşama itilme gibi bir durum, Kürdistan'da ortaya çıkmamıştır. Dağlar ve yüksek platolar, kendisinden çok güçlü düşmanlar karşısında imha ile karşı karşıya bırakılan Kürdistan halkı için adeta doğal bir sığınak oluşturmuş, bu alanlara çekilen aşiretler varlıklarını korudukları gibi, ilk fırsatta ayaklanma hareketlerine başvurmaktan da geri durmamışlardır.

Ancak, özellikle Kürdistan'ın Osmanlı ve İran egemen güçleri arasında kızgın bir savaş alanı haline geldiği XVI. ve XVII. yy'da, kendi aralarında sürekli bir didişme içinde bulunan Kürt beyliklerinin kendi çıkarları gereği ya İran'a, ya da Osmanlılara sığındıkları görülmektedir. Kendi aralarında birlik oluşturarak yabancı güçlerin çatışma ortamını halk bağımsızlığını kazanma doğrultusunda geliştirilecek bir mücadele için değerlendireceklerine, çözümü kendi dar aşiret çıkarlarında göreyek, yabancı gücün himayesine sığınmayı bir gelenek haline getiren bu beylikler, tarihsel gelişme açısından son derece olumsuz bir rol oynamışlardır. Uzun süre devam eden bu sığınmalardan işbirlikçi bir siyasal anlayış türemiş, gelişen her isyandan sonra mutlaka ya sultanlığa, ya da şahlığa sığınılmıştır. Bu sığınmalar Kürdistan üzerindeki baskının sürekli bir gerekçesi haline getirilmiş; sığınmalar süreklilik kazandıkça da himayelerine girilen güçler –yani şahlık ve sultanlık– Kürdistan üzerindeki egemenliklerini gittikçe daha da güçlendirmişlerdir.

XIX.yy'da son derece yaygın bir biçimde patlak veren isyanlar da, yine bir çok iltica hareketinin ortaya çıkmasına yol açar. Beyler ve aşiret reislerinin satın alınmalarıyla birlikte ezilen bu isyanlarda bu durumun nasıl yıkıcı sonuçlar yarattığı bilinmektedir.

Yeni toplumsal-ulusal şekillenmesinin arefesinde bulunan Türk kavminin, aynı süreci yaşayan ve Ortadoğu'da uygarlığın gelişmesinde en büyük pay sahiplerinden birisi olan Ermeni kavmi üzerindeki jenosit uygulamaları bugün bile belleklerden silinmemiştir.XX.yy'a ayak basıldığında, Türk egemen sınıflarının geleneklerine uygun bir tarzda başlatılan bu vahşet hareketiyle, Ermeni halkı katliamdan geçirilmiş, geri kalanları ise dünyanın dört bir tarafına savrulmuştur. Topraklarından kopmamak için direnmişlerse de, örgütlü ulusal-imhacı şiddet karşısında, bilinen sonuçtan kurtulmaları mümkün olmamıştır. Katliamdan geri kalanlar, umutlarının ve uygarlık değerlerinin tümünden yitirilişini

engellemek için, vazgeçilemeyecek en yüce değer olan vatan toprağını terk etmişlerdir.

Türk hakim sınıflarının halklar üzerinde uyguladığı vahşet politikasına acı sonuçlarıyla birçok örnek verilebilir. Uygarlığın beşiklerinden birisi olan Batı Anadolu'da, bu uygarlığın geliştirici güçlerinden olan Yunan kavmini, binlerce yıldan beri yerleştikleri bu alanları barbar bir istilaya tabi tutarak imhadan geçirmesi ve çoğunu denize dökmesi bunun diğer bir örneğidir. Yine Balkan halkları üzerine yöneltilen istila ve işgal seferlerinde halkların nasıl bir kırımdan geçirildiği bilinmektedir. Osmanlı egemenliği altında Balkanlardan Arap yarımadasına kadar bir çok halk bu uygulamalara maruz bırakılmış, tarihte uygarlık yıkıcısı olarak beliren Türk hakim sınıfları hiç bir üretim temeli olmayan kendi varlıklarını halklar üzerine uyguladıkları bölgeci bir çapul ve soykırım politikası ile yaşatmaya çalışmışlardır. Ama onlar, aynı zamanda Türk halkı açısından da talihsiz bir tarihin yazıcıları olmuşlardır. Halkların örgütlenmelerinin çözülmesine, halklar arasında yaratılan çelişkilerle birbirine kırdırılmaya çalışıldığı ve özellikle işbirlikçileri vasıtasıyla böyle bir karşı karşıya getirmenin gerçekleştirildiği, tarihin gerçekleri arasındadır. Örneğin, Kürdistan'da Yavuz'la başlayan istila ve işgal hareketi Abdulhamit'in Hamidiye Alayları ile derinleştirilmiştir. İşbirlikçi feodallerin elindeki ve sultanlığa bağlı olan bu çapul birlikleri ile hem Kürt halkı ve hem de Ermeni halkı talana, yağmaya, katliamlara uğratılmış, yerleşim alanlarını terketmek zorunda bırakılmıştır. İttihat ve Terakki döneminde bu iki halk katliamlardan sürgünlere kadar ve yine karşı karşıya getirilme de dahil çok çeşitli biçimlerde jenosit uygulamalarına maruz kalmışlardır.

XX. yy'a ulaşıldığında Osmanlı egemenliği altında halklar böyle bir vahşeti yaşarken, dünyada da benzeri uygulamalara bolca rastlanmaktadır. Köleciliğin ve feodalizmin halkları ve ezilen sınıfları en kaba sömürü yöntemleri ve açık bir vahşetle karşı karşıya bıraktığı, fakat bunun beraberinde büyük direnme hareketlerini de doğurduğu görülmektedir. Tarih, toplumsal gelişmenin daha ileri bir evresi olan kapitalizme ulaştığında, halkların ve ezilen sınıfların maruz bırakıldıkları zulüm, geçmiş evrelerden daha az olmamıştır. Feodalizmin bağrında ve ona karşı filizlenen yeni sınıf olarak burjuvazi, daha siyasal iktidarı ele geçirmeden bile dünyanın ulaşılmayan alanlarına kadar uzanarak sermaye gücünü siyasal güç elde etmenin temeli olarak artırma çabaları içine girmiştir. XV., XVI. yy'da özellikle İspanyol,

İngiliz ve Fransız'ların Asya'dan Afrika'ya ve Amerika kıtasına kadar dünyanın hemen her alanına doğru hareket ettikleri ve bu alanların zengin doğal kaynaklarını kendi güçlenmelerinin malzemesi haline getirdikleri görülür. İspanyolların Latin-Amerika ve Afrika'da, İngiltere ve Fransa'nın Amerika, Asya, Afrika kıtalarının içlerine kadar, bu dönemden başlayarak geliştirdikleri kapitalist amaçlı soygun, talan ve imha hareketlerinin acı sonuçlarını bu halklar bugün de en derinden duymaktadırlar. Bu dönem; köleci dönemi bile gerilerde bırakan köle ticaretinin, plantasyonlarda binlerce insanın kölece işe koşulmasının, yerli halkların varlıkları talan edilirken, aynı zamanda eşine ender rastlanan soykırımlardan geçirilmesinin alabildiğine geliştirildiği dönemdir. Kapitalizm, içte işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin, dışarda ise halkların böylesine azgın bir vahşet ve sömürüşü temelinde yükselmiş, burjuvazi böyle bir soygun ve baskının yürütücü gücü olarak tarih sahnesine çıkmıştır. Amerika'nın yerli halkı topraklarından koparılıp, buralara Avrupa merkezlerinden yoğun bir göç başlatılmış; yerli halk köleleştirilirken, Avrupalı azınlık ekonomik ve siyasal gücü elinde toplamıştır. Kızılderililer ve diğer halk toplulukları verimli topraklardan sürülerek, bu alanlarda geniş çiftlikler kurulmuştur. Yine Afrika'dan getirilen zenciler katlenilmez bir zulüm altına alınmış, hayvanlar gibi pazarlanarak emekleri üzerinde sermayenin yükselişi gerçekleştirilmeye çalışılmıştır. Kıtanın yerli halkı soykırım uygulamaları ve topraklarından sürülme hareketiyle dağıtılıp yok edilmek istenirken, Afrika'dan getirilen siyah ırka mensup olanlarsa kendi öz toprağından koparılmış bir ağaç gibi, insani değerlerden soyutlanmış ve ölü bir yaşama mahkum edilmiştir. Ve hatta bu uygulamalar öyle bir düzeye vardırılmıştır ki, bir Kızılderili kafası mükafata mazhar görülmüş, burjuvazinin halklara düşmanlık politikası ırk ayrımı temelinde beyaz halka dahi mal edilmiştir.

Afrika ve Asya halklarına dayatılan uygulamalar da bunları aratmayacak ölçülerdedir. Doğası ve insan gücüyle zenginliğin kaynağı olan Afrika kıtasına adeta leş kargaları gibi üşüşen Avrupa'nın genç kapitalist devletleri, yerli halk üzerinde insan hafızasına sığmayacak bir vahşetin uygulayıcıları olmuşlardır. Yerleştirilen beyaz azınlık ekonomik, sosyal ve siyasal plandaki tüm gücü kendi elinde toplayarak, "uygar" ulus olmanın avantajıyla toprak, madenler ve insan gücünün mutlak sahibi olmuş, Siyah ırk kendi topraklarında köleleştirilmiş, maddi zenginlikleri üzerinde olduğu gibi kültürel değerleri üzerinde de son derece

yıkıcı politikalar uygulanmıştır. Avrupalı "uygar"ların maddi ve manevi alandaki korkunç tahribatları karşısında yerli halk özgürlüklerini korumak için Afrika'nın balta geçirmez ormanlarının derinliklerine sığınmış ve nitekim daha sonraki süreçte gelişen bağımsızlık hareketleri bu kaynaktan güç almıştır. Kapitalizmin, doğuş yıllarından emperyalizmin çöküş aşamasını yaşadığı bugüne değin, dünya halklarını kendi köleleri gibi değerlendirdiği, ve hatta bugün güçlenen bir sosyalist sistemin varlığına rağmen, köle sahibi haklarından insanlığı imha etme pahasına vazgeçmediği bilinmektedir.

Burjuvazi, nasıl ki ilk yükseliş çağında proletaryanın korkunç sömürsü ve dışta halkların acımasız katliam ve soykırımlardan geçirilerek tüm zenginliklerine el konulması temelinde gelişimini sağlamışsa, ulaştığı emperyalist aşamada da, yöntemlerini daha inceltmiş de olsa proletaryaya ve halklara yönelik politikasının özünü değiştirmeden sürdürmüştür. Onlar açısından, halklar sadece uluslararası sermayenin boyunduruğunda kalması gereken kölelerdir. Genel olarak kapitalizmin ve günümüzde emperyalizmin dünyanın ezilen halklarına öngördükleri tek şey, köleliktir. Halk adına hareket edişte ise, bunun görünüşte kalması ve özünde işbirlikçiliğinin tek yol olarak seçilmesidir. Nitekim onlar, egemenlik kurdukları alanlarda halklara kendi yurt topraklarını yaşanmaz kılarken, uşaklaştırdıkları bir avuç kesimi ise kendi halklarına ihanet temelinde o halkın temsilcileri olarak sahneye çıkarmışlardır. Taşıdıkları "uygarlık" buna hizmet temelinde olmuş, eğitim de aynı biçimde geliştirilmiştir. Yerli halk aşağılanmış, kurulan sözde devletlerin yasaları halkın köleliğini güvencelemiş, bir avuç azınlık mutlak egemenliğin sahibi olmuştur. Siyah ırkın gerek Afrika'da ve gerekse Amerika'da maruz bıraktığı aşağılayıcı uygulamalar insanlığın bir yüzkarası durumundadır. Güney Afrika'da beyaz bir azınlığın yönetimi altındaki halk hala sokaklarda kurşunlanmakta, en ağır cezalara çarptırılmakta, en doğal haklarını savunmaları bile suç kabul edilmektedir.

Emperyalizmin halklara karşı işlediği suçlar bununla da sınırlı değildir. Egemenlik altındaki halkların kendi vatanlarında iliklerine kadar sömürüldükleri gibi, diğer sömürge ülkelere taşınarak bu alanlarda her türlü haktan yoksun olarak boğaz tokluğuna bile denilemeyecek biçimde çalıştırıldıkları da yakın tarihten bilinmektedir. İngiliz sömürgecilerinin egemenliği altındaki alanlarda bu örnekler çok çıplak biçimde görülüyor. Kendi

lkelerinde yaşam olanakları tıkatılan Hintlilerin gemiler dolusu Afrika'ya taşınışı, Afrikalı yerli halkın ise yine gemilerle Amerika'nın plantasyonlarına gtrldkleri hafızalardaki canlı olaylardır. Yurdundan, toplumundan, ailesinden koparılarak başka topraklar üzerinde kölelik yasaları ile çalıştırılan bu lkelerin emekçileri, yerli ve dışarıdan gelen halk toplulukları arasında yaratılan suni çelişkilerle atıştırılmış, bir de böylece binlerce insanın kanı akıtılmıştır. Kendilerine cenneti bulacakları vaadedilerek gtrldkleri kıta ötesi alanlarda köksüz bir aēa durumuna düşürülen emekçi kitleler, bir de bu nedenden ötürü en sıradan haklarını bile savunamaz olmuşlardır. Bu, burjuvazinin bilinçli bir politikasıdır. Nitekim bu emek göçü günümüze kadar devam edegelmıştir. Ama bugün biraz daha farklı biçimlerde sürdürülmektedir. Dn köleler gibi gemilere doldurularak kapitalist işletmelerde, tarım ve hayvan çiftliklerinde, madn ocaklarında çalıştırılmak üzere dünyanın dört bir tarafına yapılan bu emek ticareti; bugün daha incelmiş yasalar çerçevesinde olmaktadır. Bu g hareketi, tümüyle emperyalist tekellerin çıkarları doērultusundadır. Nitekim bu çıkarları zedelerine durumunda en sert yasalarla üzerlerine yrndē, bugünkü Avrupa gereēinde çok açık olarak görülmektedir.

Kapitalizmin, daha ilkel sermaye birikimi aşamasından başlayarak dünya üzerindeki g dalgalarını kabartma durumu vardır. Yerli halkı kendi topraklarından sürmekten hakim uluslardan belli bir azınlıēın bu alanlara taşırılmasına, Amerika kıtasında olduēu gibi başlangıçta metropollerden bu alanlara işçi göçüne ve daha sonraki yıllarda sömürge ve baēımlı ülkelerden metropollere ge kadar, her biçimiyle halkların örgütlenmesini yıkmayı amaçlayan bir g dalgasından bahsedilmektedir. Ama tüm bunların içerisinde, sonuçlarıyla kapitalizmin halklara yönelik politikasını en açık bir şekilde ortaya koyan belirgin örneklerden bahsedilecek olursa, Kızıl derililerin, Yahudilerin, Ermenilerin ve günümüzde Filistin halkının başına getirilenler gösterilmelidir. İngiliz ve İspanyol smrgeciliēi altında bir çok uygarlıēın ortadan kaldırıldıēı, kapitalizmin girişi ile dünyanın geniş alanlarında görülmemiş bir g hareketinin bařladıēı ve faşist emperyalist aşamada daha sistemli bir imha hareketinin geliřtirildiēi, tarihin önümüze koyduēu gerçeklerdir. Hitler'in Yahudilerine, ABD'nin Vietnam halkına karşı ynelltikleri soykırım politikaları bu gereēin yalnızca birkaç rneēini oluşturmaktadır.

Ama burada işlenmesi gereken bir gerçek daha var. Konuya girerken, hicret hareketlerinin kendisini en çok ya karşı-devrimin yükseldiği, ya da proletarya ve halk hareketlerinin zafere ilerledikleri dönemlerde gösterdiğinden bahsettik. Karşı-devrimin gem alınmaz saldırıları karşısında devrimi temsil eden güçlerin, bozgun ve yenilgiden kurtulmak, daha güçlü hazırlıklarla amaca yürümek için kendi tarihlerinin belirgin dönemlerinde ülke topraklarından belli bir süre için de olsa çıkmak zorunda kaldıkları ve bu dönemi güçlü hazırlıklarla tamamlayan güçlerin mutlaka zafere ulaştıkları görülmektedir. Bolşevik ihtilalinin hazırlanışı bunun en güçlü örneğidir. Lenin, sürgün ve iltica yıllarının devrimin geliştirilmesi için nasıl ele alınması gerektiğini çağın zafere giden ilk proletarya devrimini mültecilik koşullarında yöneterek göstermiştir. Çarlığın azgın saldırıları karşısında yurt içinde kalmak imkansız hale geldiğinde, devrimin güvençesi için yurtdışına çıkmak zorunda kalan Lenin ve yoldaşları, bu zorlu yıllardaki tükenmez çabalarıyla sadece Çarlığa karşı devrimin geliştirilmesine çalışmamış, bulundukları alanlardaki proletarya hareketlerinin gelişmesinden tüm dünya devrimci hareketlerinin sorunlarına varıncaya kadar her problemin çözümünde proletarya enternasyonalizminin de yıkılmaz örneklerini sunmuşlardır. Mültecilik yılları proletarya önderleri tarafından böyle ele alınırken, ikinci bir gerçek de yaşanmıştır. Devrimci hareket içerisinde sınıf intiharına uğramamış olan, proletarya dışı sınıflardan gelenlerde dağılma, bunalım, inançsızlık, uzlaşma eğilimi alabildiğine gelişmiştir. Ve zaten tarihsel gerçekten de bilinir ki, mültecilik yılları işbirlikçi eğilimlerin en fazla gelişme zemini buldukları dönemdir. Lenin, Rus devriminin hazırlıklarını sürdürdüğü dış alanlarda (Avrupa), günlük direniş içerisinde sosyalizmin sorunlarıyla uğraşmış, ülke içi devrimci çalışmalarla sürekli bağlantı içinde olmuş, yurt dışını devrime kadro yetiştirmenin bir alanı olarak değerlendirmiş, dışarıda kurumlaşmayı savunan menşevik anlayışlara karşı militan faaliyeti öne çıkararak, özellikle mülteciliğin kokuştugu 1909-10 yıllarında ülke içi faaliyetlere bütün gücüyle ağırlık verip, devrimin yükseltilmesi için her alanda tedbir geliştirmiştir. Lenin'in yurtdışı devrimci çalışmaları, yurtdışında sürdürülen güçlü hazırlıkların devrimi geliştirmedeki rolünü ortaya koyan somut bir örnektir.

Yine aynı yıllarda gelişen bir Jön-Türk hareketi vardır. Çok dar sınırlar içerisinde de olsa Avrupa'da hazırlanan bu hareketin, uzun yıllar sonrasında ülkeyle nasıl bağlantı sağlayıp, giderek

sultanlığa karşı bir isyan hareketi geliştirdiği, çok güdük de olsa 1908'de devrime nasıl yol açtığı bilinmektedir. Jön-Türklerin bu konudaki faaliyetleri günümüz açısından bile önem arz etmektedir. Eğer toplumu tarihi olarak daha ileri bir noktaya getirecekse, dışarıdaki hazırlıkların ileriye yönelik adımın atılması doğrultusunda yapılmasının önemini, o zaman mutlakiyete göre daha ileri bir konumda olan bu hareket açıkça göstermektedir.

Bugün, bağımsızlıklarına kavuşmuş birçok ülkenin ulusal kurtuluş hareketi ağırlıklı olarak dış alanlarda geliştirilmiştir. Mozambik, Angola gibi alanlarda ulusal direniş hareketinin hazırlıklarının çoğunun Cezayir gibi ulusal kurtuluşlarını önceden sağlayan ülkeler ile Mısır gibi ülkelerde geliştirildiği, buradan yürütülen hazırlıklarla ülke devriminin yükseltildiği biliniyor. Bunun yanında, Filistin direniş hareketinde de dışarıda olmanın yarattığı sorunlar, bunun ülke içi mücadeleyle birleştirilmesinin başarıyla başılamamasının ne gibi sonuçlar vereceği örnekleriyle ortadadır. Vietnam devrimi ise, bu konuda ele alınacak diğer bir güçlü örnektir. Ho Chi Minh, Vietnam devriminin hazırlıklarını Vietnam-Çin sınır bölgelerinde yıllarca sürdürmüş, daha önceleri ise Avrupa ve Sovyetler Birliği'nde ideolojik-politik hattın yaratılması doğrultusunda çabalarını yoğunlaştırarak, devrimin kadrolarını hazırlamıştır.

Aynı şekilde genelleştirilirse, Fransız sömürgeciliğinin geliştiği tüm ülkelerin ilk devrimci çekirdekleri esas olarak, sömürgeci ülke metropollerinde oluşmuştur. Sömürgeciliğe karşı ilk ideolojik-politik gruplar Londra ve Paris gibi metropollerde şekillenmiş, ve belli bir süre sonra ülkeye aktarılmışlardır. Metropol ülkelerde eğitim gören elit bir aydın grubunun ulusal kurtuluş düşüncesine yönelmesi ve giderek bunun ülkeye taşırılması hemen tüm Afrika ve Asya'nın sömürge halklarının yaşadığı bir gerçektir. Cabral'ın kaynağa dönüş olarak nitelendirdiği bu gelişmeyedir ki, sömürge ülkelerde ulusal kurtuluş mücadelelerinin geliştiği görülmektedir. Gerçekte bu da bir hicret hareketidir. Sömürgeci metropollerde kendi ulusal çıkarlarına yabancılaştırılma doğrultusunda eğitilmek istenen bu ülke devrimci aydınları, tam tersi bir biçimde bilimle ilk teması gerçekleştirerek ulusal kurtuluş düşüncesine ulaşmış, halklarının öz çıkarları doğrultusunda ülkeye doğru bir göç başlatarak ilk kıvılcım olmuşlardır. Onlar için artık anayurda dönüş, tümüyle mücadele anlamına gelmiş, dünya ile halkları arasında bir köprü oynayarak ulusal ve sosyal gelişmenin kaynağını tıkayan sömürgeciliğe

karşı başarıya giden devrimci ulusal kurtuluş mücadelelerinin yükselişini sağlamışlardır.

Daha da sıralanabilecek birçok örnek şunu açıkça göstermektedir ki, mültecilik koşulları, dayandığı sınıfsal öze bağlı olarak çok ilerici bir rol oynayabilceği gibi, gerici bir rol de oynayabilir. Burada belirleyici olan sınıfsal özdür. Özellikle emperyalizm ve proleter devrimler çağında ilerici bir sınıfa dayanan hareketlerin dışarıda devrimci bir tarzda ideolojik-politik olarak kendilerini hazırlayıp, bunu ülkeye aktarmaları önemli bir rol oynarken; küçük-burjuva ve burjuva karakterde olan birçok hareketin ise dışarıda emperyalizmle uzlaşarak, böylelikle sınırlı devrimci barutlarını da tükettikleri görülmektedir. Bu hareketler baskı yıllarında sağa yönelerek tutuculaşmakta, devrimi inkar etme temelinde gerici ve tehlikeli bir rol oynamaktadırlar. Nitekim günümüzde yaşanan pratik bunun birçok örneğini vermektedir. Avrupa metropollerinde küçük-burjuva nitelikli birçok hareketin emperyalizm ve sosyal-demokrasinin politik manevraları içerisinde nasıl çürümeye ve yozlaşmaya uğratıldığı ve bunlar eliyle birçok ülke devrimine yönelik tehlikenin nasıl örgütlendirildiği en yakınından Türkiye pratiğinde bütün açıklığıyla görülmektedir. Öyleyse, sorunun tümüyle sınıfsal temelleriyle ele alınmak zorunda olduğu açıktır. Yurt dışı yaşam eğer ülkede mücadelenin geliştirilmesi doğrultusunda ele alınıyor, hazırlıklar buna göre yapılıyorsa, birçok ülke pratiğinin de kanıtladığı gibi devrimci gelişmeye güçlü bir atılım kazandırması önlenemeyecek bir gelişmedir. Ters durumda ise, basit bir işbirlikçiliğe yönelinmesi, en soysuz bir yaşamın tercih edilmesi durumu kaçınılmazdır. Devrimci hareketler için anayurdu terkediş, karşı-devrimin saldırıları karşısında imha olmamak ve daha güçlü bir hazırlıkla mücadeleyi yükseltmek içindir.

Devrimin, gericiliği yok etme noktasına getirdiği dönemlerde ise, karşı-devrimcilerin kaçış hareketi başlar. Büyük Fransız devriminde mutlakiyet taraftarlarının, Rus devriminde çarların tüm hempalarıyla kaçışları, Vietnam, Küba vb.lerinde yaşanan durum bu konudaki örneklerden sadece birkaçıdır. Yaşanan somut olgular da göstermektedir ki, gericiler ve karşı-devrimcilerin yurt iddiaları zayıftır, çünkü ona ihanet etmişlerdir. Emekçiler ve temsilcileri ise, en azgın karşı-devrimci saldırılar karşısında yurdu terketmek zorunda kaldıklarında direnişi örgütlemeye çalışır, anayurda bu temelde dönüş yaparlar. Onlar yurt özlemiyle doludurlar ve ona tutkundurlar. Lenin'in, Ho Chi Minh'in, Castro'-

nun ve Afrika devrimcilerinin mücadele pratikleri bu gerçeğin soylu birer kanıtını oluşturmaktadır. Bunun zıddı olarak karşı-devrimcilerin durumu ise, yurda ihanetin, uşak ruhun kara bir tablosu gibidir. Kendi egemenliklerini emperyalizmle işbirliği temelinde sürdüren ve kendi halklarına karşı efendilerinden aldıkları direktifle en vahşi saldırılara başvurmaktan çekinmeyen bu güçler, devrimin yükselişinde kendi sonlarını görmekte, proletarya ve halk kitlelerinin kurtuluşu onların tükenişi olmaktadır. Ülke topraklarından ve halklarından bir suçlu olarak kaçmakta, efendilerinin yanına sığınmak onlar için tercih edilecek tek yol olmaktadır. Ancak, emperyalist güçler için artık bir anlam ifade etmediklerinden isimlerinin başındaki kral, şah, devlet başkanı vb. ünvanlara rağmen ya batakhanelerin işletmeciliğini yapmakta, ya da yeni emir ve direktiflerle ülkelerine karşı yeni ihanetlerin örgütleyiciliğini sürdürmektedirler. İran'da şahlığın, Nikaragua'da Somoza ve artıklarının, Uganda'da İdi Aminlerin durumu tümüyle budur. Onlar sığınabilecekleri en son in olan ABD emperyalistlerinin kanatları altında bile yaşayamamakta, kendi halklarına karşı suçlu olduklarından dünyanın hiçbir yöresinde hiçbir halk tarafından kabul görmemektedirler.

b) TC'nin Kürdistan Üzerindeki İşgal, Mecburi İskan Uygulamaları ve Buna Karşı Direnme

Tarihte halkları yurtlarından sürmede, imha ve jenosit uygulamalarında en usta sınıflardan birisi de Türk burjuvazisidir. Bunun ötesinde, Türk burjuvazisi bu temelde yükselmiş bir sınıftır. Onun bir devlet biçiminde örgütlenmesi, Batı'da Rum halkının, Kürdistan'da ise Ermeniler ve Kürt halkının acımasızca katliamdan geçirilmesine dayanır. Daha cumhuriyetin kuruluş yıllarında bu sınıf, bir halklar düşmanlığında kendisini ifade etmiştir. Batı'da Rum halkı kırımdan geçirilmiş, binlercesi denize dökülmüştür. Uygarlığın gelişmesinde önemli katkıları olan Ermeniler, tüm zenginlikleri talan edildiği gibi, soykırımdan da geçirilmiş, yurdundan sökülen halk yüzbinler halinde göçe zorlanmıştır. Türk burjuva sınıfının örgütlü ulusal imhacı şiddeti karşısında direnişleri kırılan Ermeni halkı, fiziki varlığını korumak için dünyanın çeşitli alanlarına doğru bir göç hareketini başlatmış, bu göç sırasında binlerce insan hastalıklardan, açlıktan ve saldırılara maruz kalarak hayatını yitirmiştir.

Türk burjuvazisi doğuşuyla birlikte sultanların halklara yönelik politikasını aynen benimsemiş ve süreç içerisinde bunu sistemleştirerek, sultanların bir devlet düzeni haline getirdikleri istila, talan ve soykırımı TC'de en üst düzeyine çıkarmıştır. Bu anlamda TC, yoğunlaşan halklar düşmanlığıdır. Türk burjuvazisi tarihte soykırım politikasını en iyi işleten sınıftır. Yakın tarihte Rumların, Ermenilerin ve Kürtlerin üzerinde yürütülen katliam ve soykırım uygulamaları bunun açık kanıtlarıdır.

Cumhuriyetin kuruluş yıllarında halklara reva görülen zulüm, tarihteki en zorba güçleri bile şaşkınlığa uğratacak ölçülerdedir. Misak-ı Milli içinde tek bir ulus yaratma amacıyla, temel hareket noktasına halklara karşı çıplak bir şiddeti oturtan Türk burjuvazisi, bu politikasında Rumlar ve Ermeniler üzerinde başarılı olmasına rağmen, aynı başarıyı Kürt halkına karşı gösterememiştir. Kürdistan'ın coğrafyası, direnmeye elverişli yüksek dağların varlığı ve halkın savaşçı özellikleri nedeniyle, Ermeni halkı üzerinde başarılı olan vahşet politikası aynı sonuçları yaratamamıştır. Bu yıllarda Kürdistan'ı boydan boya kaplayan isyan hareketleri patlak vermiş, Türk burjuva egemenliğini kabul etmeyen Kürt aşiretleri dağlara çekilerek direnmelerini sürdürmüşlerdir. Halkların jenositlen geçirilmeleri ve Anadolu topraklarında sayısız halk topluluğunun eritilmesi temelinde şekillenen TC, bir şiddet kasırgası olarak Kürt halkı açısından da en ciddi tehlikeyi oluşturmuştur. Gerçekten de Kürt halkı açısından bir varlık-yokluk dönemi kendisini dayatmıştır. Bu yıllarda ulusal ve toplumsal şekilleniş, bu barbar sefere karşı koyacak denli güçlü değildir. Uygarlığın çok gerisinde bırakılmış olan Kürt halkı, dünyadan tecrit edilmiş durumdadır. Kendisinin maddi gelişmesi son derece yetersiz, üzerine gelen istilacı güç ise son derece donanımlıdır. Tıpkı Rum ve Ermeni halkı gibi kendisini de imha etmek azminde olan bir düşmanla karşı karşıyadır. Ayrıca, olanakları ve toplumsal gelişim seviyesi bu halklardan oldukça geridir. Çağla şu veya bu biçimde köprü kurmuş olan Ermeni halkı yeryüzüne dağılabilecek; Rum halkı yanbaşarısındaki Yunanistan'a gidebilecek durumda; Filistinlilerin umutlarını canlı tutacak bir Arap alemi vardır. Oysa uygarlıkla ilişkileri koparılmış olan Kürt halkı dört bir taraftan kuşatılmıştır. Bu temelde maddi ilişkileri son derece geridir ve bununla ters orantılı olarak ölçsüz bir baskıyla yüzyüzedir. Öyleyse bu koşullarda nasıl direnilecektir? Dışarıya açılmasının maddi olanakları çok sınırlı olduğuna, kendini formüle etmekten uzak bulunduğu göre; istilacı

gücün siyasal, ekonomik, sosyal, ulusal ve kültürel alandaki istemlerine boyun eğmeyerek, insanlığın gelişmesinin en geri bir basamağını bir yaşam tarzı olarak kabul etmek karşılığında dağlara çekilmeyi tek yol olarak seçecektir. Kürt halkı, azgın sömürgeci saldırılar karşısında hicreti dışarıya dağılış biçiminde değil, acıyı yüreğine gömerek ve doğanın vahşi sarp dağlarına sığınarak gerçekleştirdi. Çok geri, çok ilkel de olsa bu da bir ayakta kalma savaşıdır.

Sömürgeci Türk burjuvazisi, kendi öz ruhunu ve varlığını ulaşılmaz dağlarında bulan Kürt halkının bu biçimdeki direnişi karşısında, gelecekte kendisi için belirecek olan tehlikeyi daha başından görmüştür. Cumhuriyetin ilk yıllarında Kürdistan'ı saran isyanları yüzbinlerin katliamıyla ezmekle yetinmeyip, kalanlarını da mecburi iskan uygulamasına tabi tutması bunu göstermektedir. Halkı, kendisine direniş gücü ve imkanları veren tek kaynağı olan doğasından koparıp, yabancı bir ulusal bünye içine taşıması ve burada erimeye terketmesi Türk sömürgecilerinin en alçakça politikalarından birisidir. M. Kemal'in liderliğindeki TC işgal ve soykırımı bir kanun haline getirmiş, direnen aşiretleri zorla Türkiye'deki seçilmiş yerleşim alanlarına iskan ettirirken, dağdan düze indirme ve giderek göçertme uygulamalarını sürekli kılmıştır. Halkın direnişini kırmanın birinci yolu olarak dağları boşaltırken, ikinci aşamada da çok çeşitli ve canlı yöntemlerle eritme politikasını dayatmıştır. Misak-ı Milli içerisinde tek bir ulus yaratma stratejisine bağlı olarak, açık katliam, sindirme ve mecburi göç yöntemlerinden, sömürgeci eğitim ve kültür kurumları vasıtasıyla hakim ulus kültürel yapısını hakim kılma çabalarına kadar her yöntemi mübah saymış, Kürdistan halkını bir ceset konumuna getirmek istemiştir.

Çok iyi bilinir ki, tarihteki istila seferlerinin amacı ganimetleri bölüşmektir. Ama, tohum halinde toprağa gizli olanı bulup yok etmek için çaba harcadığına pek rastlanmamıştır. İşte, Türk hakim sınıflarının icatlarından birisi de budur. O daima, toprağa gömülen özgürlük tohumlarını topraktan ve yüreklerden alçakça bir biçimde çekip çıkarmak istemiştir. Ama Kürt halkı, çağın gereklerine uygun güçlü bir ulusal kurtuluş hareketini yakın bir zamana kadar geliştirememişse de, ulusal özlemlerini dağların doruklarında ve yüreğinde saklamıştır. Türk sömürgecileri, daima topraktaki bu tohumun korkusunu duymuş, bu nedendenler ki günümüze dek vahşi jandarma baskısını, en sadist işkenceleri halkımızın sırtından eksik etmemiştir.

X.yy'dan beri Kürdistan'da hiçbir zaman eksik olmayan baskı ve imha uygulamaları kemalist burjuvazi tarafından kesin bir sonuca ulaştırılmak istenmiştir. Kürdistan'daki isyanları bahane ederek muazzam katliamlar uygulamış; tek ulus, tek dil yaratmak için bir taraftan 1920-40 yılları arasında askeri seferler düzenlerken, mecburi iskan yasalarıyla da Kürdistan'ı boşaltmak istemiştir. Bunun bir sonucu olarak Dersim, Ağrı vb. isyanlarda onbinlerce aileyi iç bölgelere göç ettirmiştir. O sadece isyan hareketlerinin önderlerini imha etmekle yetinmemiş, bunun ötesinde Kürt halk varlığını silme ereğiyle isyan bölgelerindeki halkı İç Anadolu'ya serpiştirme politikası izlemiştir. Misak-ı Milli içinde mutlak egemenliğini kurmak için hiçbir kural tanımamıştır. Çıkarılan iskan yasaları, dil yasağı, kıyafet yasağı, askerlik kanunu, jandarma dipçığı, soygun, talan vb. gibi sayılabilecek her türlü şiddet ve ulusal imha aracı, onun elindeki sürekli silahları olmuştur.

Türk burjuvazisinin Kürdistan halkına yönelik alçakça planları, Türk kapitalizminin emperyalizmle işbirliği temelinde giderek tekelleştiği dönemde daha sinsî biçimlere bürünmüştür. Sömürgeci eğitim ve kültür kurumları vasıtasıyla genç nesillerin beyinlerine Kemalizmin şırınga edilmesi alabildiğine yaygınlaştırılmış, sömürgeci kapitalizme bağımlı olarak doğan Kürdistan küçük-burjuvazisi ulusal eritme politikasını uygulamada sosyal bir halka oluşturmuş, sömürgeci kapitalizmin girişi, eski toplumsal yapıda çözülmeyle beraberinde getirerek Kürdistan kırlarından metropollere doğru emek göçü gelişmeye başlamıştır. Kürdistan'ın doğal ve kültürel zenginlikleri emilerek, bu ülke, kanı damla damla çekilerek damarları boşaltılan bir vücut gibi tükeniş sürecine sokulmuştur. Aynı zamanda ucuz bir işgücü deposu olan Kürdistan, insan malzemesiyle de sömürgeci kapitalizmin gelişmesinde temel alınmıştır. Milyonlarca insan topraklarından kopartılıp Türkiye'nin metropol kentlerinde en ucuz, en tortu işlerde çalıştırılmış ve Türk burjuvazisi giderek tıkanan ekonomisini refaha kavuşturmak için sayıları milyonlara varan kesimi emperyalist burjuvaziye köleler gibi satmaktan çekinmemiştir. Hem Kürt ve hem de Türk halkının bir ulus kadar olan 5 milyon gibi kabarık bir kesimini Avusturalya'dan Arabistan'a, Avrupa'dan İskandinav ülkelerine kadar savurmuştur. Sınıf sömürsü ve baskısının bu biçimine günümüzde ender rastlanmaktadır.

Sömürgeci kapitalizmin Kürdistan üzerindeki tahribatlar gerçekten de çok derindir. Sömürgeci kapitalizmin Kürdistan

açısından anlamı, ulusal varlığın emilişi, eritilişidir. Nitekim, dünyanın diğer birçok alanında ve en yakınında Türkiye'de de yaşanan emek göçü olayının Kürdistan'daki sonuçları bunun bir kanıtıdır. Özellikle 1960'lardan sonra yaygın bir biçimde yaşanan göç olayı, Kürdistanlı emekçiler için ülkeden sadece fiziki bir ayrılık değildir. Sömürgeci burjuvazi, ekonomik, siyasal, kültürel alandaki yıkıcı politikalarıyla, bu göç olayını kendi çıkarları doğrultusunda ustaca birleştirmiştir. Milyonlarca insan ekonomik nedenlerle ülke topraklarından uzaklaşırken, yurt bilinci silinmiş olarak, kafa ve ruhça da topraktan koparılmaktadır. Nitekim dünya halkları için herşey olan yurt, Kürdistan'da hiçbir şey haline getirilmiştir. Ülkeye karşı duyarsızlık geliştirilmiş, halka karşı sorumluluk duygusu önemli oranda köreltilmiştir. Ekonomik yaşam olanaklarını ellerinden alarak dünyanın dört bir tarafına savurduğu emekçileri, kendi çıkarlarına karşıt bir konuma düşürme başarısını da ne yazık ki gerçekleştirmiştir. Ülkeye karşı duyarsızlığı doğal bir olgu haline getirmiş, bireysel ve ailesel çıkarlar sürekli körüklenerek, toprağından, kültüründen koparılan emekçiler vatana, emeğine ve bir bütün olarak öz çıkarlarına ihanete sürüklenmişlerdir. Bu, bir suçlama olarak belirtilmemektedir. Ama emperyalizm ve sömürgeci Türk burjuvazisi, emekçileri kendi iradeleri dışında böyle bir suça bulaştırmıştır. Ve bugün bizzat emekçiler tarafından kabul edilmez olan bu durum, bazı sol siyasatlar tarafından ülkeden kopuşun, devrimci görevlere sırt çevirmenin maddi dayanağı olarak görülmekte, bunun teorileri geliştirilmektedir. Biz bunu kabul edilmesi gereken bir durum olarak değerlendiriyor, tam da tersi bir biçimde devrimci direnişin zemini haline getirilmesi gerektiğini söylüyoruz.

Kürdistan tarihindeki en büyük göç olaylarından birisi olan, ekonomik nedenlerle ülkeden kopuş olayını, bunun acı sonuçlarını kendi yaşamlarında gören emekçiler çok iyi değerlendirmelidirler. Türk burjuvazisi, hem Türk ve hem de Kürt halkını emperyalist pazarlarda satışa çıkarmıştır. Ekonomik bunalımını aşmada bir döviz kaynağı olarak gördüğü emekçileri en alçaltıcı biçimde pazarlık konusu yapmaktadır. İçerde halk kitlelerini sömürgeci-faşist zulüm altında son lokmalarına kadar soymakta, adeta açlıktan kırılacak bir yaşama mahkum etmiş bulunmaktadır. Katlanılmaz yaşam koşulları nedeniyle 600.000 kişi halen yurt dışına çıkmak için sıra beklemektedir. Libya, Suudi Arabistan vb. gibi Arap ülkelerinde emekçiler adeta kölelik baskısı altında

tutulmaktadırlar. Emekçilerin dünya pazarlarında yoğun bir biçimde satılığa çıkarılmasının sonuçları çok yönlü olarak ele alınmalıdır. Türk sömürgecileri açısından ekonomik bunalımını hafifletmede, özellikle Kürdistan'da hala yoğun bir biçimde çabasını sürdürdüğü ulusal yoketme politikasını hayata geçirmede, emekçileri kendi vatanlarına ve emeklerine yabancılaştırmada yararlanan işçi göçü, bölgesel gericiliğin ve emperyalizmin bunalımlarının hafifletilmesinde de önemli bir araç olarak görülmektedir. Sömürgeci Türk burjuvazisi, bölge gericiliği ve emperyalist burjuvazi kendileri için tükenmez bir kaynak olan bu işgücü üzerinde en alçakça yöntemlerle oynamaktadırlar. Türk burjuvazisi yurt dışına savurduğu emekçilerden sağarcasına döviz çekmeye çalışırken, aynı zamanda kurulan sahte şirketlerle mülkiyet anlayışını geliştirmeye, sınıf mücadelesini ülke içinde yumuşatmaya çalışmaktadır. Emperyalizm ise Anadolu ve Kürdistan emekçilerinin işgücü üzerinde direkt sömürü imkanına kavuşmakta, yabancı düşmanlığı vb. gibi sahte çelişkileri körükleyerek, içteki sınıf mücadelesini yumuşatmak istemektedir. Büyük bir açgözlülükle başlangıçta bu ucuz işgücünü yutarcasına kapatan emperyalist burjuvazi, bugün emperyalist ekonomilerinin derin bunalımı nedeniyle yabancı işçilere karşı en sert yasalar çıkarmaktan geri göndermeye kadar birçok yönetime başvurmaktadır. Ancak açık ki emperyalist burjuvazi kendisi için çok ucuza mal olan yabancı iş gücüne sürekli ihtiyaç duymaktadır. Sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi, dünya pazarlarında satışa çıkardığı emekçilere yönelik politikasında en utanmaz bir konumdadır. Bilinir ki, Türk hakim sınıfları talan ve soygun amacıyla halkı asker olarak Yemen çöllerine kadar göndermişlerdi. Geçmişin bu asker seli şimdi işçi seli haline gelmiştir. Türk burjuvazisi eliyle insanlar yine bu alanlara gönderilmekte, ama şimdi bu insanlar satışa çıkarılarak yapılmaktadır. Öyle ki, emperyalist burjuvazinin belli bir kesim işçiyi geri gönderme politikası karşısında, Türk burjuvazisi adeta secdeye yatarak işçilerin kalmasını sağlamaya çalışmaktadır. Büyük bir pervasızlıkla işçilere çağrılar yapmakta, bulundukları topluma adapte olmalarını geri gönderilmelerini önleyecek bir yol olarak önerirken, geri dönmeleri durumunda kendilerini bekleyen şeyin açık bir baskı ve sefalet olduğunu söylemeyi de ihmal etmemektedir. Türk burjuvazisi için, dünya pazarlarındaki Türk ve Kürt emekçilerin yaşam ve çalışma koşullarının, aile ilişkilerinin düzenlenmesi sorunları yoktur. Bolca spekülasyonu yapılan sorunlara rağmen,

bunlara değinişin bir demagoji olmaktan öteye geçmediği ortadadır. Faşist Türk sömürgecileri özellikle Kürdistanlı emekçileri yurt ve ulusal gerçeklikten koparma amacını bu alanlarda emperyalist burjuvazinin doğrudan denetimi altında tamamlamaya çalışmaktadırlar. TC sınırları içinde tamamlanamayan bu olay, Kürdistan'ın ekonomik, sosyal ve kültürel yapısına göre çok daha ileri özelliklere sahip olan Avrupa metropollerinde sonuçlandırılmak istenmektedir. Kendi ulusal ve toplumsal gerçekliğinden koparılmış ve kaderlerine terkedilmiş olan emekçiler bir de açıktan, entegrasyon adıyla devletler düzeyinde dayatılan başkalaşıma, erimeye, ulusal kişiliklerinden kopuşa zorlanmaktadırlar. Adeta iki ateş arasında bırakılan emekçiler, Avrupa metropollerinde emperyalist ve sömürgeci burjuvazi için kendilerine ihanetle yüzyüze bırakılmanın ağır bunalımını yaşamakta, Arap çöllerine satılanlar ise adeta dört bir yandan zincirlenmiş birer köle konumunda hiç bir güvenceye ve hakka sahip olmaksızın iliklerine kadar sömürülmektedirler. 1960'lardan itibaren hızlanarak devam eden emek göçünün sonuçları işçiler için, ağır bir sömürüye maruz bırakılmanın da ötesinde, tam bir kişiliksizleşmeyle yüzyüze getirilmeleri olmuştur.

1980 sonrası, Türkiye sol güçlerinin Avrupa'da yoğunlaşmaları ise, bu alanın önemine yeni bir boyut kazandırmıştır. Ekonomik nedenlerle Avrupa'ya göçe bu yıllarda yoğun bir siyasi iltica akınının eklendiği bilinmektedir. Yurt dışı alanların devrimi yozlaştırmada oynayacağı rolü çok iyi bilen emperyalizm ve sömürgeci-faşist burjuvazi, Türkiye'de tamamlayamadığı şeyi burada sonuçlandırmak istemiş ve bunda küçümsenmeyecek adımlar atabilmiştir. Karşı-devrimin azgın saldırıları karşısında yurt dışına çıkmak zorunda kalan örgütlerin, bu çıkışta kendilerine Avrupa'yı temel almaları, mücadele alanlarından çok uzak olan bu alanda kümelenmeleri, bu örgütlerin örgütsel dağınıklıkları ve devrimi getirecek bir mücadele çizgisinden yoksun olmalarıyla birleşince, ortaya son derece olumsuz bir tablo çıkmıştır. Proletarya dışı sınıfların temsilciliğine oynayan bunlardan bazıları açıktan devrime sırt çevirmenin teorilerine sarılmış; halka karşı sorumlulukların üzeri çizilerek mülteci bir yaşamın meşruluğu üzerine kanıtlar icat edilmeye çalışılmıştır. Dev-işçi'nin içine düştüğü durum bunun açık bir örneğidir. Ülkeyle bağları kopararak, geçmiş devrimci mirası çarçur edip bir yurtdışı fraksiyonu biçiminde örgütlenmeyi savunan Dev-işçi, bazı güçlerin yeşil ışık yakmaları ile tümüyle Avrupa'ya yönelik

çalışma tarzı ve program geliştirmekte ve üstelik bunu devrim adına emekçilere dayatmak istemektedir. Ama açık ki bu durum, devrimci barutu tükenmiş bir grubun yurtdışında yaşam olanakları hazırlama, bunun teorisini yapma çabalarının da ötesinde Türkiye devrimine yönelik çok ciddi bir tehlikeyi oluşturmaktadır. Emperyalizm ve sömürgeci-faşist burjuvazi eliyle yaratılan tahribat örgütlenmenin temeline alınmakta, dağınıklığı, bireyciliği, küçük-burjuva düşkünlüklerini besleyen bu zeminden bir bütün olarak devrime saldırı yöneltilmektedir. Bu, tipik bir devrimi tasfiye hareketidir. Türk burjuvazisinin ve sol hareketin yakın tarihine yüzeysel bir bakış bile, Avrupa'da Türkiyeli bazı "demokrat" çevreler ve sol gruplar etrafında neyin gerçekleştirilmek istendiğini açıkça ortaya koyacaktır.

TC'nin kuruluş yıllarında TKP'nin başına gelenler biliniyor. Önderlerinden bir kısmı imha edilen TKP yönetimi bu yıllarda yurtdışına çıkmıştı. Uzun yıllar Sovyetler'de kalan ve mültecilik yılları boyunca sınıfla bağları kopan TKP'nin 60 yıllık tarihi, sınıf hareketinden kopukluğun yaratacağı olumsuz sonuçları görmek açısından en somut örneklerdendir. Bu yakın örnek, sınıf hareketinden kopukluğun devrimci hareket önüne nasıl engeller diktiğini, sosyalist ülkelerin olanaklarının bile nasıl çarçur edildiğini bütün olumsuz sonuçlarıyla gösterir. Sınıf hareketinden kopuk mülteci bir hareket olmaktan kurtulamayan TKP'nin, bu konumundan ötürü Türkiye işçi sınıfı hareketi üzerinde oynadığı tahripkar rol küçümsenemeyecek boyutlardadır. Şüphesiz ki, ülke içinde işçi sınıfı hareketinde iddia sahibi olmayan ve bu nedenle de devrimci bir rolü bulunmayan bir örgütün, adı ne olursa olsun sosyalist ülkelerle olan ilişkileri de sağlıklı temellerde olamaz. Hem içte ve hem de dışta olumsuz bir konumda bulunan TKP örneği, devrim iddiasında olan güçler için kabul edilemez bir durumdur. Bugün, örgütlenme ve mücadele açısından olduğu gibi, ruhça da ülkeden kopuşu örgütleyen akım ve anlayışlar, bu örneği bile aşan bir konumda bulunmaktadır. Devrim için bir güç kaynağı haline getirilebilecek Avrupa, bu çevreler eliyle geliştirilen anlayışlarla devrimin bozgununun hazırlandığı bir alan haline getirilmek istenmektedir. Kadrolara ve kitlelere devrime inançsızlık mesajları iletilerek, devrimci hareket, örgüt, moral gücü, irade birliği vb. gibi silahlarından yalıtılmaya çalışılmaktadır. Bu durum, devrimci güçler ve kitleler tarafından devrime yönelen ciddi bir tehlike olarak görülüp üzerine yürünmek zorundadır.

Dünya devrim tarihi de bu türden gelişmelere yabancı değildir. Olayın Türkiye koşullarına özgü yanları bulunsa da, temelinde yatan şeyin sınıf karakteri olduğu bir gerçektir. Benzer gelişmeleri, yakinen yaşanan bir gerçeklik olarak Filistin hareketinin bugün içinde bulunduğu durumda da görebilmekteyiz. Ulusal direnişi ağırlıklı olarak ülke toprakları dışında geliştirmeleri, ülke içini temel almamaları Filistin hareketinin bugün içinde bulunduğu olumsuzlukların temel nedenlerindendir. Bugün Filistin ulusal direnişi kendisini ayakta tutup tutamayacağı sorusuyla karşı karşıyadır. Bu olumlu bir biçimde çözümlenemezse, Filistin direniş hareketi çözümlenebilir. Bu gerçek de göstermektedir ki, imha ile yüzyüze gelebilecektir. Bu gerçek de göstermektedir ki, proletarya dışındaki tüm sınıfsal önderlikler, dışarıda hareketi geniş mülteci yığınları haline götürmekte, devrimci bir ideolojik temelden yoksunluk bağımlılığı ve işbirlikçiliği geliştirmektedir. Lenin'in Bolşevik devrimi yurt dışında hazırlama pratiği ile, menşeviklerin ve diğer küçük-burjuva hareketlerin bu süreçteki konumları bu konudaki en kesin ayrımı oluşturmaktadır. Tarihte bunun için birçok örnek verilebilir. Filistinlilerin ve Ermenilerin yaşadığı dram bu örneklerin en yakından tanık olunanlarıdır. Tarihte iki halkın başına gelenler sınıfsal önderlikle doğrudan bağlantılıdır. Filistin halkının durumu bugün farklılık da arzetsen, bu halk hareketlerine önderlik eden sınıflar kendi yeteneksizlikleri ve uzlaşmacılıklarıyla halklarını tükenişin eşiğine getirebilmişlerdir. Ermeni ulusunun dünyanın dört bir tarafına savruluşu, Taşnak burjuvazisinin konumuyla yakından bağlantılıdır.

Öyleyse bugün Avrupa'da kümelenen Türkiyeli sol güçlere, yurt dışında bulunmalarının anlamı sorulmalıdır. Yurt dışında devrimci bir ideolojik-politik temelde mi hazırlıklarını yapmaktadırlar, yoksa her türlü işbirlikçiliğe uygun bir ideolojik-politik hat içine mi girmektedirler? Faşizme karşı mücadele ve devrim iddiaları, pratikte nasıl somutlaşmaktadır? Yurt dışında bulunmanın amacı eğer devrim için hazırlıksa, o durumda her türlü reformist, uzlaşmacı, işbirlikçi anlayış ve çizgiye karşı kararlı mücadele zorunlu değil midir? Lenin'in 1910 yıllarında Avrupa'daki politikası temel alınmalıdır. Eğer devrimci temellerde yaklaşılsın ve proletarya devrimciliği her koşulda yükseltirsen, Avrupa, devrimin geliştirilmesinde bir laboratuvar görevi görebilir. Takınılacak devrimci tutum için, Avrupa'daki mültecilik yıllarının incelenmesi yeterlidir. Biz devrimci tutumu buradan çıkarıyoruz. Proletaryanın ideolojik-politik çizgisinin bağımsızlığını temel alarak, her türlü

reformist, uzlaşıcı, işbirlikçi, tasfiyeci görüş ve akıma karşı mücadeleyi takınılması gereken tek devrimci tutum olarak değerlendiriyoruz.

Ekonomik ve siyasi nedenlerle ülkeden göç olayının sonuçları, göçe başvurmak zorunda kalan halkın ulusal, toplumsal, kültürel gelişim seviyesi ile, hareketin sınıf karakterine göre farklı noktalara gitmektedir. Bu durum özellikle siyasal göç olaylarında daha açık görülür. Kürdistan'ın yakın tarihi bu açıdan da önemli derslerle doludur.

Türk sömürgeciliğinin egemenliği altındaki Kuzey-Batı Kürdistan'daki kısaca değindiğimiz gelişmeler yanında, diğer parçalardaki gelişmelere de değinilirse, mülteci hareketin ve bu hareketlere önderlik eden sınıfın hangi sonuçlara yol açtığı daha iyi görülecektir. Mahabat Cumhuriyeti'nin Kızıl Ordu'nun çekilmesi ardından yıkılması sonucu, direnişçi güçlerin uzun bir yürüyüşle Sovyetler'e gidişleri ve ardından yeniden ülkeye dönüşün yarattığı etkiler gerçekten de olumlu olmuştur. Karşıdevrimin saldırganlığı karşısında zayıf bir maddi yapının daha fazla dayanamayacağı gerçeğinden ve mevcut güçleri koruma düşüncesinden yola çıkılarak gerçekleştirilen bu göç olayı, ulusal direniş güçlerinin ayakta kalmasında önemli bir rol oynamıştır. Ama, harekete önderlik eden sınıfın çağ karşıısındaki çok geri konumu, direnmenin doğru ve sonuca götürecekt ilkeler temelinde gelişmesini engellemiş, bu önderliğin sınıfsal karakteri hareketi giderek işbirlikçiliğe kadar götürebilmiştir. Sovyetler Birliği'ne uzun yürüyüşün başını çeken Barzani'nin daha sonraki yıllarda Amerika'ya sığınması olayı vardır. Direnişin geliştirilmesini halkın öz gücüne dayanma ilkesine değil, hep dışardan bir yardıma bağlama durumunda olan feodal ve küçük-burjuva hareketlerin doğaları gereği sığınmacı bir karakter taşıyacağı salt bu örnekten bile çıkarılabilmektedir. Emperyalizme bu sığınış olayının, Kürt hareketi açısından nasıl felaketli bir sonuç yarattığı biliniyor. Mülteci hareket olmanın ve sığınmacı karakterin yol açacağı sonuçlar Kürdistan'da çok iyi görülebilir. Daha yakın dönemlerde Güney ve Doğu Kürdistan'da yaşanan olaylar bunun bir örneği durumundadır. İran ve Irak devletleri arasındaki çelişkilere de dayanarak, İran Kürt hareketinde, Irak devletine sığınma; Irak Kürtlerinin de İran devletine sığınma durumu vardır. Nitelikleri ne olursa olsun bu hareketlerin bu devletlere sığınmaları son derece yıkıcı etkileri olan sığınmacı, ilticacı bir kitlenin ortaya çıkmasına yolaçmıştır. Yine, yaşanan bu gelişmeler de

göstermektedir ki, mültecilik bağımlı politikanın oluşmasına ve giderek halk hareketinin bu devletlerin çıkarları doğrultusunda dönüşüm göstermesine, dolayısıyla ulusal direniş birliğinin parçalanmasına ve gelişmemesine yol açmaktadır. Ülke içinde tutunamayıp, ülke dışına ve hem de hiçbir zaman sığınılmaması gereken düşman güçlerin yanına sığınılmasının düşmanın politikalarının birer aracı durumuna dönüştürülme tehlikesini yarattığı ve bunun ne gibi felaketsiz sonuçlara yol açacağı bugünkü gelişmelerden de rahatlıkla görülebilmektedir. Günümüzde Doğu ve Güney Kürdistan'da yaşanan gerçeklikler, sorunun bu yönüyle ne kadar önemli olduğunu ortaya koyuyor. Bu durum, üzerinde önemle düşünülmesi gereken ve mültecilikten kaynaklanan olumsuzlukların mutlaka aşılması gerektiğini ortaya koyan son derece önemli bir olaydır. Özellikle de mülteci durumunda olanların, durumlarını bir an önce gözden geçirip, ülkedeki direniş temelinde varlıklarını sürdürmeleri; eğer mutlaka çıkış yapılacaksa bunun nerede ve nasıl gerçekleştirilmesi gerektiğine doğru çözümler getirmeleri son derecede önem taşımaktadır.

Hemen her devrimci hareketin başvurmak zorunda kalabileceği yurt dışına çıkış olayını ve sonuçlarını iyi kavramak açısından, çok sınırlı bir çerçeve içerisinde de olsa tarihe ve yakın geçmişe bakmak gerekiyordu. Bir ulusal kurtuluş mücadelesi süreci içinde bulunan Kürdistan'da, direniş hareketine yönelik en ciddi tehlikelerin dış alanlarda hazırlandığı gerçeği de dikkate alınırsa, mevcut güçlerin dış alanlardaki çabalar ve hazırlıklarının hangi yönlü olduğunu kavramanın ve açığa çıkarmanın önemi de kendiliğinden anlaşılmaktadır.

Türk sömürgecilerinin Kürdistan üzerindeki imha, göçertme ve mecburi iskan uygulamaları bugün en uç noktasına varılmış olarak sürdürülmektedir. Kürdistan'da ulusal kurtuluşçu bilincin uyandığı ve giderek bir kurtuluş mücadelesi boyutlarına ulaştığı günümüzde, sömürgeci güçler eliyle boyunca uygulanan göçertme, şiddet politikaları faşist Türk burjuvazisi tarafından adeta toptan uygulanmaktadır. Cumhuriyetin ilk yıllarında yasa düzeyine çıkarılarak halkın mecburi iskana tabi tutulması, dağlardan düze indirilerek Türkiye ve Avrupa metropollerine göçertilmesi, bugün daha üst boyutlarda gerçekleştiriliyor. Bir çuval ununa kadar elindeki herşeyi alman yoksul halk, Arap çöllerine yoğun bir biçimde satışa çıkarılırken, emekçilerin ailelerini görmek üzere ülkeye gelişleri bile tam bir şiddet

hareketi ile karşılık buluyor. Halkın kurtuluş mücadelesiyle bağlarını koparmak için stratejik köyler yapılarak, dağlık alanlardan zorla toplanan halk, etrafı askeri çember içine alınmış bu yapma köycüklerde yaşamaya zorlanıyor. Köylere yapılan baskınlarda genç kuşak tehdit, şantaj ve açık baskı yöntemleriyle ülkeyi terketmek, ya İstanbul, İzmir gibi Türkiye metropollerine, ya da Avrupa'ya gitmek zorunda bırakılıyor. Kürdistan'ın tüm zenginlik kaynaklarını, sularını, toprak ürünlerini çılgınca sömüren Türk burjuvazisi, kendi ekonomisini canlandırmaya hizmet edecek baraj, çiftlik vs. yapımına hız verirken, bunların üzerinde inşa edildiği yerleşim alanlarını tümünden boşaltıp halkı Türkiye içlerine iskan ettiriyor. Özellikle son yılların yaşanan olayları, tüm tarihi bir kez daha gözler önüne seren açık bir tablo oluşturmaktadır. Kürdistan tarihindeki göçertme olaylarından en yoğun ve şiddetli olanı günümüzde yaşanmaktadır. Kürdistan ekonomik, siyasi ve askeri zor yöntemleriyle boşaltılmaya çalışılmaktadır. Kürdistan bu boşaltma hareketiyle yüzyüze bırakılırken, öte taraftan da uluslararası gericiliğin ortak planıyla karşı-devrim çetelerinin yerleşimine açılıyor. Afgan gericilerinin son yıllarda, özellikle mücadelenin en çok kök saldıgı alanlara yerleştirilmesi bu konudaki çabaların en belirginidir. Tarihte böylesine yoğun göçertme, imha ve şiddet uygulamalarına maruz bırakılan bir halk ender gösterilebilir. Kürdistan halkının karşı karşıya olduğu düşman gücün azgın karakterinden ve halklar düşmanlığından kaynaklanan bu uygulamalara, karşılığı da gerektiği gibi verilebilmelidir.

Boşaltılan köylerinden sefaletin ve dağılmanın kucağına atılan, dünyanın dört bir tarafına köleler gibi satılan, işkence ve zulüm altında hergün katliamdan geçirilen, kendi öz çıkarları adına konuşan temsilcileri işkence odalarında katledilen, günlük sürekli baskılarla kendisine ihanete zorlanan bir halk, ulusal kurtuluş düşüncesini karartmaya, belirsizleştirmeye yönelik her türlü açık ve gizli çabalar karşısında tahammülsüz olmak zorundadır. Çünkü, sadece ülke topraklarından yurt dışına göçertme olayıyla değil, kendi toprakları üzerinde bile kendi öz ruhuna, toprağına, çıkarına yabancılaştırılma, kendi gerçekliğinden koparılma gibi en alçakça uygulama ve saldırılarla karşı karşıya olan bir konumu yaşamaktadır. Bu açıdan, bugün özellikle Avrupa merkezlerinde sosyal-demokrasinin kucağında halkımıza dayatılmak istenen küçük-burjuva reformist işbirlikçi çözüm önerileri, halk varlığımız için en tehlikeli bir tutum olarak görülüp, en kesin şekilde mahkum edilmelidir. Açık ki, Avrupa

destekli olarak dayatılan reformizm ve işbirlikçilik, yurt dışındaki emekçilerin yurda ve halka karşı sorumluluklarının köreltilme çabaları, Kürdistan açısından sadece devrimin yenilgisi gibi bir sonuçla da sınırlı kalmayıp, halk varlığımızın imhası noktasına kadar gidecek sonuçlara yol açacaktır.

2- PKK Hareketinin Ortaya Çıkışı, Ulusal Gerçekliğe Yönelme ve Ulusal Kurtuluş Siyaseti

PKK hareketi, dünya halklarının birbiri ardına bağımsızlıklarına kavuştukları, tüm kokuşmuşluğuyla çöken emperyalist sistem karşısında insanlığın en gelişmiş özelliklerini temsil eden sosyalist inşaların bütün görkemiyle yükseldiği bir dönemde; adeta dünyaya unutturulmuş, bu çöküş halindeki emperyalist sistemin sömürgeci Türk devleti eliyle insanlığa duyduğu kını kularak en gerici ve tortu özelliklerini yığıldığı, büyük acılar ve karanlıklar içerisinde sürüklediği bir halkın çağa ulaşma azmi, dirilişi biçiminde ortaya çıktı. PKK hareketinin ortaya çıkışını kavramak, Kürdistan gerçekliğini kavramak için zorunludur. Yine, bunun bir başka ifade edilişyle, Kürdistan gerçekliğini kavramak, PKK gerçeğini kavramak için zorunludur.

PKK, imha olmakla yüzyüze bulunan bir halkın bağrındaki saklı umut tohumlarının filizlenmesidir. Bizim bağımsızlık ve özgürlük ağacımız asırlık bir çınar ağacı gibi göklere yükselmemişti. Bağımsızlık ve özgürlük tutkusu, yüreklerde ve dağların doruklarında saklı bir tohum biçimindeydi. Bu tohumlar, üzerinden hiçbir zaman eksik olmayan amansız rüzgarların altında nasıl fışkıracaktı? Bu filizlenmenin sadece bir biçimi olan PKK, düşmanın hiç de inanmayacağı, aklına getiremeyeceği yerlerde ve bir zamanda boy verdi. Halkımızın ulus olarak var olma ve özgürlük umutlarını muhafaza etmesinin en soylu, en anlamlı tarzlarından birisi olarak ortaya çıktı. Birçok çevre buna şaşırı. Gerek sömürgecilik ve gerekse yerel bazı türetme sınıfların temsilcileri bu çıkışa değişik adlar vererek, çok çeşitli biçimlerde saldırdılar. Ama onlar hiçbir zaman hesaba katmadılar ki, yeşerecek olan şey tohum halinde olandır. Biz ileride büyüyecek olan bağımsızlık ağacımızı bir fidan gibi dikemezdik. Halkımızın çağa kendi öz benliği ile girişi başlangıçta büyük bir güç biçiminde yansıyamazdı. Halkımız kendisinden saklanılmış, kendi

adını itiraf edemez, kendisinden nefret eder bir hale getirilmişti. Tüm bir dünya tarafından unutulmuş durumdaydı. İster ilerici insanlık, isterse emperyalizm bu halkın varlığını kabul etmek istemiyor, sürekli bir yadsıma içinde bulunuyordu. Şüphe ve tereddütle bakma egemen anlayış biçimiydi. Bu, hiçbir halkın yaşamadığı bir gerçekliktir. Açık ki, devrimci çekirdek çok daha amansız yok etme gerçeğiyle yüzyüze gelecek, ve bu koşullar içinde gelişmenin zorluklarını yaşayacaktı. Emperyalizm, sömürgecilik ve orta çağlardan kalma sınıf temsilciliği, işte bu gerçeği tersyüz etmeye çalışmakta, ona saldırmaktadır. Oysa bunlar kendi gerçekliklerine yönelip, dünya ölçeklerine vursalar ne kadar acınacak durumda olduklarını açıkça göreceklerdir.

Dışımızdaki insanlığın temsilcileri de, bizim neden güçlü bir hareket olarak birdenbire ortaya çıkmadığımızı anlamak istiyorlarsa, bizim gerçekliğimizi biraz daha şuurluca anlamaya çalışmalıdırlar. Bizim, çok seyrek dağıtılmış gizli tohumlar, şurada burada küçücük filizler halinde boy atmamızın yadırganacak bir yanı yoktur. İşte PKK, bu gizli tohumların ülkenin sarp yamaçlarında, çorak topraklarında adeta yabancı bitkiler gibi halkının özelliklerine uygun bir tarzda çiçeklenmesi olayıdır. Evet bazıları bu çiçeklenmeye zehir otları, bazıları dikendir dedi. Ama halkımız bunun tarihinin günümüzde kendi özelliklerine uygun bir çiçeklenmesi olduğunu hemen kabul ederek, onu kokladı, kendisinin ayrılmaz bir parçası olarak benimsedi. Gerçeklik budur. Bu, düşmanın ilk çiçeklenme dönemi üzerine görülmemiş bir baskıyla yönelmesinden de anlaşılabilir.

Kürdistan'ın bağrındaki bağımsızlık ve özgürlük tohumunun açığa çıkarılması, diğer birçok sömürge ülkede olduğu gibi Marksizm bilimiyle ve dünya halklarının ulusal kurtuluş gerçeğiyle kurulacak temasa bağlıydı. Dünya ulusal kurtuluş hareketleri tarihi de göstermiştir ki, ulusal direniş hareketlerinin yaratılması; sömürgeci ulusların metropol kentlerine taşınan aydınların belli bir yoğunlaşması, ülkeleri için ideoloji, politika üretmeleri, ilk gruplarını şekillendirerek ulusal gerçekliğe dönüş ve orayla kaynaşma temelinde olmuştur. Birçok ulusal direniş hareketi için geçerli olan bu kural, değişik biçimlerde de olsa, Türk egemenliği altındaki Kuzey-Batı Kürdistan Ulusal Direniş Hareketi için de geçerlidir.

1925-40 yılları arasındaki isyanların ezilmesinden sonra, Kürdistan üzerinde egemen kılınan ve gittikçe geliştirilen ulusal imha, eritme ve sömürü politikalarının en olumsuz sonuçlarını

verdiği, özellikle 1960'lar sonrasında bu politikaların neredeyse başarıya ulaştığının söylendiği, ulusal gerçekliğin önemli oranda inkar edildiği bir dönemde, ulusal gerçeklik devrimci ideoloji ve politikaların en çok üretildiği aydınlık merkezleri olan metropoldeki üniversitelerde keşfedilebilir, bu gerçeklikle nasıl kaynaşabileceği tartışılıp belli bir sonuca vardırılabilirdi. Türk sömürgeciliği, okulları ulusal eritme politikasına bağlı olarak kendi kültürünü, dilini hakim kılmak için açıtsa da, bu politikanın bir ürünü olarak sınırlı bir sayıda da olsa Kürt gençliğinin belli bir kesimi metropollere taşınarak, burada devrimci düşünceyle tanışmıştır. Nitekim devrimci bir çekirdeklenmenin ortaya çıkması, böyle bir gelişme sonucu tartışmaların ulusal ve toplumsal gerçekliğe uygulanması çabalarıyla olmuştur. Bu, birçok gruplaşmanın temelinde yatan gerçek olduğu gibi, PKK hareketi de bu gerçeklik temelinde ortaya çıkmıştır.

Türkiye metropollerinde 1970'lerde yaygın olarak tartışılan ulusal ve toplumsal sorunlar, Kürdistan problemine uygulanamazlık edilemezdi. Tartışmaların belli bir döneminde ulusal sorun da gündeme girecekti. Nitekim bunun tartışılmaya başlanmasıyla birlikte Kürdistan'ın ülke gerçekliği daha netçe görülmeye başlandı. Entellektüel faaliyetlerde bir yoğunlaşmanın yaşandığı, ideolojik gruplaşmalar dönemi diyebileceğimiz ve zaman itibarıyla 1970'lerde başlayan bu sürecin doğal sonucu olarak, özellikle çok zor koşullarda yaşayan Kürt gençliğinin yaşam koşullarını biraz düzeltmek için kentlerde kendine bir yol aradığı aşamada bu tartışmaların derinleşmesi, onlarda çıkışı bireysel yollarda arama değil, ulusal gerçekliğe yönelme ve bu temelde ulusal-toplumsal kurtuluşla kendi kurtuluşunu bütünleştirme düşüncesini ortaya çıkardı. Bu yıllar Hareketimiz açısından en önemli yıllardır. Çünkü, ulusal gerçekliğin inkarının adeta bir kural olduğu; toplumsal kurtuluş için ezilen sınıfların uyduğu; hakim sınıfların ise işbirlikçilik ve ulusal ihaneti iliklerine kadar yaşadıkları bu dönemde, bir avuç genç aydın insanın ülkeye yeniden dönüş yapmaları son derece zor, büyük fedakarlık ve cesaret isteyen tarihi bir eylemdi. Böyle tarihi bir eyleme adım atabilmek için, insanlık ve yurtseverlik açısından en soylu düşünceye yönelme, fedakarlıkta azami bir sınır tutturma, cesaretin azamisini gösterme gibi özelliklere şiddetle gereksinim vardır. Bu özelliklerin, yurduna ve halkına en çok bağlı olan kişilerde görüleceği açıktır. Bu ancak, en devrimci düşünceyle tanışmayla mümkün olabilecekti. Bunun ise Marksizm-Leni-

nizmden başkası olamayacağı ve bu düşüncüyü devrimci bir tarzda benimsemenin işçi sınıfına sonuna kadar bağlı olmayla mümkün olabileceği kendisini dayatan bir gerçeklikti. Sınıfsal ve ulusal gerçeklik Marksizm-Leninizmin klavuzluğunda ele alınca, içinde bulunulan koşullar ne kadar zor olursa olsun, eğer aydın dürüstlüğü gösterilecekse ülkeye yeniden dönüşü yapmak kaçınılmazdı. Halkın yakıcı ulusal direniş probleminin yıllarca metropollerde gevezelik yapılarak çözülemeyeceği, devrimci düşünce ve örgütlenmenin bir an önce halka götürülmesi ve maddi bir güce dönüştürülmesi gerektiği açıktı. Tüm zorluklarına karşın, bunun böyle ele alınıp hayata geçirilmesi tarihi görevinden kaçınılamazdı. İşte böylesine derin tarihsel, ulusal ve toplumsal gerçeklerden ötürü, ama aynı zamanda da ulusal imhayı gerçekleştirmeye çalışan baskı ve işbirlikçiliğin alabildiğine öne koyduğu zorluklardan ötürü bu adımın çok zor gelişeceği bir gerçektir.

İşte bu zor olan adım, PKK hareketinin tarihinde 1973'ten 1977'ye kadarki beş yıllık bir zaman süreci içinde atıldı. Bu yıllar arasında Marksizm-Leninizm bağımsız bir biçimde ülke gerçekliğine uygulanmak istenerek, ortaya çıkan ideoloji ortak bir grup hareketi biçiminde şekillendi. Elde edilen sonuçların, yani ülkenin kurtuluşuna yol gösteren ilkelerin halka taşınması tarihi görevinin mutlaka yerine getirilmesi düşüncesi ve inancıyla ülkeye dönüş hareketi başlatıldı. Unutmamak gerekir ki, bu en zor dönemlerden biridir. Ülkede ulusal düşünceler çok zayıf bulunmakta, ulusal gerçeklikten önemli oranda koparılan halk yeniden bir ulusal direnişten korkmakta ve bu yüzden de kendi saflarına bu biçimde gitmeyi olumsuz karşılayabilmektedir. Diğer yandan, Türk sömürgeciliği en kabaşından en incesine kadar çeşitli baskı yöntemleriyle bastırmaktadır. İşte böylesi koşullarda ülkeye dönüş hareketi başlatılmıştır. Metropollere sığınan çok sınırlı bir kesimin, her türlü kişisel çıkarı bir yana iterek ülkeye taşınması tarihi bir eylemdir.

Bu dönüşün en önemli sonuçları; Marksizm-Leninizmi ülke topraklarına taşımak, ülkenin kent ve köylerinde geniş bir tartışma konusu haline getirmek, Türkiye'nin metropollerinden devrimci düşüncüyü önemli oranda halka taşımak olmuştur. Devrimci düşüncenin halka mal edilmesi savaşında, bu düşüncenin özellikle ülkenin en uyanık aydın kesimine tanıtılması ve giderek geniş grupların hareketi haline dönüştürülmesi gerekiyordu. Siyasal uyanma ancak bu temelde gelişebilir, parti-

leşmeye böyle gidilebilirdi. Temelleri 1973'lerde atılan ve 76'lara doğru ürünlerini veren bu ilk grup hareketi, metropollerde belli bir aşamaya geldikten sonra 1976-77'li yıllarda hızla Kürdistan'ın kentlerine taşındı. Bir-iki yıl yürütülen tartışma ve propaganda faaliyetleri birçok grubun oluşmasına, siyasal faaliyetin ve yurtseverliğin gelişmesine ve bu temelde PKK'nin resmen ilanına varan gelişmeleri yarattı. Bu ilk büyük ortaya çıkışı, ülkeye, ulusal gerçekliğe yönelme; ulusal uyanmanın gelişmesi ve PKK'nin ila-nyıyla tarihi bir sayfa başarıyla yazıldı.

Çok iyi bilinir ki, PKK hareketi bu tarihi sayfayı yazarken, büyük bir güç dengesizliği içerisinde, her yönden gelen saldırılarla boğuşmak zorunda kaldı. Henüz bilinç tohumlarının ülke topraklarına yeni yeni serpilmeye başladığı dönemde, hiçbir askeri ve siyasi kurala sığmayan ve bunun da ötesinde tarihsel baskı ve sömürü kurallarına ters düşen bir biçimde düşmanın imha saldırılarıyla karşılaştı. Kuvvetlerin müthiş bir dengesizlik ortamında karşı karşıya gelmesi sözkonusuydu. Klasik sömürgeciliğin tasfiye olduğu, demokrasi, sosyalizm ve barışın dünyanın büyük bölümünde egemen hale geldiği, diğer alanlarında ise bunun uğruna savaşın güncel ve başarılı bir biçimde geliştiği bir dönemde, tarihteki tüm baskı biçimlerini ve savaş kurallarını bile altüst edecek bir biçimde yöneltilen bu saldırılar nasıl izah edilecektir? Açık ki o, ancak çağ içinde gericilikte eşine ender rastlanan bir sınıfın uygulayacağı bir siyaset olabilirdi. Nitekim öyle de oldu. Türk sömürgecileri, halkımızın bu ilk umutları ve Partimizin bu ilk tomurcuklanması üzerine tarihine yakışır bir biçimde saldırdılar. Ve adeta, tarih bir kez daha anımsatılmak istendi. Bu noktada bazıları, bu kadar güç dengesizliğinin olduğu ortamda ve dönemde ortaya çıkış yanlış değil midir diye sorabilirler. Hayır! Nasıl ki, bir kaya göbeğinde küçük bir bitki o kayayı çatlatarak boy veriyor, yaşama ulaşıyorsa; bizim de topraklarımızın en eski bir halkı olduğumuz gözönüne getirilirse, tohum halinde açılmamız, o sert rüzgarlara rağmen güçlü köklerimize dayanarak, tomurcukları çatlatıp yaşam yolu aramamız hiçbir zaman yanlış değildir. Olanak, fırsat elverdiğince nerede, nasıl ve hangi biçimlerde olursa olsun mutlaka filizlenmek zorundaydık. Yaşamın ve yücelmenin yolu, doğanın en belirgin kanunu budur. O gem almaz gericilik ve tükeniştir ki, otsu bir biçimde hiçbir savaş vermeden yenilgiyi kabul eder. Birçok bitki ve hayvan neslinin son kalıntılarının tükenişi gibi bir halk olmayı kabul edemezdik. Yeryüzünden silinmesi gereken bir halk da bizim halkımız olsun,

diyemezdik. Bu nedenle de, aç-susuz, toprakları çatlatarak, en sert rüzgarları bile göğüsleyerek yaşama gözümüzü açacaktık.

Ama eğer, esen fırtına karşısında tümüyle savrulup, yanı başımızdaki bir çok halkın akibetine uğramak istemiyorsak, bu bağımsızlık ve özgürlük biçimindeki filizlenmeyi muhafaza etmek, gerekli ortamı yaratarak gerekli gıda ve havayı verebilmek, çağımızın ve halkımızın tüm olanaklarını kullanarak bağımsızlık ve özgürlük ağacını mutlaka büyütme gerekiyordu. PKK hareketinin, baskının doruk noktasına varandırıldığı 1979-80'lere gelindiğinde, bu kök bağlamayı ne pahasına olursa olsun savunmak için ayağa kalkışı ve yayılış hareketi böylesine bir anlama sahiptir.

Türk ordusu, iç ve dış gericiliğin tüm olanaklarını kendisine dayanak yaparak üzerimize geldiğinde, elbetteki her şeyden önce inkarcı olmayacak, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük umutlarını asla terketmeyecek, onlardan soyutlanmayacaktık. Zindanlarda, dağlarda ve dışarıda bu değerlere sonuna kadar bağlı kalınacaktı. Yani, ilkesel tavır böyle olacaktı. İkincisi; bu ilkelerle bir bütün olan Parti varlığını, bu ilkelerle ortaya çıkan değerler temelinde koruma savaşı verecektik. Yani Kürdistan halkının yıllarca içinde yaşadığı savunma stratejisini devrimci bir içeriğe büründürerek, günümüzde yeniden bir kurtuluş hareketinin saldırı stratejisi durumuna dönüştürmek için her şeyin yapılması zorunlu oldu.

Özellikle ulusun yeni temellerde bir yaratıcısı, devrimci bir parti olarak ortaya çıkılıyorsa, halkın yüzyıllardan beri zayıf ve güçlü yanlarıyla içinde bulunduğu savunma ve direnme sorununun iyi anlaşılması gerekiyordu. Şu halde Parti; günümüzde zaferle sonuçlanmış ulusal direniş savaşımının bilimini, halkımızın tarihsel savunma şuuruyla, yaşamıyla ve direnmesinin özelliklerine uygun bir biçimde kaynaştırarak stratejisini ortaya çıkarmalıydı. Bu, Partinin dirilişinin canlandırılması ve yaratılması demek olduğu gibi, halkımızın Partisi önderliğinde yeniden daha bilinçli ve örgütlü bir savunma düzenine geçmesi demektir. Kısacası, çağın direniş anılarıyla, halkımızın direniş anıları, özellikleri kendisini ulusal varlığı koruma, bağımsızlaştırma stratejisi biçiminde formüle etmek zorundaydı. Direnişçilik demek olan böyle bir strateji bir parti tarafından kabul edilirse, o parti kendisini direniş biçiminde somutlaştırmak zorundadır. Bunun dışındaki tutumlar açık bir sahtekarlık, halkımızın ve çağımızın gerçekleriyle alay etmek demektir.

İşte 1980'lerde yakıcı olarak kendisini dayatan, çözümü, yaratılması ve oluşumu şart olan görev buydu. Aynı zamanda, dağlarda, zindanlarda, ülke dışında başarılması gereken bir savaştı bu. Unutmamak gerekir ki, büyük bir güç dengesizliği içindeydik. Ama askerlik tarihinde sabit olan bir gerçek vardır; başlangıçta çok küçük bir çekirdeğin direnmesi, en son aşamada dev bir orduyu yenilgiye uğratabilir. Vietnam, Küba ve birçok sınıf savaşımı bunun belirgin örnekleridir. Açık ki, halkımız başlangıçta hiçbir surette güçlü bir orduyla karşısındaki güçle savaşmayacaktı. Küçük bir orduyla, bir direniş birliğiyle ortaya çıkarak savaşacaktı. Bir doğa ve toplum kuralı olarak da, her şey öncelikle rüşeym halini yaşar. Güçlü varlık olmaya yönelmesi ise daha sonradır. İnsanlığın gelişiminde siyasal organizasyonlar böyle oluşur. Klanlar, kabileler giderek toplulukların halklaşmasına ulaşır. Halkların direnişi de özellikle böyle küçük gruplarla başlar. Devrimci bir çekirdek olmayı göze alamayanların söyleyeceği hiçbir yalan bu gerçeğin yerini tutamaz.

Gerçekten, tepeden tırnağa kadar acıyla yüklü böyle bir gerçeklik haline, devrimci direnişçi bir çekirdek haline gelmekten vebadan korkar gibi kaçanlar —hele hele toplumumuzun yapay sınıf ve tabakalarının temsilcileri— direniş tohumları biçimindeki bu yükselişi akıllarına bile getiremezler.

PKK'nin başta Diyarbakır olmak üzere, cezaevlerindeki direnişçiliğinin derin tarihsel anlamı buradadır. Buradaki savaş, binlerce yıllık tarihimizin bir kefareti ve hem de başarılı ve soylu bir karşılığıdır. Halkımız yüzlerce yıllık tarihinde yitirdiklerini orada kazanmıştır. Belki bugün sonuçları hemen ortaya çıkmayabilir. Ama yarın görülecektir ki, en yüce ve gelişmiş kuvvetler kaynağını burada bulacaktır. Yenilmez kuvvetlerin dayanağı bu zemindeki direnmeler olacaktır. Korkunç bir dengesizlik ortamında, en yüce insan soyunun bundan daha fazla bir direnişi geliştirmesi düşünülemez. Ölçeklerimize göre bu başarılıdır ve en iddialı kaynaklarımızdan birisinin bu olduğu teslim edilmelidir.

Bu direniş, ülkemizin yalçın dağlarında, ovalarında, köy ve kentlerinde de gösterildi. Teslimiyet yolu hiçbir zaman seçilmedi. Parti düşüncesi ve bayrağı savunularak, bundan vazgeçilmedi. PKK direnişçileri, bu güç dengesizliğine rağmen, daha sonra büyüyecek özgürlük ağacı için kanlarını dökmekten çekinmediler. Sayıları hiç de azımsanmayacak olan halkımızın güçlü evlatlarının döktükleri bu kanın değerini, anlam ve derinliğini hiçbir çarpıtma ortadan kaldıramaz.

3- PKK Hareketinin Ülke Dışına Çıkışı, Önemi ve Sonuçları

Ülke içinde, zindanlarda direniş en akıl almaz bir tarzda sürdürülürken, Hareketimizin attığı üçüncü adım olan ülke dışına açılma hareketi neyi ifade etmekteydi ve hangi fonksiyonları yerine getirecekti?

1979'lardan itibaren gelişen baskı ve saldırılar, Partinin mücadeleyi göğüsleyebilecek hazırlıklarının olmayışı nedeniyle zorunlu bir geriye çekilmeyi gerektiriyordu. 1979'un sonlarından itibaren yapılan kısmi çekiliş, genelde Kürdistan'a, özelde ise PKK'ye karşı sert baskı, yıldırma ve imha politikası yürüten 12 Eylül faşist yönetiminin gelmesiyle, kesin zorunlu olan genel bir geri çekilişe dönüştü. Çünkü Hareketin kitleleşerek büyük politik kabarışın ortaya çıktığı bu dönemde, devletin de biçim değiştirmesi karşısında; Partinin mevcut formasyonlar, eski çalışma tarzı ve propaganda çalışması içinde oluşmuş bir önderlikle sorunların üstesinden gelmesi oldukça zordu. Teorik yetersizlik, donanım eksikliği, politik ve örgütsel çalışmadaki tecrübesizlik bu yıllarda kendisini açıkça göstermeye başladı. Devrimci hareketin hızla kitlelerde yankı bulması ve artan baskılar ortamında, kadrolar kitleleri yönetmekte güçlük çekiyor ve amatörlik, tecrübesizlik kendisini açıkça gösteriyordu. Yani büyük niceliksel gelişmelerin karşısında niteliksel bir düşüş sözkonusuydu. Buna karşılık, Hareketin gelişmesinden dehşet ve korkuya kapılmış olan düşman, PKK'yi ilan ettiği savaş içerisine erkenden çekerek, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini ve onun öncü gücünü boğmak istiyordu. Ama Partinin, mevcut donanım yetersizliği, örgütsel kriz ve her türlü dış destekten yoksun bu haliyle, böylesi bir savaşa girmesi imha olması anlamına gelirdi. Tek çıkış yolu, Partinin soluk borularını dışa açmasıydı. Artık ülke içinde başarılamayacağı ortaya çıkmış olan Partinin korunması ve bununla birlikte, yeni döneme ilişkin gerekli ideolojik, politik, örgütsel ve askeri hazırlıkların yapılması görevlerinin bu sahada gerçekleştirilmesi zorunluydu. Uygun bir dış sahaya açılarak mücadelenin güç kaybı önlenmeli, güç biriktirilmeli, örgütsel yetersizlik ile bunun temelinde yatan kadroların eğitim-donanım eksikliği giderilmeli ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin doğal müttefikleri diğer dünya devrim güçleriyle olan tecrit çemberi kırılmalıydı. Ancak bütün

bunlardan sonra faşist sömürgeciliğe karşı daha güçlü, kesin sonuçlar alıcı bir mücadele verilebilirdi. Demek ki, Partinin yeni taktiği; dışa açılarak varlığı koruma, güç biriktirme ve faşist 12 Eylül döneminin gerekli kıldığı özelliklere kavuşmaktı. Çünkü geri çekilişin tarihsel anı gelmişti artık. Eğer bu adımı zamanında atma bilinciyle hareket edilmeyerek, geç veya erken çıkış yapılsaydı, bunun doğuracağı sakıncalar çok açıktı.

Türkiye ve Kürdistan'daki çeşitli güçlerin dışa açılımdaki yaklaşımları genel olarak sağlıksızdı. Ya ülke içinde mücadele geliştirmeden dışa açılarak göçmen örgüt haline gelme, ya da bunun tam tersi olan ülke sınırları içine hapsolme durumu ortaya çıkmaktaydı. Halkın öz gücüne dayanmadan, halkla kaynaşmadan dışa açılıp devrimi geliştirmeye çalışmak ne kadar yanlış ve tehlikeli bir anlayışsa, dışa açılmayı reddederek uluslararası devrimci müttefiklerden kendini soyutlamak da bir o kadar yanlış ve tehlikelidir. Bu nedenle Parti, bu her iki hatalı anlayışa da düşmedi. Her şeyden önce, PKK grup aşamasında iken, henüz halka gitmeden dışa açılamazdı. O dönemin devrimci mücadelesinin problemleri böyle bir şeyi zorunlu kılmıyordu. Aksine ideolojik ve politik anlayışını, kendi halkının öz bünyesinde de denemek zorundaydı. Ancak kendi halkı içinde belli bir gelişme sağladıktan sonra, yani bir politik güce dönüştüğü ve imha tehlikeleriyle karşı karşıya kaldığı zaman, gecikmeden dışa açılması da zorunluydu. Çünkü, yukarda belirlenen sorunların çözümünün başka olanağı yoktu. Bu nedenle Parti, bu dönemde Ortadoğu'nun uygun alanlarına yönelerek bu tarihsel çıkışı yaptı. Peki neden Ortadoğu?

Kürdistan devrimci mücadelesi, bulunduğu Ortadoğu zemininde büyük değişikliklere yolaçabilecek bir özelliğe sahiptir. Hindicini, Latin Amerika vb. halkların mücadele deneyimlerine bakıldığında, dünya halklarıyla dayanışmanın güçlü bölgesel ittifaklardan geçebileceği rahatlıkla görülebilir. Aynı durum Ortadoğu halkları açısından da böyledir. Ortadoğu halkları tarihten günümüze dek bir kader birliği içinde yaşamaktadırlar. XIX. yy'dan itibaren boyunduruğu altına girdikleri emperyalizm, bu halklar üzerinde benzeri baskı sistemlerini uygulamıştır. Günümüzde ise ABD önderliğindeki bir emperyalist kuşatma altındadırlar. Emperyalizm işbirlikçileri aracılığıyla bölge üzerinde çeşitli oyunlar sahnelemekte, sömürü ve baskı yöntemlerini alabildiğine geliştirmektedir. Böylece Ortadoğu halklarının ulusal ve toplumsal gelişmeleri frenlenerek durdurulmak istenmekte-

dir. Ortadoğu halklarının böylesi ortak tarihsel ve güncel sorunlarının olması, aralarında daha sıkı bir dayanışmayı zorunlu kılmaktadır. Bu sebeple Ortadoğu, halklar açısından sadece bir dış ilişki alanı değildir.

Böylesi bir özelliğe sahip olan Ortadoğu'da, Kuzey-Batı Kürdistan, dört egemen ülke halkları açısından merkezi bir rol oynama gibi, stratejik bir konuma sahiptir. Gerek Kürdistan'ın dört parçaya bölünmüşlüğünden doğan her parçadaki Kürt halkının, gerekse de egemen ülke halklarının mücadele birliğinin sağlanması açısından belirleyici bir özelliktedir. Buna bağlı olarak; sonuçları açısından bölgesel planda önemli değişiklikler yaratacak olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi, mücadelesinin bu özelliğini dikkate alarak ulusal sınırlar içerisinde sürdürdüğü mücadeleyi, aynı zamanda enternasyonalist bir karaktere dönüştürmek zorundadır. Kendi devrimci gelişme ve enerjisinin diğer halkların devrimciliğiyle birleştirilmesi gerekir. Bunda ise doğal olarak ilk ve temel olan, bu belirlemelerden dolayı Ortadoğu olacaktır.

Yine karşıt yönden ise; halkların devrimci mücadelelerinde belirleyici olan öz gücüdür. Ancak, bu gücünü uluslararası müttefikleriyle birleştirmesi, ulusal sınırlar içinde sağladığı gelişmeyi, dıştaki çabalarla tamamlaması gerekir, ama saydığımız özelliklerden dolayı, Ortadoğu bunun için en önemli alandır.

İşte tüm bu nedenlerle PKK'nin dışa açılması ve bunun ilk ve temel alanı olarak da, halklarıyla kader birliği içinde olunan sıcak savaş sahası Ortadoğu'ya çekilmesi gerçekleşti. Emperyalizm dünyada ve bölgede en gerici güçleri kendisine müttefik olarak alırken ve yine sömürgeci-faşist Türk devleti, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi ile önder gücü PKK'yi ezmek için uluslararası ve bölgesel planda en gerici mihraklarla ittifaklarını oluştururken; bölgesel çapta stratejik roller üstlenmiş olan KUKH ve onun öncü gücü PKK'nin kendi müttefiklerini oluşturmaması beklenemezdi. PKK'nin ilk ve temel adım olarak Ortadoğu'nun sıcak alanlarına çekilmesi yalnız böyle dış siyasal-stratejik nedenlerden kaynaklanmıyordu veya Avrupa vb. yerlere değil de böyle sıcak alanların merkezinde üslenmesi kendiliğinden bir olay değildi. Bunun ülke somutundan ve Parti yapısından kaynaklanan nedenleri sözkonusuydu. O, önüne devrimi koymuş ve bunu kendi pratiğiyle kanıtlamış olan direnişçi bir güçtü ve geri çekilmeyi de bu tarihi görevini yerine getirmek için yapıyordu. Mülteci bir konuma girmek için değil, "daha iyi sığınmak için geri

çekilme" anlayışını gerçekleştirmek amacıyla bu tarihi olaya karar vermişti. Tabii ki, bunun için reformizm, teslimiyet ve ilticacılığın geliştiği Avrupa'yı değil, direnişin korunarak geliştiği ve ülkeye en yakın alan olan Ortadoğu'nun sıcak yörelerini seçmişti. Böyle bir anlayıştan hareket eden PKK, direniş ve devrim temelindeki geri çekilişi gerçekleştirdi.

Eğer dışarda soysuzlaşıp dökülmek istenmiyorsa; bağımsızlık ve özgürlük tutkuları canlı tutulacaksa; mücadeleden en gecikmiş bir halk olarak çağdan duyduğumuz tüm utancı gurura dönüştürmek, bir ulusal kurtuluş çağı olan çağımıza gerçekten biz de katılmak istiyorsak; çağımızın direnme kuvvetleriyle, sosyalizm, ulusal kurtuluş ve demokrasi akımlarıyla köprüler kurmak, bu akımların güçlü birer kolunu ülkemiz topraklarına uzatmak zorundaydık. Ülkemizde henüz taze olan filizlerimizi kurutmamak için tüm koruyucu, pekiştirici savaşımızı sürekli bir biçimde sürdürmeliydik.

PKK hareketi, 1980'lere doğru yurt dışına çıkışı, eğer ülkedeki direnişlerden toplu bir kopuş biçiminde yapmış olsaydı, bugün benzer tehlikeleri yaşıyan bir Filistin, bir Şili hareketinde yaşanmış gibi ciddi tehlikelerle yüzyüze gelinecekti. Ve elbetteki böyle bir kopuşla, ülkemize, halkımıza ve direniş savaşçılarımıza en kötü ihanetlerden birini de biz yapmış olacaktık. Ne acıdır ki, bugün Türkiye ve Kürdistan gerçekliğinde kendi halkına, direnişçilerine ve direniş şehitlerine böylesine ihanet edenler az değildir. Ama en soysuz güdülerle dışarıyı bir yaşam alanı haline getirmek isteyen bu örgüt, çevre ve kişiler her gün biraz daha çürümekte, zehirlenmektedir. Onların yaşamamaları, en yüce amaç ve değerlere ihanet etmiş olmalarındandır. Yaşamak isteniyorsa, direniş şehitlerinin henüz kurumayan kanı, işkence çeken insanlarımızın kesilmeyen sesleri unutulmamak, onların bir deri-bir kemik halindeyken bile yaşattıkları umutları beslemek ve direnişe ara verilmeksizin sürdürülmek zorundadır. Yapılması gereken, devrimci stratejinin hayata geçirilmesi, tüm olanakların bu amaçla seferber edilmesi idi. PKK, ya kendi payına düşen devrimci görevlerini yapacak, ya da örneği çok görülen o soysuz akımlardan birisi durumuna düşecekti. Ama o bir halkı temsil etme durumunda olduğundan, ikinci yolu seçemezdi.

Sömürgeci-faşist burjuvazi, saldırılarını tüm bir halka yöneltmişti. Bir yandan dayanılmaz baskı ve sömürüyü dayatarak halkı sindirmeye çalışıyor, diğer yandan ise pasaport büroları açarak

zor ve teşvikle, özellikle genç kuşağın yurt dışına gidişini sağlamaya çalışıyordu. Bunun tipik bir örneği Dersim'de yaşanmıştır. Ekonomik yaşam olanaklarını ellerinden aldığı insanlarımızı, bir de zor yoluyla ülkelerini terketmek durumunda bırakması, düşmanın niyetlerini ortaya koymaktadır. O, PKK'nin şahsında devrimci harekete ve onun temsil ettiği kitleye yönelerek, tümünü yurtlarından uzaklaştırmak istedi. İşçilere, köylülere, sıradan bir sempatizana ve özellikle kadınlara yönelik görülmemiş işkenceleri bu nedendir. Geçmişte Rumlar, Ermeniler üzerindeki benzeri uygulamalarını tekrarlayarak, halkımızı da aynı sonuca götürmek istiyordu. Faşist Saddam'ın, ülkemizin Güney'indeki Kürt halkına yaptığını, o da bize dayatıyordu. Açık ki bu çok ciddi bir tehlikeydi. Eğer düşmanın bu tehlikeli niyetleri başarısızlığa uğratılmasa, kendi halkımıza en büyük kötülüklerden birini de biz yapmış olacaktık.

Halkıyla bağını tartışmaya götüren, daha bir sopa yemeden her şeyi teslim edenlerin cezaevlerinde sayısız örnekleri vardır. Yine dışarda, ülkede hiç direnmeden kendilerini utanmazca emperyalizmin kollarına atarak, oralarda fiziksel bir yaşam uğruna her türlü bağımsızlık ve özgürlük tutukularından vazgeçenlerin ve bunu en sahtekar biçimlerde çeşitli kliklere bürünerek sürdürmek isteyenlerin tehlikeli konumları ortadayken, PKK'nin de böyle bir duruma sürüklenmesi, halkımıza karşı onarılmaz sonuçlara yolaçacaktı. O halde direnilecekti. Güncel olan bu tehlike boşa çıkarılacak, düşmanın niyetleri kursağında bırakılacaktı.

İşte emperyalizm, sömürgecilik, siyonizm, faşizm ve yerel gericilik elele vererek toplu bir hapishaneye dönüştürdükleri bölgemizi kan deryasına çevirdiklerinde, tarihsel ve güncel olarak ortak çizilmiş kaderimizi bölge halklarının kurtuluş kaderiyle birleştirmek, onlarla omuz omuza savaşmanın haklı ve doğru düşüncesinin uygulaması içinde olmak, halkımız üzerinde tehlikeli niyetleri olan düşmanın baskısı ve imha amaçlarını bu temelde püskürtmek ve tarihimiz için dev bir hamle niteliğinde olan mücadeleyi yeniden yükseltme koşulları aramak, yaratmak ve uygulamak yapılacak tek şeydi. Eğer, yüzyıllardan beri yaşatılan gerçeğin günümüzde çok acılı ve çok soysuz bir biçimde yeniden yaşatılması engellenmek isteniyorsa bu yapılacaktı. PKK'nin, Ortadoğu'daki büyük hazırlığının nedeni budur.

PKK, yurt dışına çıkışın anlamına uygun olarak bu süreci en güçlü şekilde değerlendirmeyi bildi. Halkımızın acılarına son ve-

recek savaşı yaratmak ve bundan başarılı çıkmak için tüm olanaklarını seferber ederek bu süreci, düşmanla yüzyılların acımasız hesaplaşmasının yapılacağı günlerin adım adım yaklaştırıldığı, gelişme ve güçlenmenin sağlandığı bir dönem haline getirdi. Örgütsel ve kişisel düzeyde, yaşamaya hakkı olanla olmayanın, çürükle sağlam olanın, tüm zayıf ve güçlü yanların, bağımsızlık ve özgürlüğün gerçek savunucuları ile sahtekarların kendilerini ele verdikleri bu dönemde, halkımızın bin yıllık umutlarının ifadesi olan PKK'nin temsil ettiği direnişçi eğilim, her türlü engelleme ve saldırıya rağmen sürece damgasını vurdu. Cezaevlerinde yükselen direniş, reformizm ve teslimiyeti, hortlatılmak istenen ihaneti yerle bir ederken; dışarıda sürdürülen yoğun hazırlıklar da bunun tamamlayıcısı oldu. Ama, mülteciliğin ağır yaşam koşullarında ağlayanlar, sızlayanlar, üzerine düşeni yapmayanlar, ihanet edenler ve alçakça kaçanlar da oldu. İçimizde ve dışımızda en büyük saldırılara bu direniş döneminde girildi. Sınıf eğilimlerinin netleştiği bu süreçte, devrime yürüyecek güçlerle reformizm ve teslimiyetin temsilcileri ayrışırken, Partimiz bolşevikleşmenin en seçkin örneğini sundu.

Elbetteki, dış alanlarda yaşanan gelişmeler ne bir niyet sorunu, ne de tesadüfi olaylardı. Tarihi, toplumsal ve güncel kökenleri olan ve sınıf karakterine doğrudan bağlı zorunlu gelişmelerdi. Bağımsızlık ve özgürlük çizgisinden vazgeçme ve her türlü bağımlılık ilişkisini derinleştirmenin tarihi kökleri vardır. Kürdistan öyle bir ülkedir ki, bağımsızlık ve özgürlük en az değer biçilen, sürekli kendisinden kaçılan kavramlardır. Bağımsızlık ve kurtuluş değerlerinden kaçma, düşmana, gericiliğe, hayali kuvvetlere, ahirete sığınma normal bir kurtuluş yolu olarak görülebilmektedir. Ama ulusal varlığı koruma ve bağımsızlaştırmaya sıra gelince, bilinç ve yürekler adeta donmaktadır. Bu durum, sömürgecilik ve işbirlikçilerinin bağımsız bilinç ve eylemi sürekli olarak ezmeye, yok etmeye çalışmasına ve bunun normal bir yaşantı tarzı olarak önemli oranda benimsenmesine dayanmaktadır.

Nitekim, ilkel ve küçük-burjuva milliyetçi hareketler, 1980 sonrası yaşanan mültecilik koşullarında tüm yönelimleriyle kendilerini ortaya koydular. Ülke zemininde mücadeleyi geliştirmenin hazırlıklarını yapmak bir yana düşüncesini bile akıllarına getirmediler. Her zaman olduğu gibi kendilerini dayanak arayışları içerisine girerek, bu konuda en olumsuz bir tabloyu sergilemekten çekinmediler. Propagandalarının temeline direnişe saldırıyı oturtarak, yurt dışında kendilerine yeni bir yaşam kurma-

nın yoğun çabasını sürdürdüler. Ama bununla da yetinmeyip, Avrupa emperyalizminin kucağında, Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesine karşı sinsi hesaplar geliştirdiler. Cezaevlerinde yaşanan gerçek de göstermektedir ki, küçük-burjuva hareketler, her an her güce teslim olmaya açıktırlar. Yüzyılların bağımlılık ruhu, adeta onların ruhunda somutlaşmıştır. Tüm pratikleriyle kanıtladıkları gerçek, küçük-burjuva akımların katı bir ulusal inkarcılığı yaşadığıdır. Onlar tarihimizin yüzkarası olan İdris-i Bitlisilerin takipçisi olarak ortaya çıkmaktadırlar. Ve bu yapıları kendisini, cezaevlerinde ve mültecilik yaşantısında tümüyle ele vermiş durumdadır. Ülkeye çok uzak alanlarda, mekanca olduğu gibi, ruhça da direnişten uzak, işbirlikçi Kürt egemen sınıflarının ipliği çoktan pazara çıkmış, uşaklık ruhunu temsil eden bu güçler, halkımızı hangi felaketlere sürüklemek istediklerini görmek zorundadırlar.

Avrupa'yı kendilerine merkez edinen Türkiyeli sol güçler de, burada devrim adına içler acısı bir konuma düşmekten kurtulamamışlardır. Yoğun iltica akınıyla Avrupa'ya kümelenen bu örgütlerden bazıları, işi tüm bir geçmişi inkara kadar götürebilmiş, sosyal-demokراسiyle el ele devrimin tasfiyesi çabaları içine girmişlerdir. Ülkeden kopuş, sonuçta ülkeye nefrete dönüşmüş, ülke kokusunu üzerinden atmayı teorik ve pratik faaliyetlerinin temeline oturtmuşlardır. Mekan açısından olduğu gibi, ruhça da Avrupa'yı yaşamayı öğütleyen bu akımın sahipleri günümüz tasfiyeciliğinin tipik temsilcileridirler. Yurt dışında kalmayı ve devrime yönelik hazırlık yapmamayı meşru gösteren bu örgütler, muazzam kadro potansiyelini de çürütmektedirler. Ve belirtmek gerekir ki, bu konumda olan örgütler sayıca az da değildir. Bu durum tehlikenin büyüklüğünü, mülteciliğin yarattığı olumsuzlukların derecesini göstermeye yeter.

4- Ulusal Direniş Hareketinin Yeni Dönemi

a) Yeni Dönem Direnişi Hangi Koşullar ve Olanaklar İçinde Gerçekleşiyor

PKK, dört yıldır büyük bir çaba ve özveriyle sürdürdüğü hazırlıklarını direnişin gerçek zeminine önemli oranda aktarmış durumdadır. Ulusal bağımsızlık mücadelesinin yalçın dağlarımızdan

bir alev gibi tüm Kürdistan'ı sarmasının öngününde bulunduğu bu aşamada, atılan bu adımın anlamı, gerçekleştiği koşullar ve olanakları en iyi şekilde bilince çıkarılmak zorundadır.

Dört yıldır hangi koşullarda yaşandığı, içerde ve dışarıda direnişin neler pahasına yükseltildiği, nerelerden ve nasıl yöneltilen saldırılarla boğuşulmak zorunda kalındığı bilinmektedir. Bugün sürdürülen devrimci çalışmaların büyüklüğünü anlamak açısından, bir tekrar gibi de gelse sol adına yola çıkan bazı güçlerin durumuna kısaca değinmekte yarar vardır.

İdeolojide, politikada ve eylemde kendilerini inkar ederek tüketen bir yaşam içinde bulunan, kendilerine sınır çizmekten aciz, döneme dayatılması gereken devrimciliği arama bir yana, bu rolü kendilerine yakıştırmayan ara tabakalar, kurtuluş yolu konusunda çok sahte umutlar yaymaktadırlar. Kimi enternasyonalizm adı altında; kimi direnişin zamanı daha gelmemiştir gibi gerekçelerle; ve kimi de "direnirsek toptan yok oluruz" diyerek her türlü teslimiyet ve direnmeme yolunu halkımıza dayatmak istemektedirler. Tabii ki, bunlara kucak açan çevreler de bellidir. Bir Batı Avrupa vardır. Kişisel tatmin için çoktan her şeylerini vermeye hazır olanlar, kazanılmış bir ülke bile olsa, kuruluş zorluklarından ötürü gelmemeyi kendilerine şiar edinmiş tipler, Batı kentlerini bir yol olarak önerebilirler. Ve hatta, bu "muhteşem kurtuluş yolunu" başkalarına da tavsiye edebilirler. Öyle ya; "vatan, halk örgüt davası kahrolsun!!!" Açık ki, bu önerinin sahipleri, efendilerinin hizmetleri için kullanılmaları ve onlar nasıl isterse öyle satılmaları gereken değerlerdir. Kendilerine açılan Avrupa kucağının, devrimi, halklarımızın geleceğini yutmak için açılmış bir ağız olduğunu göremeyecek kadar gaflet içerisindedirler.

Evet bir de, Doğu Avrupa'yı bir çıkış kapısı olarak gören gedikli örgütler var. Onlar da çağrı yaparlar: "Batı Avrupa'yı beğenmiyorsanız, Doğu size açıktır. Yeter ki o özgür iradenizle iş yapmayı, bağımsızlık, devrim davasını bir yana bırakıp, bir memur olarak gelin." Tabii işin içine bir de enternasyonalizm ve sosyalizm de girince, bunlar Kabe hacılarına benzeyen ruh çarpıntılılarında gider kapılanırlar. Vatan, özgürlük, kurtuluş, direniş artık önemli değildir. Tüm bunları terörizm, anarşizm ve provakasyon olmakla suçlayıp temize çıktıktan sonra, yaşantılarını garantiye almanın rahatlığına erişirler. Klasik gericilik ve sömürgeciliğin imha uygulamaları yetmiyormuş gibi, bir de bunlar sözde ulusallık adına işbirlikçi gruplar oluşturmaktan çekinmezler. Vatan,

halk ve devrim adına böylelikle kendilerini rahatlatabilir bazı imgelemeler yaratarak bu işi becerdiklerini zannederler. Ama, diğer yandan değişmeyen bir gerçeklik vardır: Halkın iradesinin bağımsız ve özgür bir temelde temsil edilmesi sorunu.

İşte PKK, bu iradenin temsilcisidir. Birçoğunun gösterdiği bu yola rağmen, PKK'nin de açtığı bir bayrak var. Tüm zorluklara ve inanılmaz güçlülere rağmen, halkımızın yüzyıllardan beri varlığını koruduğu, yaşamı ve ölümü orada bulunduğu ülkemizin doruk noktalarına doğru tırmanarak yaşamın yeni sayfalarını açma, dünyaya bağımsız ve özgür göz açmanın bayrağıdır bu. Açılan bu bayrak, hangi zorluklar ve olanaksızlıklar içinde olunursa olunsun, herkesin iradesinin ve işgücünün uğruna seferber edilmesi gereken kutsal dava meşalesinin alevlendiği, bağımsızlık ve özgürlük ruhunun cisimleştiği alanlara yürüme hareketidir. Direniş mirasımızı ve bizi düşmandan koruyan halkımızın kaderinin kaynaştığı doruk noktalarına çıkma, Mırvana'ya ulaşma gibi bir kutsal eylemi gerçekleştirmedir. Açık ki, PKK'nin gösterdiği bu yol, başlangıçta bir özlem ve umut olan, ama bugün bir gerçek haline getirdiğimiz direnişin soylu bayrağının dalgalandırıldığı yoldur. Bu yol, halkımızı ilerici insanlığa bağlar. Diğer yol, emperyalist metropollere ülkemizin her tarafından emek, beyin, zenginlik akıtan, bizi biz olmaktan çıkaran bağımlılık yoludur. Öyleyse, özgürlük meşalesini ülkemizin bu doruk noktalarında sönmek üzere yakmalıydık. Bu alanlar, salt silahlı mücadelenin geliştirileceği bir alan olmanın da ötesinde, her şeyimizi arayıp geliştireceğimiz yerlerdir. Buralar, "Ya Ölüm, Ya Bağımsızlık" şiarını kadın-erkek, yediden yetmişe tüm halkımıza mal etmek için; egemenlik altında çürüyüp yok olmaktansa, gerekirse ölmesini bilerek yeniden yaşamı yaratmak için; yüzyıllardır kendisine dayatılan kölelik zincirlerini parçalamak için; kahramanca bir halk hareketi ve bu hareketin militanları olmak için yaşam alanı olarak seçilen kutsal direniş sahalarıdır.

Kürdistan'da artık kentler, köyler, aileler, kabileler bu yolda birleşmelidirler. Dıştan tüm yollar buraya bağlanmalı, ilerici insanlığın kalbinde atan tüm damarlar burada toplanmalı, sosyalist sistemin eli buraya uzanmalı, işçi sınıfı ve ulusal kurtuluş hareketlerinin gözü buraya dikilmeli, destek ve dayanışmalar, bu doruk noktalarımızda maddi güce dönüşmelidir. PKK'nin önümüzdeki döneme bir güneş gibi dayatmak istediği yol budur. Hiçbir küçük-burjuva sahtekarlığı yürünmesi gereken yolun bu olmadığını, direnişin henüz zamanının gelmediğini iddia edemez,

gerçekleri gizleyemez. Halkımızın yüzyıllardan beri ulusal varlığını koruduğu bu alanlar, çağdaş sınıf hareketinin onur verici bir ifadesi olarak PKK'nin, hiçbir zorluk ve engel tanımadan, direnişin zamanının gelmediği, dışarda kalmanın zorunlu olduğu gibi iddialara itibar etmeden dışardaki hazırlıkların en erkenden aktarılması gereken, en acımasız mücadele biçimleriyle donanması gereken, militan partiyi ve militan kişiyi yaratmak, halkı özgür kılmak için seçtiği alanlardır.

PKK'nin, varlığına yönelik imha çabalarını boşa çıkartması ve ülkenin doruk noktalarında direniş hareketini yükseltmesi, mücadelemizin en ciddi evrelerinden biridir. Bugün bu evre birçok bakımdan neredeyse tamamlanmış bulunmaktadır. Parti, edindiği deneyimlerle kendisini önemli oranda ülkeye aktardı. Hem de bunu coğrafik, stratejik, siyasal anlamda en direnişçi bir biçimde yapmayı başardı. Bu, tarihimizin güçlü bir sayfasının kapanıp, daha üst evrede yeniden bir güçlü sayfanın açılması demektir. Düşmanın stratejik olarak yok etmeye çalıştığı küçük birimler, biraz daha dayanıklı ve gelişme şansı son derece fazla olan fideler halinde kök salma, patlama dönemine geldiler. Bugün, ülkemizin bu özelliklerine uygun bir biçimde önümüze olanaklar serdiğinden ve Partinin de kendi olanaklarını yaratarak biraz daha cevap verdiğinden bahsediyoruz. Elbetteki bu kolay olmamıştır, ama gerçekleşmiştir. Bugün ülkenin yalçın dağlarından direnişi örgütleyenler, yalnız birkaç kişinin kişisel varlığı değildir. Bunlar, tarihin, halkımızın yüzyılları içine alan direniş olanaklarının, çağımızın ulusal kurtuluş ve proletarya akımlarının özetlenmesidir. PKK'nin acılı, işkenceli bir yaşamdan geçirilmesinin ürünleridir. Bu alanlara, azgın bir düşmana karşı böylesine olumlu değerlerin temsil edilmesi temelinde gidilmiştir. O halde sayıları ne olursa olsun, anlamı çok yüce, dayandığı güç kaynakları son derece güçlü, bu anlamda başarı şansı son derece yüksek olan bir hareketin temsilciliğini yapmaktadırlar. Onlar, ilerici insanlığın seçkin bir kolunun öncüleridirler. O halde, tarihin bu evresine layık olma zorunluluğu vardır.

Bilinmeli ki, atılan adımlar bireysel çabaların ürünü değildir. Bireysel çabalar belki de burda en az pay sahibidir. Öyleyse neye dayanmaktadır?

Her şeyden önce, halkımızın yüzyıllardan beri sürüp gelen direnişine ve bugün mücadeleyi en büyük dostlukla karşılamasına dayanılmaktadır. Halkla birleşmek demek olan bu durum, küçümsenmemesi gereken bir güç kaynağıdır.

Halka dayanmak demek, onun tüm acılı yaşamına ve umutlarına dayanmak, ona devrimci tarzda sahip çıkarak karşılık vermek demektir.

İkinci olarak; halkımızın bağımsızlık ve özgürlük umutlarının bir sahiptisi olarak PKK'nin yüzlerce militan ve onbinlerce taraftarının acılı, direnişçi yaşamlarına dayanılmaktadır. Birçok önderimiz ve birçok militanın fiziksel varlıkları en vahşi baskılar altında yok edildi; halkımız en baskılı ve sömürülü bir dönemi PKK önderliği altında yaşadı. Halkımız ve Partimiz bu acıları niçin yaşadı? Açık ki, varlıklarını korumak, kalanların daha güçlü direnme koşullarını yaratmak için. Yüzlerce Parti militanı ve onbinlerce taraftar bunun için hayatlarını ortaya koydu, bunun için işkence tezgahlarından geçtiler. O halde, bu mirasın sadık temsilcileri olmak, dirence dönüştürmek ve ne pahasına olursa olsun büyüterek başarıya götürmek zorunluluğu vardır.

Üçüncüsü olarak; doruk noktalarımızda büyüyen direniş, ulusal kurtuluş ve sosyalizm güçlerine dayanmaktadır. Yaşanılan bu zeminde eğer sosyalizm ve ulusal kurtuluş güçlerinin muazzam direnişçi çabası olmasaydı, kaç gün ayakta kalınabileceği düşünülmelidir. Emperyalizm ve işbirlikçilerinin Filistin, Lübnan ve Suriye halkına yönelttiği saldırılara, Türk faşizminin görülmemiş bu baskısına karşı sosyalizm ve ulusal kurtuluş güçlerinin direnmesiyledir ki bugün ayakta kalınabilmektedir. Biz bunların olanaklarıyla, bunların direnişçi ortamı içinde, onbinlerce kişinin kanı temelinde yaşadık. Daha da uzağa götürürsek, sosyalizmin büyük güçlüklerle inşasına, dünya çapında emperyalizme karşı yürütülen çabalarına dayalı olarak yaşadık. Bizim de onların bir kolu olarak, halkımızla proletarya ve ulusal kurtuluş devrimleri arasında köprü kurma, bu desteğe böylece karşılık verme gibi bir görevimiz vardı.

İşte biz bu kuvvetlere, bu güçlere ve olanaklara dayanarak bugün ülkemizin doruk noktalarına ulaştık. Elbette, bütün bunlara dayanarak belirleyici bir çaba da bizim öz düşüncemizin yoğunlaşması olacaktır. Bunun gerekliliğini tartışma götürmez bir biçimde vurguluyoruz. Parti değerlerimizin yüce bir özelliği de, kişisel olarak büyük cesaret ve fedakarlık örnekleri gösterilmesi, sonuna kadar direnmeyi bilmektir. Nitekim ezici bir çoğunluğumuz bireysel kurtuluş yollarına sapmadan, küçük mutluluklar peşinden koşmadan tarihi ve toplumsal dayanaklarına bağlı kalarak yapılması gerekeni yapmış, bunun için yaşamıştır. İşte bugün zirvelere tırmanış, tüm bu çaba ve mücadelelerin sonucu-

dur. Halkımızın ve ilerici insanlığın bir sentezi olduğumuz unutulmamalı ve tabii ki bireysel kahramanlık tutkularının böyle güçlü bir yapı içinde bir anlamı olamayacağı bilinmelidir. Temsil edilen anlam, nitelikçe son derece zengin ve nicelikçe mityarları kapsamaktadır. Bu anlamda, hiç kimse kendisi için yaşamıyor, yaşayamaz. Bunun derin bilinci içinde doruk noktalarına yöneldiğimizi unutmuyor, bunun büyük mutluluğunu iliklerimize kadar duyuyoruz. Attığımız adım, mutlaka zaferle sonuçlanması gereken bir direnişin üst evrede yeniden bir adımıdır. Bu adımı son derece güçlü bir biçimde atmak, önümüzdeki tarihsel görevimizdir.

b- Yeni Dönemde Başarılması Gereken Görevler ve Dayatılması Gereken Devrimcilik

Bizleri büyük zorluklar ve görevlerin beklediği direniş mücadelemizin yeni bir döneminde bulunuyoruz. Bunların büyük bir arzuyla üzerine atılacağımız görevler ve altından başarıyla kalkacağımız zorluklar olduğunu hemen belirtmek gerekir.

Halkımız yüzyıllardır maruz bırakıldığı acıların ve en son olarak da faşist Türk sömürgecileri gibi tarihin en barbar gücünün egemenliği altında uğratıldığı zulmün ve sömürünün bedelini ödetirmeye hazırlanıyor. Binlerce yıllık acılarını, bugün sahip olduğu güçlü önderliğin ardında mücadeleye dönüştürüyor. Başlangıçta bir özlem, bir amaç olan bu savaş, bugün bir gerçek haline dönüşmüş durumdadır. O halde, ulusumuzun kurtuluşunu ve halkımız için yeni bir yaşamı sağlayacak olan bu yolun yaratıcısı olarak PKK yüklendiği tarihi görevi başarıyla yerine getirmek durumundadır.

1970'lerin başlarında atılan ilk adımlar ve yükseltilen direniş temelinde, bugün yüksek boyutlarda yeniden bir direnişin eşliğine kadar gelindi. Ulusal Direniş Hareketimiz, bu temel üzerinde daha gelişmiş olarak varlığını sürdürecektir ve güçlenecektir. Mücadelemizin dayandığı temeller bunun en büyük güvencesidir. Açık ki, bugün PKK'nin yükselttiği direniş, salt kendi geçmiş pratiğinin değil, halkımızın yakın tarihinin direniş pratiğinin de bir sentezi olacaktır.

Bu direniş, XX. yy'dan itibaren, ülkemizin emperyalizm ve işbirlikçileri tarafından yeniden parçalanmasına karşıt olarak geliştirilen ve etkileri günümüze kadar gelen isyanların da bir devam ettiricisidir. PKK, içinde bulunduğu zemin ve siyasal koşullar

nedeniyle, yalnız Kuzey-Batı Kürdistan'ın değil, Kürdistan'ın tüm parçalarının geçmiş direnişlerinin mirasını kendi kişiliğinde en çok somutlaştırması gereken bir güçtür.

Halkımız, yüzyıllar öncesinden günümüze kadar ardı ardına geliştirdiği isyan seferlerinde birçok yenilgiyle karşılaştı. Ülke-miz parçalandı, halkımız katledildi, son derece ağır bir baskı ve sömürü düzeni altında yaşatıldı. Ama buna rağmen halkın dire-nişi durdurulamadı. Bu direnme dağlara taşlara sindi, ülkenin doruk noktalarında sürekli yaşatıldı. Sert baskı ve imhayla sona erdirilen o isyanların olumlu olan yanlarının halkımızın ruhunda yaşamaya devam ettiği; bugün bu isyanların, yaşanan acıların, işkencelerin, idamların acı sonuçlarının PKK tarafından devralın-ması ve direnişe dönüştürülmesi gereği inkar edilemez. Bu mirasın çağdışı kalmış sınıflardan kaynaklanan olumsuz yanları bir tarafa bırakılırken, halkın ulusal kurtuluş ve özgürlük doğrultu-sunda zulme karşı direnmesinin tüm sonuçları olduğu gibi benimsenmeli ve PKK direnişçiliğinin tarihi bir hamuru olarak alınmalıdır. PKK, ülkemizin diğer parçalarındaki direnişlere de aynı yaklaşımı göstermek durumundadır. Ülkemizin Doğu par-çasında en somut örneğini Mahabat Cumhuriyeti'nin ilan edil-mesinde gösteren, kanla bastırılan direnişlerin mirasının temsil-cisi olma, kendi ideolojik-politik çizgisi altında ileri bir noktaya vardırma, bu konuda üzerine düşen katkıyı yapma göreviyle karşı karşıya olduğu ortadadır. Yine, günümüze kadar devam eden Güney Kürdistan'daki direnişlerin de olumsuzluklarını bir yana bırakıp, olumlu direniş özünü özümsemesi, kendi ideolojik-politik hattıyla buna doğru bir yön vermeye çalışması ve yüksek boyut-larda bir direnişe dönüştürebilmesi, doğru bir anlayış temelinde ne gerekiyorsa onu yapması PKK'nin hem görevi, hem de hakkı-dır. PKK'nin buna sahip çıkarak, direniş hareketinin temsilci-leriyle kendi doğru ideolojik-politik direniş hattıyla karşılık vererek diyaloga girmesi, onları geçmiş olumsuzluklarından sıyrarak o zengin ulusal direniş mirasını temsil edip koruyabil-mesi, bunu günümüzde en modern içeriğe kavuşturarak kendi örgütsel gerçekliğinde göstermesi büyük önem taşımaktadır.

Yeni dönem direniş hareketi, ülkemizin her parçasındaki halkın birleştiği bir zeminde yükseltilmektedir. Bu zemin, birleş-menin siyasal koşullarının en elverişli olduğu bir alandır. PKK'nin bu zeminde tüm bu direniş miraslarını birleştirmesi, kişi, aşiret, kabile, siyasal grup, parti ve hareketleri bu alana çekmesi, bun-ların önüne sağlam bir ulusal direniş platformu sergilemesi, bu

platform içinde sağlam bir gelecek vaadeden perspektifler sunması ve bunların benimsenmesi uğruna en cesaretli ve fedakarca çalışmaları yapmasının önemi büyüktür. Ulusal birliğin yaratılması ve bu temelde ulusal direnişi geliştirmesinin büyük öneminin kavranması gerekmektedir. İçinde bulunulan siyasal koşullar yanında, Kürdistan'ı yüzyıllardır kendi aralarında parçalayıp tecrite götüren güçlerin bugünkü dalaşma ortamında da, bu hem zorunlu hem de tarihsel bir görevdir. Halkımızın ulusal birlik ve direniş mücadelesi bugün en elverişli bir konumu yaşamaktadır. Açık ki, buna bilinçli bir müdahaleyle karşılık verilmesi gerekir. Öyleyse bu, ulusal birliğimizi temsil edecek, ulusal dayanışmamızı ve direnişimizi geliştirip hızlandıracak bir Ulusal Birlik Kongresinin geliştirilmesine dönüştürülebilmelidir. Direniş mücadelemizin bu yeni döneminde Parti'nin önemli bir görevi olarak tüm bunların başarılması, bu konuda ortaya çıkacak engellerin üzerine ustaca bir cesaretle gidilmesi gerektiği ortadadır. Bunun ihtiyaç duyduğu ideolojik, politik, örgütsel, eylemsel ölçülere ulaşmak için büyük bir çabanın Parti bünyesi içinde gerçekleştirilmesi gerekir. Bu geliştirilmeden ulusal kurtuluş adına fazla yol alınamayacağı ve eğer zafer doğrultusunda daha ilerilere varılmak isteniyorsa, bu doğrultudaki adımların Parti önderliğinde daha sık ve başarılı atılması gerektiği açık bir görev olarak karşımızdadır. PKK önderliği bugün salt Kuzey-Batı Kürdistan'da değil, ideolojik-politik hatıyla tüm Kürdistan halkının ulusal-yurtsever kesimlerine yol göstermek durumundadır. Halkımızın her yöredeki tüm kesimleri, bizden bu rolün yerine getirilmesini istemektedir. Tüm aşiret, kabile ve siyasal gruplar bu konudaki tarihi rolümüzü yerine getirmemizi beklemektedirler. Kürdistan'ın çeşitli parçalarında ortaya çıkan çeşitli örgütler sınıfsal zaatları nedeniyle, böylesine bütüleştirici, birleştirici, direnişçi ve bağımsızlıkçı bir konuma ulaşmamaktadırlar. Aşiret, kabile dar siyasal çıkarlarının üstünde, bağımsızlıkçı, özgürlükçü çizgisinden hiç taviz vermeyerek ve bunu günümüzde en gelişkin bir siyasete dönüştürerek yaptığı hazırlıklarıyla PKK, bunu başaracağını ortaya koymuştur. O halde PKK'den beklenen, sanatkarane bir biçimde bu görevi benimsemesi, akıllı siyasal pratik faaliyetlerle bunu maddi bir gerçekliğe dönüştürmesi, tarihimizin bu en kritik anında halkımız için gerekli olan ulusal direniş konusunda tarihi çözümleyici rolünü oynamasıdır. İşte, yeni direniş döneminde Hareketimizin yerine getirmesi gereken görevlerin başında bu gelmektedir. Unutmamak

gerekir ki, PKK, sadece geçmiş direnişçilerin bir mirası, ülkenin genelinde yürütülen mücadelenin en genel bir toparlayıcısı ve yol göstericisi olmakla kalmayacaktır.

Halkımız ve onun en değerli evlatları olan devrimciler, içerde ve dışarıda acımasız baskı, zorluk ve işkence altındadırlar. Tümüyle düşmanın dayattığı imha, sefalet ve yok etme operasyonları gündemdedir. Açlık, işsizlik ve hastalıklar tarihimizin her döneminden daha kötü bir biçimde halkımıza dayatılmakta ve yaşamızı zehir etmektedir. Halkımıza sürekli bir zor dayatılmıştır. Halkımızın en seçkin temsilcisi olan PKK üzerinde imha politikası en alçakça yöntemlerle her gün, her saat yürürlüktedir. Eğer tüm bir halk ve Parti olarak bundan kurtulmak istiyorsak, güçlü bir birlik yaratarak direnişle karşılık vermek zorunda olduğumuz gerçeğiyle karşı karşıya bulunmaktayız. Ülkemizin doruk noktalarındaki Partimizin taşınan varlığı, yaşanan acıları büyük bir devrimci direnişe dönüştürmek göreviyle yükümlüdür. Nasıl ki, tarihte halkımızın yaşadığı acıları bir ulusal birlik ve direnişe dönüştürmek zorunlu ise; bunun en yakıcı bir parçası olan ve bizzat PKK'nin kendisinin yarattığı ulusal bilinç ve direnişe düşmanın dayattığı imhaya karşı da, her türlü acı ve işkenceyi güçlü bir direnişle devrime dönüştürerek boşa çıkartma, bağımsızlık ve özgürlüğün sesini daha güçlü kılma görevi vardır. Ancak bu görevin başarılmasıyla ki, halkımız ve Partimiz için bir çıkış yolu olabilecektir. O halde, uzun ve acımasız koşullar altında yürütülen direniş hazırlıklarımızın ülkede derinleştirilip yaygınlaştırılarak bu sürecin güçlü bir direniş dönemine dönüştürülmesi yakın geçmişimizi temsil etme durumundadır. Özellikle hemen belirtilmesi gerekir ki, başta şehitler olmak üzere, Partinin direniş kadrolarının anısının devrimci direnişe dönüştürülmesi sözkonusudur. Hakilerle başlayan, Mazlum, Hayri, Kemal ve Mehmetlerle doruk noktasına ulaştırılan direniş şehitlerimizin anısını önümüzdeki dönemin tek dayatıcı abideleşmiş gücü haline getirmeliyiz. Başta bu yoldaşlar olmak üzere, Partinin yüzlerce kadro ve sempatizanının toprağa akıttıkları kan, yaşadıkları acılar ve gördükleri işkencelerin bir kasırgaya dönüştürülmesi ve mutlaka halkımıza egemen kılınması gerekmektedir. Yaşayan kadrolar, tüm güçlerini birleştirerek, tüm insani yeteneklerini ayaklandıran, bunların anısını neye mal olursa olsun en şiddetli bir direniş kasırgasına dönüştürmek görevi ile karşı karşıyadırlar. Ve hiçbir gerekçeyle bu görevi gözardı edemez, başarısızlık gösteremezler. Öyleyse halkımızın değerlerini ve başta şehitlerimizin

anıları olmak üzere Parti değerlerimizi zafer yolunda gelişen direnişçiliğe dönüştürmek için tüm gücümüzü ortaya koymanın zamanıdır. Böyle bir görevi benimsemek kadar başarmak da büyük önem taşımaktadır.

Yine bugün, dünya halklarının pratiğiyle kendi pratiğimizi kaynaştırmanın ürünü olarak ortaya çıkan yetkinleşmiş Parti ideolojik-politik hattının yeniden örgütsel inşa sürecine dönüştürülmesi görevi ile karşı karşıyayız. Bugün bu faaliyette görev alanlar, bu siyasetin örgütlendirilmesi, eyleme geçirilmesi görevi ile yükümlüdürler. Partiyi ancak bu görevleri yerine getirerek temsil edebilirler. O nedenle de, bu çizgiyi yeni döneme egemen kılmak için ne lazımsa onu yapabilmeleri gereklidir. Bunun için, düşmanın ortaya çıkardığı her türlü baskıyı karşılayacak ustalığa ulaşırken, diğer yandan ulusal ve toplumsal özelliklerimizin ortaya çıkardığı Parti içinden ve dışından Partiye yönelik engellemeler ve olumsuzlukları boşa çıkaracak bilinçte olmak zorunluluğu vardır. Unutmamak gerekir ki, böyle bir tarihi görev, ülkenin doruk noktalarında bulunan Parti değerlerimizin, ulusal ve toplumsal tarihimizde görülmemiş bir biçimde ideolojide yüceleşerek, politika da ustalaşarak, eylemde kahramanlaşarak mutlaka yerine getirmeleri gereken görevlerdir.

Açık ki bunlar bizde, siyasal çizgimizin en yetkin bir tarzda özümzenmesini zorunlu kılmaktadır. Bu çizgi, her somut koşula ve tüm sorunlara uygulanacak düzeyde özümzenmelidir. Yetersiz, dogmatik bir tarzda kavramayla fazla ileri gidilemez. Basmakalıp laflarla, eskiden bir anlam ifade eden, ama siyasal yetkinlikten uzak olan, salt propaganda dönemine özgü çalışma tarzı ile yetinmeyiz. Bugün artık siyasette ustalaşmak gerekmektedir. İdeolojik grup döneminin görevi, ideolojide ustalaşmak ve ideolojii savunmaktır. Bugün bununla yetinilemez. Aynı zamanda, çok değişik biçimlerde ortaya çıkan birçok sahte görüşün tümüyle etkisizleştirilmesi için de bir yetkinleşme sağlanmalıdır. Bu faaliyette, karmaşık ideolojik sorunlar ve kapsamlı teorik çalışmaların yapılması için gereksinme vardır. Ama asıl çalışmaların can damarı haline gelen politik faaliyetlerdir. Politik faaliyetlerin başarılmaması ise ustalık gerektirir. Politika en zor sanatlardan birisidir. Bu sanatın mutlaka özelliklerine göre oynanması gerekir. Tersı durumda en büyük başarısızlıklar ve yıkımlar ortaya çıkar. Açık ki hiç kimsenin buna hakkı yoktur. O halde, bireylerden, aşiret, kabile ve çeşitli örgütlere kadar, bunların ortaya çıkardıkları tüm politik sorunları ırdeleyip incelemek

ve gerekli devrimci karşılıkları vermek için ustalaşmak zorunludur. Somut koşullara gerekli doğru devrimci politikayı dayatmak zorundayız. Bu, imha olmamak, başarısızlığa düşmemek ve devrimci değerlerimizin çarçur edilmesini önlemek için gereklidir. Bugün içinde bulunulan zemin, bunun için son derece uyanık ve yetkin olmayı zorunlu kılmaktadır. Tabii ki, bunun yerine getirilmesi, örgütlenme ve devrimci eylemle mümkündür. En sağlam bir örgütlenme yapılmadan, tam bir eylem kapasitesine ulaşmadan bu mümkün değildir. Unutmamak zorundayız; ulusal ve toplumsal yönden son derece zayıflatılmış bulunduğumuz tarihin bu evresinde, işbirlikçi politikaların, çeşitli düşman güçlerin strateji ve taktiklerinin her gün kanla denendiği bir zeminde, en az onlar kadar ustalaşmak gerekmektedir. Bunlar ancak, çizgimizin gereklerinin örgütlenmesi, eyleme geçirilmesi, buna güç getirilmesiyle boşa çıkarılabilir. Aksi halde, devlerin güreştiği bir sahada cüceler gibi kalınır. Ve bilinir ki, cüceler de ezilir. Öyleyse devleşmeliyiz. Ülkemizin doruk noktalarında halkımızın engin direniş ruhunun içerisinde devleşmenin yollarını bilmeliyiz. Bunun için, Parti çizgimizin önemli bir parçası olarak, Parti taktikimizin uygulanabilir planlarla hayata geçirilmesi, takviye edilmesi gerekmektedir. Her kadro bunu sonuna kadar özümsemeli, bu yapılmadan yaşam hakkı bulunamayacağını bilmelidir.

Bu noktada artık iş, devrimin kadrolarının Parti çizgisini layıkıyla hayata geçirmelerine dayanmaktadır. Ülkenin doruk noktalarında bulunuşun anlamı bu nedenle çok iyi kavranmalıdır. Bu alanlara çıkışın insanlık tarihinin en kutsal isyanlarından biri, bir halkın çağlar boyu süzülüp gelen varlığını her türlü imha çabasına karşı müthiş bir direnişle yansıttığı olduğunu söyledik. Öyleyse yakılan bu meşale elde iyi tutulmalıdır. Böyle kutsal bir davada altından kalkılamayacak hiçbir zorluk olamaz. Karşılaşılabilecek zorluklar tarihimizin, ülkemizin coğrafyasının ve halkımızın yaşam tarzının zorunlu bir sonucudur. Bu yaşam bizde militan kişiliğimizi geliştirmek biçiminde yansımalıdır. Zorluklar militan kişiliğin güçlendirilmesi, Partinin militanlaşmayı yükseltmesiyle aşılabacaktır. Bu açıdan zorluklar, bizim çelişkilerimizin çözüm tarzıdır. Zorluksuz bir gelişme düşünülemez. Ülkemiz devrimi düz ovada değil, ülkemizin doruk noktalarında gelişecek, uzun yıllar sarp kayalıklarda savaşıcağız. Ülkemiz coğrafyasından kaynaklanan zorluklardan bahsedilebilir. Ama açık ki, bu coğrafya düşmanla aramızdaki muazzam güç dengesizliğini boşa çıkarmada en güçlü dayanağımızdır. Öyleyse coğrafyamızın istediği

militan özelliklere mutlaka ulaşmalı, onun bir parçası haline gelmeliyiz. Yine, aşiretçi-feodal gericiğin, ortaçağ kalıntılarının yarattığı engelleyiciliklerden bahsedilebilir. Fakat bu da aşılamayacak bir zorluk değildir. Yarı-feodal, yarı-burjuva güçlerin aşiretçilik temelinde sürdürdükleri iç çekişmeler, bunlardan kaynaklanan olumsuzluklar bilinmektedir. Bunlar, yüzyıllardan beri halkımızın başına musallat olmuş yabancı istilacı karşısında sağlıklı bir direnmeye gitmemiş, onların çıkarları doğrultusunda koşullandırılmış güçlerdir. İçinde yaşadığımız gerçekliğin önemli bir parçası olan bu yapı, son derece karmaşık bir durum ortaya çıkarmaktadır. Yüzyılların ve günümüzde bölgesel gericiiliklerin, sömürgeciliğin akıl almaz politikalarının bir ürünü olarak ortaya çıkan bu karmaşıklığı altetmek ve direnişi daha güçlü çıkarabilmek için, dikkatli ve yoğun bir çaba harcanmak zorundadır. Çünkü bu yapı, aynı zamanda komploculuğun ve darbeciliğin en çok geliştiği bir yapıdır. Nice değerleri yok eden, ulusal birliğimizin önünde bir engel oluşturan iç çekişme'ere karşı, bizim birlik çabalarımızın nasıl geliştirilmesi gerektiği bütün önemiyle ortadadır. Yakın tarihin olumsuz örneklerini unutmadan, dostluk politikasını ustaca uygulamak büyük önem taşımaktadır.

Partinin, silahlı mücadele temelinde yeniden inşa dönemini yaşıyoruz. Bunun anlamı iyi kavranmalıdır. Açık ki, silahlı propaganda birliği bir askeri eylem birliği değildir. Partiyi yeniden inşa ettirme, Partinin siyasi kuvvetlerini ve bu temelde de askeri kuvvetlerini oluşturma'nın çekirdeğidir. Bu örgüt çekirdeklerinin rollerine uygun hareket etmelerinin önem ve zorunluluğu ortadadır. Her arkadaş milyonlar için yaşamaktadır. Tüm Parti varlığımız şunu çok iyi bilmek zorundadır ki bugün yeni bir tarih, yeni bir ulus, yeni bir Parti, yeni bir kişilik inşa ediyor. Mücadelemizin geliştiği alanlar, halkımızın özgürlük tutkularının, bağımsızlık ve özgürlük direnişçiliğinin şaha kalkacağı yerlerdir. Önemli olan bunun gereklerini yerine getirmek, Parti strateji ve taktikimizi usta bir biçimde uygulamasını bilmektir. Örgütlenmemiz halkımızın derinliklerine kök saldıkça, çizilen yolda kararlılıkla yüründükçe, mücadelemizin zafer olanakları daha da artacak; Partimizin önderliğinde tarihin en bağımsız, en özgür eylemine kalkmanın eşiğine gelen halkımız güçlü bir ordu haline dönüşecektir. Bu nedenle, Parti çekirdekleri halkın öncüsüyle birleşmesinin yaratıcıları olarak hareket etmek durumundadırlar. Partinin kitleleşmesi coşkuyla atılacağımız bir hedeftir. Halkımız, tarihinde ilk defa bitkinlikten çıkarılıp yeni bir özelliğe kavuşuyor. Eşiğinde

bulunduğu bu savaş, onu dünya halklarıyla en güçlü şekilde birleştirecek bir köprü özelliğini taşıyor. Bu yol aynı zamanda, her türlü teslimiyet ve reformizmin bozguna uğratıldığı yoldur. Mücadelemizin karakteri bütünüyle kavrandığında, boyun eğmezliğin, ulus olarak varolmanın sağlam öncülerini olarak, doruk noktalarımızda yaktığımız özgürlük meşalesinin, her türlü pasifist tezlerle karşı da ulusal varlığımızı garantiye almak demek olduğu çok iyi görülecektir.

Bugün Parti sorunlarımızın başında, pratiğin başarıyla gelişmesini sağlayacak çalışma tarzının gösterilmesi yer almaktadır. Bu alandaki sorunlar, yetersizlikler ve amatörlik aşılmadıkça, ciddi görevlerin üzerine gitme, direnişi erişilmez boyutlara çıkarma asla mümkün olmayacaktır. Bunun çözülmesi ise, Parti kadrolarının tarihsel rollerine uygun hareket etmeleriyle olanaklıdır. Bu açıdan, Parti kadrolarının çizginin gerekli kıldığı devrimciliği göstermesi zarureti vardır. Oysa en az anlaşılan, anlaşıldığında da başarısı için gerekli azim ve çabanın gösterilmesinde yetersizliğe düşülen temel konu budur. Parti çizgimiz son derece açıktır. Her şeyden önce, halkımızın yüzyıllardan beri varlığını koruma, ulusal değerlerinden vazgeçmeme ve direnme geleneğinin günümüze kadar gelen mirasıyla, dünya halklarının çetin mücadele koşullarında bağımsızlık ve özgürlük mücadelelerinde kazandıkları deneyimlerin somut koşullarımızla kaynaştırılmasıyla ortaya çıkan Partimizin ideolojik-politik gelişmesinin varmış olduğu düzeyi ifade eder. Bu çizginin Kürdistan tarihinde ilk defa nasıl çığır açıcı bir özelliğe sahip olduğu, teorik-pratik gelişmelerin hangi muazzam zorluklar pahasına kazanıldığı, her dakikasının yaratılması için nasıl bir fedakarlık ve cesaretin gösterilmesi gerektiği biliniyor. O halde, Partiye ve halka sıradan bir bağlılık duyanların bile bu gerçekliğimiz karşısında yetersizlik içerisine düşmeleri kabul edilemez.

Halk, böylesi koşullar altında yaşayan birey, eğer kurtuluşa doğru adım atmışsa, tamamen bu koşulların bir ürünü olarak güç ve yürek büyüklüğünü de edinir. Bu konuda Partinin tecrübesi ve halkımızın olanakları yeterlidir. O halde, ne yetersiz bir yönetim ve ne de Partimizin temel mücadele biçiminin başarıyla gelişmesi için çabaların, azmin ve isteğin yetersizliği affedilebilir. Büyük çabalar pahasına engellerin yüzde doksanı zaten temizlenmiştir. Başarılı olabilmek için, belki de çok sınırlı bir çabanın yönetici kadrolar tarafından gösterilmesi yetecektir. Yönetici kadroların, büyük azim, çaba, ustalık ve deneyim gücünü göstermesi, emir-

leri altında çalıştırdıkları insanlarda yüksek bir azim ve istek yaratmaları, eylem ve örgütlenme konusunda eğitmeleri, ama bununla da yetinmeyip, onların başarısı için yeterli bir yöneticiliği göstermeleri, mutlaka karşılığı verilmesi gereken bir beklentidir. Açık ki, böyle bir yöneticilik ulaşılamayacak bir hedef değildir. Davasında kararlı olan, hedeflerini iyi seçmiş ve başarmakta en ufak bir tereddütü olmayanların böyle bir yöneticiliği rahatlıkla ortaya çıkarabileceklerine inanıyoruz. İster ülke dışı, isterse ülke içi olsun ve hangi alanda savaşılırsa savaşılın, mademki halkın isteği kesin ve Partinin çizgisi son derece dayatıcıdır; o halde yönetici odur ki, bunları en duyarlı bir şekilde kişiliğinde somutlaştırır, gereklerini muazzam bir yaratıcılık, kahramanlık ve özveriyle yerine getirmesini bilir. Elbetteki, bizim mücadelemizde, yoldaşlarına saygı ve sevgi göstermekte son derece zayıf, istekten, coşkudan yoksun, sanki TC'nin dairelerinde bıkmış bürokratlar gibi asık suratlı, yoldaşlarıyla kaynaşamayan, varlığını ayrılmaz bir parça olarak onlara dayatamayan bir yöneticilik düşünülemez. PKK'nın yöneticiliği son derece somuttur. Vatana, halka ve Partiye bağlılık buna ulaşmayı sağlayacaktır. Yetersiz yöneticiliğin geçmişte yolaştığı kayıplar ve bizzat kendilerinin ne kadar güç duruma düştükleri gözönüne getirilirse, bundan sonra mutlaka yeterli bir yönetim oluşturma gereği açıktır. İnsanı kavramakta, insana değer vermekte yetersiz olan, seçim, tayin, terfi konusunda doğru karardan yoksun bulunan bir yönetim kabul edilemez. Kadrolarda muazzam bir coşku, azim ve istek uyandıran bir yöneticilik esas alınırken, birçok anlaşılmaz yönetim anlayışlarının terkedilmesi gerekiyor.

Amaçlarına şiddetle bağlı olan bir yönetici kadro, bunu gerçekleştirecek araçları da mükemmel biçimde seçmesini, izlemesini, örgütlemesini bilir ve donanımını sağlayabilir. Eğer davasında netse, başka amaçlarla uğraşmıyorsa başarılı olması için hiçbir neden yoktur. Unutulmamalıdır ki, en küçük bir değer yaratmak için bile, Parti Önderliği başta olmak üzere bütün bir Partinin, direniş şehitlerinin gözüne edilemez ve her zaman bir emir gibi dayatıcı çalışma tarzı vardır. Parti kadrolarının, büyük çabalar, zorluklar pahasına ve her şey seferber edilerek yaratıldıkları unutulmamalıdır. Tüm Parti kadrolarının gelişmişinden en yetersizine kadar, Partinin işlenecek malzemeleri olarak ele alınmaları gerekir. Bu konuda yapılacak şey, üzerlerine titrenilmesi, olumsuzluk ve yetersizliklerin giderilip olumlu yanların geliştirilmesi için elden gelen çabanın gösteril-

mesidir. Parti değerlerinin sağlam bir dağıtımının yapılmaması, Partinin teknik olanaklarının iyi bir biçimde dağıtılmaması için elbetteki bir neden yoktur. İdeolojik, politik, örgütsel ve eylemsel alanlarda, içerde ve dışarıda başarıyı sağlayacak çalışma tarzı, değerlerimizi on katına çıkaracak, olanaklarımızın en verimli biçimde kullanılmasını sağlayacak bir çalışma tarzıdır. Parti yönetici kadroları engelleri önemli oranda temizlenmiş olan bu yolda göstermeleri gereken çabayı göstermeli, kendilerini konuşturabilmelidirler.

Parti militanları ve sempaticianları da kendi rollerini doğru kavramalıdır. Her şeyi yöneticilere bırakarak, kendilerini sadece korunması gereken değerler olarak düşünmek gibi düşkünceler bir durum içine girmek durumundadırlar. Parti militan ve sempaticianlarının, en az Parti yönetimi kadar mutlaka yerine getirilmesi gereken güncel-tarihsel görevlerinin olduğunu unutmamaları gerekiyor. Hem yönetimin hem de kadroların görev ve rolleri bellidir. Dengeli bir biçimde önlerindeki görevleri yapmak durumundadırlar. Ne de olsa Parti "en değerli hazinemiz kadrolarımızdır" diyor; o halde amaçlara fazla bağlı kalmadan, adeta toy delikanlılar gibi akortsuz sesler çıkararak, böylece evin içini karıştırarak günümüzü geçiririz gibi anlayışlar, şüphesiz ki mücadelemizde varlık bulamaz. Bu ancak, burjuvazinin baştan çıkardığı lümpen gençliğin yaşantısı olabilir. Parti, saflarındaki her kişiyi, büyük bir davanın takipçisi olduğu için bünyesine alır. Bütün üyelerine, ne pahasına olursa olsun bu davayı gerçekleştirecek insanlar nazarıyla bakar. Onların basit özel çıkarlarını ciddiye alamaz. Çünkü o durumda halkın büyük davasına karşı saygısızlık yapmış olur. O halde, Partinin hiçbir kadrosunun yetersiz, yanlış anlayışlarla ve hele sorunlar çıkararak Partiyi boş yere uğraştırması kabul edilemez. Unutulmamalıdır ki, tarihimizin bir günü, bir ayı, bir yılı; otuz güne, otuz aya, otuz yıla bedeldir. Zamanın dolgun bir biçimde kullanılmaması büyük bir üzüntü kaynağı olmalıdır. Olanaklarımız, silahlarımız, teknik araç-gereçlerimiz, halkımızın desteği boşuna çarçur edilemez. Kadrolar, gözüpek bir biçimde, durdurulamaz bir irade ile sürekli işlerin üzerine atılmayı, engel tanımayan muazzam bir sosyalist yarışçılığı Parti içinde şiar edinerek yaşamak zorundadırlar. Sorunların kaynağı değil, çözüm güçleri; yöneticileri zor durumda bırakan değil, yöneticilerin kendileriyle kıvanç duyduğu; onların yükünü sürekli hafifleten seçkin militanlar olmak zorundadırlar. İnsanlık, yurtseverlik ve partizanlık budur. Bunun dışında ölçüler oluş-

turulamaz.

Düşman, faaliyetlerinin temeline, devrimci kadrolara yönelik saldırıları almıştır. Cezaevinde ve dışarıda bu yönlü faaliyetlerini yoğunlaştırmakta, devrim saflarını terketmeye çağırmaktadır. Şahin-Yıldırım ekibinin ağzıyla gazetelere yansıyan, "Parti Önderliğine karşı ayaklanın, sizi robot gibi kullanıyorlar, sizi diktatörce yönetiyorlar" gibi ihanet çağrılarına; Avrupa'da da emperyalizmin kollarında kendini sözde güvenceye alan aynı ses, "Robotlar, sürüler ayaklanın, daha rahat bir yaşam, daha katlanılır bir devrimcilik isteyin, ülkemizin engin doruklarında değil, Avrupalar'da devrimcilik dururken neden bu kadar kendinizi heba ediyorsunuz, iradenizi zorluyorsunuz, gelin biz size bir yol çizdik" diye avaz avaz bağırılmaktadır. Devrim gibi, ulusun kurtuluşu gibi yüce bir dava için yola çıkanlara yapılan bu çağrıların sonuçsuz kaldığı ve buna mahkum olduğu açıktır. Ama, bilinmeli ki, taşınan zaafılar ve içine düşülen yetersizlikler de bu provakasyona alet olmaktadır. Hiç kimse, istemeyerek de olsa kendini eğitmeyerek, eksikliklerinin üzerine yürümeyerek, Parti bilinci, direnişi ve birliğini güçlendirmede yeterli çabayı göstermeyerek buna alet olma gibi, bir militanın özellikleriyle bağdaşmayacak düşkün bir duruma düşemez. Tüm Partililer bugün, provakasyon çizgisini tüm dehşetiyle seyrediyor, Parti içinde ve dışında her türlü tasfiyeci anlayış üzerine hücum edilmesi gerektiğini derinden duyarak ilerliyorlar. Partili militanlar ilerlemelerini daha da hızlandırmalı, yüzyıllardan beri hakımızı kemiren anlayışların tekrar saflara sızmasına asla müsaade etmemelidirler. Artık PKK somutuyla; yüzyılların teslimiyeti, provakasyonu, kardeşi kardeşe, aşireti aşirete karşı kışkırtan, Parti içinde kişiyi kişiye karşı kışkırtan anlayışlar yerle bir olmalıdır. Bunun yerine büyük birlik ruhu, büyük bir uyum, derinden yoldaşça sevgi ve saygı, büyük bir direnme ve başarıma azmi esas alınmalıdır. Bunun dışında bir yaşam tarzı Parti içinde asla tasavvur edilemez. Halk safları içinde de kendisine devrimciyim, ilericiyim, yurtseverim diyen herkesin bağlı kalması gereken şiar budur. Tarihimizin bu döneminde her devrimcinin dayatması gereken şiar, ulusal çıkarlarda, halkın özgürlük davasında birleşme, bundan taviz vermeme, tüm çalışmaları buna göre ayarlama, her türlü birlik, dayanışma ve direniş olayını bunu esas alarak geliştirme, bunun dışında içinde bulunulan örgüt ne olursa olsun onları dinlememe, doğrularda birleşmeyi esas almaktır.

Eğer çok iyi inanıyor, çok iyi duyuyorsak, büyük bir dava kaza-

nacağız. Evet, son derece yüceltici, gurur verici, her şeyimizin kendisinde gizli olduğu, mutlaka kazanmamız gereken bir davadan bahsediyoruz. O halde, bunun için gösteremeyeceğimiz cesaret ve fedakarlık, aşılamayacak hiçbir engel yoktur.

Öz gücümüzü esas alarak, emperyalizme karşı savaşıarak kazanmamız gereken hakkımızı, sosyalist sistemden enternasyonalist ilkeye dayanarak istememiz gereken haklarımızı istemeli, bunun hesaplaşmasını yapmalıyız. Hiçbir gerekçeyle, halkımızın yaşadığı bu statü kabul edilemez. Ne sömürgeciliğin özellikleri ve ne de Kürdistan'ın çağdışılığı bu statünün kabulü için gerekçe olabilir. Eğer bir halkın iradesi kutsalsa ve eğer bağımsızlık en yüce değerse, sosyalist sisteme düşen de bu gerçeği teslim etmektir. Halkımız dünyanın en eski bir halkıdır. Tüm halkların olduğu gibi, onun da bağımsızlık ve özgürlük isteği kutsaldır; sahip çıkılmalı, destek verilmelidir. Bu, halkımıza bir lütuf değil, sosyalizmin enternasyonalist ilkesinin bir gereği, sosyalist ülkeler proletaryasına karşı yerine getirilmesi gereken zorunlu bir görevdir. Bizim ise, sosyalist ülkelere karşı, görevimiz devrimimizi derinleştirmek, bağımsızlık ve özgürlüğümüzü sağlamaktır. Biz bu görevimizi yapıyoruz.

Emperyalist sistem tümüyle bizi imha etmek istiyor. Sömürgeci işbirlikçileriyle birlikte, ulus olarak yaşama hakkımıza saldırıyor, böyle bir hakkımız olduğuna inanmıyor. En basit reformlarla bile durumun ılımlılaştırılmasına imkan tanımak istemiyor. Sömürgeci işbirlikçileri ve yerel gericilerle sonuna kadar bağlaşıklık içinde, halkların bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin en çok geliştiği bir dönemde, bir halkı tümüyle inkar ederek üzerini örtmeye çalışıyor. Açık ki, bunlara karşı müthiş acımasız olacak, gösterilmesi gereken şiddeti sonuna kadar göstereceğiz. İmha edilmek istenen bir halk, şiddetin en acımasızını göstermek zorundadır. Tarihte bunun örnekleri çoktur. Tarihimizde küçük aşiretlerin en azgın despotlara karşı direndiğini biliyoruz. Demden kalesi, böyle bir direnişin anılarını saklar. Günümüzde de her aile, her kabile, halkımızın her bireyi, mademki, kendisini imha etmek isteyen bir canavarla karşı karşıyadır, o halde onun ağzından girip midesini parçalamanın, karınca olup beynine girerek o beyini parçalamanın yöntemlerini bulabilmelidir. Bu mümkündür. Yeter ki savaşma tutkusu yüksek, yaşam hakkının kutsallığı, bağımsız yaşamın vazgeçilmezliği anlaşılmış olsun. Eğer bunlar çağımızın en vazgeçilmez değerleri ise, halkımız da bu değerlere sarılarak, her türlü emperyalist, sömürgeci, gerici

gücü boğabilir. Maddi-teknik donanımımızın zayıf, dış desteklerimiz az olduğunu söyleyip bu nedenle direnmeden vazgeçmeyi öğütleyerek halkımızın bilincini kararmaya çalışanlar, en lanetli kişi, örgüt ve anlayışlardır.

Unutulmamalı ki, bizim halkımız, dağ başlarından taşları yuvarlayarak bağımsızlığını koruma savaşı veren bir halktır. Bugün de yine bağımsızlık savaşımızı özgür irademizden vazgeçmeyerek en basit olanaklarımızla, baltayla, taşla, süngüyle yükselteceğiz. Bütün gücümüzü kullanarak, özgürlüğümüz için dağlarda barınaklarımızın sayısını artıracacağız. Gerekirse ülkemizin topraklarını yeraltı sığınağına dönüştürecek, geceleri düşmana bir zindan haline getirecek, en ulaşılmaz doruk noktalarında kartal yuvaları kuracak, ama mutlaka düşmanı bozguna uğratacağız. Herkesin inanması gereken şey, çağın tüm haksızlıklarına karşı savaşılabilirliği ve başarılı kılınabileceğidir. Açık ki, hiçbir kişisel ve örgütsel endişeyle böyle yüce tutkulardan vazgeçilemez. Ülke içinde ve dışında herkes tüm bilinci, eylemi ve örgütlülüğüyle bu bağımsızlık fidanının büyümesine hizmet etmek zorundadır. Yediden yetmişe kadar kadın-erkek, her mezhepten her bölgeden tüm halkımız ve onun tüm dostları en basit imkanlarından canlarına kadar tüm varlıklarını bu yolda harcamak durumunda dırlar. Davet budur. Bundan başka bir davetiye çıkarmak, halkımıza tarihinin bu döneminde mutlaka dayatılması gereken bu yoldan başka bir yol önermek, ya gaflet, ya teslimiyet, ya da ihanettir. Halklar gafleti ve teslimiyeti hiçbir zaman tercih etmemişlerdir. Hiçbir gerici güç, emperyalizm, sömürgecilik ve işbirlikçileri; hiçbir bozguncu, teslimiyetçi ve işbirlikçi anlayış halkımızı bu bağımsızlık ve özgürlük yoluna girmekten alıkoyamayacaktır.

Partimiz, gerekli güç kaynaklarını dayandığı temellerde arayacaktır. Bizler dayandığımız temellerde daha şimdiden zaferi görebiliriz. En başta Parti direnişçilerinin anısı, mücadelemizin en büyük güç kaynağını oluşturmaktadır. Zayıflıkların en fazla, olanakların en az olduğu dönemde büyük bir inanç ve coşkuyla mücadeleye atılan ve hayatlarını bu uğurda vermekten çekinmeyen direniş şehitlerimiz, böylesine büyük bir cesareti mücadelelerin haklılığına ve geleceğine duydukları inançla göstermişlerdir. Kemal PİR'in, **"Bu harekette zaferi görüyorum"** diyen sözleri bu gerçeğin bir ürünüdür. Açık ki onlar, böylesine bir inançla atıldıkları bu mücadeleyi kanlarıyla sulayarak davayı dönülmez bir noktaya getirmiş, tüm bir halka davetiye çıkar-

mişlardır.

Öyleyse; tüm Parti militanları ve halkımız, direniş şehitlerinin anısına da bağlı kalma temelinde, her türlü bozguncu, bölücü çabalara, açık imha saldırılarına karşı ulusal birliğin yaratılması için en azami çabayı göstermeli; Parti militanları, düşmana karşı dinmek bilmeyen bir öfke ve çabayla Parti çizgisini hayata geçirmeli; halkımız, bin yıllık acı ve öfkesini ulusal bağımsızlık savaşımında bir silah olarak düşmana karşı çevirmeli, öncüsünü koruyup ardında saf tutmalıdır.

Institut kurde de Paris

TÜRKİYE TOPLUMUNUN BUNALIMI, YENİ KİMLİK ARAYIŞI VE AYDINLARIN SEFALETİ!

Giriş

12 Eylül askeri-faşist rejimi ortamında, birçok olgu yanında açıklık getirilmesi gereken bir konu da aydınlar meselesidir. Bu konuda öncelikle bazı soruların sorulması gerekiyor: Aydınların rolü nedir? Bu rol oynamakta mıdır? Günümüzde aydın olmanın anlamı nedir? vb. biçiminde özetlenebilecek olan bu sorulara, günümüzde Türkiye aydınlarının içine düştükleri onursuz duruma cevap arayarak yanıt vermek gerekecektir.

Sayısı ve niteliği konusunda 12 Eylül öncesinde çokça yazılan bu kesim, bugün soluk alıp almadığı bile belli olmayacak denli bir sessizliğe gömülmüştür. Ama temel bağımsızlık, özgürlük ve eşitlik değerlerini hiçbir insanlık değeriyle bağdaşmayan baskı, işkence ve sömürsüyle hiçe sayan faşizm karşısında suskun kalmak gibi bir onursuzluğa düşmekle de kalmayıp, en yüz kızartıcı bir biçimde faşizmin devlet politikasının basit bir propagandacısı durumuna düşebilmiş ve hatta daha da ötesinde, dolaylı veya dolaysız birçok kurumunda yeralıp, rejimin sivriliklerinden budanarak rayına oturabilmesi için sağ ve sol adına

mümkün olan her şeyi yapmışlardır. Özellikle "solcu" geçinen "aydın"lar sanki dün hiçbir şey yazmamış gibi ve Türkiye'nin temel meseleleri 12 Eylül faşist darbesiyle birdenbire çözümlenmişcesine geçmişlerine kırmızı bir çizgi çekerek, geleceğin nasıl aydınlık bir tablo sergilediğini bile yazma utanmazlığından geri durmamaktadırlar. Birkaç isim verildiğinde durumun hiç de haksız bir biçimde abartılmadığı anlaşılabacaktır. Çeşitli gazete ve dergi sütunlarında en bağımsızlıkçı geçinen İlhan Selçuk, Uğur Mumcu, Mümtaz Soysal, en hatırı sayılır sol aydın birikimine sahip üniversitelerden adı hayli geniş çevrelerce duyulan birçok profesör, aydın sanatkar, yazar ve çizer takımı vd. ile örnekler halkası daha da uzatılabilir. Aydın olarak nitelendirilen tüm bu şahıs ve kesimler, 12 Eylül'de kendileri için bir güvence bulabilmişlerdir. Onların bu aydın sıfatına layık olmadıkları, onursuzluklarının ne kadar derin olduğu ve çok cılız bir ses olarak belirdikleri ama rejimin hafif bir uyarısıyla bile yeniden sindikleri "Aydınlar Dilekçesi" olayında bir kez daha kanıtlanmıştır.

Türkiye ortamında birçok toplumsal-siyasal olgunun çözümülenemez kördüğüm gibi bırakılması ne kadar gerçekse, bu kördüğümün oluşumunda aydınların sorumluluğu da bir o kadar büyüktür. Eğer bir ülkede temel meselelerin bilince çıkarılması ve çözüm yollarının gösterilmesinde bu kadar tıkanıklık oluyorsa, bunun sorumluluğu en başta aydın diye tabir edilen kesimde aranmalıdır. Aydınlar, sömürünün alabildiğine yoğunlaştığı baskı ve karanlık yıllarında toplumun beyni, gözü, kulağı, sesi ve yüreği olmasını bilen, verilecek karşılığın ne olması gerektiğini kendi kişiliklerinde bilinçli ve örgütlü bir çabayla gösteren, öncülüğü omuzlayabilen kesimlerdir. Aydınları olmayan bir toplum düşünölemeyeceğı gibi, aydınlar da bu ada ancak bu bunalım ve baskı dönemlerinin sözcüsü ve çözümçüsü olma rollerini ne pahasına olursa olsun oynadıkları oranda layık olabilirler. İşte Türkiye'de oynanmayan rollerden birisi de bu alandadır.

Geçmişte ve asıl olarak da 12 Eylül faşist rejimiyle birlikte toplumsal gerçeklerin bütün yönleriyle açığa çıkartılması; sert faşist baskı ve sömürüye karşı halkların çıkarlarının nerede yattığı, nasıl bir sözcüye ve örgüte ihtiyaç olduğu ve bunun için hangi fedakarlıklarda bulunulması gerektiğinin ortaya konulması ve gereklerinin yerine getirilmesi aydın sorumluluğu ve bilincinin vazgeçilmez bir gereğı iken, Türkiye aydınlarının devede kuşu gibi başlarını kuma sokup tam bir vurdumduymazlık örneğı sergilemeleri, ama bununla da yetinmeyip çeşitli sol maskeler altında

dolaylı veya dolaysız rejime sahip çıkmaları, cumhuriyetin yeni-
den kuruluşundan dem vurmak gibi bol bol sefillik örneklerinin
sergilenmesi, bu sorun üzerinde daha kapsamlı durmayı zorunlu
kılmaktadır. Bu, Türkiye'de demokratik ve sosyalist mücadelenin
sağlam bir biçimde yeniden başlatılıp boyutlandırılmasının kaçır-
ılmaz bir gereğidir. Geçmişte bu konuda yeterince açık olmama
ve rolün üstlenilmemesi, nasıl ki, kısır bir demokratik ve sosyalist
harekete yol açmış ve bu hareketler 12 Eylül rejimiyle birlikte
gerçekten acı ve onursuz bir yenilgiyle yüzyüze gelmişlerse, eğer
bu durum yeterince açıklığa kavuşturulmazsa, gelecekleri de
geçmiş ve bugünkü konumlarından daha iyi olmayacaktır. Kaldı
ki, sorun günümüzde hala aydınlatılmayı beklemektedir ve bu da
bilinerek kapsamlı bir çözüme ulaşmak için bugünün gerçekleri
tarihsel derinliğiyle ortaya konulabilmelidir.

Özellikle 12 Eylül faşist rejiminden darbe yiyen aydınlardan
bir kesiminin, günümüzde soruna daha ciddi eğilmek istedikleri
görülmektedir. Bunlardan Yalçın Küçük, yazdığı yazılarında
Türkiye'de her şeyin tersyüz edildiğini, aydınların da bunu yapan-
ların başında yer aldığını ve bu nedenle de her şeyin yeniden
ayakları üzerine oturtulması gerektiğini söylerken gerçeğe
önemli oranda parmak basmış bulunmaktadır. Ama aydın geçi-
nenlerin büyük bir bölümünün faşist cuntanın kurumlarında
uluslararası tekellerin işbirlikçilerinin basit sözcüsü ve ajanları
durumuna dönüştükleri ve dünün birçok "solcu"sunun da bu
konuda yarış içinde bulundukları dikkate alınırsa, bu tersyüz edil-
mişliğin sorumlularını belirlemenin yeterli olamayacağı, gün-
deme giren çözüm sorununun, gerçek boyutları ve aydın olma
ölçüleriyle ele alınması gerektiği ortadadır. O halde Türkiye
aydınları meselesine nereden ve nasıl yaklaşılmalıdır?

Türkiye aydını, her şeyden önce kendi tanımını ve bundan
kalkarak yeniden yaratmak istediği toplum ve bu toplumda
biçimlenecek kişilik tanımını tarihsel gelişim içine oturtarak
doğru yapmalıdır. Tarih eleştirisi köklü, çağ ve ülke anlayışı ile
sınıf gerçeklerine bakışı güçlü olmalıdır. 12 Eylül'le birlikte
Türkiye'de hem sağ ve hem de sol'da bir kimlik arayışının olduğu
görülmektedir. Düzenin resmi ideologlarından, halk ve sosyalizm
adına hareket ettiklerini söyleyenlere kadar birçok çevre, örgüt
ve şahsiyetin ortak çabası biçiminde ifadesini bulan bu kimlik
arayışında Türkiye toplumuna yeni bir kimliğin gerekliliğinden
söz edilmektedir. Ama bu da, eski kimliğin sahte olduğunun itira-
fından başka bir anlama gelmemektedir. Yaşanan bunalım, resmi

düzen tarafından topluma kabul ettirilmek istenen kimliğin reddedildiğini ortaya çıkarmıştır. Bu nedenledir ki, hem düzen taraftarları ve hem de muhaliflerince, yeni kimlik ne olmalıdır sorusu ortaya atılmıştır. Elbetteki her sınıfın soruna yaklaşımı farklıdır ve her sınıf kendi toplumsal-siyasal oluşumuna göre bir cevap vermeye çalışmaktadır. Örneğin; büyük-burjuvazinin yarattığı tip en açık olarak dört görüşün sentezi biçiminde ortaya çıkarılan Özal ve aile yaşamında rahatlıkla görülebilir. Özal ve ailesinin yaşamı incelendiğinde tekelci burjuvazinin ve 12 Eylül faşizminin yaratıp ortalığa salmak istediği tip, bütün bayatlığıyla gözler önüne serilecektir. Bu arayış, küçük-burjuvazide ise tam bir kaçış biçiminde ifadesini bulmakta, "yeni-sol" vb. adlar altında reformizm ve silik bir kişilik ortaya çıkmaktadır. Ama hepsinde de ortak olan yön, hangi yenilikçilik iddiasıyla ortaya çıkılırsa çıkılsın, eskinin bayat bir tekrarından öteye gidememeleridir. Proletarya ise henüz sahipsizdir. İdeolojik örgütsel ve politik kimlik arayışına bir cevap verebilme durumundan şimdilik uzak ve beklenti halindedir. Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş mücadelesinin bu sahada taşıdığı anlam gerçekten de çok büyüktür ve bunun etkileri mutlaka en güçlü biçimde duyulacaktır. Kürdistan, ulusal ve sınıfsal anlamda kimliksizliğin en derin olduğu bir zemindir, ama bu zeminde bugün güçlü bir direniş hareketi biçiminde halkın ve proletaryanın öz kimliği ve çıkarları yükseltilmektedir. PKK'nin direniş bayrağı altında sağlanan bu gelişme sadece kazanılan bir mevzi olarak da değerlendirilemez. Daha da öte bir anlam ve role sahip olduğu kabul edilmelidir. Direnişin dağlarda şafak atması, bunalıma verilecek cevabın ne olması gerektiğini gösterirken, Türkiye'deki kimlik arayışına da yeni doğuşun müjdesini vermiştir.

Türkiye aydınları, geçmiş ve günümüzün her büyük düşünürünü kritikten geçiriyorlar, her türlü felsefi, ideolojik, edebi vb. ekol üzerine ciltlerce kitap yazıp dergi çıkarabiliyorlar; ancak işin en garip tarafı, kendi toplumları ve insanının en basit özlem ve çıkarlarının ne olduğunu izahtan ve gerekeni yapmaktan çok uzak bulunuyorlar. İşte, aydının bunalımı da bu noktada başlıyor. Görüleceği gibi, bunalımın kaynağı, aydınların muazzam çabayla ulaştıkları bilince rağmen kendi toplumlarının sorunlarında çözüm gücü olamamaları, bunları izahtan bile yoksun olmalarıdır. Toplumdaki bunalımın aydınlarda sefalet biçiminde yansması bundandır. Onlar, ekonomiden felsefeye kadar burjuvaziye yeni nefes boruları açarken kendi kimliksizliklerini geliştiriyor;

asli görevleri olan, halka nefes borularını açmada tıkanıp kalıyorlar. Açık ki bu, bir sefalet örneği, aydının kendini inkarı, aydın adına aydının katledilmesidir. Önümüzdeki dönem, başta sosyalist aydınlar olmak üzere ilerici ve demokratlar eğer rollerini oynarlarsa, Türkiye tarihinde ilk defa ezilen sınıfların kendi gerçek kimlikleriyle tarih sahnesine çıkıp kendi tarihlerini yazmalarının olanakları da artacaktır. Halkların kendi tarihlerini yapmaları, kendi ulusal-toplumsal kimliklerine ulaşmaları, toplumun en ilerici sınıfının (günümüzde proletarya) siyasi, kültürel, askeri ve örgütsel önderliğiyle olur. Bugün burjuvaziyle kesin sınır çizgileri çizilmeden, emekçi sınıfların kendi üslupları hakim kılınıp bununla yazıp-çizip ve bununla savaşmadan Türkiye toplumuna yeni bir kimlik kazandırılmaz. Ama, bu kimliğin artık ortaya çıkarılması da, yaşanan acımasız baskı ve işkencelerden sonra her türlü ilerici gelişmenin vazgeçilmez şartıdır. O halde, görünürde sol ve ilerici olan ne kadar sahte elbise varsa bunlardan soyunulması da artık bir zorunluluk haline gelmiştir. Halkların öz çıkarlarının gerektirdiği beyin ve yürek olmanın önünde hiçbir dış baskı ve engel tanınmaz. Bu konuda halkı esas almak, evrensel gerçeğe-çağa bu temelde bakmak yeni oluşumun vazgeçilmez gereğidir. Felsefeden askeri mücadeleye, sanattan ahlaka kadar her alanda halka özgü biçimlenişlerin devrimle çiçeklenişi; işte halkın kendisini bulması bu demektir. Açıkçası, emperyalizm ve işbirlikçileri tarafından halka zorla dayatılan, esas kimliğindir diye ezberletilen dünya görüşünden davranışa kadar her türlü düşünce ve yaşam biçimi tanınmamalı, halk kendine özgü olanı her türlü yaratıcı mücadele biçimleriyle ortaya çıkarmalıdır. Bu uğraş, aynı zamanda devrimci aydın olmanın da bir ölçütüdür. Toplumun kendisini faşizme karşı mücadele temelinde ve devrimci anlamda bir alt-üst oluş içinde bulması, aydınların bunun beyni ve yüreği olmaları, kısaca kendilerinde de devrim yaparak aydının aydınlaşmasının sağlanması aydının sefaletinin de sonu olacaktır.

Türkiye aydını, kişiliğinin oluştuğu ortamı tarihsel temelleriyle ortaya koyup güçlü bir eleştiriden geçirmeksizin, hiçbir zaman kendi rolünün sahibi olamayacaktır. Tarihsel eleştiri, özellikle 1960'lardan itibaren yapılmaya başlanmış ve bunda diyalektik-materyalizme dayanılmaya çalışıldığı da gözlenebilmiştir, ancak, dogmatik bir yaklaşımdan öteye gidemeyen bu tarih anlayışının vardığı nokta da "Kemalizmin ilericiliği" olmuştur. Son tahlilde, en üst tabakaların tarih yapıcılığında ilerici bir role sahip oldukları

belirtilerek, tarihe en sakat yaklaşımlardan biri de sol adına sergilenmiştir. Türkiye aydını, Türk egemen sınıflarının tüm bir topluma dayattıkları tarih anlayışı karşısında bir tapınma içerisinde dersek bu hiç de gerçeğe aykırı olmayacaktır. Bu temel üzerinde Türkiye aydınının kendi kimliğine de doğru yaklaşması açısından cevaplaması gereken sorular vardır. Bunları şöyle sıralayabiliriz:

- Türkiye tarihinin özü nedir? Bu tarih, hangi sınıfsal çıkarlar temelinde yazılmış ve işlev görmüştür?

- Sosyal, kültürel ve milli gelişmede sultanların fetihlerinin başta Türk halkı olmak üzere halklar açısından anlamı nedir? Halklara hangi kişilik empoze edilmiştir?

- Türk hakim sınıflarının ilericilik-gericilik kavgasındaki yerleri nedir? Hangi ulusal ve kültürel değerleri geliştirmişlerdir?

- Cumhuriyetin kuruluşu hangi çıkarlar temelindedir, esas aldığı temel değerler nelerdir? Bunlar hangi sınıfların çıkarlarına hizmet eder?

- Cumhuriyet tipi-Kemalist tip nasıl bir tiptir? Çağa, ülkeye ve sınıf gerçekliğine bakışı nasıldır? Demokrasi, insan hakları, sosyalizm, bağımsızlık ve enternasyonalizmle ilişkileri nedir?

- Tüm bunlar 12 Eylül rejiminde ifadesini nasıl bulmaktadır?

- Türkiye halkının gündeminde çözümlenmesi gereken temel sorun nedir ve hangi çözümler geçerli olacaktır?

Evet, tüm bunlar doğru bir yaklaşımla açıklığa kavuşturulmaksızın Türkiye bunalımı çözümlenemeyeceği gibi; sosyal, kültürel, felsefi, ahlaki, siyasal ve örgütsel anlamda bunalımın daha da derinleşmesine tanık olunacaktır.

Aydınların rolünün ve işlevinin ne olması gerektiğine açıklık getirmek için, her toplumsal olayda olduğu gibi bu soruna da tarihsel bir perspektif ve günün somut gerçeklerinin dayatmaları ışığında bakmaya çalışacağız.

1- Aydınların Tanımı ve Tarihsel Gelişim İçinde Aydın

Aydınlar kategorisinin oluşumunun maddi temeli, toplumsal gelişmenin belli bir aşamasında artık-ürünün bilim, sanat ve üretim tekniklerinin gelişiminde zihinsel yeteneklerin kullanılmasına elverişli bir düzeye ulaşmasına dayanır. Zihinsel faaliyetle uğraşan belli bir kesimin daha ilk çağlarda üretimden

koptuğunu ama üretime yararlı çalışmalar içine girdiğini, din, felsefe, sanat ve teknikte yeni gelişmelerin sağlanmasında hatırı sayılır bir yer işgal ettiğini görmekteyiz. Sanat becerilerinin şahıslarında somutlaştığı ve bilgi birikiminin taşıyıcısı olan bu kesim, toplumda önemli işlevler üstlenmiş, yeni sosyal-ekonomik dönüşümlerin ve siyasal oluşumların ön habercisi olmuşlardır. Kahin olarak da isimlendirilen bu bilinç ve örgüt taşıyıcılarının, köleciliğin bir sistem olarak gelişiminde Yunan ve Roma antik çağlarında olduğu gibi, feodalizmin geliştiği ortaçağ boyunca Uzak ve Ortadoğu'da da oynadıkları roller bilinmektedir. Özellikle de kapitalizmin sosyo-ekonomik düzen olarak gelişmeye başladığı ve bir devrimle egemen düzene dönüşmeye zorlandığı XVII. ve XVIII. yy'da bir aydınlar çağından bahsedilmektedir.

Burjuva devrimlerinin hazırlayıcısı olarak şekillenen aydınlar, feodalizme karşı şiddetli bir eleştiri ortamında ortaya çıkarlar. Feodalizmin her türlü din dogmalarına, felsefe ve sanat anlayışlarına karşı çıkarak, daha doğuşunda burjuvaziye gerekli olan yeni dünya görüşünü, sanat anlayışını, bilimsel bilgilerin birikimini ve yeni siyasal düzenin özelliklerini bütün yönleriyle tartışır, muhtemel biçimlenişin nasıl olması gerektiğini, birçok yapıtta dile getirirler. Müzik, edebiyat, felsefe, mimari, heykeltıraşlık ve benzeri birçok alanda bunun parlak bir biçimde sergilenişine tanık olunmaktadır. Bu aydınlar sadece bir ulusa hitap etmekle ve hatta ön habercisi oldukları resmi burjuva düzeninin temsilcisi olmakla da sınırlı kalmamış, çağın özelliklerine göre evrensel bir karakter taşıyarak tüm insanlık adına konuşmuşlardır. Gerici feodal düzenin temsilcilerine karşı doğan her yeni kesimin ve hem de ulusal sınır tanımaksızın sözcüsü olan bu aydınların dile getirdiği toplumsal istemler tüm ilerici kesimlerin istemleridir. Burjuva devrimleri döneminde yayınlanan İnsan Hakları Evrensel Beyanamesi, eşitlik, özgürlük ve kardeşlik sloganı ne kadar geniş bir alana hitap ettiklerini gösteren en iyi belgelerdir.

Hemen belirtelim ki, bu salt kapitalizmle de sınırlı olmayıp, hristiyanlık ve islamiyetin doğuşunda da benzeri bir gelişme görülmektedir. Ne hristiyanlık ve ne de islamiyet salt bir milliyete hitap eder. İsa'nın ve Muhammed'in çağrıları tüm insanlıktır. Tıpkı İsa ve Muhammed gibi, yeni toplumun belirgin-öncü simaları olan J. J. Rousseau, Dekart, Spinoza ve diğer Fransız aydınları başta olmak üzere XVII. ve XVIII. yy. Avrupa'sının aydınları da tüm insanlığa hitap etme gibi bir büyüklüğü sergilerler. Toplumsal eleştirileri, insanlığın ileri bir aşamaya ulaşması önünde engel

olan her şeyi silip süpürür, duygudan düşünceye, devletten aile yaşamına kadar her şeyde karşılığını bulur. Ulusların bağımsız ve özgür yaşamı, bireysel özgürlükler vb. her alana ilişkin düşünce, program ve eylem yaratırlar. Daha sonraki burjuva devrimleri, bu birikimlerin halkça benimsenip, burjuvazi önderliğinde büyük bir eyleme dönüştürülmesinden başka birşey değildir.

Burjuva düzeni, aydınların faaliyetlerinin birikiminin burjuva-zinin elinde siyasal bir devrim aşamasına gelmesi ve halkta yankısını bularak devrimle karşılık vermesi ile gerçekleşir. Ama, resmi burjuva düzeninin kurulmasıyla aydınların rolü de giderek değişecektir. Düzen artık, eskinin evrensel çağrıları yerine dar ulusal ve sınıfsal çıkarlara gömülmüş, çeşitli maddi ilişkilerle kendisine bağlanmış, kendi sözcüleri durumunda olan ve giderek gericileşen aydınlara veya daha doğru bir ifadeyle bayağı memur durumuna düşürülmüş ajanlarına sahip olmak ister. Ve bunu başarır da.

Burjuva düzeninin çiçek açmasıyla birlikte, devrimi daha ileriye götürmek ve demokrasiyi halk demokrasisine dönüştürmek için öncülük artık proletaryanın tarihsel bir görevidir. Dolayısıyla ilerici aydın geleneğine en iyi sahip çıkacak ve temsilciliğini yapacak olan sınıf da proletaryadan başkası değildir. İlerici aydın geleneğinin en seçkin temsilcileri olarak proletarya aydınları sıfatına ulaşan Marks ve Engels, bilimden sanata kadar aydın geleneğinin birikiminde ne varsa tümünü proletaryanın öncülüğünün gerektirdiği zenginleştirmeye tabi tutarak proletarya aydınları biçiminde yeni bir kesimin ortaya çıkmasına öncülük etmişlerdir. Proletaryanın aydınları, burjuvazinin aydınlarına göre çok daha ileri bir düzeyde toplumun alt ve üst yapısının kıyasıya bir eleştirisini gerçekleştirerek, kapitalist toplumun tüm gözeneklerini başta sermaye birikimi olmak üzere en gizli yanlarına kadar açığa çıkarıp, bundaki sömürüyü, bu sömürüyü olanaklı kılan baskıyı ve kurtuluşun yolunu sergilemiş ve buradan yola çıkarak proletarya aydınının bilinç ve örgüt taşıyıcısı olmaktan başka bir tarihi rolü oynayamayacağını bizzat Marks ve Engels'in şahsında en seçkin örnekleriyle göstermişlerdir. Artık, insanlık uygarlığının en gelişmiş bilincinin, toplumun en yüce çıkarları da denilebilecek proletaryanın çıkarları biçiminde ve onun politikasının hayata geçirici gücü partisinde somutlaşmasına tanık olunmaktadır. Proletarya aydınlarının politika katına yükselmesi ve bunun gerektirdiği parti örgütlenmesinin vazgeçilmezliğine ulaşmaları bir tesadüf değildir. Pro-

letarya aydınları, sadece proletaryanın üzerindeki baskıya karşı değil, bir avuç kapitalist vurguncunun egemenliği altında tutsak edilen her kesimin, tüm ilerici-toplumsal gelişmenin sözcüsü olarak ortaya çıkmış ve bunun yılmaz savaşçıları olmuşlardır. Devrimlerin gündeme girdiği bu aşamada, militan savaşçılar olarak aydınların eylem yeteneklerinin de en azından bilinç yetenekleri kadar geliştiği; kapitalizmin çığırından çıkardığı ve bölüp parçaladığı toplumun proletarya önderliğinde yeniden örgütlenmesinin gerektirdiği yaman savaşçılar olarak belirdikleri görülmektedir. Sosyalist toplumun oluşumunda göz kamaştırıcı örneklerine rastlanan bu aydınlara başında Lenin gelir. Bugün, o dönem proletarya aydınlığının, sanattan felsefeye ve partizan savaşlarının örgütlenmesine kadar devrimin geliştirilmesinde oynadıkları rol karşısında saygı duyuyor ve onların öncülüğünde yürüyoruz. Ekim Devrimi'nin gerçekleşmesi ve sosyalizmin kuruluşunda yeni temeller üzerinde yükselen bu sosyalist aydınlık kategorisi, günümüz aydınlığının eleştirisinde bir ölçüt olarak hatırdan tutulmak zorundadır. Bolşevik ihtilali ve sosyalizmin inşasında tarihte ilk kez geniş bir bilim ve sanat emekçileri ordusunun ortaya çıkışına tanık olunmuştur.

Sömürge halkların kurtuluşunda da aydınlık vazgeçilmez rol sahibidirler. Gerek toplumların tanınması ve içinde bulunduğu koşulların bilince çıkarılmasında ve gerekse çözüm yollarının gösterilmesinde devrimci aydınlara rolü tartışmasıdır. Latin-Amerika'dan Afrika ve Asya'ya kadar dünyanın bir çok alanında Ho Chi Minh'den Cabral ve Castro'ya kadar birçok önder aydın, sömürge halkların uyanmasına kahramanlık derecesindeki çabalarla öncülük etmişler, toplumlarının örgütlenmesi ve savaşının geliştirilmesinde vazgeçilmez bir tarihsel rolün sahibi olmuşlardır. Bunlar, devrimci aydınlık, toplumlarının içinde bulunduğu koşulları salt incelemekle de yetinmeyip, bunu yeni toplumun kuruluşu için örgütlülüğe ve politik partiye kavuşturmazlarsa ve sorunların çözüm yöntemi olarak devrimci mücadeleyi bir halk savaşı derecesine vardırabilecek bir biçimde geliştiremezlerse rollerini eksik oynayacakları gerçeğini de ortaya çıkarmışlardır. Yani onlar, aydın olmanın yalnızca bilinç üreticisi olmakla kalmayıp, bilincin örgütlenmesi ve halkın maddi eyleminin geliştirilmesinde rol sahibi olmak anlamına geldiğini kendi pratik yaşamlarıyla kanıtlamışlardır. Aydın artık sadece yazan ve konuşan değil, örgütleyen ve eyleme geçiren adamdır. Proletarya ve ulusal kurtuluş hareketleri çağında, aydın

olmanın kıstası, sadece haksızlıkları bulup ortaya çıkarmak değil, toplumu gerçek bir eşitlik ve özgürlüğe götürecekt kadar ilerletmek için sahip olunması gereken sosyalist ölçülerdir. Aydın olmak, günümüzde tam bağımsızlıkçı, demokrat ve sosyalist bir militan olmayı veya en azından sosyalizme gerçekten sempati göstermeyi gerektirmektedir. Bunlar çağımızda sayısız örnekleriyle kanıtlanmıştır.

2- Türk Aydınının Dayandığı Tarihi, Sosyal ve Kültürel Temel

Türk boyları barbarlığın yukarı aşamasında Orta-Asya'dan koptuklarında talan peşinde koşuşmaktaydılar. Arap yarımadasına doğru geldiklerinde daha ileri bir aşamayı ifade eden feodal-islam uygarlığının etkisi alanına girerek, sınırlı bir direnmeden sonra kendi sınıf çıkarları gereği, islamiyetin egemen sınıf yapısıyla hızla bütünleşip Abbasi İmparatorluğunun önce memurları, daha sonra ise, komutanları durumuna geldiler. Arapların zayıf düşmesiyle birlikte, feodal islam uygarlığının taşıyıcısı taze bir güç olarak Türk egemenlerinin rol üstlendikleri görülmektedir. Büyük Selçuklular, Anadolu Selçukluları ve daha birçok atabeylikler biçiminde Türk egemenlerinin daha X. yy'da üstlendikleri rol bu olacaktır.

Böyle bir tarihi hatırlatmada bulunurken, amacımız elbetteki tarihsel bilgileri yinelemek değildir. Ama kısa bir araştırmayla bile hatırlanacaktır ki, Türk toplumunda feodalizmin gelişmesi ve Türk boy beylerinin feodalleşmesi kendileri için yabancı olan islam uygarlığının etkisi altında aktarmacı biçimde gerçekleşmiştir. Bizzat feodal ideoloji ve politikanın üreticileri olarak Türk egemen sınıfları adına hareket eden bir kesimden bahsedilememektedir. Feodal islam ideoloji ve politikası Arap toplumunda islamiyetin doğuşunda Emeviler ve daha sonra da Abbasiler'de en üst aşamaya kadar geliştirilmiş, Türk egemen sınıfları ise, bu uygarlığın egemenliği altına girerek birer memur ve komutan olmaktan öteye geçememişlerdir. Dolayısıyla, islamiyetin yaratıcılığında Türk egemen sınıfları ve feodal aydınlarının rollerinden söz edilememektedir. Yine, islamiyetin daha sonraki gelişiminde, bilim ve sanattaki ilerlemede de Türk kökenli ulema, sanatkar ve felsefecinin rolü son derece sınırlıdır. İslamın kılıcı

görevini üstlenen Türk egemen sınıfları, tüm beylikler ve en son olarak da Osmanlı İmparatorluğunda görüldüğü üzere, doğudan batıya kadar islamiyeti kılıçla yaymışlardır. Onların islamiyetin yaratıcılığındaki payı budur ve bunun özü ise üretmek değil gasp etmektir.

Kapitalizmin yeni bir üretim biçimi olarak üstünlüğünün kanıtlandığı XIX. yy. başlarına kadar, Türk egemen sınıfları, varlıklarını at sırtında sağladıkları yağma ve ganimetle sürdürmüşlerdir. Feodal toplumun her düzeyde yetmezliğe düştüğü bu yüzyıllardan itibaren daha da gericileşen Osmanlı İmparatorluğu, bu kez de Batı kapitalizminin kılıcı olmaya soyunmuştur. Nasıl ki X. yy'da feodal-islam uygarlığının memur ve komutanları haline gelmişlerse, Türk egemen sınıfları, 1840 Tanzimat Fermanı'nda görüldüğü gibi bu defa da İngilizler başta olmak üzere Batının himayesine girmiş ve onun sömürgeleştirme hareketine tabi tutulmuşlardır. Artık garpcılık diye bir cereyanın başladığı ve Doğudan gelme islam kılıcının bu sefer Batı çıkarlarının bir kılıcı biçiminde imparatorluk halkları üzerinde keskinliğini bilemediği görülmektedir.

İmparatorluğun taze bir kanla sürdürülmesi sürecinde eski ulemadan farklı bir kesime de ihtiyaç duyulmaya başlanmıştır. Sultanın allahın gölgesi olduğunu ve herkesin de buna boyun eğmesi gerektiğini papağanca tekrarlamaktan başka bir işleve sahip olmayan ulema, her düzene boyun eğmeyi öğütleyen ve direnişi kafirlik ilan etmeyi marifet bilen bir devlet kulluğudur. Kısaca, devletin allah düşüncesi biçiminde tapınca dönüştürülmesidir. Ulemaya göre, devlet, hükümdar ve allah adeta birleşmiştir ve tüm kullar da bunlara tapınmakla görevlidirler. Bu ulemalar gibi, daha sonra ortaya çıkan ve ilk örneklerini Şinasi, Ziya Paşa ve Namık Kemal'lerde bulan, Osmanlı aydınları diye tabir edilen kesim ve bunların hareketine de aydın sıfatını atmak pek mümkün görünmemektedir. Batıdaki öncüllerinin tersine, Tanzimat aydınları da denilen bu aydınlar, imparatorluğu ve üzerinde yükseldiği toplumu eleştirmekle değil, onu yumuşatarak katlanır bir düzeye getirmekle uğraşmışlardır. Yeni Osmanlı aydınları, felsefi bir düşüncenin sahibi olmadıkları gibi, islamiyeti bile o günün ölçülerine getirme durumunda değildirler. İslamiyeti, en azından hristiyanlıkta denenilen protestanlık kadar bile bir reforma tabi tutmak düşüncesinden çok uzaktırlar. Yine, Batı kapitalizminin eleştirisini de, Marks-Engels'in çok gerisinde bir düzeyde de olsa yapacak durumda değildirler. Bu aydınlarda ne

kapitalizm ve ne de devrim kavramı vardır. Yeni felsefi arayışlardan da söz edilemez. Bunlarda yansımaları bulan, islamiyetin reformasyonunun ve Batı felsefe ve edebiyat akımlarının çok silik bir kopyesinin şekillenmesidir. O halde, Doğunun islam uygarlığıyla Batının kapitalist uygarlığı arasında sıkışan Türk aydınları, meselelere köklü bakmak bir yana, gerçekten de silik bir kopye olmaktan öteye geçemeyeceklerdir. Dolayısıyla İmparatorluğa eleştirileri bir sinek vızıltısından öteye gitmeyen bu aydınlar, sultanın kapısından kovulmayı göze alamadıklarından memur olmaktan da hiçbir zaman kurtulamamışlardır. Sınırlı birkaç yıllık sürede böylesi bir tehlikeyi göze aldıkları görülebilmektedir ama, gurbet onları fena çarpmış ve en kısa sürede tekrar devletin kapı kulluğundaki yerlerini bulmuşlardır. Devlet onlar için bir tabu ve devletin birlik-bütünlüğü allahın birlik-bütünlüğü kadar dokunulmazdır. Devlete başkaldırmak bu aydınların akıllarının köşesinden bile geçmez, onların tüm sorunu, devletin daha fazla nasıl güçlü kılınabileceğidir. Kısaca, dağılma sürecine giren İmparatorluğu kurtarmak, birlik ve bütünlüğünü korumak onların temel gayeleridir.

Türk aydınının burjuva anlamda ilk filizlerinin oluşumundaki temel gaye bu olunca, aydın olmanın zıt bir öğeyi bağrında taşıdığı da daha başında ortaya çıkmaktadır. Burjuva aydını olmanın en temel kıstası, devlet, ahlak, din vd. kadar feodal toplum ve onun üst yapısıyla savaşımdır. Oysa, Osmanlı yeni aydınları Jön Türklerin yaptıkları tam tersidir. Devleti korumak, dini savunmak ve özgürlüğün birlik adına boğazlanmasından başka bir işleve sahip olmayan bu Osmanlı aydınlarına aydın taklitçileri denilmesi bu nedenledir. Çok sönük kalan Türk burjuva aydınlarının bu ilk öncüleri, daha sonrakilerin nasıl gelişeceğini de ön habercisi olmuşlardır. Sultan Abdulhamit'in baskı ve karanlık döneminde, bu aydınların özlerine uygun bir biçimde daha da kötürümleştikleri görülmektedir. Feodal devlet aygıtını bir burjuva devlet aygıtına tepeden dönüştürme sezişine ulaşan Jön Türklerin özellikle İttihat ve Terakki'de birleşen temsilcileri ilk öncülerinden daha da geri bir konumdadırlar. Namık Kemal'lerde varolan hürriyet sözcüğü bunlarda daha da daraltılmış ve tüm mesele İmparatorluğun korunması ve varsa aksayan yanlarının restore edilmesi noktasında düğümlenmiştir. İmparatorluğun birlik ve bütünlüğüne zarar veren her şeyin reddedilerek, ona hizmet eden her şeyin benimsenmesi, bu temelde bir bilinçlenme ve örgütlenmenin esas alınması İttihat-ı Terakki'nin özüdür. Yani

onun temel kabuğu yine devlettir. Devlet ise, feodal İmparatorluğun en köhnemiş bir aygıtından başka bir şey değildir; dizginsiz sömürü, baskı ve Batı işbirlikçiliği demektir. Madem ki söz konusu olan devlet halkların zindanı ve özgürlüğün düşmanıdır; o halde, bu devletin birlik ve bütünlüğünü temel şiar edinmiş, görünüşte modern olan bu burjuva Türk aydınlarının konumları da savundukları devletin niteliğine bağlı olacaktır. Bunlar böylesi bir okul içinde yetişmişlerdir. Halkların özgürlük hareketine düşmanlık, feodal devlet aygıtı uğruna yoğun bir çabanın seferber edilmesi, Batı çıkarlarının halklara karşı savunulması ve kapitalist sömürü yöntemlerinin feodal sömürü yöntemleriyle birleştirilmesini modern giysiler altında kendilerinde somutlaştıran, Türk aydınları diye tabir edilen bu kesimin niteliği, rolü ve işlevi de kendiliğinden anlaşılmaktadır. Onların yayın faaliyetleri, örgütlenmeleri ve eyleme doğru gitmeleri hep bu amaçların gerçekleştirilmesi içindir. Kısacası onlar, doğuşlarından iktidara gelişlerine kadar, hep bu tapındıkları gerici devlet ütopyası için mücadele etmişlerdir.

Jön Türk'lerin bu kesiminde de, emperyalizmin tanımı, demokrasi ve özellikle de sosyalist bilincin kırıntısı bile yoktur. Feodalizme karşı burjuva demokrasisi, emperyalizme karşı ulusal bağımsızlık yok denecek kadar gelişmemiş kavramlardır. Bunlarda bağımsızlık, mevcut köhne İmparatorluk aygıtının savunulmasıdır. Oysa ki, böyle bir İmparatorluğun savunulması bile kendi başına emperyalizme bağlı olmayı zorunlu kılar. Yine hürriyet, meşrutiyet dedikleri de, Türk halkı da dahil halkların özgürlük hareketlerini anti-demokratik yöntemler ve üstten bazı sahte reform girişimleriyle bastırma hareketidir. Ve pek tabii ki demokrasi bilinci de yok denecek kadar azdır. Demokrasi mücadelesi, en az ulusal bağımsızlık bilinci kadar, bu köhnemiş devlet aygıtına karşı olmak ve onun yıkımı için mücadele etmekten geçer. Bu aygıt yıkılmadan demokrasinin sınırlı bir gelişimine daha ulaşamayacağı açıktır. Yine, ilerici sanat, edebiyat ve kültüre kavuşmak da feodal uygarlığın din dogması biçiminde getirdiklerine karşı kıyasıya bir mücadeleyi gerekli kılar. Oysa bu dönemde savunulan politikalar, pan-islamist düşüncelerden; ve Türk ulusunun gerçek bağımsızlığını savunma değil, ulusçuluk atmosferi içinde sınıf gerçeğini reddetme temelinde şoven bir milliyetçilikten öteye gitmemektedir. Tüm bu olguların gelip dayandığı nokta ise, devlet aygıtının ömrünü biraz daha uzatmaktır.

Türkiye'de burjuvazinin bir sınıf olarak oluşumuna önderlik edenlerin konumu böyle olduğuna göre, bunların geçerli aydın tanımlamasıyla alakalarının olmadığı, tam tersine devletin kapı kulları olarak ortaya çıktıkları da son derece belirgindir. Batı taklitçiliği ile ulemanın kaynaşımından doğan, yarı-Batılı, yarı-Doğulu ama ikisinin de özünden kopmuş bu "aydın" takımının, feodal-komprador yerli işbirlikçilerle emperyalist-sömürgeci güçlerin çıkarlarını modern giysiler altında devlette yeniden kaynaştırarak sürdürme gibi bir rolleri vardır. Bu koşullarda bağımsız ve demokrat aydınlardan bahsetmek mümkün değildir. Burada aydınlardan değil, eskinin ulemasının fonksiyonunu da yüklenen modern giysili kapı kulları ve yeni katiplerden bahsetmek gerekecektir. İmparatorluk yıkıma doğru giderken, bütün güçleriyle bunu önleme savaşı veren ve elit bir aydın tabaka diye geçinen kesimin gerçekliği budur.

Bu kabuktan çıkma kemalistlerin durumu da elbette daha farklı olmayacaktır. Onların içinden geçtiği okul da aynı İmparatorluk okuludur. M. Kemal başta olmak üzere kemalistlerin de emperyalizm ve kapitalizm tahlilleri yoktur, kavrayışları kıttır. Yine, feodalizme karşı oluşları da yok denecek kadar sılıktır. Anti-emperyalistlikleri Ermeni ve Rum kompradorlarına karşı Türk kompradorlarının çıkarlarını savunmak; anti-feodallikleri ve Vahdettin'e ve çevresine karşı olmakla sınırlıdır. M. Kemal'in anti-feodallığı, "gitsin sarık-gelsin şapka" sloganında tanımlanabilir. Gerçekten de kemalistlerin anti-feodallığı bu kadar sığdır. Ne sonuna kadar anti-emperyalizm ve ne de sonuna kadar anti-feodalizm vardır. Kemalistler, daha savaşın külleri soğumadan, emperyalizmle nasıl en iyi biçimde uzlaşılacağına, Ermeni ve Rum kompradorları yerine Türk kompradorlarının nasıl hakim kılınacağına, cumhuriyete bağlı yeni bir feodal tabakanın nasıl yeniden şekillendirileceğine ve tüm bunlardan en anti-demokratik yöntemler ve tepeden inme Bismarkçı yollarla nasıl bir burjuva sınıfının geliştirileceğine hesabı içindedirler. Bunun teorisi ve uygulamasıyla uğraşmak, açık ki hiç kimseyi aydın sıfatına ulaştıramaz.

3-TC ve Aydınlar

Yeni kurulan devlet, emperyalizmin, feodalizmin ve üstten oluşan burjuvazinin çıkarlarının düğümlendiği, daha kuru-

luşunda anti-komünizmi, işçi-köylü ve halk düşmanlığını bağ-
rında gizleyen bir devlet; kemalistler ise, bunun öncü kadroları-
dır. Böylesi çıkarların içine gömülen bir kesime aydın denilemez.
Faşist devlete çok yaklaşan özellikleriyle yarı-faşist, yarı-askeri
bir despotik devlet anlayışının baştacı edildiği; devletin çıkarları
dışında ve devlette Türk ulusunun ve Türk ulusunun içinde de
feodal-kompradorların çıkarları dışında hiçbir çıkara yaşam
şansının tanınmadığı; herkes ve her şeyin bu çıkarlara kölece
tabi olması gerektiği bir cumhuriyette aydınlardan değil, olsa
olsa aydınsızlıktan bahsedilebilir. Ne bağımsızlığın, ne demok-
rasinin ve ne de sosyalizmin savunucusu aydınlardan sözedile-
bilmektedir. Kemalistler bunların gelişim belirtisine bile yaşam
hakkı tanımamışlardır. M. Suphi'ler ve sınırlı olarak da Yeşil
Ordu'da bulunabilecek olan bu türden aydınlar daha ilk adim-
lerini atar atmaz, kurtuluş savaşının ilk yıllarında katledilmişlerdir.
Dolayısıyla, TC'nin daha ilk kuruluş yılları bile karanlık bir çağı
ifade eder. Belki çok sınırlı bir üst tabaka için kapitalist dönüşüm-
ler bir aydınlık gibi gelebilir, ama eğer halkın ezici çoğunluğun-
dan bahsedecek ve aydınları da bunların çıkarlarının düşünce ve
dildeki ifadesi olarak adlandıracaksak, o durumda sadece
aydınlardan ve ezilen halkların imhasından bahsedilebilir. Demok-
rasinin ve anti-emperyalizmin gelişmediği, tam tersine boğaz-
landığı bu dönem, aydınlardan da tasfiye edildiği bir dönemdir.

Bu dönemde, bir önceki döneme nazaran Türk ulusçuluğu
lehinde bir gelişme vardır, ancak bu Türk ulusçuluğu, ezilen sı-
nıflar gerçekliğini reddeden, bunları yeni doğmakta olan tekeli
sermayenin çıkarlarına kurban eden, feodal-kompradorlarla mali
sermayenin ittifakını garantiye alan azgın şoven bir ulusçuluktur.
İmparatorluk yıkıldığında İttihat-ı Terakki'nin saflarında Ziya
Gökaltın'ın başını çektiği hızla gelişen bir tabakanın Türk ulusçu-
luğuna yöneldikleri görülür. Bunların kafalarında Türk ulusçulu-
ğunun yayılma alanları önce çok geniştir, ama bu Kemalizm'de
Misak-ı Milli biçiminde şekillenen bir yurt kavramına ulaşır. Hatta
Komünist Partisi'nin kurucularında bile, başlangıçta böylesi bir
ulusçuluk anlayışı yer tutabilmiştir. M. Suphi'lerin katledilmesin-
den sonra Parti'nin tasfiye yılları olan 1924-27'lerde aydın
hareketinin V. Nedim Tör ve Şevket Süreyya'ların şahsında yeni
bir kapıkulu biçiminde kadroculuk hareketine dönüşmesi, komü-
nist gelenekten geldiğini iddia edenlerin bile devletin en iyi
savunucuları olduklarını ilan etme durumuna düşmelerinden
sonra, TC ortamında açık ki aydınlardan değil, bir karanlık çağ-

dan bahsedilebilir.

Daha sonra geliştirilen Köy Enstitüleri denemeleri de bir aydın hareketi diye lanse edilmiştir. Ama bu enstitüler de, köy aydınlarının gerçek gelişmesini önlemek için bir handikaptan başka bir şey değildir. 1960'lara kadar düşünce ve manevi yaşama egemen olan, böylesine sıkıca çerçevelenmiş baskılı-karanlık bir cumhuriyet ortamıdır. Özgür düşünce ve eylemin gelişimi bin bir ilmekle bağlanmıştır. Parlamento M. Kemal'in uşaklarıyla doldurulur. Onun kağıt üzerinde belirlediği isimler sözümona halkın temsilcisidirler. Bu kağıt üzerinde belirlenen isimlerle, Kürdistan'ın en ücra köşelerine Kürdistan halkı adına Trakya'dan temsilciler atanmıştır. Hiçbir ulusun geleneğinde olmayan bir gerçek olarak, TC'de parlamento ve diğer kurumlar böylesi bir tecavüze uğramıştır. Ama Kemalizm, Hakkari'ye, Balkanlar'da yetişmiş bir komitacıyı, bir Urfa ve Siirt'e eli kanlı bir Türkçü'yü temsilci atamaktan çekinmeyen, halkla böylesine alay eden bir rejimin adıdır da. Böylesi bir rejimde aydınların bir tabaka olarak rol üstleneceğini beklemek mümkün değildir. Bu koşullarda aydınlar ancak devlete karşı olma temelinde ortaya çıkabilirler, ama bu durumda onları hangi akibetin beklediği de bilinmemektedir. M. Suphi'ler daha adımlarını atmadan, Yeşil Ordu ise, daha savaşımın ilk aylarında imha edilmişlerdir. TKP tasfiye edildiğinde, baş tasfiyeciler birer uşak durumuna düşürülüp, en pespaye bir bürokratikla satın alınmışlardır. II. Dünya Savaşı sonrasında dünya çapında görülen demokrasi hareketinde Türkiye'nin payına düşen, Sabahattin Ali gibi demokrat denilebilecek bir aydının katledilmesi, Tan gazetesinin tahribi ve varolan birkaç burjuva demokratın üniversitelerden atılarak sürgün edilmesinden başka bir şey değildir.

Başta ABD olmak üzere emperyalizme uşaklığın ve halklar üzerindeki baskı ve sömürünün alabildiğine geliştiği DP döneminde de bir aydınlanma hareketinden bahsedilemez. Bu yıllarda, Osmanlı İmparatorluk aygıtının feodal-komprador cumhuriyetçi üst tabakanın siyasal-ekonomik çıkarlarıyla kaynaştırılması temelinde şekillenen cumhuriyetçilik altında, çok dar bir zümrenin çıkarları dışında geniş sınıf ve tabakaların çıkarlarının düşünce ve maddi zeminde bastırıldığı bir karanlık dönemin daha yaşandığı görülmektedir. Ama 27 Mayıs darbeciliği ile işbirlikçi-tekelci burjuvazi, dünya çapında ve Türkiye'de sosyal gelişmenin sonucunda geline ortamda iradesi dışında sınıf mücadelesinin açılımına yol açmış ve 60'lar sonrasında düşünce ve

dernekleşme özgürlüğünün çok dar biçimde de olsa kullanıldığı çok sınırlı bir aydınlanma hareketi gelişebilmiştir. Ve zaten, Türkiye tarihinde bir aydınlanma hareketinden bahsedilecekse, sınırları son derece dar da olsa, bu yıllarda geliştiğinden bahsedilebilir. Fakat bu dönemdeki aydınlanma da yine, Türkiye'nin gerçeklerine bilimsel ifadelerle yaklaşımdan uzak, emperyalizm ve toplumsal yapının çok yetersiz tahlili ve bundan yola çıkan bilinç ve örgütlenmelerle nitelendirilebilir. Aydın hareketi daha çok, çıkarları işbirlikçi-tekелci sermaye tarafından darbelenen orta-burjuva kesimlerden kaynaklanan bir şekilde gelişmektedir. Bunlar ise, tüm toplumun sözcüleri olacak kadar sınıfsal derinlikleri olmayan, kendi sınıf gerçeklikleri çerçevesinde aydındırlar. 1960'larda orta ve küçük burjuvazinin devlet ve ekonomiden dışlanmasıyla ortaya çıkan bu aydınlar, cumhuriyet kültürünün, onun Misak-ı Milli ciliğinin, devletçilik anlayışının, iç ve dış politikasının okulundan, onun tarih anlayışı ve kültür atmosferinden geçmişlerdir. Dolayısıyla bunların toplumu köklü bir eleştiriden geçirerek kapsamlı bir demokrasi programına ulaşmaları, emperyalizme radikal karşı durmaları ve devrimci sanat-kültür gerçekliğine bu kavramlarla iç içe varmaları beklenemezdi. Onlar daha çok, işbirlikçi-tekелci burjuvazinin artan baskılarına karşı basit sınıf çıkarlarının savunulmasını esas alarak, hiçbir zora başvurmada, köklü örgütlenmelere yönelmeden gazete sütunları, birkaç legal dernek, birkaç parti kuruluşu ve birkaç parlamento sözcülüğünde bunu dile getirmeye çalışmışlardır. Öz bu olunca, elbetteki biçimlenişi de daha iyi olmayacaktır. Bu dönem dünya ve toplum değerlendirmesinin eksik ve çoğunlukla da yanlış yapılması aydınlanmanın boyutlarını da kendiliğinden ortaya çıkarmıştır.

Bu dönemde, sosyalizmin aydınların literatüründe daha fazla kullanıldığı görülmektedir. Fakat dikkat edilmeli ki, bol bol yapılan bu sosyalizm edebiyatında bahsedilen marksist-leninist anlamdaki bir sosyalizm değil, devrimci örgütlenme ve eyleme değinme cesaretini bile göstermeyen küçük-burjuva sosyalizmidir. Şüphesiz ki, örgütlenme ve eylemden de bahsedilmektedir, ama bunlar düzen sınırlarını aşmayan örgütlenme ve eylemlerdir. Yine emperyalizme de karşı çıkmıştır, ama emperyalizme karşı köklü halk savaşımının yöntem ve uygulamasına nasıl geçileceği gösterilip pratiğe geçirilememiştir. Bol bol sınıf gerçekliğinden bahsedilmiş, ama gerçekte ilerici sınıfın ideolojik ve politik öncülüğünün nasıl sağlanacağı gösterilememiş veya

gösterilse de başaranlamamıştır. İşte bahsedilen aydınlar ortamı böylesine yetersizlikler ve yanlışlıklarla örülüdür.

1960-80'ler arasında nicelikçe bol olan, adeta zincirden boşanmış bir aydınlar sağanağı ile karşı karşıya gelmekteyiz. Bir çok dergi, dernek, grup vb. adeta bir mantar gibi türemiştir. Fakat bunlar, meseleleri köklü ortaya çıkartamayan o sığ cumhuriyet kültürü ortamında, Misak-ı Milli bilinci ve sınıf kültürlerinin en sığcasıyla hastalıklı olarak boy vermektedirler. Bu yıllarda gerçekten her şey küçük-burjuva kökenli aydınlara özgü bir biçimde dar görüşlüdür. Örgütlenmede, eylemde, sanatta, insanlıkta, toplumu ve emperyalizmi değerlendirmede darlık, günü kurtarma, tarihe köklü bakamama, geleceği uzun vadeli görüp inşa edememe dönemin en temel özelliğidir. Elbetteki böyle bir aydınlanma, yani özün bu sakat oluşumu biçimlenişin de kusurlu olmasını beraberinde getirecektir. Olan da tümüyle budur, ama yine de Türk tarihinin ilk defa tanık olduğu bu aydınlanma hareketini küçümsemek gerekiyor.

Toplumsal gerçeklerin sınırlı da olsa bilince çıkarılması, sınıfların ve emperyalizmin tahlili Türk tarihinde ilk defa tüm yetersizliğine rağmen bu dönemde yapılmıştır. Ve hatta sadece tahlillerle de yetinilmemiş, yine çok dar da olsa, bir örgütlenmeye gitme gereği duyulmuş, bu örgütlenmenin öncüsü olmanın getireceği baskı ve işkenceye dayanma erdemliliğine ulaşılmıştır. Egemen üst tabakayla ezilen sınıflar, yine halk kültürüyle burjuva kültürü arasında sınır çizgisinin çizilmesi saygı duyulması gereken, ama yeterli de bulunamayacak gelişmelerdir. Bu döneme Türk Rönesansı demek pek hatalı olmayacaktır. Sınıfların kendi gerçekliklerini yaşamaya başlamaları; demokrasi kavramının, devrimci sanat gerçekliğinin tartışılması ve eksik de olsa ilk örneklerini vermesi bu döneme tekabül etmektedir. Özellikle gençliğin hiçbir çıkar gözetmeden ser verip özgürlük değerlerinden taviz vermeyen öncüleri bu dönemde ortaya çıkmışlardır. Ve işte bu nedenledir ki, emperyalizm ve işbirlikçilerinin bu döneme verdikleri cevap da çok ağır olmuştur.

Kemalizmin, aydınlar da dahil tüm toplumu içinde hapsedtiği kabağın kırılmasına yönelik ilk ciddi gelişme olan devrimci-gençlik hareketinin 12 Mart'ta ağır bir biçimde darbelenmesinden sonra ortamın daha da bulanıklaştırıldığı, ideoloji ve politika adına düşüncede ve eylemde tam bir kargaşanın yaratıldığı görülmektedir. Uluslararası sosyalist hareketteki gelişmelerin de etkisiyle, ama daha çok egemen güçlerin özel çabaları sonucu

sol bin bir parçaya bölünürken, çözümleyici bir düşünce gücüne bile ulaşamadığı görülmektedir. Özellikle bu dönemde, sol'un ve genelde "demokrat aydın"ların demokrat ve sosyalist olmanın en asgari, ama temel ölçütlerine bile ulaşamadıkları daha açık anlaşılmaktadır. Gelişen faşizm tehlikesine karşı mücadeleye bakış açıları, kendisini dayatan ulusal soruna karşı yaklaşımları, Türkiye'de işçi sınıfı hareketiyle olan ilişkileri vb. bu konuda çok gerilerde seyrettiklerini sergilemektedir. İdeolojide, politikada, örgütlenme ve eylemde karşılaşılan cüceleşme olayı bunun bir ürünüdür. Gündemdeki demokrasinin temel sorunlarına bile cevap bulamayan ve CHP kuyrukçuluğunda açık ifadesini bulduğu gibi, burjuvazinin sol adına kuyrukçuluğunu yapmaktan öteye geçemeyen bir sol ve bu sol adına konuşan aydınların sıfatlarına layık hareket ettikleri söylenemez.

Türk burjuvazisi, adına layık aydın kesimini daha derinlere kök salmadan Denizlerin, Mahirlerin ve İbrahimlerin şahsında boğazlamıştır. Bunların şahsında aydın oluşumu daha fidan aşamasında kesilip kurutulmuş, yani rüştünü tam ispat edemeden katledilmiştir. İşte bundan sonrası cüceliktir. Genelde tüm egemen sınıfların yaptığı gibi Türk burjuvazisi de, önce kahramanları boğazlayıp, daha sonra yerlerine cüceleri geçirmek istemiştir. Gerçeği sahtesine dönüştürerek özlü gelişimin tüm yollarını tıkayıp, bir daha gözünü açmaması için, hangi ölü toprağını serperek gerekiyorsa onu tamamlama işine girişmiştir. 1970-80'ler arası dönem, gerçekten büyüyen aydınların değil, tam tersine onların yerine geçirilen ve biraz da kışkırtılan cücelerin sürecidir.

4- 12 Eylül Faşist Rejimi ve Aydınlar

12 Eylül faşist darbesi, sol'un ve aydınların sefaletini bütün yönleriyle açığa çıkaran bir ayna olmuştur. Sol'un nasıl bir sol, "aydın"ların nasıl birer aydın oldukları, bunların sosyalizm ve halk adına konuştuklarını iddia ettikleri zaman bile gerçekte bu kavramlardan çok uzakta bulundukları her türlü özgürlüğe, demokrasiye ve en temel insan haklarına yöneltilen azgın saldırılar karşısındaki tutumlarında açığa çıkmıştır.

12 Eylül öncesinde kolayca yenilecek biçimde savaşınlan cüceler, Kenan Evren'in deyişiyle ayaklarını fazla uzattıkları söylenerek sus pus edilmiş, sözde demokrasi bile bol bulunarak top-

lum yeniden askeri-faşist bir cendere içine alınmıştır. 12 Eylül sonrası yaşanan günlerde, dünya çapında isyana yol açtıracak kadar amansız işkence ve baskılar sözkonusudur. 1960-80 arası dönemde cumhuriyetin hazmedemeyeceği ilericilik, demokratlık ve sosyalizm adına ne kadar gelişme varsa hepsi geri yalattırılmak istenmiştir. Öyle ki, ölmek için bile pişmanlık duymak zorunluluğu dayatılmıştır. Kenan Evren faşizmi, cumhuriyetin kuruluş özüne ve onun dayandığı İmparatorluk kültürüne layık biçimde ve zaten bu iki karanlık kuvvetin izdivacı sonucu doğmuştur. Bu rejim altında düzenden yana olmayan ne varsa hepsi ezilmiş, düzenle bütünleştirilemeyecek ne varsa, "Her şey 12 Eylül Rejimi için" sloganı altında solcusundan sağcısına kadar birleştirilmiştir. Eskinin o şöhretli sol yazarları rejimin kalemşörleri ve diplomatları olurken, eskinin solculuğunu eleştiren sağ yazarları da 12 Eylül rejiminin temel dayanakları olmuşlardır. Bir anlamda hepsi, biraz da kendi geçmişlerini reddederek "yeni cumhuriyet" in temellerinde birleşmek zorundaydılar ve birleşmişlerdir.

II. Atatürk I. Atatürk'e layık olmanın bir gereği olarak ne varsa onu yapmaktan geri durmamıştır. Uşaklar meclisi mi gerekiyor, o oluşturulmuş; en anti-demokratik yöntemlerin bir araya sığdırılması mı gerekiyor, o yapılmış, aydın inkarcılığının en alası mı gerekiyor, bundan geri kalınmamış; tekellerin çıkarına ve emrinde olan iğdiş edilmiş bir sanat mı gerekiyor, bunun için gereken yapılmış; emperyalizme en uşakçasına bir bağlılık ve bunun şaksakçılığı mı gerekiyor, hemen yapılmıştır. Burada karşımıza Reagan'ın bile dünyaya örnek olarak gösterdiği, karşılığında fazla bir şey istemeden emperyalizme en iyi hizmeti sunan bir rejim çıkmaktadır. İşte düşünce adına, hukuk adına ve sanat adına herkesin onaylaması istenen rejim bu biçimde şekillenmiştir. Dayandığı işkence ve sömürü temeli her türlü kavramın üstündedir. Bir Sudan, Fas ya da Bangladeş'te %5'lik fiyat artışları ayaklanmalara yol açarken, Türkiye'de %500'lere varan fiyat artışlarına rağmen hiç ses çıkmamasına atıfta bulunarak, "Dünyada bizim halkımız kadar sabırlı bir halk yoktur" diyecek kadar ahlaksızlığın bir devlet görüşü olarak işlendiği bir rejimdir 12 Eylül rejimi. Öyle ki, bu rejim, kendi suç ortaklarını ilan etmekten bile geri durmamaktadır. İşte, yeni ortam; daha doğuşlarının başındayken imha edilip cüceleştirilen ve daha sonra da tabi kılınan aydınların bugün içinde tutuldukları ortam böyledir.

Hatırlanacağı gibi, Türk egemen sınıfları islamın önderliğini

ele aldıktan sonra, o zamana kadar ki islam uygarlığının gelişmesini de dondurarak, gerici özünü ön plana çıkarıp başta Anadolu halkları olmak üzere halklar üzerinde bir kasırga gibi esmiş; islami yayma adı altında çapul ve talanı alabildiğine geliştirmişlerdi. İslamiyetin kılıcı olma ganimet getirmeyince de Batı ajanlığına soyunup, kimlik değiştirmeye başlamışlardı. Şimdi de Batı çıkarlarının en güvenilir müttefiki, sözde istikrar unsuru ve her türlü gericiliğin kalkanı olma görevini üstlenen bu sınıf, dünya çapında geçerli gerici egemen anlayışların sürdürücülüğünü yapmaktadır. Feodalizm ve kapitalizmin en gerici yanlarının özünü yaşatmayı dış politikasının özü olarak gören bu rejim, bunun bir gereği olarak iç politikada da her türlü halk düşmanlığını vazgeçilmez bulmaktadır. Türk halkı da dahil tüm bölge halkları böyle bir insanlık ve halk düşmanı güçle karşı karşıyadır. Gerici şoven bir tarihsel birikimle emperyalizmin en gerici vurucu mihrakının temsilciliğinin kaynaşması ile ortaya çıkan Evren-Özal rejimi altında toplumun sosyal-siyasal vd. her alanda gelişmesi dumura uğratıldığı gibi, en gerici iç ve dış sınıfların çıkarları bir zehir gibi kusularak toplum daha da dağıtılmakta, şekilsizleştirilmekte, ahlaksızlaştırılmakta ve her düzeyde yaşanan bir bunalıma itilmektedir. Mevcut egemen sınıf, toplumu örgütleyerek değil dağıtarak, kişilikleri daha da tanınmaz hale getirerek varlığını sürdürmeye çalışmaktadır. Çetin Altan ve diğer ünlü isimlerin tekelciliğin en alçak savunucuları kesilmeleri tesadüfi değildir. Bunun kritiği mutlaka yapılmak zorundadır. Aydın olup olmamanın kıstası işte biraz da burada düğümlenmektedir.

O halde, bu noktada sormak gerekiyor; Türkiye'de aydınlar var mıdır? Bu soru bazılarına belki acayip gelebilir ama, bu soruya olumlu yanıt vermenin zor olduğu da bir gerçektir. Bu soru, aydınların varlığı nasıl sağlanacaktır, biçiminde de sorulabilir. Bugün aydınlar, "Aydınlar Dilekçesi" denilen o dilekçelerine bile sahip çıkamayacak kadar varlıklarını yadsıyan bir konumda; demokratik ve sosyalist hareket bir Pakistan ve Filipinler'den bile daha geri; sosyalist ve aydın geçinenler ise faşizmin baskı ve işkencelerine karşı bir şey yapamayacak durumda iseler, böyle bir ortamda hangi aydınlardan bahsedilebilir?.. Daha da ötesi, dünün aydın geçinen birçok şahsiyetinin bu rejimin içte ve dışta savunuculuğuna soyunduğu bir ortamda, aydınlardan değil, aydınının inkarı ve aydına ihanetten bahsetmek sanırsanız daha gerçekçi bir yaklaşım olacaktır.

Günümüzde Türkiye toplumu için bir aydınlar kuşağına kesin ihtiyaç vardır. Ve artık herhangi bir ölçüyle aydın olunamayacağı da son derece açıktır. Herhangi bir konuda bilinçlenmek, felsefe ve sanatın öğrenilmesi tek başına aydın olmayı sağlamamaktadır. Bugün Türkiye ortamında aydın olmak; geçerli resmi düzenin, yani 12 Eylül faşizminin denetiminin reddini, bu rejimin dayandığı iç ve dış bağlantıların eleştirisini, sonuna kadar anti-empyrist ve demokrat olmayı, yalnız bilinçte değil eylemde de Kürdistan halkının kurtuluşunun en aktif savunucusu ve destekçisi olmayı, onun tüm mücadele ve örgütlenmesine omuz vermeyi ve proletaryanın ideolojik-politik öncülüğünde diğer emekçi sınıfların çıkarlarını bir demokrasi programında somutlaştırmayı, çeşitli sınıf ve tabakaların temsilcilerini bu program etrafında bir anti-faşist cephede birleştirmeyi, doğabilecek her türlü baskı ve işkenceye karşı bu görevlerin direnme temelinde üstlenilmesini gerekli kılmaktadır. Veya aydın olmanın ölçütü budur.

a) Türk Tarihi Bilimsel Temellerde Yeniden İşlenmelidir

Türkiye aydını, bu sığa ulaşmak ve onun gereğini yerine getirmek için, çarpıtılarak özünden boşaltılan Türk tarihini bilimsel temellerde yeniden işlemek zorundadır. Çünkü bu çarpık tarih anlayışı, kendisinin de tersyüz edilmişliğinin ve sefaletinin bir nedenidir. Türkiye aydınının kendi kişiliğini bulması köklü tarih eleştirisine doğrudan bağlıdır.

Türkiye aydınına hakim olan tarih anlayışı, ilkokuldan üniversiteye kadar en sığ bir anlayışla ezberletilen son derece şoven bir temelde ele alınan tarihtir. Ezberletilen bu tarihte, akıncı Türk cen-gaverlerinin ün salırları, yağma ve talanın edebiyatı bir kahramanlık öyküsü olarak özümsetilir. Türklerin daha ilk çağlardan itibaren Atlas Okyanusu'ndan Orta-Avrupa'ya, Hindistan'dan Yemen'e kadar üç kıtaya nasıl hükmettiği bir erdemmiş gibi anlatılır. Bu tarih anlayışının kendi unsurları, gerçekten de XV. yy'dan itibaren gericiliği yaşatmak ve üç kıtayı köleleştirmekten başka bir fonksiyona sahip değildir. Ama Türkiye aydını, dayatılan böylesi bir tarih anlayışı karşısında hiç bir silaha sahip olmayan savunmasız bir zavallı gibidir.

Türk tarihi diye tabir edilen Türk egemen sınıflarının tarihinin,

Orta-Asya'daki göçmenlerin yerlerinden edilmesinden Osmanlıların Orta-Avrupa'ya kadarki istila seferlerinin ve Cumhuriyetin kuruluşundan günümüze kadar da bu kez emekçiler ordusunun Avrupa'dan Afrika ve Arabistan çöllerine göçertilmesine kadar tüm sayfalarını tarihsel metaryalizmin ışığında değerlendirerek, bu tarihin talan, çapul, göçertme ve katliam tarihi olduğu teslim edilmelidir. Bu tarih, yalnız ezilen halkları değil, Türk halkını da en sert baskı ve sömürü altında tutan bir tarihtir. Türk halkı da, daha en başından kendi boyreislerinin en sert baskısı altında kalmıştır. Türkmenler üzerinde görülmemiş katliamlar gerçekleştirilmiş, Baba İshak ve Şeyh Bedrettin gibi isimlerle anılan direnişler yükselten Türk halkının bu emekçileri sultanların dehşet uygulamalarıyla ezilmişlerdir.

Bu tarih, çeşitli mezhep kılıfları da giydirilerek daima meşru gösterilmek istendi. Ama bu tarih katliamhanesi hiç eksik olmaktan yüzyıllar boyunca sürekli dolduruldu. Ya feodal-islam uygarlığının ya da Batı emperyalist-kapitalist uygarlığının bir kılıcı biçiminde günümüze kadar sürüp gelen bu tarihin, başta Türk halkı olmak üzere halkların çıkarlarıyla en küçük bir alakası bile yoktur; tam tersine, bunlarla keskin bir mücadele içerisinde. Bu tarihin bir devamı olan cumhuriyet de, bu tarihsel despotizm geleneğinin güncel koşullara uyarlanmış ve daha da geliştirilen bir biçiminden başka bir şey değildir. Bu tarihin yazıcıları olan Kemalistler de yine azgın bir işçi-köylü ve halklar düşmanıdır. Halkların en güzide temsilcileri olan devrimciler, demokrat ve sosyalistlerin bunlar tarafından nasıl katledildikleri bilinmektedir. Türkiye aydınları, Türk egemen sınıflarının tarihinin nasıl kanla yazılmış olduğunu ortaya koymalı ve sahip çıkılamayacağını açıkça belirtebilmelidirler.

Yine, günümüzün geçerli resmi düzeni de doğru değerlendirilmelidir. Yakın geçmiş ve özellikle de 12 Eylül faşist rejiminin tüm iç ve dış dayanakları ortaya konularak, emperyalizmin hangi siyasal, askeri, ekonomik ve kültürel yayılmacılığının temsilcileri oldukları, hangi tarihsel gericiliği esas aldıkları, bugün hangi sınıfların temsilciliğini yaptıkları, askeri-faşist rejimin ve Özal sivil köpekliğinin ne anlama geldiği, suç ortaklığı ile inşa edilen bu rejimin hangi anlamı ifade ettiği bütün yönleriyle gösterilmeli, halkın çıkarlarıyla bunların çıkarlarının tezatlığı tüm derinliğiyle ortaya serilebilmelidir.

b) Türkiye Aydınları Kemalizm ve Ordu Kavramlarının İzahını Doğru Temellerine Oturtmalıdırlar

Türkiye'de ne Kemalizmin ve ne de ordunun doğru bir tanımlanması şimdiye kadar yapılmıştır. Bu iki olgu üzerinde de, sınıf mücadelesinde de yansımaları bulan çarpık anlayışlar hakimdir. Yakın bir geçmişe kadar ve halen de Kemalizmin ilericiliğinden bahsedilebilmekte, sağ ve sol Atatürkçü çarpıtmalarıyla Kemalizmin özü görmezden gelinip, böyle gösterilmek istenebilmekteydi. Ama işin en olumsuz yanı da bunun sol ve aydınlar tarafından ve hem de bir teori düzeyine çıkarılarak sürdürülmesi olmuştur.

Kemalizmin halk düşmanı yüzü ve faşizmle olan ilişkileri 12 Eylül rejiminde somutlaşan biçimiyle çok daha açık olarak ortaya çıkmıştır. 12 Eylül felsefesinde yansımaları bulan ve bu rejimde cisimleşen, Atatürkçülükten başka bir şey değildir. 1920-30'larda tam uygulanamayan Atatürkçülük, 80'lerde tam uygulanmıştır. Kısacası, çiçek açmıştır. Kemalizmin özü en iyi biçimde 12 Eylül rejiminde açıklık kazanır. Kemalizm, Türk büyük burjuvazisinin daha baştan beri hizmetinde olan, onu geliştiren, onda somutlaşan, ideolojik-politik tüm oluşumlarını bu sınıfın çıkarları temelinde ele alan, yalınkat böyle bir sınıfın hizmetinde olan gerici bir dünya görüşüdür. Bu açıdan Kemalizme sağ-sol yakıştırmalarında bulunmak gerçekçi olmadığı gibi, doğrudan gericiğin hizmetindeki bir yaklaşımdır.

Kısacası, Kemalizmin eleştirisi Cumhuriyet tarihi ile birlikte doğru bir biçimde yeniden yerli yerine oturtulmalıdır. Bu yapılmadıkça, aydınların kendi tanımını yapmaları son derece güçleşecek ve Kemalizme uşaklık yapmaktan öteye gidemeyeceklerdir. Aydınların bugüne kadar oynadıkları rol de, aslında Kemalizme uşaklıktan öteye geçmemiştir. Örneğin 1930'larda "Kadro" ekibi çok basit maaşlar karşılığında Kemalistler tarafından, en başta TKP'nin tasfiye edilmesinde ve daha sonra ise Serbest Fırka'ya saldırtılmasında olduğu gibi birçok güce karşı posası çıkıncaya kadar kullanılıp bir kenara atılmıştır. Kemalizmi göklere çıkaran Şevket Süreyya Aydemir'ler işte bu utanç örneklerindedir. O halde aydınlar, Kemalizme ve onun dayandığı Türk egemen sınıflarının tarihine karşı kendi konumlarını doğru belirlemelidirler. İlişkilerinin olamayacağı bu tarihin eleştirisini yapmadan ve

bu tarihin tüm gerici yönüyle lanetlenecek özünü bulup ortaya çıkarmadıkça demokratlıktan, ilericilikten ve hele halkçılıktan dem vuramayacaklardır.

Bununla bağlantılı olarak, özellikle ordu meselesinde de gerçekçi olunmak zorundadır. Daha dün kadar ordunun ilericiliği ve asker aydınların fazileti üzerine yazılanların ne anlama geldiği bugün çok somut olarak görülmektedir. 12 Mart, 12 Eylül faşist rejimi ve daha önceleri tüm cumhuriyet boyunca ordunun tarihte oynadığı rol bellidir. Gasp ve talanla uğraşan ve bunu da ordu-millet felsefesiyle şirin göstermeye çalışan bu ordu anlayışının, barbarlıktan, çapulculuktan ve katliamdan başka bir anlamı olmadığı açıktır. Gerek islamiyetin yayılması adı altında ve gerekse XIX. yy. ortalarından itibaren Batı emperyalizminin çıkarları adına ordunun seferberliği gerici, talan ve katliam ereği ile dopdoludur. Türk ordusunun tarihteki fonksiyonunun, ilericilik bir yana, gerici ve barbarlık olduğu ve bu rolde feodal sultanlarla burjuvazinin çıkarlarından hareket edildiği unutulmamalıdır. Bünyesinde birkaç radikal öğeyi taşıması, ordu gerçeğini değiştiremez. Ordu gerçeği kendisinin en iyi tanımını 12 Mart ve 12 Eylülde göstermiştir. Eğer varsa, ilerici-asker aydınların rollerinin de, seslerini çıkaramayacak kadar hiçlik noktasında olduğu kanıtlanmıştır.

Türk ordusu, tarihte olduğu gibi günümüzde de emperyalizmin bölgedeki ilerici-sosyalist güçlere karşı kullandığı, demokrasinin azgın düşmanı ve ABD emperyalizminin dünyaya örnek göstereceği kadar alçaltıcı bir sığa sahip olan bir ordu durumundadır. O halde bu orduya yönelik eleştiriler doğru ve gerçeği yansıtır olmalıdır.

Türkiye'de ordunun dış politikada olduğu gibi iç politikada da belirleyici bir rol oynadığı kimsenin görmezden gelemeyeceği bir gerçektir. Tüm baskı ve sömürü politikasının bir kalkanı olan bu ordu, içte en küçük bir siyasal ve hatta sosyal gelişme bile ortaya çıktığında bunların başında bir balyoz gibi belirir. "Sosyal gelişme ekonomik gelişmeyi aşmıştır, budamak gerekir" veya "Demokrasi bol gelmiştir, daraltmak gerekir" diyen Tağmaç ve Evren'lerin şahsında bizzat bu ordunun şefleri, ordunun ne kadar gerici olduğunu kendi demeçleriyle ortaya koymaktadırlar. Bunlar toplumsal ve siyasal gelişmelerin en basit ilerici hamlelerini bile kendi karşı-devrimci özlerine yönelmiş sayarak anında ezerler. Ültimatoları, muhtıraları ve darbeleriyle Yeniçeriler'den bu yana bunun sayısız örnekleri vardır. İşte sol'un, bu konudaki en

vahim yanlışlarından biri de ordunun ilericiliği üzerine bol bol edebiyat yapmasıdır. Oysa ki, birkaç öge veya olayla asırlık bir ordunun temize çıkarılması mümkün değildir.

Tüm ortaçağ boyunca feodal sultanların çıkarları temelinde gerçekten de üç kıtada at koşurup-kılıç kuşanan, her türlü talan ve katliama bulanmış, tarihin en gerici ordularından birisi olan bu ordu, günümüzde de en tehlikeli emperyalist güç olan ABD emperyalizminin NATO adına örnek gösterdiği, yalnız kendi içinde değil, içinde yer aldığı toplumun üzerinde de sürekli gericiliğe yönelik kölece bir disiplin anlayışını yayan, dayatan; içine aldığı köylülükten gelme erler üzerinde görülmemiş baskı ve işkenceyi uygulayan, bunları kişiliksizleştirip insanlıktan çıkaran ve böylelikle posası çıkmış bir biçimde tekrar bir hayalet gibi Anadolu'ya gönderen, demokrasi ruhunu öldürerek ilerici hamlelere açık olmayı önleyen ve tüm genç nüfusu bu temelde askeri eğitimden geçirip beş para etmez bir hale getiren bir güçtür. Anadolu delikanlısı ve hele bir de Kürdistan'dan gidenler, burada kölece bir disiplin altında her türlü demokratik ruh ve görüşten yoksunlaştırılır, en gerici bir otorite anlayışına hazır hale getirilerek en gerici çıkarlar uğruna gözünü kırpmadan ölüme gidecek kadar robotlaştırılmış olarak geri yollanırlar. Toplumun demokrasiye kapalı tutulması ve demokrasi geleneklerinin geliştirilememesinin en önemli bir aracının ordu olduğu ortada iken, halen ordunun ilericiliğinden dem vurmak ya ordu ajanlığı, ya da düpedüz bir sadıllıktır. Bu düşüncenin sahipleri, ordu-millet edebiyatının basit bir ajanı durumuna düştüklerini görmek zorundadırlar.

Ordu-millet edebiyatı toplumda çok yaygın bir biçimde işlenmiştir. Topluma her gün şırınga edilen düşüncelerde, orduya nasıl saygı duyulup değerlerinin nasıl yüceltilmesi gerektiği öğretilmekte; övgüleri, eğitimi, bayrak ve flamalarıyla bunun propaganda benimsetilmek istenmektedir. Ama açık ki bu propaganda faşizmin propagandasıdır ve buna alet olmak bilerek veya bilmeyerek demokrasinin ruhça ve düşünce düzeyinde gelişmesinin daha başlangıcında mahkum edilmesi demektir.

Dikkat edilmelidir ki bugün ordu, Türkiye egemen sınıflarının çıkarlarını yalnızca emekçi halklara karşı süngü gücüyle yürütmektedir, gerektiğinde bu süngüyü bölge halklarına karşı kullanmaktan da geri durmamak üzere hazır tutmaktadır. Açık ki, toplumun üzerini bir zift gibi kapatan bu kapak parçalanmadan toplumun en küçük bir demokrasi ruhu ve düşüncesine ulaşması

beklenemez. Aydınlar, bu noktada özellikle ordu-millet felsefesine yönelik köklü bir eleştiri geliştirmek zorundadırlar. Böylesine gerici bir kurumla bağlarını kopartmadan, teoride ve pratikte eleştirisini gerçekleştirmeden ilerici-demokrat aydın olunamayacağı bilinmelidir. Bu felsefe, en yoğun biçimiyle, üretmeyen bir kafada ifadesini bulmaktadır. Türkiye siyasal yaşamında ister sağ ve isterse sol'daki tüm partiler raşitizm hastalığına tutulmuş ucubelere benzemektedirler. Bunda, politik üretmeyi gereksiz bulan, dolayısıyla da politikayı ve örgütlenmeyi küçümseyip uğruna mücadele yapmayan anlayışın doğrudan payı vardır. Dikkat edilirse Türkiye'de aydınlar, toplum için politik bir olgu yaratma, politik bir eleştiri geliştirme, örgütlenme ve bunu bir mücadeleye dönüştürme noktasında adeta kaybolmaktadırlar. Açıkçası, politik olmadıkları için örgütlenememektedirler. Çünkü örgütlü aydın politik bir kişilik demektir. Yüzeysel politikacılık örgütlenmede de yansımaları bularak, mensup olunan sınıfın örgütlenmesinin de yapılamamasına yolaçıyor ve burada da her aydının kendisini bir örgüt yerine koyması durumu ortaya çıkıyor. Bağımsız aydınlar denilen ucubeler bunun bir ürünüdür. Ama bu da, en tehlikeli tiptir. Politika ki, sınıfların en gelişmiş, en uzun vadeli çıkarlarının ifadesidir. Fakat eğer bu çıkarlar ordu tarafından gaspedilmiş ve aydınlar da bunu onaylamışlarsa, o zaman ortaya politik düşüncesizlik sonucu çıkar ve bu da örgütlü bir kuvvete dönüşememe, bunun gereğine inanmamayı ifade eder. Sözde binlerce aydın olmasına rağmen, tümünün örgütsüzlüğün ve düzenin savunucuları durumuna düşmeleri bu gerçekten ayrı düşünülemez. Bunu demokratik-sosyalist harekete indirgediğimizde örgütlerin neden birer tekke durumuna dönüştükleri çok iyi anlaşılmaktadır. Demokratik-sosyalist hareketin temsilcileri de bu anlayışın yoğun etkisini taşıdıkları için sınıflar mücadelesinde gerekli olan kapsamlı ideoloji-politika ve örgütlenmeye kavuşamamaktadırlar. Bu "sol" için olduğu kadar, sağ için de geçerlidir. Aslında bu, "sağ"- "sol" kavramının da ne kadar yapay olduğunu, ortaya koymaktadır. Dünyanın en keskin sol aydın geçinenleriyle sağcı ve milliyetçi felsefeyi taşıyanların bugün 12 Eylül felsefesi ve bayrağı altında toplanmaları bunun bir kanıtıdır. Açık ki, Türkiye aydınları resmi düzenin uşaklığından kurtulmadıkça gerçek aydın sıfatına ulaşmalarından da söz edilemez. Türkiye'de dün olduğu gibi bugün de her alanda hakim olan ve yönlendirici güç ordudur. En üst seviyedeki politikadan basit dernek faaliyetlerine kadar her şey onun insiyatifi altındadır.

Bundan en küçük bir uzaklaşma denemesi bile ne ordunun göz yumacağı ve ne de sözde aydınların göze alabildikleri bir durumdur. Hatta milyonluk örgütlerine rağmen dünün geçerli düzeninin sivil partileri dahi, ordunun namlu uçlarını görür görmez, geçmişlerine bile sünger çekerek her şeyleriyle teslim olmaktan başka bir yol tutturamamışlardır. Arkalarından milyonları sürükleyebilecekken, Demirel ve Ecevit'lerin bir Pakistan muhalefeti kadar bile direnmemeleri başka neyi ifade edebilir ki? İşte Türkiye aydınının dramı da bu noktadadır. Militarizmden kopuşma sağlanmadıkça demokratik ve giderek sosyalist aydın sıfatına ulaşamayacağı açık değil midir?

Politika için geçerli olan bu çözümlemeler, tarih, felsefe, edebiyat ve ahlaki davranışlar için de geçerlidir. Türkiye insanı yüzyıllardan beri içinde eritilen ve son tahlilde onu devlet baba tapınmasına götüren anlayışlardan köklü bir mücadeleyle kopartılmadıkça, Türkiye aydın hareketi fazla yaratıcı olamayacak, demokratik-özgür bilinçlenme gelişemeyecektir. Açık ki, bu da sağlanmadıkça Türkiye'de aydın bunalımı, ya da diğer bir deyişle aydın sefaleti sona ermeyecektir. Bu nedenle, ister sağ ister sol'dan, ister lehte ister aleyhte yapılmış olsun son tahlilde düzenin onaylanmasından başka sonuç doğurmayan eleştiri yerine, bahsedilen türdeki bir mücadele yeni Türkiye aydınının önündeki en temel görevdir.

Açık ki bu, düzenin köklü bir eleştirisini içerir. Elbetteki bugün düzene yönelik hiçbir eleştirinin olmadığını söylemiyoruz. Ama teslim edilecektir ki, bunlar daha çok ekonomik eleştiri düzeyinde kalmakta, yürürlükte olan ekonomik, sosyal ve siyasal politikaların hangi sınıfın çıkarlarını sağlama bağlamakla meşgul olduğu noktası yeterince derinleştirilememektedir. Ya da bu eleştiriler yapılsa bile, devrim alternatifi dayatılamamaktadır. Salt ekonomik politikanın eleştirisiyle yetinilemez. Bunun yanı sıra, bu ekonomik politikanın hangi silahların gölgesinde yürütüldüğü, askeri-faşist rejimle ve uluslararası emperyalist mihraklarla ilişkileri de konulmak zorundadır. Demokrasinin inkarı anlamına gelen böyle bir ekonomik politikayı bütün bu açılardan ele almayıp, üstelik bir de tekellerin şu veya bu kurumunda görev alacak ve demokratik kurum diye övgüler dizeceksin ve üstüne de aydın geçineceksin!.. Bu son derece sahtekar bir tutumdur. Ordu denetiminde yürütülen böylesi bir ekonomik politikanın "demokrasi" anlayışının da faşizm olacağı açıktır. Ama, faşizme demokrat bir kılıf yakıştırmak kadar aydınları alçaltacak başka bir

ölçü de olamaz. O halde, düzenin eleştirisinde, bir kısmı liberal, bir kısmı gerici, bir kısmı demokrat gibi sahte yakıştırmalara düşmeden; rejimin kurumları, anayasası, parlamentosu ve partileriyle tam bir mantık ve ruh birliği içerisinde, tekelci burjuvazinin uluslararası bağlantılarıyla birlikte ve ordunun denetimi altındaki en soyguncu, en şoven ve en eli kanlı rejim olduğu ortaya konulmalıdır.

c) Basın-Yayın, Eğitim Kurumları ve Türkiye Aydını

Burjuva gerçekliğinin yoğunlaşması olan basın-yayın ve eğitim kurumları, aynı zamanda aydınların da en çok yoğunlaştıkları yerlerdir. Türkiye aydın gerçekliğinin kavranmasında, bu kurumların işlevinin kavranmasının büyük önemi vardır.

Her şeyden önce belirtelim ki, bu kurumlar, burjuva gerçekliğinin, kişiliğinin tüm topluma yutturulmasında, Türk hakim sınıflarının şekillendirdiği kişiliğin tüm sınıf ve tabakalarda oluşumunda burjuvazinin en vazgeçilmez aracı rolünü oynarlar. Yani bu kurumlar, burjuva gerçekliğinin en softa ve en sağcı savunucularıdır. Cumhuriyetin softa takımı bu kurumlar içinde yetiştirilmiştir. Ekonomiden felsefeye, ahlaktan edebiyata kadar hepsinin işlediği gerçeklik, genel olarak TC ve özelde de günümüz faşist rejiminde yoğunlaşan resmi düzen savunuculuğudur. Bu iletişim ve eğitim araçlarındaki muazzam gelişme, egemen sınıfın toplum üzerinde ekonomik ve siyasal gücünün çok ötesinde bir ideolojik ve ahlaki egemenlik kurmasına da yol açmaktadır.

Bu kurumlarda, cumhuriyetin ve herhangi bir kurumunun eleştirisi yoktur; tam tersine bağnazca bir savunulması vardır. Onun için Türk yazarı, çizeri, edebiyatçısı, profesörü, öğretim üyesi, sanatçısı vs. üretici ve yaratıcı olmayan, silik bir kişiliği sergilerler. Burada hemen Osmanlı İmparatorluğunun eski ulema takımını hatırlatmak gerekecektir. Ama İmparatorluk döneminin ulemasında bile biraz insanlık aranabilir. Bunlar, çağdaş gerçekler içerisinde çok daha kötü bir konumu sergilemektedirler. Düpedüz düzenin ideoloji taşıyıcılığı görevini yürütmekte, geçmişin kapıkulunun özelliğini günümüzde devam ettirmektedirler. Bilim adına, sanat adına, kültür adına düzeni meşrulaştırma ve benimsetme çabaları karşısında ise belli bir ücret almaktadırlar.

Yani, çağın ve tarihin yüksek değerlerini düzenin imbiğinden geçirerek, tüm bu değerleri faşizme peşkeş çekerek kendi varlıklarını sürdürmeye çalışmaktadırlar.

12 Eylül faşizmiyle birlikte üniversitelerin ve basının yaşadığı sefalet dünya demokrasi güçlerini ve hatta burjuva demokratlarını bile şaşkına boğmuştur. Üniversitelere ve basına ilişkin olarak çıkarılan yasalarla, bunlar tümüyle birkaç generalin insiyatifi altına alınırken, düzenin çerçevesi içinde bile eleştiri imkanı tanınmazken, demokrasinin temel araçlarından sayılan basın ve üniversiteler suskun kalmış ve hatta daha da ötesi kendilerinin reddi anlamına gelen uygulamalara alkış tutmuşlardır. Eskinin demokrat geçinen bir çok yazarı-çizeri faşizmin tam bir çanak yalayıcılığına soyunmuştur. Görevlerinden alınan öğretim üyeleri, en küçük bir direniş dahi sergilemeden ya kaderlerine razı olmuş, ya bavullarını toplayarak Arap ülkelerine gitmiş, ya da kendilerini yeniden benimsetmek için herkesten daha fazla bir biçimde düzenin savunucuları kesilmişlerdir. Dünyanın hiçbir ülkesinde karşılaşılmayan bu onursuzluk, ne yazık ki Türkiye ortamında bütün sefaletiyle yaşanmıştır. Bilim, sanat, kültür vd. her şey faşizmin hizmetine sunulur, daha doğru bir deyimle katliamdan geçirilirken, hayatlarını bilime adanmış olduklarını iddia edenlerin buna onay vermeleri dünya gerçekliğinde çok garipse-nen bir durum da olsa, Türkiye için fazla yadırgatıcı gelmemektedir. Faşizmin bilime düşman olduğunu bilen herkes, en başta bilimle uğraşanların faşizmin karşısına dikilmesini beklemekte şüphesiz ki haklıdır. Bunun örnekleri dünya çapında yaşanan gelişmelerle defalarca görülmüştür. Beyinlerin faşizm için düşünmek, kalemlerin faşizm için yazmaktan başka varlığına imkan tanınmayan ve bunların da içine düşürüldükleri onursuzluğ u kanıksadıkları bir ortamda profesörler, öğretim üyeleri, yazar, edebiyatçı vs. gerçeğinden değil, olsa olsa faşizmin beyinleri ve kalemlerinden bahsedilebilir.

Çok sınırlı da olsa, mevcut uygulamaları yumuşatma doğrultusunda bazı girişimler de olmadı değil, ancak bunların fazla bir anlam taşımadığını hemen belirtmek gerekecektir. Şu bir gerçektir ki, kendisi anti-demokratik bir kuruluş olan cumhuriyetin, yan kuruluşlarını demokratikleştirme gibi bir çaba hedef şaşırtmaktan öte bir işleve sahip olamaz. Türkiye’de aydınlar, kendilerini bu kurumlar içinde düşündükleri ve anti-TC’ci olmadıkları müddetçe demokrat adını taşıyamayacaklardır. Yalçın Küçük’ün, **“Yeni Bir Cumhuriyete Doğru”** adlı kitabı bu konuda

cılız da olsa bir çıkıştır ama, o da bunun karşılığını hemen bulmuş ve zindana kapatılmıştır. Cumhuriyet halkların varlığını tanımayan koyu bir şovenizm üzerinde yükselmiştir, demokrasi değerlerine yabancıdır. Bu cumhuriyet ortamı içinde yetişen aydınlar da bu ruh ve ahlakla biçimlendirilmişlerdir. Kısaca TC'de aydınlar, cumhuriyet tarafından terbiye edilmiş, ruhları düzene alıştırılmış, cumhuriyetin değerleri özümsetilerek düzenin kapikulları haline getirilmişlerdir. Oysa aydın buna zıt olan kişiliktir. O yeni bir düşünce, yeni bir soluk alışması topluma vermesi gereken kişidir. Görüldüğü gibi, Türkiye'de aydınlar aydın kavramıyla temelden çelişmektedirler. İster sağ, isterse sol adına aydın diye nitelendirilenlerin temel özellikleri budur ve zaten bu ayırım da çok suni kalmaktadır. Politikadaki partiler gibi, bunlardaki bu sağ-sol ayrımı da çok yüzeyseldir. Hepsi cumhuriyetin temel değerleri üzerinde birleşmişlerdir. Bazı ayrıntılarla zoraki fark yaratılmak istense de, bu sağ-sol ayrımı için yetmemektedir. Çünkü bu ancak temel kavramlarda bir saflaşmayla mümkün olabilir, fakat o da Türkiye aydınlarında görülmemektedir.

O halde Türkiye aydınları, rejimi ve bu rejim altında şekillenen her türlü kurumlaşmayı ciddi bir eleştiriden geçirmek durumundadırlar. Ama bu, üniversiteler örneğinde görüldüğü gibi sadece bir YÖK'ü eleştirerek geçirilecek bir görev değildir. Bunun dayandığı askeri-faşist yönetimi, ekonomik-politikayı ve anti-demokratik özünü ortaya koymadan sığ bir reformizmi savunmak demokratikle bağdaştırılamaz. Günümüz toplumunun tüm alt ve üst yapı kurumlarının tüm iç ve dış bağlantılarıyla sert bir eleştiri süzgecinden geçirilmesi gerekmektedir. Türkiye aydını bunu yapmadıkça, bir demagog olmaktan öteye gidemeyecektir.

**d) Kemalizmin Yarattığı Kişilik
Derinliğine Kavranmalı
ve Bağımsız Kişiliğe Ulaşmak İçin
Bu Kişilik Reddedilmelidir**

Türkiye aydınının önündeki en temel görevlerden biri de, çağdaş bir toplum ve insana ulaşabilmek için mevcut düzendeki geçerli tipi köklü bir eleştiriden geçirmektir. Kökenleri tarihin derinliklerine uzanan ama daha çok da, cumhuriyette şekillenen ve cumhuriyet çocuğu diye tabir edilen kişiliğin eleştirisi güçlü

bir biçimde yapılabilmelidir. Her şeyden önce bu cumhuriyet çocuğu nasıl oluşmuştur?.. Osmanlı İmparatorluğundan gelme kültürle ilişkileri nedir?.. Bu eski kültürün özellikleri, ideolojik-politik temeli nedir ve bireyde nasıl şekillenmektedir?.. Bütün bunlar cevaplanmayı bekleyen sorulardır.

Türkiye’de bu sorun el değmemiş gibidir. Oysa ki en çok irdelemeyi gerektiren konulardan biri de, yüzyıllardır uygulanan politikaların yarattığı ve bugün de adeta sırtına binilerek egemen sınıfların çıkarına koşturulan tipin güçlü bir izahının yapılmasıdır. Eski toplumun tüm değer yargıları, kültürel birikimleri, ahlaki, felsefi, dini anlayışlarının hangi sınıfların çıkarlarıyla yüklü olduğu ve bunun Anadolu kişiliği üzerindeki etkileri mutlaka incelenmelidir. Anadolu’da öyle bir kişilik yaratılmıştır ki, avanak, edilgen, pasif Keloğlan tipi de denilebilecek bu kişilik, ister dinsel isterse siyasal, ne olduğu belli olmayan bir otoriteye yüzyıllar süren propagandayla inandırılmış, kandırılmış, kendine olan güveninden yoksun bırakılmış, haklının kim olduğunu bile düşünemez duruma getirilerek hep güçlüden yana tavır almış, felsefi, bilimsel, kültürel ve hiçbir ilerici soylu değer uğruna güçlü bir mücadeleyi yaşamamıştır. Tümüyle egemen sınıflar adına yürütülen politikalar sonucu –ve Osmanlı İmparatorluğu boyunca– kişilik üzerinde geliştirilen her türlü yapaylaştırmanın ürünü olarak oluşan bu kişilik, salt Anadolu köylüsüne de özgü değildir. İstedikçe kadar askere alıp, istedikçe kadar sömürüp, istedikçe kadar sırtına binebileceğin bu kişiliğin oluşumu egemen sınıfların eğitim anlayışı, baskı ve sömürü politikasıyla yakından ilişkilidir. Daha sonra cumhuriyete devrolunan bu kişilik, Kemalizm tarafından daha da kırılarak yüreksizleştirilmiş, kafasına bir şapka, kalçasına da pantolon geçirilerek modern diye ortalığa salınmıştır. Demokrasi ruhundan yoksun bırakılarak, üzerinde her türlü baskı ve sömürünün uygulandığı Anadolu köylü tipi üzerine bir de cumhuriyet gömleği giydirilerek tanınmaz bir hale getirilmiştir. Öyle ki bu tip yalnızca Türk burjuvazisi için değil emperyalizm açısından da bulunmaz bir sömürü kaynağı durumundadır. Geçmişte ellerine kılıç verilerek egemen sınıflar adına istila ve talan seferlerine gönderilen Anadolu köylüsü, bugün de dünyanın dört bir tarafına savrularak kendisinden döviz getirmesi istenmektedir. Bir Suudi Arabistan’da görüldüğü gibi, feodallere serf ilişkileriyle bağlı olmaları dayatılmakta, uluslararası emperyalizmin çıkarlarına bir köle gibi koşulmaktadırlar. Sözüm ona cumhuriyetin çocukları ilan edilen Anadolu insanına reva

görülen yaşam, kölelik ilişkileri içinde onursuzca çalıştırılmaktan başka bir şey değildir. Ama bunun da, Kemalizmin yarattığı kişilikle yakından ilişkisi olduğunu hemen belirtmek gerekiyor. Bu cumhuriyet çocuğu, istediğin zaman emperyalizm adına her türlü savaşa, istediğin zaman Suudi Arabistan'a ya da Avrupa'nın en tortu işlerinde çalışmak üzere gönderebileceğin ve bunların hiçbirisine de hayır demediği gibi, bir kurtuluş yolu gibi görebilecek kadar alıklaştırılmış bir kişiliktir. Gerçekten de bu deyim ağır gelmemelidir; çünkü kişisel haklarını bile düşünmeyecek kadar, üzerinde denenen her türlü politikayı "büyüklerimden gelen keramettir" deyip özümseyecek bir duruma getirilmiştir. O halde, saf Anadolu köylüsü üzerine sahte bir edebiyat yapmak yerine, bu kişiliğin köklü bir eleştirisi yapılmalıdır. Cumhuriyet çocuğunun nasıl bir çocuk olduğu ortaya konulmalıdır.

Ve bunların içinde en akıllı geçinen cumhuriyet bürokrati ise, kendisine layık gördüğü aydın yakıştırmasına rağmen en bilinçsiz kesimi oluşturmaktadır. Sözde aydınlanmayı sağlamakla görevli olan öğretmenlerin durumu da daha iyi değildir. Bunlar kendilerine verilen en gerici tarih anlayışını, sosyal bilgiler ve diğerlerini en pespaye bir biçimde gençlerin beynine akıtarak en gerici rollerden birisini oynamaktadırlar. Bürokrat ve özellikle aydın geçinen kesimler yürüttükleri eğitim politikasının faşizmin eğitim politikası olduğunu, bilinçlenmeyi değil, bilinçsizliği derinleştirdiğini ve bir maaş karşılığında topluma en büyük kötülüğü yaptıklarını bilmek zorundadırlar. Niyetlerinin iyi olması, iyi şeyler yapmak istemeleri içinde bulundukları konumu değiştirmemektedir. Kendi demokratik kuruluşlarını yaratmaya giriştiklerinde nasıl tersyüz edildiklerini, özellikle örgütsüz kişi olarak ancak resmi düzenin basit bir aleti olduklarını kabullenerek, kendi bilinçsizliklerini giderip, en azından kendi sınıf çıkarlarının tekellelikle uzlaşmaz bir konumda olduğunu bilerek bilinç ve örgütlenmelerini geliştirmek durumundadırlar. Alttan halkın, üstten resmi düzenin değerlerinin toplamından ibaret olan konumlarının bir kişiliksizlik olduğunu bilerek hızla sömürülen kişiliklere sahip çıkmalıdırlar. Onların çıkarlarıyla yüklü oldukları ve o çıkarlar adına hareket etmeye kendilerini hazır hissettikleri oranda gerçekten aydın sıfatına layık olabilirler. Ama böylesi bir konuma gelebilmeleri için de, daima ve herkes için yapmaktan geri durmadıkları eleştirilerin ucunu biraz da kendilerine yöneltmelidirler. Herkesi eleştirmekle değiştirdiğini sanan bu kişilik, herkesten önce kendisini değiştirmelidir. Türkiye aydını-

nın en büyük sefaleti de zaten bu noktadadır.

Türkiye aydını sözümona bilincin temsilcisi geçinir, ama en bilinçsiz kesimdir. Çünkü öğretilen şeyleri bilinç zanneder ve kendisini unuttur. Egemen sınıfın resmi temsilcileri hiç olmazsa kendi çıkarlarının derin bilinci içindedirler. Ama kendisini dünyanın merkezi zanneden bu orta kesim tümüyle bir yabancılaşmayı, sahte bir kişiliği yaşamaktadır. O halde bu kesim, içinde bulunduğu durumu bilerek eleştiriden geçirmediği ve tercihini emekçi sınıflar lehine yapmadığı oranda, yani kendisini bir sınıf intiharından geçirmeksizin aydın sıfatına layık olamayacaktır.

TC'nin dayattığı kişilik etkisini en çok küçük-burjuva aydın geçinenlerde bulmakla birlikte, büyük sermayedarından proleterine kadar ortak özellikler de yaratmıştır. Eskiden tek partide, bugün ise orduda uygulamasını bulan "imtiyazsız sınıfsız toplum" demagogisiyle sınıfsal gerçeklerden habersiz, ama özünde karşı-devrimci sınıfın kör bir temsilciliğinden başka anlama gelmeyen bu kişilik tüm sınıf ve tabakalara yansımış, adeta ruhlarına sinmiştir. Hatta ezilen ulus ve azınlıklar bile bunun etkisi altına alınmıştır. Kendini Türk hisseden herkes Türktür, deyişinde somutlaşan yapay bir kavramla, halkların ulusal kimlikleri bile inkar edilmiş ve hatta bunun benimsenmesinde de epey yol alınmıştır. Bu mantıkla yetiştirilen aydın, açıktır ki, hem ezen ve hem de ezilen sınıf gerçekliğinin inkarıdır. İşte bu durum aydınları, ulusun çıkarları adı altında en sömürücü sınıfların ağız olmaya kadar götürmektedir.

Geçerli Türk kişiliği, Türk egemen sınıfları tarafından çizilmiştir ve hem de kendi çıkarları doğrultusundaki en sert ekonomik, askeri, siyasi ve kültürel baskı altında. Altta emekçi kesimler, belirtildiği gibi birer "asker memet" halinde her türlü kölece ilişkiye yatkın hale getirilirken, üstte her sözü emir olan burjuva-bürokrat bir kişilik, aydınlarda ise modern giysiler altında emperyalizme ve düzene uşakça bir boyun eğiş geliştirilmiştir. Bizzat devlet eliyle yaratılan burjuvalaşma ve sözde aydınlarda geliştirilmek istenen kişilik, M. Kemal'in uygulamalarında açıkça görülmektedir. Batı medeniyetine açılma adı altında tam bir Batı taklitçiliği ile çok çirkin karikatürler ortaya çıkarılmıştır. Başlarındaki püsküllü fesleri atırılan erkeklerle gece tuvaletleri altındaki dünün peçeli kadınlarının dans salonlarında bir araya getirilişleri ile medeniyetin eş tutulduğu, ve bunun en büyük özgürlük ortamıdır diye yutturulduğu bir yapıda, temelsiz, ruhsuz ve şekilsiz garip yaratıkların türemeleri elbetteki doğaldır. Sözde aydın

olarak ortalığa salınanların durumu ise çok daha korkunçtur. Köyden üniversiteye okumaya giden bir gencin kendi ailesinden utanç duyar hale gelmesi bile, aslında Türkiye aydınının karakterini çok açık olarak sergilemektedir. Türkiye'de aydın, toplumsal değerlerden koparılmış, ona yabancılaştırılmıştır. Halka karşı küçümseyicidir. Eğer üst öğretim kurumlarına kadar bir nebze de olsa halka karşı saygı ögesini taşıyorsa, aydın onu da burada bırakır. İddia edildiğinin tersine, Türkiye aydınında bağımsız bir kişilikten bahsetmek mümkün değildir. Belki toplum içinde görünüşte de olsa kendisini en özgür hisseden veya buna gerçekten de inanan kesimdir, ama düşünceden davranışa kadar bütünüyle düzenin hakim güçleri tarafından biçimlendirilmiş, kendisine ve topluma karşı yabancılaştırılmış ve kendi iradesi dışında da olsa mevcut düzeni meşrulaştırmanın ve bunun halk tarafından da benimsenmesinin sağlanmasının bir aracı haline getirilmiştir. Düşünce ve yaşamında ilerici-çağdaş olarak benimsediği şeyler, böylece onun düzene kölelik nedenini oluşturmuşlardır. Bağımsız düşünme durumunda olmayan Türkiye aydını, bu açıdan bağımsızlık ve demokrasi kavramlarında burjuva bakış açısını aşan bir yaklaşım gösterememektedir. Çünkü daha baştan koşullandırılmış ve ruhuna sindirilmiş olan Kemalizmle bakış açısı köretilmiştir. Dünya çapında her halkın mücadelesinde ilk bilinç tohumlarını taşıyan, geçerli düzenin çemberini kıran kesim aydınlar olurken, Türkiye gerçekliğinde bu kesimlerin ya düzenin meşrulaştırılmasına çalışmaları ya da en küçük bir fiske ile bile sinerek köşelerine çekilmeleri bu nedenledir. Türkiye bugün askeri-faşist bir kligin elinde, bütün değerleriyle emperyalizme peşkeş çekilmekte, uşaklıkta sınır tanımayan mevcut rejim dünya çapında tanık olunmayan bir uşaklıkla tüm bir halkı da onursuzluğun girdabında boğmaya çalışmaktadır. Ama aydınlar, bu onursuz durum karşısında isyan etmek ve halkı da bu yola davet etmek bir yana, kendileri de eğer Türkiye'de tutunamamışlarsa örneğin Avrupalarda yeni efendilere dayanmakta, halka dayanarak bu onursuzluğa karşı mücadele etme güç ve onurunu gösterememektedirler. 12 Eylül sonrasında, sözde demokrasiyi savunma adı altında sayıları binleri bulan "aydın"ın Avrupa metropollerinde sergilediği durum bunun en utanç verici örneği olmuştur.

Askeri-faşist diktatörlük altında, egemen sınıfların çıkarları doğrultusunda sert ekonomik, siyasi, kültürel ve askeri baskılarla halk kitleleri her bakımdan ezilmişlerdir. Yalnızca politik kişilikler

değil, bireyin kişiliği bile faşizmin hizmetinde yeniden biçimlendirilmektedir. Kemalizm nasıl ki, siyasal düzeyde askeri-faşist diktatörlükle son biçimlenişine varmışsa, ekonomik, sosyal kültürel ve ahlaki alanda da bu böyledir. Ve bugün, 12 Eylül rejiminde örneği en başta Özal ailesinde gösterilen ve topluma da yayılmaya çalışılan kişilikler de Kemalizmin çiçek açmasından başka bir şey değildir. O halde toplum, her düzeyde yitirilen kişiliğini kendi aydın temsilcilerinin vasıtasıyla köklü bir özleştirme temelinde yakalamalıdır. Bir benzetmede bulunacak olursak, Türkiye aydınlarının bugün yaşadığı durum XIX. yy. ortalarındaki Alman aydınlarının durumuna benzetilebilir. 1860'lara denk gelen bu süreçte Alman toplumunda geçerli Prusya tipi, Alman toplumuna nefes aldırıyor ve bu eleştiriye yol açıyordu. Düzenin militarizmle işbirliği halindeki birçok uşak aydın tipi türemişti. TC'de yaşanan da biraz budur. Ama böyle bir görevi Türkiye aydını üstlenip başarabilecek midir? Bize düşen görev bu konuda başarılar dilemek oluyor. Fakat üstlenemeyecekse bile niteliğini ortaya koymak, aydın demagojisiyle kitleleri aldatmak zorundadır. Veya en azından demokrasi ve sosyalizm gibi yüce kavramlar ardına sığınıp zarar vermemeli, aydın sorumsuzluğundan kurtulmalıdır.

e) Faşizmin Dayattığı Kültürel Ortama Karşı Bağımsızlıkçı, Demokratik ve Sosyalist Kültür-Sanat ve Edebiyat Temel Alınmalıdır

Aydınların bugüne kadar yürüttükleri edebiyat ve sanata ilişkin faaliyetlerin çok kısır ve halkçı özelliğinden boşaltılmış, sadece insanları uyutan bir karaktere sahip olduğu bilinerek, bu alanlara ilişkin olarak da köklü bir eleştiri geliştirilmek zorundadır.

Türkiye'de edebiyat ve sanat adına yapılanlar, belki de Türkiye aydınının durumunu en iyi yansıtan gerçekler olmaktadır. Her bakımdan dış vuran yüzeysellik, şekilcilik, kısaca bu alanlarda da bir kişiliksizlik olayı vardır. Türkiye tipinin ve aydınının edilgen, pasif, yakınmacı, ama çözümleyici olmayan karakteri burada kendisini hemen ele vermektedir. Halkçılık ve sosyalizm adına yıllardır sergilenen tabloda, toplumu ileriye doğru hamle yapmaya zorlayan bir dinamizme rastlanamamaktadır. Bu bir anlamda doğaldır. Çünkü edebiyat ve sanat, toplumdaki siyasal

ve sosyal oluşumlardan kopuk değildir. Tam tersine, bunların bir ürünü olarak şekillenir. Siyasal ve sosyal alanda köklü bir eleştiriye tabi tutulamayan bir düzen çerçevesinde ortaya çıkan edebiyat ve sanat ürünleri de pek tabii ki yaratıcı-geliştirici ve devrimci olmaktan uzak olacaklardır. 12 Eylöl faşist rejimi altında bu gerçek daha da belirgin bir hal almıştır. Dikkat edilirse bugün, geçmişteki kadar bile ürün veremeyen bir kurum yaşanmaktadır. Ve bu doğaldır. Toplumun tüm gözeneklerini tıkayan faşizm ortamında ve ona boyun eğilerek kültürel çiçeklenişin yaşanması beklenemez. Bugün, kitlelerin günlük sorunları ve acılarını dile getirmek de geçmişte olduğu gibi geçerli olamayacağına göre, kalemlerin işlemesi de açık ki mücadele ortamının gelişmesine bağlı olmaktadır. Küçük-burjuva reformist örgütlerinin başına gelenler, bugüne kadarki edebiyat ve sanat anlayışlarının da ortak kaderidir. Çünkü, ikisi de gıdalarını aynı kaynaktan almaktaydılar. Ama mevcut düzen içerisinde bugün düzen savunuculuğundan başka en küçük bir düşünceye bile izin verilmediğine göre, Türkiye edebiyat ve sanat çevrelerinin önüne ya faşizme teslim olup onun uşaklığını yapmak, ya da halkın çıkarlarını tercih ederek düzenle bağları koparmaktan başka yol kalmamıştır. Evet bugün bu tercih yapılmak zorundadır.

Faşizmin kültür ve sanat anlayışı açıktır, bellidir. En kısa belirlemeyle, bir avuçluk işbirlikçi-tekelci burjuvazinin çıkarları adına, emekçi sınıfların çıkarlarının ve iradelerinin reddi ve sınıf gerçekliklerinin inkarı temelinde azgın bir şovenizmin körüklenmesidir. şarkı-türkü sözlerine bile yansıyan bu şoven mantık, yaşamın her anında bütün araç ve yollar kullanılarak toplumun gözeneklerine yerleştirilmek, ruhlara kadar sindirilmek istenmektedir. Edebiyat eserlerinden sinemacılığa, müzikten resime vd.'lerine kadar tüm bu alanlarda artık işlenen tek bir gerçek vardır; faşizmin propagandası, Türk ulusunun birlik ve bütünlüğü.

Açık ki Türkiye edebiyatçı ve sanatçıların önündeki en temel görev, edebiyat ve sanatı devrimci kılmaktır. Bu ise, en başta düzenle bağlarını koparmış, emekçi sınıfların çıkarlarını gerekirse ölümüne savunmayı göze alan örgütlü tipin yaratılmasını gerektirmektedir. Böyle bir sınıf çizgisinden hareket etmeksizin ve düzenle karşı karşıya geliş göze almaksızın bağımsız- demokratik ve sosyalist bir edebiyat ve sanat geliştirilemez.

Yine Türkiye aydınlarının edebiyat ve sanatında da, TC'nin çok

uluslu olma gerçeğini göz önüne getirerek, Türk hakim sınıflarının kardeşlik demagojisi altında birçok halka ve en son olarak da Kürt halkına karşı yürüttükleri imhacı politikaları eleştiriden geçirilebilmeli ve sömürgeci egemenlik altında yaratılan Kürt tipinin ne kadar aciz bırakılmış, işe yaramaz hale getirilmiş ve adeta nesli tükenmiş yaratıklar gibi yaşamını bile zor bela sürdüren bir konumu sergilediği ortaya konulabilmelidir. Açık ki yaratılan böylesi bir Kürt tipi, Türkiye halkının demokrasi mücadelesini de bulandıran, onun şovenizmle yüklü olmasını zorunlu kılan ve egemen sınıflar tarafından böyle kullanılan bir kaynak durumundadır. Bugüne kadar olanın tersine, asimile edilmiş Kürt tipi modernleşmiş biçim olarak değil, insanlığından, ulusal ve toplumsal değerlerinden vazgeçmiş bir tip olarak değerlendirilerek ve sert bir eleştiriye tabi tutularak kendi özgürlük ve bağımsızlık mücadelesine zorlanabilmelidir. Böyle bir yaklaşım, sadece Kürt halkının değil, Türk ve diğer azınlık halklarının da özlemlerine cevap verecektir. Dolayısıyla Türkiye aydını, Anadolu topraklarında birçok halk kültürünün var olduğunu bilerek, bunların temsilcilerine gerçekçi bir tarzda yaklaşmalı, asimilasyondan geçirilerek tahrip olmuş halkların kültürlerine saygılı olmayı bilmelidir. Kemalizmin yaptığı gibi, kendisini Türk zanneden herkes Türktür, sahtekarlığını kabul etmemeli, halkların kültürünün zoraki bir asimilasyonla bütünleştirilmesinin ilericilik olmadığını, böylesi tek kültür anlayışının halkların varlığının inkarı anlamına geldiğini bilerek resmi devlet ideologlarının değerlendirmesini kabul etmemelidir. Bunun, anti-demokratik ve halklar düşmanı bir politik baskı temelinde yapıldığını bilerek, halkların kişiliklerine devrimci-demokratik bir biçimde yaklaşmalı ve bu konuda özellikle örtbas edilen halklar gerçeği gün yüzüne çıkarılmalıdır. Bu yapılmadan Türk halkının da demokrasi ruhunu kazanması ve böyle bir bilince ulaşması mümkün olmayacaktır.

O halde Türkiye aydını, sanatla, edebiyatla, felsefeyle ve ahlaki eleştiriyle yapmak istediklerinin çok eksik, yanlışlıklarla yüklü ve çoğunlukla egemen sınıfın resmi anlayışının bir yansıması durumunda olduğunu bilerek, köklü bir eleştiriyle öncelikle kendisine yönelip, buradan hareketle, resmi düzen ve tarih anlayışlarını, bunların emekçi halklar üzerindeki etkilerini eleştirebilmeli, ama bununla da yetinmeyerek olumsuz eleştirirken alternatifini de gösterebilmelidir.

f) Nasıl Bir Türkiye Sorusuna Doğru ve Net Cevap Verilmelidir

Nasıl bir Türkiye sorusu, günümüzde Türkiye'de hemen her çevre ve her sınıfın temsilcilerince gündeme alınan bir sorudur. Görülen odur ki, Türkiye toplumu gelenen aşamada bir kimlik arayışı içerisinde. Veya daha doğru bir deyişle, işbirlikçi-tekelci burjuvazinin faşizm biçiminde topluma vermek istediği kimlik karşısında, tercihini yapmak zorunda olan küçük-burjuvazi ve diğer orta kesimler, nasıl bir Türkiye sorusuyla karşı karşıya gelmişlerdir. Aydınların içinde yaşadığı durum da, sınıf gerçekliklerine bağlı olarak böyle bir arayıştır.

Bu soruya verilecek cevaplar, bağımsızlık, demokrasi ve ulusal soruna getirilecek çözümlerle doğrudan bağlantılıdır. Türkiye bugün askeri-faşist bir rejim altında her şeyiyle emperyalizmin güdümünde ve hizmetinde olan bir güçtür. Dünya ve bölge gericiliğinin en önemli bir mihrakıdır. Sadece kendi çıkarları adına değil, tüm bir emperyalist sistem ve bölge gericiliğinin de adına her türlü demokratik ve ilerici ögenin karşısında yer almaktadır. Kendi içinde demokrasinin kırıntısına bile tahammülsüz, dışarda halklar düşmanı bir Türkiye, açık ki, Türkiye halkının ve özelde de Türkiye aydınının tercihi olamaz. Bu açıdan Türkiye aydını, mevcut düzeni tüm iç ve dış ittifakları ve yürürlükte olan politikaları ile eleştirerek, içte gerçek anlamda demokrasiyi, dışta ise halklarla kardeşliği geliştirmeyi temel amaç edinen bir mücadele geleneğini yaratmalıdır. Tabii ki salt hedef belirlemek yeterli değildir. Bunun için hangi strateji ve taktiğin gerekli olduğu, dost ve düşman ayrımı ve Türkiye toplumunun dünya-daki yeri ortaya konulmalıdır. 200 yıldan beri sürdürülen Batı taklitçiliğinin Türkiye'yi kurtaramayacağı bilinerek, yalnızca Batının emrinde oldukça işbirlikçi-ajan konumundan öteye geçmeyeceği görülüp, Batıya uşaklaştırıcı bağımlılığı reddeden ama olumlu yönlerini de alarak, içinde yer aldığı Ortadoğu halklarının çıkarlarıyla bütünleşmiş ve onların da ilerici ve olumlu olan yönlerini benimseyen, alt ve üst yapısında demokrasinin gereklerine devrimci temellerde ulaşmış, başta Türkiye egemenliği altındaki Kürt halkı olmak üzere halkların iradesine ve çıkarlarına saygılı bir Türkiye, ulaşılması gereken hedef olarak konulmalı ve bunun için mücadele edilmelidir. Doğuyla Batının sentezi gibi sahte bir oluşumdan, yani Doğunun eski ve gerici değerleriyle, Batının

uşaklaştırıcı değerlerinin toplamından ibaret olan bir Türkiye'nin tersine, kendisini bunlardan arındırarak öz kişiliğine kavuşmuş, emperyalist ittifaklardan uzaklaşmış, Ortadoğu halklarının çıkarlarıyla eşit, bağımsız ve zgr temellerde kaynaşmış bir Türkiye, sadece Türkiye halkının değil tüm bölge halklarının da en derin arzudur.

Türkiye devrimci ve aydınları, en başta Türk ve Kürt halkları arasındaki, ulusal ve toplumsal olarak Kürt halkını tüketmeye götüren ilişki yerine, eşit ve zgr temellerde ilişkilerin geliştirilmesinin zorunluluğunu unutmamak durumundadırlar. Bu, Türkiye halkını da insanlığa ve demokrasiye kavuşturacak soylu bir görevidir. Türkiye aydını, bu göreve kendisini sonuna kadar bağlı hissetmeli ve kafasının bir köşesinde daima Kürt halkıyla eşit ve zgr ilişkilerin nasıl yaratılması gerektiği sorunu yatmalıdır. Ama bununla da yetinmemeli, bunun için mücadele etmelidir. Ancak bunu yaptığı orandadır ki, hem yurtseverlik ve demokratlık ve hem de enternasyonalist görevine en doğru bir biçimde sahip çıktığını göstermiş olacaktır. Türkiye aydınının kendisini yeniden şekillendirmesi de yalnızca böyle mümkündür. Kendisini halkların çıkarlarının emrettiği bir ruh ve bilinçle donatarak ve mücadele içinde kendisini her gün yeniden yaratarak, geçmişin muazzam olumsuzluk ve eksikliklerinden arınacaktır. Bu temelde biçime kavuşan aydının, bir yığın ayak bağlarından kurtularak yeniden aydınlanacağını ve tarihsel rolüne de böylelikle sahip çıkacağını hemen belirtelim. Bu yle bir roldür ki, yerine getirilmeksizin ileriye yönelik gelişmeler yaşanamayacaktır.

Emekçi sınıflar, bunun beklentisiyle doludurlar. İşte bu beklentiye cevap vermek, çok güçlü olan örgütsüzlüğü örgütlülüğü ve yabancılaşmayı öz çıkarlar temelinde bilince dönüştürmekle mümkündür. Türkiye aydınının önündeki en temel sorunlar böyle özetlenebilir.

Bu görevlerin icazetli sol, ya da sosyal-demokratlık etiketleriyle glgelenmesine izin verilmemelidir. Mevcut sorunlar, gölge aydınlara hareketi ile çözümlenebilecek sorunlar değildir. Düzeni sol'dan yeniden yamalama amaçlarıyla, tüm eski aydın birikintilerinin DSP, SODEP ve benzeri oluşumlarla adeta eskiyi aratacak bir biçimde sahtece bir araya getirilmesinin aydınlara rollerini oynamaları anlamına gelmeyeceği bilinerek, sol-demokrat gibi görünen bu sahte aydın örgütlenmelerinin içyüzü deşifre edilebilmelidir. Başta Ecevit olmak üzere, beş yıldır amansızca esen faşizm rüzgarı karşısında en küçük bir tavır

almak bir yana, işbaşına gelmesinden sorumlu oldukları faşizmin suç ortaklığını yapan bu sol-aydın örgütlenmelerinin yaratıcı olmasını beklemek, olmayacak duaya amin demekten başka anlam taşımaz. Bunlarla mücadele edip, maskeleri düşürülmeden gerçek aydın tabakanın ortaya çıkarılması düşünülemez. Bunlarla sınırlarını çizen bilinçli bir aydın kuşağı yaratılmaksızın da, gençlik dönemi aşıp olgunluğa ulaşılarak örgütlü hareket edilemez. Bugün ağır bir sömürü ve baskı altında inleyen, kin ve öfkeye boğulan, örgütlenme ve eylem isteyen halklara sahip çıkılamaz. Gerçekten de, aydınların bilinçli ve örgütlü hareketi olmaksızın kitlelerin kin ve öfkeleri harekete geçirilemez. Tabii ki, bu yapılmadan da, Türkiye'de hiçbir ilerici-toplumsal dönüşüm sağlanamaz. Bunun için, aydınların bilinçli ve örgütlü çabasıyla halkların kin ve öfkesini bu sefer en gerçekçi tarzda birleştirmek, toplumun ilerici dönüşümünü sağlamak, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde esastır.

Türkiye aydınları bu görevlere, 1960-70 döneminin eksiklikleri, 12 Mart ve 12 Eylül faşizminin darbelerinden alınan dersler temelinde sahip çıkarlarsa bundan büyük mutluluk duymak gerekecektir. Dönem artık, bu dersleri köklü bir biçimde bilince çıkarmak ve gerçekten aydın kuşağın halklarımız için ne denli önemli olduğunu kavrayarak görevlerin üstlenilmesi dönemidir. İşlenen hiç bir hata ve eksiklik bizi böyle soylu görevleri üstlenmekten alıkoymamalıdır.

Institut kurde de Paris

SOSYALİZMİN SORUNLARI VE M. GORBAÇEV DÖNEMİ

Dünya sosyalizminin merkezinde yer alan Sovyetler Birliği'nde Parti ve devlet yönetiminin en üst kademesinde son birkaç yıl içinde meydana gelen ve doğal bir biçimde gerçekleşen yönetim değişiklikleri, çeşitli tartışmalara yol açmaktadır. M. Gorbaçev'in SBKP Genel Sekreterliği ve SSCB Devlet Başkanlığına gelişi ardından özellikle Batılı çevreler, yaşlı kuşak döneminin sona erip genç kuşağın iş başına gelmesi ve Stalin ruhunun canlanması biçiminde korkularını da ifade eden değerlendirmeler yaparken, sosyalizmin en geniş ülkesi sayılan Çin de, bu yeni gelişme ardından daha olumlu bir yaklaşım gösterdi. Yine umut veya kaygı ifade eden yaklaşımlar, çeşitli çevrelerin değerlendirmelerinde izlenen bir durum oldu.

Şüphesiz ki, Sovyetler Birliği'nde her gelişme, her zaman olduğu gibi günümüzde de tüm dünyayı ve tabii ki tüm sosyalist hareketleri yakından ilgilendirmektedir. Sovyetler Birliği'nin sosyalizmin gelişmesinde oynadığı rol, daima tartışma götürmez bir etkinliğe sahiptir. Bilimsel Sosyalizmin eleştirisel bir yön-

teme sahip olmasından ötürü, gerek Sovyetler Birliği'nde gerçekleşen sosyalizm ve gerekse uluslararası alandaki etkileri, doğduğu günden bu yana lehte ve aleyhte eleştirilmeye devam edilmektedir.

Sosyalist düşünce ve uygulama, aynı zamanda en köklü eleştiridir. Eleştiri silahından vazgeçen bir sosyalizm, kendisini teorik ve pratik düzeyde donmaya mahkum etmiş demektir. Bilimsel Sosyalizmin tüm metafizik-idealist yaklaşımlarla savaş içinde, teoride ve pratikte en güçlü yaratıcılığı göstererek geliştiği unutulmazsa, bu silahın bugün de en yetkin bir biçimde kullanılmasından vazgeçilemeyeceği kendiliğinden anlaşılacaktır. İlk günlerini yaşayan M. Gorbachev dönemi için sonuç çıkarmak açısından elbetteki zaman henüz erkendir. Fakat, Sovyetler Birliği'nde ekonomik, sosyal ve siyasal yaşamda belli bir istikrarın hüküm sürdüğü ve bunun geçmişin büyük mücadelesine dayandığı hemen belirtilebilir. Ancak bu, başta Sovyetler Birliği olmak üzere tüm sosyalist ülkelerde, diğer sosyalist hareketlerde görüldüğü gibi sınıf mücadelesinin sürüp gittiği gerçeğini gözardı etmeyi getirmemelidir. Sovyetler Birliği'nde çelişkilerin tamamen çözümlendiğinden bahsetmek, teorik ve pratik gelişmelerin sürekli reddettiği bir olgudur.

İster doğal ve isterse belli bir sınıfsal mücadelenin ürünü olsun her gelişmeye, her liderliğin kendi sosyalizm anlayışı ve uygulamalarıyla karşılık vermesi sosyalist dünya görüşünün bir gereği olduğundan, M. Gorbachev döneminin de, Sovyetler Birliği'nde gerçekleşen sosyalizmle sıkı bir bağlılık içinde sosyalizmin önündeki sorunları çözmek için kendine has ögeler taşıyacağı bir gerçektir. O halde yeni dönem değerlendirilirken, bu dönem ve lideri hakkında bazılarının yaptığı gibi ne salt muazzam bir yönetim değişikliği ve ne de eskinin sürüp gitmesi tarzında bir değerlendirme yapılabilir. Bunlar, sosyalist sorumluluğun gereği olan yaklaşımlar değildir. Yapılması gereken; Sovyetler Birliği Komünist Partisi ve liderliğinin, sosyalizmin sorunlarını nasıl değerlendirip, hangi mücadele yöntemleriyle cevap aradığını tespit etmektir.

Şunu herkes teslim edecektir ki, sosyalizmin sorunları yalnız Sovyetler Birliği ve SBKP'yi ilgilendiren sorunlar değil, tüm dünya komünist hareketinin gündeminde olan sorunlardır ve her marksist-leninist parti bu sorunlar üzerinde bağımsızca düşünüp çözüm getirme hakkına sahiptir. Sahip olduğu ulusal kimlik ve bütünlüğü ne olursa olsun bu husus geçerliliğini korur. En eşitlikçi

ideoloji olan sosyalizmde, partiler arasında eşitliğin olmaması düşünülemez. O halde SSCB'nin dünya sosyalizmi üzerindeki ağırlığını gözardı etmeden, sosyalizm eşittir Sovyetler Birliği anlayışına düşmeden ve herkesin kendi ülkesinin somut devrimci görevlerini en aktif biçimde yerine getirmesi biçimindeki doğru enternasyonalist anlayışla görev üstlenmeyi ihmal etmeden soruna yaklaşmak; sosyalizmin temel sorunlarının çözümünü, yaşanan ülkenin ulusal ve sosyal kurtuluş sorunlarının çözümüyü bağlantılı bir biçimde ele alma tutumunu terketmemek gerekir. Bu, SBKP için olduğu gibi, dünyanın en ücra köşesindeki unutulmuş bir ülkede dahi olsa, her sosyalist parti için geçerlidir. Eğer sosyalizm bir din derekesine düşürülmek ve Moskova bir kabe olarak düşünülmek istenmiyorsa, bu ilkeye sonuna kadar bağlı olmak zorunluluğu da kesindir.

Bilimsel Sosyalizmin yöntemi, temel sorunu gözden kaçırmaksızın tali sorunları bu ana soruna bağlı olarak ele almaktır. Proletarya diktatörlüğünün teori ve pratiği, diktatörlüğe ulaşma yöntemi, strateji-taktik ve zor, en temel meseleler olarak karşımıza çıkmaktadır. Zaten Bilimsel Sosyalizmi her türlü sağ ve sol sapmadan ayırdeden en temel noktalar da bunlardır. Proletarya diktatörlüğü, daha doğuşundan itibaren Marksizmin üzerinde en çok durduğu ve uygulamaya yönelirken Leninizmin kendi katkılarıyla zenginleştirerek aydınlığa kavuşturduğu, ama günümüzde bile üzerinde en çok spekülasyon yapılan, birçok sapmanın kaynağını teşkil eden ana sorun durumundadır. Sorun sadece proletarya diktatörlüğünü kabul edip etmeme biçiminde ele alınamayacağından; proletarya diktatörlüğünün günümüzde aldığı biçim, proletarya diktatörlüğüne ulaşmak için takip edilmesi gereken yöntem, proletarya diktatörlüğü altında bir ülkede sosyalizmin inşası, proletarya diktatörlüğünün iç ve dış ittifakları ve bu diktatörlükte partinin oynayacağı rol güncelliğini koruyan konuların başında gelmektedir. Emperyalizmle barış içinde bir arada yaşama, devrimlerde barışçıl yöntemlerin mümkün olup olmadığı, özellikle nükleer savaş tehditinin ortaya çıkmasıyla daha fazla güncellik kazanan dünya barışı sorunları ve ulusal kurtuluş mücadelelerinde proletaryanın öncülük meselesini, bu ana soruna bağlı olarak ortaya çıkan ayrıntı düzeyindeki sorunlar olarak görmek gerekiyor.

Sosyalizmin bu temel sorununa günümüzde getirilecek açıklık, her sosyalist partinin ve liderliğinin karakterini belirlemede mihenk taşı görevini görecektir. Bu, henüz devrimin gerçekleş-

mediği ülkelerdeki komünist partileri için olduğu gibi SBKP ve liderliği için de geçerlidir. Önümüzdeki dönem sağ ve sol anlayışlara düşmeden, doğru bir çizgide çözümü yakınlıştıracak teorik ve pratik uygulamaların önemi tüm yöntemleriyle bilince çıkarılırsa yapılması gereken, sosyalizmin temel sorunları konusunda yeterince aydınlığa kavuşmuş bir tutuma ulaşmayı sağlayabilmektir. Bu ise, bu sorunların sosyalizmde gelişimini görmek ve bunun ışığında günümüz koşullarında ülkelerin somutunda ulaştığı aşamanın özelliklerini gösterebilmektir. Bunlar belirlenmeden önümüzdeki dönemi kestirmek, ya kahince iddialarda bulunmak, ya da kuru iddiacılık ve inkar edici yöntemleri esas almak anlamına gelir ki, bunların da Bilimsel Sosyalizmle bağdaşır en küçük bir yönü yoktur.

Hemen belirtelim ki, bir taslak niteliğinde de olsa böyle bir değerlendirmeye girerken amacımız, geçmişte çok yıkıcı polemikler biçiminde sürdürülen tartışmaların içine girmek değildir. Ama sosyalizmin sorunlarına yaklaşımımızı ana hatlarıyla belirlemeyi de ideolojimize bağlılığın gereği olarak görüyor; eklektizme düşmemek, Marksizm-Leninizmin yaratıcı özünden taviz vermemek, dünya komünist hareketinin gereklerini en yaratıcı biçimde yerine getirmek açısından böyle bir yaklaşımı enternasyonalizm görevinin de en gerçekçi biçimde ifa edilmesi olarak anlıyoruz.

1- Sosyalizmin Sorunlarının Tarihsel Gelişimi

Marksizm, daha doğuşunda, çeşitli sosyalizm anlayışlarıyla mücadeleyi ve bu mücadelede bazı temel noktaları esas almayı içerir. Komünist Manifesto, Bilimsel Sosyalizmin hangi anlayışları esas aldığını ve sosyalizmin hangi ütöpik ve özellikle feodal, burjuva, küçük-burjuva biçimlerini sergilediğini ortaya koymaktadır. Manifesto'da ele alınan noktaların daha de derinleştirilmesi ve bu temelde bir örgütlülüğe kavuşturulması, Bilimsel Sosyalizmin kendi temelini geliştirip güçlendirirken aynı zamanda kendisiyle savaşılan anlayışları geriletmesiyle birlikte olmuştur. I. Enternasyonalin kuruluşu, bilimsel bir temele kavuşmuş olan proletarya sosyalizminin partileşmesi için artık temellerin atılması anlamına gelmektedir. I. Enternasyonal, proletarya sosyalizminin örgütlenmesini gün ışığına çıkarma özelliğine sahip-

tir. Ama o zaman henüz partileşmemiş olan hareket, birçok anlayışın hücumuyla yüz yüze kalmış ve onlarla savaşım zorunlu bir hal almıştır.

Proletaryanın büyük öğretmenleri Marks ve Engels, bu yıllarda Bilimsel Sosyalizmi ve onun partileşmesini tehdit eden anarşizm ve Bernsteinçilikle şiddetli bir mücadele içindedirler. Bakunin ve dolayısıyla anarşistler, devlet ve tabii proletarya diktatörlüğünün inkarına dayanan, her türlü kaostan egemen olabileceği bir düzenin teorisi ve pratiğiyle uğraşırken; Bernstein ve ardılları da proletarya diktatörlüğünden vazgeçerek burjuvaziye uzlaşmayı savunmaktaydılar. Ama öte yandan Paris Komünü, Bilimsel Sosyalizmin ustalarına bir gerçeği daha da açık biçimde dayattı: Diktatörlük vazgeçilmez bir araç olarak komünist evreye kadar proletaryanın mutlaka başvurusu gereken silahıdır; dolayısıyla proletarya diktatörlüğü için parti ve bu partinin doğru mücadele yöntemi ile strateji ve taktiğe sahip olması kaçınılmazdır, şiddet vazgeçilmez bir öneme sahiptir. Marks ve Engels, proletarya iktidara giderken şiddet sorununun kesinlikle gözardı edilmemesi gerektiğini söyler, Paris Komünü üzerine değerlendirmelerinde de şiddete başvurulmasını değil, daha az şiddet kullanılmasını eleştirirler. Marks ve Engels'in proletaryaya öğrettiği en temel kural, bir kez ihtilale kalkıştıktan sonra sonuna kadar gitmeyi göze alabilmektir.

Proletarya partilerinin özellikle teorik temellerinin atılmasında ve sağlanan pratik gelişmelerde rolünü oynayan I. Enternasyonal, artan zorluklar karşısında varlığını sürdüremez noktaya geldiğinde kendisini feshetmek durumunda kalır. Bunu zorunlu kılan en temel neden, kapitalizmin emperyalist aşamaya ulaşmasıyla birlikte yeni dönemin koşullarına cevap verecek bir örgütlenmenin yaratılması sorunudur. II. Enternasyonal denemesi, bu temel üzerinde ortaya çıkacaktır. I. Enternasyonal'de temelleri atılan partiler ve özellikle de Fransız Sosyalist Partisi ile Alman Sosyal Demokrat Partisi güçlü bir kitle temeline kavuşur ve parlamenter mücadele yöntemlerinden alabildiğine yararlanırlar. Ve hatta, parlamenter mücadele yöntemleriyle iktidara gelinebileceği hayaline bile kapılırlar. Proletarya partileri geniş kitle partileri haline gelmiştir, ama bu dönem emperyalizminin bir özelliği de üretim güçlerini geliştirebilme, kapitalizmi henüz dört bir tarafa yayabilme özelliğinde olabilmesi ve bunalımlarını daha kolay atlatabilmesi olduğundan, bu durum bu partilerin parlamenter mücadele yöntemlerinde daha ileri gitmelerine ve giderek bir par-

lamento kulübüne dönüşmesine yol açacaktır. İşte, proletarya diktatörlüğü teorisinin önemli aşınmaya uğradığı nokta burasıdır.

Başlangıçta kendisini tüm zorunluluğuyla dayatan bir mesele olmadığından Marksizmin genişçe ele almadığı proletarya diktatörlüğü meselesi, II. Enternasyonal döneminde neredeyse unutulmayla yüz yüze kalmış, bunun yerine giderek reformlarla barışçıl geçiş ağırlık kazanmaya başlamıştır. Bir parlamento kulübüne dönüşen II. Enternasyonal partileri tarafından proletarya partisinin ve proletaryanın en temel müttefiki olan köylülüğün devrimdeki rolü gözardı edilmiştir. Marksizm daha 1850'lerde devrimde köylülüğün oynayacağı rolü çok açık olarak koymasına rağmen, bu soruna bir daha değinilmemiştir bile. Bu dönemde ulusal sorun da henüz, Avrupa'da İrlanda ve Doğu Avrupa ezilen uluslarını ilgilendiren bir mesele olmaktan kurtulmamıştır. Kısacası II. Enternasyonal, kendi bünyesinde Bilimsel Sosyalizmden böylesine bir uzaklaşmayı somutlaştırır. Ama buna karşın, Marksizmi emperyalizm çağına yaratıcı bir biçimde uygulamak ve Rusya koşullarında devrimin teorik ve pratik hazırlıklarını geliştirmekle yükümlü Lenin önderliğindeki Bolşevikler, II. Enternasyonalin bu yönelimlerini eleştirmekten geri kalmayacaklardır. Tam tersine, II. Enternasyonalin eleştirisi Leninizmin doğuş gereğesidir.

Devrimde iktidar sorunu, devrimi mümkün kılacak partinin özellikleri, bu partinin temel müttefikleri ve özellikle köylülük ve ulusal kurtuluş sorunları Leninizmin eleştirdiği noktaların başında gelmektedir. Başlangıçta şiddetli olmayan bu mücadele, I. Emperyalist Paylaşım Savaşı arefesinde proletarya diktatörlüğü gündemleşen bir sorun haline geldiğinde tüm şiddeti ile açığa çıkar. Daha yüzyılın başında II. Enternasyonalin bünyesinde bulunan oportünizm, gittikçe olgunlaşarak tasfiyecilikten sosyalşovenizme dönüşüm biçiminde patlak verir ve savaşın sonunda Rusya'da Ekim ihtilaliyle proletarya diktatörlüğü gerçekleşince tüm gücüyle (ve Kautsky'nin şahsında) bu diktatörlüğe saldırarak özünü ele verir. Asıl meselenin proletarya diktatörlüğü olduğu, Lenin'in, II. Enternasyonal partilerinin devrimci olma özelliklerini çoktandır kaybederek burjuvazinin proletarya saflarındaki ajanları olduklarını sergilediği; **"Proletarya Diktatörlüğü ve Dönek Kautsky"** adlı evrensel yapıtında da açıkça görülmektedir. Leninizm, teoride olduğu gibi pratikte de en önemli sorunun proletarya diktatörlüğü olduğunu sadece II. Enternasyonal lideri

Kautsky'nin eleştirisi biçiminde değil, bunu daha da geliştirerek **“Devlet ve Devrim”**’de netçe ortaya koymaktadır. Leninizm, proletarya diktatörlüğünün Rusya’daki uygulamalarını gözönüne getirerek proletarya diktatörlüğüyle parti önderliği, ulusal kurtuluş mücadeleleri ve köylülük arasındaki ilişkiyi tüm açıklığıyla ortaya çıkarır ve o zaman Ekim Devriminin Avrupa’daki devrimlerle tamamlanmaması hususu ortaya çıkınca sosyalist inşanın tek bir ülkede gerçekleşip gerçekleşemeyeceği ve dolayısıyla Rusya’da proletarya diktatörlüğünün yaşayıp yaşayamayacağı meselesi gündeme gelir. Komünist Partisi saflarındaki bilinen büyük tartışma, bu temel üzerinde ortaya çıkmıştır. Tek bir ülkedeki proletarya diktatörlüğü altında sosyalist inşanın uzun ömürlü olmayacağı ve mutlaka Avrupa’daki devrimlerle tamamlanması gerektiğini savunan Troçki, Rusya’daki devrime olan inançsızlığının bir sonucu olarak tutumunu olumsuzlaştırmış, şiddetli bir savaşımın Parti ve ülke dışına atılmış ve emperyalizmle uzlaşarak düşmanlaşmaya kadar gitmiştir. Rusya’da proletarya diktatörlüğü, bu diktatörlük altında tek bir ülkede sosyalizmin inşası ve yaşatılması, diktatörlük ve Parti arasındaki ilişki, milli mesele ve köylülük sorunu, tüm önemini bu dönemde ortaya çıkarmıştır. Stalin önderliğinde NEP Programının 1925’lerden itibaren ilanından sonra, bir yandan ezilen uluslardaki milliyetçilik anlayışı ve diğer yandan da büyük Rus şovenizmi, emperyalist kuşatmayı daha yeni atlatmış bulunan Sovyetler Birliği’nde sosyalist inşanın proletarya diktatörlüğü altında nasıl sürdürüleceği hem tartışmada ve hem de uygulamada tazeliğini korur. Bu konuda Lenin’in değerlendirmeleri ve inancı gayet açıktır. Lenin, Avrupa’da devrimin gerçekleşmemesinden ötürü Rusya’da devrimin yaşayabileceğinden umutsuzluğa kapılmayı asla doğru bulmaz ve tam tersine devrimi sürekli kılmak gerektiğini söyler. Yoksul köylülüğü kazanarak sosyalist inşaya yönelmek, içerde ezilen uluslara kaderlerini tayin hakkını tanıyarak gönüllü birliği savunmak, dışarda ise özellikle Doğuda ulusal kurtuluş hareketleriyle vazgeçilmez önemi olan ittifaka yönelmek, Rusya’da proletarya diktatörlüğünü ve bu diktatörlük altında sosyalist inşayı mümkün kılacaktır, der.

Bunu esas alan Stalin, yoksul köylülükle birlikte içerde kulakların üzerine yürüyerek ve ezen ulus şovenizmini kırarak SSCB’nin gönüllü birliğini gerçekleştirirken, kulakların tasfiyesiyle kırsal alanda kapitalizmin tasfiyesini de önemli oranda sağlar. Kapitalizmin üst yapıdaki birçok belirtisine karşı sert tavır alır ve tüm

bunların parti içindeki yansımaları olan karşı blokları bazan iddia edildiği gibi gerektiğinde aşırılığa varan şiddet yöntemiyle etkisizleştirir. 1930'lara gelindiğinde birinci beş yıllık planın uygulamasına geçilir ve bu beş yılı kapsayan plan, 4 yıl gibi bir sürede tamamlanarak, sosyalist emek kahramanlığının dünya çapındaki eşsiz örnekleri yaratılır.

Bu yıllar aynı zamanda, emperyalizmin, Sovyetler Birliği başta olmak üzere sosyalizmi boğmak için Hitler şahsında faşist barbarlığı dizginsiz bir şiddet gösterisiyle sahneye sürdüğü dönemdir de. Yine bu dönemde SBKP önderliğinde bir III. Enternasyonalin kuruluşu vardır.

Dünya kapitalizminin birleşik güçlerine karşı, III. Enternasyonal biçiminde sosyalizmin birleşik güçlerinin yaratılmasının tarihi nedenleri ve sonuçları vardır. III. Enternasyonalin kurulmasının en temel nedeni, devrimi özellikle Avrupa ve Doğudaki sömürge halklara taşıyarak bir dünya devrimine önayak olmak, II. Enternasyonalin çöküşü ardından daha da yıkıcı hale gelen komünist partilerinin kuruluşunu dünyanın dört bir tarafında gerçekleştirmektir. III. Enternasyonal bu rolünü tam olmasa da önemli oranda oynamıştır.

SBKP önderliğinde Sovyetler Birliği'nde sosyalist inşa sürdürülürken, III. Enternasyonalin aktif desteği ile başta Vietnam ve Çin olmak üzere Doğuda ulusal kurtuluş hareketleri önemli gelişmeler kaydetmişlerdir. Doğunun birçok ülkesinde komünist partilerinin temelleri bu yıllarda atılmış, Avrupa'yı devrime çekmek için muazzam çabalar harcanmış, ama sapmalar bu yıllarda da ortaya çıkmıştır. Sovyetler Birliği'nde Troçki, Zinovyyev ve Kamenev önderliğindeki sağ blokun tehlikeli bir hal almaya başlaması da bu yıllara tekabül etmektedir. Yine, II. Enternasyonalin sosyal-demokrat partilerinin başta Almanya olmak üzere burjuvaziyle koalisyonlara girerek devrimi tepelemeleri sonucu Avrupa, devrimden hayli uzaklaşmış, kısaca burada da çocukluk hastalığıyla sağcılığın elele vermesi Avrupa'da devrimlerin yenilgisine yol açmıştır.

Tüm bunlara rağmen, III. Enternasyonal, Doğuda ulusal kurtuluş hareketlerinin oluşumunda vazgeçilmez bir rol oynamıştır. Faşizmin, sosyalist devrimin dünya çapında yaygınlaşmasına bir tepki olarak doğduğu ve emperyalist burjuvazinin kendi demokrasilerine de ihanet ederek, faşizmi başta Sovyetler Birliği olmak üzere dünya halklarının üzerine saldırttığı bilinmektedir. İşte, 1930-40 yıllarında faşizm canavarının bu artan dış tehditi karşı-

sında sosyalizmin yeniden korunması meselesi ortaya çıkar.

Sosyalist inşada dönülmez bir noktaya gelmeden Stalin önderliğinde harcanan büyük çabalar tarihidir. Tüm kapitalist-emperyalist ülkelerin, Sovyetler'i boğmak amacıyla Hitler'i saldırtıkları bu dönemde, Sovyetler'i korumak dünya devriminin en başta gelen sorunu haline gelmiştir. 1940'lara doğru Sovyetler Birliği'ni savunma görevinin tüm dünya komünist hareketinin ve dolayısıyla müttefiklerinin baş meselesi olarak gündemde olması anlaşılır bir husustur. Emperyalist-kapitalist mihrakların faşizmi direkt ve dolaylı yöntemlerle destekleyerek Sovyetler Birliği üzerine saldırtıkları bu dönemde, açık ki Sovyetler'in yıkılışı dünya sosyalist hareketinde muazzam bir gerilemeyi ifade edecekti. O halde, III. Enternasyonalin çabalarının merkezine Sovyetler Birliği'ndeki sosyalizmi koruma görevini koyması, ulusal kurtuluş ve anti-faşist direniş hareketlerinin geliştirilmesi ve bu arada özellikle III. Enternasyonalin 1935'lerdeki 7. Kongresinde Dimitrov tarafından formüle edilen faşizm tanımı ve faşizme karşı mücadele, bu mücadelelerde anti-faşist cephelerin kurulması doğrudur. Doğu'da ulusal kurtuluş hareketlerinin. Çin'de, Vietnam'da milli kurtuluş cepheleri biçiminde gelişmesi, Sovyetler Birliği'nde gerek sosyalist insanın ilerletilmesi ve gerekse Sovyet devletini güçlendirerek savunma, bu konuda dolaylı ve direkt Parti içinde Sovyetler Birliği'nin zayıflamasına ve emperyalizmin işlenmesine yol açan sağ blokun tasfiyesi, iddialara göre bazılarının hakları yenilse de, doğru olan gelişmelerdir.

II. Emperyalist Paylaşım Savaşı, özünde, Sovyetler Birliği'ni tasfiye etme ve özellikle Almanya-Japonya bloku lehine dünyanın yeniden paylaşımını gerçekleştirme amacına yöneliktir. Emperyalizmin burjuva demokrasisine bağlı kaldığını iddia eden Fransa, İngiltere ve Amerika bloku, faşizmin Sovyetler Birliği'ne yönelik yönlerini destekler ve kışkırtırken, kendilerine yönelmeyeceği hesabı içindedirler. Ancak yeniden paylaşımın kanununa bağlı olarak faşizmin kendilerine de yöneldiğini görünce, Sovyetler Birliği ile ittifaka girmek durumunda kalırlar ve Sovyetler Birliği ile burjuva demokrasisinin ittifakı temelinde faşist blok parçalanır. III. Enternasyonalin tasfiye durumu da, her ülkede çok karmaşık bir hal alan direnme ve devrim sorunlarına çözüm getirmek için bu dönemde zorunlu bir hal alır. Esas neden, her ülkenin somut koşullarına bağlı olarak devrimci anlayış ve uygulamalarına olanak tanımak olmak üzere, faşist propagandayı boşa çıkarmak ve burjuva demokrasilerinin iddialarını etkisiz kıl-

mak amacı da bunda rol oynar. Ama, III. Enternasyonalin dağıtılmasının en önemli bir nedeni de, III. Enternasyonalin artık dünyanın birçok yöresinde sosyalist ve komünist partilerinin kuruluşuyla sonuçlanmasıdır. Bu partiler, artık kendi ayakları üzerinde yürüyebilecek, ülkelerinin somut koşullarına uygun olarak devrim ve mücadele anlayışlarını geliştirebilecek durumdadırlar. Kısacası böyle bir uygulamayı, her ülkenin kendi iç koşullarında ve dünya çapında meydana gelen gelişmeler ortaya çıkarmıştır. Bir dönem böyle kapatılırken, sosyalizmin inşasında proletarya diktatörlüğünün zorunluluğu, bu diktatörlük altında tek bir ülkede sosyalizmin inşasının mümkün olduğu, bu süreçte proletaryanın yoksul köylülük ve milli kurtuluş hareketleriyle ittifakının zorunluluğu, bunlar olmadan ilerlemenin olamayacağı, partinin devrimci bir parti olarak temel öncü rolünün önemi ve emperyalist gerici şiddete karşı devrimci şiddetin vazgeçilmezliği bir kez daha kanıtlanmıştır.

II. Dünya Savaşından günümüze doğru gelindiğinde gelişmeler artık sosyalizmin lehinedir. Bu dönemde sosyalizmin yalnızca Sovyetler Birliği'ndeki inşasıyla yetinilmeyerek, Doğu Avrupa ülkeleri ve Çin'deki gelişmelerle birlikte sosyalist sistemin doğuşuna tanıklık edilmektedir. Sovyetler Birliği'nin desteklenmesinde işçi sınıfı hareketinin küçümsenmeyecek bir rol oynadığı ortaya çıkmış ve tüm bu gelişmeler artık kuşatma altında olan bir Sovyetler Birliği ve sosyalizm değil, giderek dengeye kavuşan bir sosyalist sistemin oluşabileceğini ortaya koymuştur. 1950'ler ve 60'lar arası dönem, emperyalist sistemle sosyalist sistemin artık dengeye doğru yüz tuttuğu bir aşamayı ifade etmektedir.

Ama yediği ağır darbelerle sendelemesine rağmen emperyalizmin, bu dönemde, Marshall Planı ve diğerleriyle Batı Avrupa'da kapitalizmi restore etmesi, ABD'nin güçlü bir müttefiki olarak NATO ve AET'nin oluşturulması, tasfiye olan klasik-sömürgecilik yerine yeni-sömürgecilik yöntemlerinin denenenek, Asya, Afrika ve Latin Amerika'da geliştirilmesi dengenin daha da aleyhte bozulmasını engellediği gibi, emperyalizmin kendisini toparlamasına ve sosyalizme karşı kaybettiği mevzileri yeniden kazanma hayaline kapılarak bu doğrultudaki uygulamalarına hız vermesine yol açtı. Küba bunalımı sırasında açıkça ortaya çıktığı gibi emperyalizm başta SSCB olmak üzere tüm sosyalist sisteme karşı nükleer savaş tehditini bir koz olarak gündemine koydu. Çok sert bir gerginliğe yol açan nükleer savaş tehditine karşı mücadele ise, SSCB'de gittikçe artan bir önem kazandı.

1950-60 arası SSCB'de önemli bir sağ sapmanın da ortaya çıktığı dönemdir. Stalin'in ölümünden sonra, 1956'larda kişinin putlaştırılmasına karşı mücadele adı altında Stalin mahkum edilmeye çalışılmış ve bu 20. Kongre'de en açık biçimiyle görülmüştür. Çin ve Sovyetler Birliği arasındaki ideolojik çatışma da bu yıllarda başlamış ve 1960'lara doğru daha da fırtınalı bir hal almıştır. Emperyalizmin, bu çatışmalardan önemli oranda yararlandığını hemen belirtmek gerekir.

Bu dönemde Çin'in, SSCB'ye yönelik eleştirilerinde yanlışlıklar olmakla birlikte haklılık payının da olduğu teslim edilmelidir. Özellikle 60'larda Çin Komünist Partisi'nin nükleer savaş tehditi, barış içinde bir arada yaşama ve barışçıl geçiş konuları başta olmak üzere birçok hususta getirdiği eleştiriler gerçekçidir. Yine, proletarya diktatörlüğünün ne anlama geldiği, sınıf mücadelesinin durumu ve ulusal kurtuluş hareketlerinin rolü konusunda geliştirdiği eleştiriler de birçok gerçeği açığa çıkarır niteliktedir.

Öyle anlaşılmaktadır ki, bu dönemde SSCB'deki önderlik, halen etkisini sürdüren görüşme yöntemlerine ağırlık vererek, nükleer savaş tehditini ortadan kaldırabilme politikasını ve nükleer savaş tehditinin hakim olduğu bir dünyada durumun kökten değiştiği iddiasıyla emperyalizmle barış içinde bir arada yaşamının zorunluluğunu, geçici taktik bir evre olarak da değil, sürekli stratejik bir evre olarak düşünmeye yönelmektedir. Bu dönemden itibaren barış ögesi dış politikanın da ana yönü haline getirilmiştir. Burjuvaziyle geniş ittifak yapılabileceği ve iktidara barışçıl yöntemlerle kerte kerte yönelinebileceği tezinin doğal bir sonucu olarak, Batı Avrupa Komünist Partilerinde de, İtalyan Komünist Partisi'nde en açık biçimiyle görüldüğü gibi, proletarya diktatörlüğünün reddine kadar varan anlayışlar egemen hale gelmiştir. Bu anlayışlar Avrupa Komünist Partilerine mal olduğu oranda, bunların da tıpkı II. Enternasyonal partileri gibi sosyal-demokrat partilere dönüştükleri görülmektedir.

Bu gelişmelerde, Sovyetler Birliği'ndeki barış politikasının önemli bir etkisi vardır. Nükleer savaş tehditi altında şiddetin tehlikeli olabileceği ve dolayısıyla başta sosyalist uygarlık olmak üzere, insanlık uygarlığının yok olabileceği görüşünden hareketle, kapitalizmin fazla gelişmediği emperyalizme bağımlı ülkelerde kapitalist olmayan yol teziyle, proletarya diktatörlüğüne başvurmadan burjuvaziyle geniş ittifaklar altında iktidar olunabileceği tezi, bu ülkelerdeki komünist partilerinin devrimden vaz-

geçerek, daha çok parlamentoya girmek amacına ve hükümetlerde bir iki bakanlık koparmaya doğru rollerini sınırlamalarına ve her türlü şiddetten de önemli oranda vazgeçen uysal küçük-burjuva partilerine dönüşmelerine yol açmıştır. 1960'lardan günümüze kadar yaşanan yoğun bir gelişme de budur.

Tüm işçi ve komünist partilerinin 1960'larda Moskova'da yaptığı toplantılarda birçok doğru olan ortak görüşe varılmakla birlikte, dünya komünist hareketinde böylesine köklü sağ sapmaların oluşageldiği de belirtilmelidir. Bu gelişmelerin yalnızca metropol ve bağımlı ülkelerde değil, bizzat sosyalist ülkelerde de tehlikeli noktalara vardığı görülmektedir. Özellikle son 20-30 yıldır daha da belirgin bir hal alan sağ sapmanın temelleri, kökeni sosyalizmin inşa yıllarına kadar uzanan, tek ülkede devrimin zaferine duyulan inançsızlığa kadar dayandırılabilir. Tek ülkede devrimin zaferine olan inançsızlıkla, sosyalist inşa döneminde işi özellikle kırsal alanda toprak burjuvazisinin sözcülüğüne kadar varıran, sosyalist insanın gerçekleşmesiyle birlikte ise, bunu sosyalizme düşmanlığa dönüştüren, önemli bölümü parti içinde ezilmesine rağmen, yine de bir bölümü kendisini gizlemeyi başararak, bu yıllarda verilen mücadelenin yanılsız ve özellikle aşırılıklarından da yararlanıp, Kruşçev ve Brejnev dönemlerinde parti içinde etkinliğini yeniden artıran sağ sapma, 50'lerin ortalarından itibaren yeni koşullara kendini uyarlayarak özellikle devrim ve proletarya diktatörlüğü meselesinde önemli tahribatlara yol açmıştır. İster Batılı, ister bağımlı ve isterse sosyalist ülkelerde olsun tüm komünist partilerinde sağ sapma bu yıllardan itibaren gelişmeye başlamıştır. Ama burada hemen şunu da belirtmek gerekir ki, özellikle Küba ve Vietnam başta olmak üzere birçok komünist partisinde sağ sapmaya karşı tutarlı bir mücadele verilmiştir. Ve bu, halen de devam etmektedir. Fakat öte yandan, Çin, Arnavutluk ve hatta Kore gibi ülkelerde de buna tepki biçiminde sol anlayışların geliştiği görülmüştür.

Bu yıllardaki sağ sapmanın özü, emperyalizmle varılan denge ortamında barışın sürekli olabileceği ve buna dayanılarak sosyalist ülkelerde sınıf mücadelesi yoğunlaştırılmadan da sosyalizmin bir üst evresi olan komünizme ulaşabileceği anlayışına dayanmaktadır. Dolayısıyla sosyalist ülkelerde parti içinde sağ özün kendini daha iyi beslemesine en uygun ortam böylece doğmuş ve içte sınıf mücadelesi gözardı edilerek kapitalizmin kalıntılarıyla uzlaşma, dışta ise emperyalizmle denge ortamında, aşılmasına olanak tanınmazsa barışın sürekli olacağı düşüncesi

resmi bir politika olarak kabul görmüştür. Günümüzde sorunların görüşme yöntemleriyle çözümlenmesine bel bağlanması-
nın temelinde de işte bu anlayış yatmaktadır. Bu anlayışın sonucu olarak başlangıçta Macaristan, Çekoslovakya ve en son olarak da Polonya'da ülkeyi sosyalist doğrultudan çıkaracak kadar tehlikeli bir aşamaya gelinmiştir. İktidarın el değiştirmesine kadar yol açabilecek Marksizmden uzaklaşma, bugün bizzat iktidardakilerin ifade ettiği bir gelişmedir. Bu düzeyde olmamakla birlikte, Sovyetler Birliği'nde de Andropov'un kısa süreli başkanlık döneminde İçişleri Bakanı'nın görevden uzaklaştırılmasına, yolsuzluk iddialarıyla birçok görevlinin uzaklaştırılması ve hatta idam edilmesine kadar varan temizlik hareketi bu dönemde bir sağ sapmanın geliştiğini olgulara dayanarak ortaya koymaktadır.

Açık ki burada sorumlu tutulması gereken, sağ liberal unsurlar değil, en az onlar kadar partinin marksist-leninist hattından vazgeçen partiye hakim oportünist kliktir. Örneğin bir Polonya'da, sağcılık, partiye hakim bu kliğin şemsiyesi altında boy atarak, ülkeyi bir iç ayaklanmanın eşiğine kadar getirebilmiştir. 40 yıllık bir aradan sonra eğer böylesi bir tehlike doğabiliyorsa, bunun üzerinde çok ciddi durmak gerektiği kendiliğinden anlaşılacaktır. Sağ sapmanın dünya çapında etkileri gerçekten de oldukça tahripkar olmuştur. Batılı kapitalist ülkelerdeki komünist partileri, kapitalizmin bu alanda egemen olması nedeniyle de daha erkenden reformist burjuva partilerine dönüşme sürecine girerken, ulusal kurtuluş sürecinde olan ülkelerde ise, Mısır ve günümüzde de Afganistan'da görüldüğü gibi, kapitalist olmayan yoldan tepeden inmeceli yöntemlerle sosyalizme gidilebileceği teziyle komünist partileri kendilerini açıkça tasfiye etmişlerdir. Tasfiyeciliğin ilk örneğini veren TKP'nin 1920'lerde sergilediği de bundan başka bir şey değildir. Diğer birçok ulusal kurtuluş hareketi içinde marksist-leninist hareketler de sağa sapıp, işleri burjuvazi ile uzlaşmaya ve burjuva milliyetçiliğinin kuyrukçuluğuna kadar vardırıarak etkinliklerini yitirdiler. Hatta bazı komünist partileri, son örneği El Salvador'da görüldüğü gibi, silahlı mücadeleye uzun süre karşı koyma tavrını bile gösterebildiler. Sıcak mücadelenin dünya barışı için tehlikeli olabileceği varsayılarak emperyalizmle bozuşmamak için dünyanın bazı bölgelerinde sıcak mücadeleyi yumuşatarak, Filistin ve El Salvador'da görüldüğü gibi politik görüşmelerle sonuç alınmaya çalışılmış, küçük-burjuva anarşizminin sunduğu malzemelerden de yararlanılarak,

devrimci savaşım gereksiz ve hatta fukoculuk, goşizm, anarşizm vb. olarak değerlendirilmiştir. Sözümona emperyalistler arası çelişkiden yararlanarak barışın sürekliliğinin sağlanması anlayışından hareketle, devrimci mücadele yerine pasifist barış dernekleri ve gösterileri geçirilmiştir. Dolayısıyla, devrimci savaşıma inançsızlığın ürünü olan bu anlayış, proletarya diktatörlüğü yumuşatılarak, tüm halkın devleti gibi muğlak bir tezin geliştirilmesine ve içteki sınıf savaşımının zayıflatılmasına kadar götürmüştür.

Bu durumu çok iyi kavrayan başta ABD olmak üzere emperyalist güçler, 1970'lerden itibaren bu barış anlayışını sosyalist ülkelere pahaliya ödetmenin hazırlıkları içine girmişlerdir. Bugünkü Reagan yönetiminin ön hazırlıkları da bu dönemde geliştirilerek, şahinler kanadı adı altında emperyalist-kapitalist ülkelerden en gerici ve azgın kesimler iktidara getirilirken, bağımlı ülkelerde de işbirlikçi-faşist askeri yönetimlerin geliştirilmesi planlarına sürekli güç kazandırılmıştır. Kısaca, emperyalist güçler, böylesi bir barış politikasından yararlanarak emperyalizmi güçlendirme yoluna yönelmişlerdir. Sağ anlayışların gelişmesi, son tahlilde emperyalizm tarafından devrimci mücadelelere ve sosyalist sisteme pahaliya ödettirilmiştir. Sovyet-Çin ilişkisi, emperyalizmin yararlandığı en sivri örneklerden birisidir. Bu noktaya kısaca da olsa özellikle değinmek gerekmektedir. Çin'in başta haklı ve doğru olan eleştirileri, özellikle Mao'nun çizgisinin sapmaya uğratıldığı ve O'nun da bunu artık engelleyemez bir duruma düşmekten kurtulamadığı 1970'lerin ortalarından itibaren karşılıklı düşmanlığa varan bir noktaya kadar gidebilmiştir. Bu gelişmeler Mao'nun ölümünden sonra olumsuz yönde daha derinleşerek, küçük-burjuva solculuğu, 4'lü grubun ezilmesiyle birlikte tam bir sağ sapmaya dönüşmüş ve yönetime hakim olan bu klik, emperyalizmle ilişkileri güçlendirirken, özellikle tarımda özel yatırımcılığın geliştirilmesine yönelmiştir. Deng Siao Ping yönetimi, dışta emperyalizmle uzlaşma, içte ise kapitalizmi canlandırma girişimlerinin liderliğidir. Görüleceği üzere, Sovyetler Birliği'ni eleştirmekle yetinmeyerek bunu düşmanlığa kadar vardırması ve hatta emperyalizmle ortak bir çabaya kadar gidebilmesi, Çin'i de olumsuz gelişmelerin bir kutbu haline getirme tehlikesini ortaya çıkarmıştır.

Emperyalizmin, komünist hareketin içinde bulunduğu bu durumdan özellikle yararlandığını; Carter ve Reagan yönetimlerinin bir anlamda bu olumsuz gelişmelerin değerlendirilmesiyle bağlantı içinde ortaya çıktığını söylemek gerekiyor. Devrevi aralık-

larla mümkün olabilecek olan kapitalist ülkelerle barış içinde bir arada yaşamının esas alınarak, sosyalizm aşamasında kalındıkça ve özellikle de emperyalist kuşatma tehlikesi varlığını sürdürdükçe, sınıf mücadelesinden, ister içte isterse dışta olsun, kaçınılamayacağının gözardı edilmesi ve bu politikadan uzaklaşılması emperyalizme yeni umutlar vermiş ve bilindiği gibi bu umutlar Reagan yönetimi biçiminde şekillenmiştir.

Reagan yönetiminin sıradan bir yönetim olmadığını hemen belirtmek gerekiyor. Emperyalizmin 1970'lerde yaşadığı derin bunalımdan çıkarılan derslerle pasif savunma konumundan aktif saldırı konumuna geçiş olan bu yönetim, sosyalist ülkeler ve kommünist hareketlerin en uç örneklerini Polonya'da veren ve Afganistan'da kendisini giderek daha fazla duyuran bu hatalı yaklaşımlarından itibaren sosyalist sisteme büyük bir darbe vurmak ve kuşatmayı genişletmek, sosyalizmin iç işlerine müdahaleyi yoğunlaştırarak her hatalı adımı sosyalist ülkelere ve partilere paha-lyaya ödettirmek, Çin'i bazı tavizlerle yanına çekerek, Sovyetler Birliği'nden yalıtılmakla yetinmeyip ona düşman kılmak, Filistin, Afganistan, Nikaragua ve El Salvador'da örnekleri görüldüğü gibi ulusal kurtuluş hareketlerine yönelik yetersiz yaklaşımlardan yararlanarak, buraları sosyalizme karşı bir savaş alanına dönüştürmek gibi uygulama ve çabaları baş politika haline getirmiştir. Başta NATO olmak üzere tüm müttefiklerini bu politika etrafında birleştirmeyi amaçlayan ABD yönetimi, her türlü taviz ve ittifak politikasını da tam bir ortak saldırı ruhuyla bu politika üzerinden ayarlamaktadır. Yine bu politikanın ruhuna uygun biçimde sosyalist ülkeleri nükleer savaş tehditi altında barış görüşmelerine zorlayarak, Latin Amerika'da ve Ortadoğu'da örnekleri güncel olarak da görüldüğü gibi ulusal kurtuluş hareketlerinin, Hindi Çini ve Hindistan'daki ilerici yöndeki gelişmelerin desteklenmesinden vazgeçirmeye, bir koz olarak kullandığı nükleer savaş tehditine bir de yıldız savaşlarını ekleyerek sosyalizmi köşeye sıkıştırıp devrimci kazanımları geriletmeye ve böylelikle emperyalizmi eski hükümrانlık günlerine yeniden dönüştürmeye çalışmaktadır.

Açıkça görüldüğü gibi, günümüzde sosyalizmin sorunlarında eksilme değil, tam tersine bir yoğunlaşma söz konusudur. Kapitalist-emperyalist kampın bu saldırılarına, sosyalizmin sorunlarının gündemleştirilmesi ve yaratıcı Marksizm-Leninizmle çözümlenmesiyle cevap verilebileceği bugün her zamankinden daha fazla ve açıkça ortaya çıkmıştır. Başta ABD olmak üzere emper-

yalizmle görüşmeler yöntemiyle sorunların çözümlenebileceğine artık kimse inanmamaktadır. Yine, saman alevi gibi sönen barış yürüyüşleri ile emperyalizmin korkutulamayacağı ve emperyalizmin çelişkilerine bel bağlanarak barış için umutlu olunamayacağı ortaya çıkmış bulunmaktadır. Kısaca, dünya komünist hareketi ve sosyalist ülkelerdeki olumsuzlukların bir sonucu olan iç ve dış politikalara dayanılarak ne sosyalist sistemin savunması, ne dünya komünist hareketinin birliği ve ne de sosyalist dünya devriminin ilerletilmesi mümkündür. Çözüm, ancak günümüz sorunlarının en somut biçimde ortaya konulması ve başta sosyalist ülkeler olmak üzere tüm sosyalist hareket içinde yaratıcı Marksizm-Leninizme sarılmakla mümkündür. Ama bunun için de başta Sovyetler Birliği olmak üzere, tüm sosyalist ülkelerin içinde bulunduğu durumu doğru bir biçimde kavramak gerekmektedir.

2- Sosyalizm İçin Mücadele ve SSCB'nin Konumu

Eğer bir ideoloji siyasal güce kavuşmazsa, çoğunlukla o siyasal güçle ideoloji eş tutulur. İşte bir yanılgı da denilebilecek olan bu hususun bugün sosyalizm ve Sovyetler Birliği'nin de başına gelme tehlikesi söz konusudur. Veya daha açıkça belirtilirse, sosyalizm ve Sovyetler Birliği bir dogma biçiminde ele alınmak tehlikesiyle yüz yüzedir.

Bazıları sosyalizmi Moskova, Pekin, Tiran gibi merkezlerle sınırlayarak, bir merkezde çakılıp kalmak ve sosyalizmin bir devlet gücü haline gelmesiyle birlikte gelişmelerin tamamlandığını düşünmek gibi bir yanılgı içerisindeyler. Nasıl ki hristiyanlık ve müslümanlık bir devlet sistemine dönüştüğünde, bu dinler en son ilerleme ve en son hakikat dinleri olarak değerlendirilmişse, bugün mevcut sosyalist devletlerde gerçekleşen sosyalizm de bu biçimde değerlendirilerek, bunlardan bir kutba bağlılık esas alınabilmektedir. Cisimleşen sosyalizmde sorun ve hele eleştiri hiç olmaz biçiminde, sosyalizmin günümüzde somutlaşan biçimleri karşısında tapıncı anlayışlar, Bilimsel Sosyalizm ve yaratıcı Marksizm-Leninizmle en ufak bir biçimde de olsa bağdaşamaz. Sosyalizmin gücü, şu veya bu parti ile çeşitli merkezler değil, kendi yaratıcılığındadır. Sosyalizm sadece bugün gerçekleşen sosyalizmden ibaret değildir. Şüphesiz ki, sosyalizm bugün

başta SSCB olmak üzere birçok ülkede şu veya bu oranda uygulanmakta, olumlu yanlarıyla birlikte bazı olumsuz yanları da içerse bu uygulamalarda gelişme yaşanmaktadır. Bazen gerileme ile ilerleme iç içedir, ki bu da sosyalizmin öngördüğü doğal bir gelişmedir. Gelişmenin böyle zikzak özellikler göstermesi doğaldır.

Marksizm, başlangıçta bir ideolojik hareket olarak doğdu ve kendisini ideolojik eleştiri silahı temelinde derinleştirdi. I. Enternasyonalde dernekleşerek, II. Enternasyonalde kitle partileri haline dönüştü. Paris Komünü'nde devlete yaklaştı, ama sürekli bir devlet haline gelemeyi. Fakat sosyalizm ne I. ve ne de II. Enternasyonalde, sadece gelişmesinin belli aşamalarını yaşıyordu. Daha sonra Leninizmle proletarya devrimleri dönemini başlattı. Ekim Devrimiyle birlikte devletin gücüne ulaşarak sosyalist ekonominin inşasını gerçekleştirdi. Ve artık, geriye dönüşün de zorlaştığı, sosyalist insanın sürekli geliştiği sosyalist sisteme doğru geçildi ve Sovyetler Birliği bu konuda öncülüğünü sürdürdü. III. Enternasyonalin önderliğinde sosyalizmin Sovyetler Birliği'nde sürekli güçlenen bir cisimleşmesine tanık olunurken, ezilen sömürge halklarda ise muazzam ulusal kurtuluş hareketi biçiminde somutlaştı. Gerek 1920'lerde ve gerekse 1940'lardaki II. Emperyalist kuşatmayı parçalayarak, 50'ler sonrasında dengeye ulaştı, ama bununla da kalmayarak giderek, bunları aşan bir özelliğe kavuştu. Tüm bu gelişmelerde Sovyetler Birliği'nin yeri esastır. Ancak sosyalizmin etkinliği salt SSCB ile sınırlı değildir. Merkezinde SSCB yer alsa da komünist hareket, devlet ve ulusal kurtuluş hareketleri düzeyinden demokratik kurumlar düzeyine kadar son derece zengin bir muhteva altında varlığını sürdürmektedir. Sosyalizm teori ve pratikte son derece zenginleşmiştir. Çok güçlü bir muhteva ve biçime kavuşan sosyalizm artık tek merkezden yönetilemeyecek kadar karmaşık sorunlarla karşı karşıya kaldığı içindir ki, III. Enternasyonal kendisini lağvetmiştir. Çünkü, her ülkenin somut koşullarına dayalı devrim anlayışı ve yönelimleri son derece çeşitlidir.

Sovyetler Birliği'ndeki uygulama sorunlarını kavramanın son derece önemli olduğunu burada hemen belirtmek gerekiyor. Açık ki buradaki sorunlar, bir El Salvador, Nikaragua, bir Vietnam, bir Çin ya da Afrika'daki herhangi bir ülkedeki sorunlardan çok farklıdır. Ama burada da hemen dikkat çekilmesi gereken bir kaç önemli nokta var.

Tüm dünya proletaryası ve ezilen halkları için sağlam bir mücadele kalesi olarak Ekim Devrimi ve onun sonucu olan Sovyetler

Birliği'ni savunmak, 1920'lerde dünya işçi sınıfı hareketinin doğal olarak birinci meselesiydi. Onu savunmak ve güçlü kılmak, sosyalizm mücadelesinin vazgeçilmez bir koşuluydu. Çünkü emperyalist kuşatma altındaki Sovyetler Birliği'nin, yani dünya proletaryasının bu büyük kazanımının kaybedilmesi dünya işçi sınıfı hareketinin telafi edilmesi en zor ve en büyük kaybı olacaktı. Büyük emperyalist devletlerle savaşılan Sovyetler Birliği'ni savunmak, kendi ordularına karşı durarak askere gitmemek, sabotajlar düzenlemek, İngiliz, Fransız ve Alman işçi sınıfı başta olmak üzere savaşılan ülkeler proletaryasının mutlaka yerine getirilmesi gereken görevleriydi. Yalnızca Sovyetler Birliği dahilindeki uluslar için değil, tüm dünya halkları için vazgeçilmez bir kale rolü oynayan SSCB'ni savunmak, onun bu rolünden ötürü esastır. Bu nedenle de tüm işçi sınıfı partileri, görevlerinin en başına Sovyetler'le dayanışma ve desteği almışlardır. Aynı tehlike II. Dünya Savaşı yıllarında faşizmin saldırıları karşısında da söz konusudur. Bu dönemde de temel görev, faşizmin baş hedefi olan ve imha edilmesi durumunda sadece işçi sınıfı ve ezilen halkların mücadele umutlarının değil, insanlığın da sonunu getirebilecek faşizme karşı, Sovyetler Birliği'ni savunmaktır. III. Enternasyonalin de esas aldığı ve gerçekleştirmek durumunda olduğu görev budur.

Fakat, II. Dünya Savaşından sonra Sovyetler Birliği kuşatmadan kurtulmuş, bununla da kalmayarak çevresinde boydan boya bir sosyalist ülkeler kuşağı yaratmış, dünyanın çok geniş bölümünde ulusal kurtuluş hareketleriyle desteklenir hale gelmiştir. Latin Amerika'da bir Küba ve günümüzde Nikaragua, Çin Hindii'nde Vietnam ve Çin doğmuş, dünya çapında gelişen ulusal kurtuluş hareketleriyle birçok bağımsız ülke yaratılmıştır. SSCB'de ise sosyalist inşa emperyalizmle her alanda boy ölçüşecek duruma gelmiştir. Kısacası, olumsuz yanlar yanında birçok olumlu gelişmeyle artık ispatlanmıştır ki, Sovyetler Birliği, ne 1920'lerdeki iç savaşla birlikte emperyalist kuşatmanın büyük tehlikesini yaşamakta ve ne de II. Dünya Savaşında Hitler faşizminin kuşatması altında bulunmaktır. Bugün de başta ABD olmak üzere, saldırgan NATO ittifakı nükleer savaş tehdidine de başvurarak Sovyetler'i sinmeye ve geri adım atmaya zorlamaktadır, ancak bu sadece bir tehdittir. Propagandada, ekonomide ve siyasal alanda bir kuşatmanın varlığı inkar edilemezse de, bunlar 1920 ve 40'larda olduğu gibi bugün de tüm işçi sınıfı ve ulusal kurtuluş hareketlerinin, gündemlerindeki tek mesele

olarak onun korunmasını almalarını gerektirmemektedir. Ve hele bu, özellikle barış politikasının bir yansıması haline gelmeyi kesinlikle içermez. Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerin içinde bulunduğu konum kendilerini savunmaya, ekonomik olarak geliştirmeye ve bunu sürekli kılmaya uygundur. Sovyetler Birliği artık birçok gelişmiş kapitalist ülkeyi geride bırakacak ve yarışacak kadar ekonomik gelişmesini her düzeyde sağlamış ve kültürel gelişme açısından da ileri bir noktadadır. İster uzayda ve isterse diğer alanlarda olsun emperyalizmden geri değildir. Kısaca, bugün tehlikede olan Sovyetler Birliği'ndeki sosyalizm değil, Latin Amerika'da başta Nikaragua ve El Salvador'daki, Hindi Çini ve özellikle Ortadoğu'daki ulusal kurtuluş hareketleridir. El Salvador neredeyse Reagan'ın ağzında bir lokma durumunda, Ortadoğu'daki Filistin Devrimi yutuldu-yutulmak üzere ve Afganistan kanayan bir yara halindedir. O halde, bugünün temel meselesinin ne olduğu sorusuna doğru cevap verilmelidir.

Sovyetler Birliği'nin sosyalizmin korunması ve geliştirilmesinde oynadığı merkezi rol ve ona karşı yükümlülüklerin varlığı tartışma götürmez. Sosyalizmin buradaki güçlü atılımları her türlü olumsuzluğa rağmen sürüp gitmektedir. Burada tartışılan, ne Sovyetler Birliği'ndeki sosyalizm ve ne de ona karşı yükümlülüklerin tartışılması gerektiğidir. Ama bu böyledir diye, sosyalizmi SSCB ile eşitleştirmek de doğru bir tutum olamaz. SSCB'nin Bilimsel Sosyalizm kılavuzluğunda ileri bir merhaleyi gerçekleştirmesi karşısında saygı ve gurur duyuyoruz. Fakat, uygulama yanlışlıklarına göz yumma hatasına da hiçbir zaman düşmeyeceğiz.

Dünya halkları, özellikle III. Enternasyonalin dağılmasından sonra Sovyetler Birliği'yle gerçek dayanışma örneğini ancak kendi ülkelerindeki devrime göz dikerek gösterebilirler. Bu konudaki yanlış yaklaşımlar kesinlikle kabul edilmemelidir. II. Dünya Savaşı sonrası komünist hareketin başına gelenlerin başta Sovyetler Birliği ve Çin olmak üzere tüm sosyalist ülkelerdeki sağ sapmayla çok yakından bir ilişkisi vardır. Batılı komünist partilerin reformist partilere dönüşmeleri, ulusal kurtuluş hareketlerindeki sağ'a sapma ve komünist partilerinin çok tehlikeli olumsuzluklara varmaları, bu anlayışla yakından ilintilidir. Sosyalist ülkelerdeki devlet politikalarını enternasyonalizmle özdeş tutan, sosyalizmi yüceltmeyi, Sovyetler Birliği'ni övmek olarak anlayan anlayışları şiddetle mahkum etmek, sosyalizmin çeşitli merkezlerine her şeyiyle bağımlı olmayı yaratıcı sosyalizm olarak görme-

mek gerekiyor. Sovyet halkının da bir parçası olduğu dünya halklarının sorunları, sadece gerçekleşen sosyalizmden ibaret değıldir. Sosyalizm bunları çok aşan yaratıcı bir öze sahiptir. Sovyetler Birliğı ve diğerk sosyalist ölkelerin esas aldıkları iç ve dış politikaların sorumluluğı kendilerine aittir. Ama özellikle barış politikasında göröldüğü gibi, bu politikaların basit bir yansıması-savunucusu olmanın yaratıcı Marksizm-Leninizmle ne kadar uyduğu tartışmalıdır. Emperyalist kuşatma ve nükleer savaş tehlikesine karşı savaşım, sadece barış derneklerinin bir görevi midir; ya da barış sadece Sovyetler'in dış politikasına sonuna kadar bağımlılıkla mı savunulacak veya Çin yöneticileri gibi emperyalizmin saldırılarına evet mi denilecek ve yine bir Tiran inkarcılığı gibi sosyalizmin sorunları bir kabeye kapanılarak mı çözümlenecektir?

Günümüz sosyalizm sorunlarının tartışılmasında bu hususları yeniden gözönüne sermek ve Marksizm-Leninizmin çok zengin olan muhteva ve biçimiyle karşılıklar bulmak gerekiyor. Bizzat sosyalist ölkelerin pratiğı de göstermektedir ki, her ölkenin kendi somut koşullarına göre barış politikası ve sosyalizmi inşa sorunları vardır. Hataları ve sevaplarıyla bu, onlara ait bir husustur ve bu anlamda onların iç işlerine müdahale hakkımız yoktur. Bugün SSCB'de iç ve dış politikaların nasıl yürütüleceğı sorunu, elbetteki Komünist Patisinin önündeki bir görevdir. Fakat bizim görevimiz de, özellikle yanlışlıkları görmemek ve eleştirmemek değil, tam tersine sosyalizmin eleştirisel tavrında ısrarlı olmaktır. Sosyalizmin tavrı, asla olumsuzlukları yüceltmek ve eleştirmemek olamaz. Sosyalizmin tek geçerli silahı eleştiridir. İster Sovyetler Birliğı, ister Çin ve isterse Arnavutluk'a yaklaşımda devrimci yöntem budur. Devlet gücü haline gelmekle sosyalizmin eleştiri silahını elden bırakma gibi bir durum olamaz. Özellikle son yıllarda sosyalizmin (veya Sovyetler'in) korunması adı altında bazı çıkarcı grupların türeyip, her türlü devrimci görevlerden kendilerini dışlama pahasına kendilerini basit bir propaganda birliğine dönüştürmelerini neffetle karşılamak ve Marksizm-Leninizmle bunun bir ilişkisinin olmadığını söylemek gerekiyor. Açık ki, bu, Sovyetler Birliğı ve sosyalist ölkelerin yararına değildir.

Elbette, günümüzde Marksizm-Leninizm içindeki sapmalarla mücadele, ne Lenin ve III. Enternasyonal döneminde verilen, ne Stalin döneminde sağcılığa karşı ve 60'larda Çin'de Kültür Devrimi görünümü biçiminde verilen mücadeleyle aynı ve yine Arnavutluk'ta halen sürdüröldüğü gibi sekte biçimde olmayacaktır.

Sapmalarla mücadele adı altında, sosyalist devrimin kazanımlarına düşman bir tutuma gidilemeyeceği de açıktır. Bu tür yaklaşımlar, küçük-burjuvazinin özünde sağcılığı güçlendiren, gerici, tepkici ve keskin sloganlarla Marksizm-Leninizme saldırı hareketleridir. Bizim eleştirilerimiz özellikle, küçük-burjuvazinin "sosyal-emperyalizme karşı tavır" adı altındaki gerici tutumuna karşı tavır almayı, sosyalist sistemi savunmayı ve dünya sosyalist devriminin kazanımlarını yüceltmeyi esas alır. Yine, Euro-Komünizm ve yeni-sosyalizm adı altında Maksizmin en bayat bir biçimde revizyonundan başka bir şey olmayan görüşlere karşı da ilkesel bir tutum içinde kalmayı içerir. Kısaca, keskin solculuk adı altında ve tabii ki küçük-burjuvaziden kaynaklanan düşmanca tavırlar karşısında olduğumuz gibi, çeşitli sosyalist ülkelerin merkezlerine bağlılığı sosyalizme bağlılıkla eşit tutan ve işi onlara memuriyete kadar vardırın bürokrat sosyalist anlayışların da karşındayız. Bu memur zihniyetini sağcılığın en tehlikeli temsilciliği olarak görmekteyiz. Sosyalist ülkeler ve dünya proletaryasının sırtından karınlarını şişirmek ve boyunlarını kalınlaştırmaktan başka hiçbir şey düşünmeyen bu mirasyedi memur kesim, marksist-leninist hareketin içinden mutlaka atılmalıdır. SSCB'deki son tasfiyeler bu konuda umut vericidir.

Bugün dünya barış dernekleri barışın korunmasında ne kadar etkindirler? Emperyalizmle görüşmeler yoluyla barış ne kadar korunmaktadır? Emperyalizmin nükleer savaş tehditi ile ilerici insanlığa, onun sosyalist kazanımlarına saldırılarının ve bu saldırıların bazı sosyalist ülkelerde geriye dönüşü sağlayabilecek kadar gelişmesinin kaynağı nedir? Birçok ulusal kurtuluş hareketindeki sağ sapmanın ve tasfiyeye uğramanın altındaki ideolojik-politik etkenler ve bunun gerçekleşen sosyalizmle ilişkileri nedir? Gerçekleşen sosyalizmle, bir ideoloji olarak kendisini sürekli güçlendirme durumunda olan Marksizm-Leninizm ve bugünkü sosyalizmle, sosyalizmin daha ileri gelişmeleri arasındaki ilişki ne olacaktır sorularına, eğer sosyalizm bir dogma olarak kavranılmak ve sürekli gelişen bir öze sahip olduğu gerçeğinden uzaklaşmak istenmiyorsa, doğru cevap vermek gerekir. Kısaca, sosyalizmin ilerici insanlığın emrinde sürekli gelişen ve güçlenen bir kılavuz olma rolüne bağlı kalınmalıdır. Sosyalizmin geçmiş ve bugünkü cisimleşmiş biçiminin kazanımlarına sahip çıkmak, bu derin yaratıcı özüne bağlı kalmakla mümkündür. Emperyalizm ve onun tüm dayanaklarına karşı, barış dahil, devrimin tüm gelişimini korumanın tek yolu budur.

3- Dünya Sosyalist Devrimi ve Sorunları

Bugün hiç kimse, nükleer savaş tehdidi altında, başta ABD olmak üzere emperyalist güç ve hükümetlerle sürekli görüşme yöntemi yoluyla barış içinde birlikte yaşanacağına inanmamaktadır. Tüm dünya ilerici ve sosyalist güçlerinin sürekli miting, gösteri ve bildirilerle bu politikayı desteklemeleri de barışın korunamayacağını göstermektedir. Yine, sosyalizmin üstünlüğü propagandasıyla emperyalizme geri adım atılamayacağı da ortaya çıkmış bulunmaktadır.

Şüphesiz ki, bu faaliyetlerin küçümsenerek, Sovyetler'in yürüttüğü barış politikasının anlamsız olduğunu, emperyalizmle barış içinde yaşamın tümünden imkansız görülerek barış görüşmelerinin toptan terkedilmesi gerektiğini söylemiyoruz. Bu politikaların belli derecelerde ve belli koşullarda uygulanacağına inanıyoruz. Ama sürekli bir yöntem haline getirilemeyeceğini ve salt bu yöntemle barışın korunamayacağını da aynı kesinlikle söylüyoruz.

En son oturlan nükleer silahsızlanma görüşmelerinin daha başında, ABD'nin yeni nükleer silahlarla bu yarışa körüklemesi ne kadar güvenilmez olduğunu bir kez daha kanıtlamış ve yıldızlar savaşının tüm müttefiklerce desteklenmesi ise emperyalizmin şantaj politikasına bel bağlayarak sonuç alınamayacağını açık bir göstergesi olmuştur. O halde yapılması gereken; bir yandan görüşme yöntemlerini elden bırakmadan esas olana sarılırken, sosyalist ülkelerin bir Polonya, Çin ve diğer bazılarında görüldüğü gibi kendi iç yapılarındaki mevcut olumsuzluklar; marksist hat'a dönerek aşmaları ve bunun için sınıf savaşı silahına sarılmalarıdır.

Örneğin bugün, Sovyetler Birliği'nde yolsuzlukların epey geliştiğini bizzat Sovyet basını söylemektedir. Tarımda sosyalizmin geliştirilmesi ve halk demokrasisinin daha ileri gelişme seviyesine kavuşturulması gereğinden bahsedilmektedir. Kitlelerin demokratik faaliyete daha fazla ve coşkulu bir biçimde katılımının sağlanması, gençliğin enerjisinin tüketim toplumuna has bir biçimde çarçur edilmemesi ve dünya sorunlarına ilgilerinin canlandırılması, sosyalist ülke insanların salt kendi iç meselelerine değil, sömürge ve yeni-sömürge ülke halklarının yaşamlarına da ilgi duymalarının ve onların kurtuluşu sağlanmadıkça kendilerinin de tam kurtuluşa ulaşamayacaklarını derinliğine kavramala-

rının sağlanması gibi konular aşılması gereken önemli sorunlardır.

Dünya insanlığının sorunlarının, ABD ile Sovyetler Birliği'nin ister savaş ve isterse barış görüşmeleri ile çözümlenemeyecek sorunlar olduğu çok iyi bilinmek zorundadır. Bugün neredeyse sorunların bu iki güçte merkezileştirilmesi ve bunlar arasılığılarla çözümleneceği gibi çok yanlış bir mantık içine kilitlenilmiştir. Kapitalist emperyalizmin tüm sorunlarını ABD, sosyalist ülkeler ve ilerici insanlığın tüm sorunlarını da Sovyetler Birliği kendisinde birleştirir ve Moskova ile Washington arasındaki telefon hatları açık tutulursa, sorunlara çözüm getirilebileceğini düşünen mantık çok sık bir mantıktır. Tüm insanlığın sorunlarını en üst düzeyde bu biçimde merkezileştirmek ve çözümü burada aramak, ortaya çıktığı gibi, tepede kilitlenmeye yol açar. Bugün, sorunların iki devlet gücü tarafından çözüme götürülmesi biçiminde bir mantığa yönelinmesi, çözümü değil, çözümsüzlüğü getirmektedir. Ekonomik alandan propagandaya kadar sorunlar ne yumuşama ve ne de soğuk savaş yöntemleriyle çözümlenebilir. Tam tersine, bu yöntemlerin bir kilitlenmeye yol açtığını teslim etmek gerekiyor. Bu mantık şüphesiz ki emperyalizmin işine gelmektedir, ama sosyalizmin işine gelemeyeceği de bir o kadar kesindir. Sosyalizmin son derece zengin muhteva ve biçimlenişi ile dünya genelinde birçok direnme merkezlerinin yaratılması ve kendi içinde koordineli bir yönetim merkezini esas alması enternasyonalizmin de bir gereğidir. Sosyalist enternasyonalizmin kendine özgü biçimini bulmanın önemine ve komünist harekette merkezi bir yönetimi daha doğru bir biçimde geliştirmek gerektiğine inanıyoruz. Ama bunun, ABD ile olan görüşmelerinde tam bir merkez konumuna gelmek ve görüşmelere, arkasına böyle bir dünyayı almış olarak oturma amacıyla yapılması ve böyle düşünülmesinin sosyalizmle bağdaşmayacağını da hemen belirtiyoruz. Dünya halklarının çıkarları, sosyalist ülkelerin çıkarlarıyla bu biçimde birleştirilemez. Sovyetler Birliği de rolünü böyle bir biçim altında yaratıcı tarzda oynayamaz.

Öyle bir sosyalizm anlayışına ulaşılmıştı ki, geçmiş önderlik barış politikalarını dayatırken, dünya meselelerinin emperyalizmle tartışarak sonuca götürülebileceğine inanmaktaydı. Şimdiki yönetim için henüz bir şey söylenemese de, özellikle 1960-85'ler arası yönetim, 1976 anayasasında açıkça belirtildiği üzere emperyalizmin dünyanın büyük bir bölümünde zaman zaman dengeyi aşan bir hakimiyeti ortada iken, komünizme

ulaşılabileceğini düşünmekte ve bunun başta ABD olmak üzere, NATO müttefikleri ve diğer kapitalist ülkelerle görüşmeler yoluyla sağlanabileceğine inanmaktaydı. Yani barış politikasının maddi temelini stratejik anlamı olduğuna, sosyalizm ile kapitalizmin savaşmadan bir arada yaşayabilecekleri ve son tahlilde bir dönüşümle insanın ezeli rüyası olan barışın gerçekleştirilebileceğine inanılabilmektedir. Sosyalizm anlayışında, Sovyetler Birliği'nin barış politikasını tüm dünyaya dayatabileceği, emperyalizme bağlımlı ülke koşullarında devrim olmadan da sosyalizme ulaşılabileceği gibi bir yanılgıya düşülebilmıştır. Sağ sapmaya önemli oranda kaynaklık eden inanç da burasıdır. Son 20 yılda geliştirilen ve gerçekten ciddi olumsuzluklara yol açan bu politika, emperyalizm koşullarında bile barışçıl yöntemlerle dönüşümün olabileceği inancından kaynaklanmaktadır.

Sovyetler Birliği yönetimi, geçmişte hep bu anlayış içinde kalmış ve gerekirse bu politikaya hizmet mantığıyla sıcak devrim bölgelerinin soğutulması çabalarına dahi girdiği görülmüştür. Bunun en son örnekleri El Salvador, Nikaragua ve Filistin devrimlerinde görülmektedir. Gerekirse silahlı mücadeleden vazgeçerek uzlaşmaya gidilebileceği sonucuna kadar varan bu politikanın, içteki gerçekleşme biçimi ise sınıf mücadelesini görmezlikten gelme şeklinde ortaya çıkmaktadır. Geçmişte Çekoslovakya ve günümüzde de Polonya sorununun patlak vermesinin bu politikayla doğrudan bir bağı vardır. Bunlar ve Afganistan, birisi sosyalist ülkelerde, diğeri ulusal kurtuluş hareketlerinde iki olumsuz gelişmenin örnekleri durumundadır. Devrimi ve sınıf mücadelesini dışlayan anlayışın darbeci yöntemlerle sonuç almaya çalışması bunalımı daha da ağırlaştırmaktadır. Afganistan'da reformizmin günahı sosyalizme ağır bir külfetle ödettirirken, önceden hiçbir tedbirin alınmadığı, halkın öz gücüne değil, SSCB'nin aşırı desteğine güven temelinde tepeden inmeceli yöntemlerle çözüm arandığı Polonya'da da sağ sapma içinde bulunan yöneticilerin günahı halkın ve sosyalizmin zorlanmasına yol açmaktadır. İçte ve dışta sınıf mücadelesine yaklaşımdan kaynaklanan bu durum, bu politikalar aşılmadığı müddetçe yeni Polonya ve Afganistan'ların çıkması biçiminde derinleşecektir. O halde, Sovyetler Birliği'nin kendi rolünü daha gerçekçi bir konuma oturtmasına da ihtiyaç vardır.

Bugünkü Sovyet parti ve devlet yönetiminin, içte ve özellikle dışta barış politikasını gözden geçirerek, reformcu çabalar ve görüşme yöntemlerini ikinci plana iten ve bunları ancak devrimci

gelişmeye bağıllık temelinde ele alan, içinde propaganda araçları, ekonomik ve siyasal ilişkilerden yararlanan, emperyalizmin etkilerine karşı mücadeleyi sürdüren, yolsuzluk ve bürokratik hastalıkların üzerine kesinlike yürüyen bir konumda hareket etmesinin sadece bir beklenti olarak kalmayıp, uygulanan bir gerçek haline gelmesinin sosyalizm mücadelesi açısından taşıdığı önem gerçekten de çok büyüktür.

Bugün bizzat yöneticilerin dilinden yolsuzluklardan, alkolizm hastalığından, bürokratik hantallıktan, enerjinin yaratıcı bir biçimde sosyalizmin hizmetine sunulmamasından ve ilgisiz bir gençlikten bahsedilmesi açık ki önemsenemeyecek küçük meseleler değildir. Diğer sosyalist ülkeler açısından da tüm bu durumların ciddi tehlikeler olduğu hemen belirtilmelidir. Sosyalizmin özüne ve ruhuna yabancı olan tüm bu durumların aşılması, daha önceki iddialara rağmen sınıf mücadelesi silahının yetkince kullanılmasına bağlıdır. Sosyalist ülke halkları, dünya gelişmelerine karşı da komünist enternasyonalizmin gereklerine uygun bir ruh ve bilince ulaştırılmak zorundadırlar. Günümüzün en ciddi yetersizlik noktalarından birisi de budur.

Emperyalizmin zayıf halkalarında devrimi öne çıkarmak; El Salvador ve Nikaragua'yı devrimci doğrultuda daha da güçlendirmek; Ortadoğu'da halkların uzlaşmacı görüşmelerle uyutulmasına imkan tanımayarak, devrime kalkmaları doğrultusunda desteklemek; emperyalistlerin barış anlayışlarının geçiciliğine ve bulacakları en küçük fırsatı savaşa dönüştüreceklerine inanarak, leninist barış politikasını uygulamak; bu politika temelinde barışı sadece belli dinlenme molaları biçiminde anlayarak sıcak devrim mücadelesini esas almak; emperyalist saldırılara karşı mücadeleyi içte ve dışta yoğunlaştırarak, emperyalizmi en zayıf halkalarından parçalamak ve onu insanlığı tehdit eder konumdan çıkarmak; uygulanmayı ve başarılmayı bekleyen görevler durumundadır. Günümüz önderliğinin konumunu da işte tüm bu politikalara getireceği yorumlar belirleyecektir.

Sağ anlayışın aşılması doğrultusunda gösterilen çabaların yoğunlaştırılması, içte ve dışta sosyalizmin güçlendirilmesinde önemli bir rol oynayacaktır. Özellikle Andropov'un içte yolsuzluklarla, bürokrasi ve ekonomide kötü yönetimle mücadele adı altında, ama özünde sağ'cılıkla çatışması ve bunu sert tasfiyelerle sürdürmesi, dışta ise Cenevre barış görüşmelerinden çekilmesi, emperyalizmi uyarı niteliğinde olup, yetersiz de olsa olumlu bir adım olarak görülebilir. Bu politikanın, M. Gorbaçev döne-

minde de daha da sert bir biçimde sürdürüleceği biçiminde bazı görüşler bulunmaktadır. Bu şimdilik beklenen ve olması gereken bir durumdur. Açık ki, günümüzde ciddi bir tehlike olan Marksizm-Leninizmden sağ sapmayla her düzeyde sıkı bir mücadele verilmeden, ne sosyalist ülkelerdeki sosyalizmin sorunlarıyla, ne Batılı işçi sınıfı ve ulusal kurtuluş hareketlerindeki sorunlarla ve ne de kuyrukçu-reformist anlayışlarla başarılı mücadele verilebilir. Ancak bu mücadele iledir ki, emperyalizm geriltilerek devrimci hareketlerde kabarma, sosyalist inşada bir güçlenme yaratılacak; daha gerçekçi bir barış ortamı güç kazanarak, nükleer şantaj da dahil silahlanma yarışı ve barışı tehdit eden diğer saldırganlık eylemleri zayıflatılacaktır.

Konuyu toparlamak gerekirse; sosyalizmin günümüzdeki en gelişmiş biçimi de olsa Sovyetler Birliği'nin iç ve dış politikası sosyalizmle özdeşleştirilemez. Yine bu temelde Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerin eleştirisi sosyalizmin vazgeçilmez bir gereğidir. İster nükleer savaş tehditi biçiminde, ister faşist gelişmeler, ister ekonomik çöküntüler ve isterse bir yığın sapmalar biçiminde ortaya çıksın, sorunların ağırlaştığı bu dönemde yapılması gereken şey, leninist eleştiri ve bu temelde devrim silahına sarılmaktır. Gerek Ekim Devrimi aşamasında ve sonrası yıllarda kuşatmanın yarılması ve gerekse II. Dünya Savaşındaki kuşatmaya karşı sosyalizmin güçlenerek çıkması, yaratıcı Marksizm-Leninizmle mümkün olmuştur. Son derece tehlikeli boyutlara varan günümüz temel sorunlarına da açık ki ancak böylesine köklü eleştiriler ve çözümlerle cevap verilebilir. Ama işte bu çözümlerin olumlu olması için de, her şeyden önce gerçekleşen sosyalizm anlayışını aşmak, dünya sosyalist devriminin sorunlarına yaratıcı Marksizm-Leninizmle cevap vermek gerekiyor.

Dünya sosyalist devrimi henüz komünist aşamaya ulaşmamıştır. Gerek sosyalist ve gerekse metropol ve bağımlı ülkelerde değişik kuvvetler tarafından yönetilmeye devam edecektir. Bir amaç olan dünya sosyalist devrimi, emperyalizme karşı her cepheden yürütülecek mücadeleler ile geliştirilebilir. İşte emperyalistler de tam da bu nedenle, dünya sosyalist devriminin gidişatını durdurmak için nükleer savaş tehditine başvurmakta, sürekli tehditi ön plana çıkararak Sovyetler Birliği'nin rolünü asgari bir noktada sınırlamak istemektedirler. Yine, şiddet ve terörizm dedikleri devrim yönteminden vazgeçmeyi dayatmaktadırlar. O halde, emperyalizmin bu dayatmalarına karşı dünya sosyalist devrim güçlerinin kendi rollerini tam oynamaları ve

dünya sosyalist devriminin sorunlarına gerçekçi bir biçimde yaklaşmaları zorunludur. Sosyalist devrimde komünist aşamaya doğru ulaşıldığı gibi tezlerle rahatlamamanın, barış politikasından hareketle emperyalistler ve işbirlikçileriyle uzlaşmayı esas alan politikalarla sonuca gidileceğine inanmanın mümkün olmadığı ortadadır. Elbetteki bu, dünün Troçkizminin yaptığı gibi, hiçbir sosyalist gelişme yokmuşcasına inkarcı bir anlayış da doğuramazdır. Gelişmeleri abartmak ve inkarcı yaklaşmak biçimindeki her iki anlayışın da sağcı özüne dikkat etmek gerekiyor. Sosyalist inşanın ileri bir aşamaya ulaşabileceğini, proletarya diktatörlüğünün biçimlenişinin bu temelde değişebileceğini, yine kapitalizme her alanda üstünlük sağlanabileceğini kabul etmek gerekiyor, fakat, kapitalizmin mevcut gücünün halen önemli oranda korunduğu bir aşamada, komünizmin inşasının sağlanabileceğini zannetmiyoruz. Dolayısıyla, sosyalist aşamadan komünist aşamaya geçişin dünya sosyalist devrimiyle bağlantılı olduğunu, dünya sosyalist devrimi emperyalizmi en azından tam kuşatma altına alıp onu barışçıl geçiş esas alacak bir noktaya getirinceye kadar komünist aşamaya geçiş ve uygulamanın mümkün olacağını söylemenin ancak bir sapma karakterinde olduğunu söylüyoruz. Komünist aşamaya ulaşmanın şartları vardır. Ve sosyalist ülkeler, sosyalist bir sistem altında bugünkü görevlerini yerine getirmek ve en başta da dünya sosyalist devrimine yönelik esas rollerini oynamak durumuyla karşı karşıyadırlar. Şimdiye kadar çeşitli düzeylerde oynanan bu rolün artık daha etkin bir biçimde oynanması gerekmektedir. Dünya sosyalist devriminin tamamlanmasında sosyalist ülkelerin rolü birincildir. Ama bu rolün, diğer iki kuvvet olan ulusal kurtuluşçu ve demokratik kuvvetlerle destek temelinde ve onlarla iç içe oynanması gerektiği de açıktır. Onları bugün esas olan barış politikalarının basit bir uygulayıcısı olarak görmemeleri, tam tersine emperyalizme karşı işçi sınıfı ve ulusal kurtuluş hareketlerini alabildiğine destekleyerek sonuca gitmeleri için mümkün olan her şeyi yapmalarının enternasyonalizmin doğru yorumunun vazgeçilmez bir gereği olduğunu belirtiyoruz.

Bu rol oynanmadan ne kalıcı bir barışa ulaşmak ve ne de komünist inşaya yönelmek asla mümkün değildir. Emperyalist kuşatmayı en zayıf halkalarından parçalayacak olan güçler, dünya ulusal kurtuluş hareketleridir. Başta Ortadoğu olmak üzere birçok noktada emperyalizmin zayıf halkaları ancak bu hareketlerin güçlü direnmesiyle parçalanabilir. Bugün Orta-

doğu, Latin Amerika ve Afrika'da emperyalizmin zayıf halkalarının parçalanması, sadece bu ülkelerde ulusal kurtuluşu sağlamakla kalmayacak, dengenin emperyalizm aleyhine bozulmasına, dolayısıyla da emperyalizmin nükleer savaş tehditinin zayıflamasına ve daha kalıcı barışa yönelmenin maddi şartlarının ortaya çıkmasına yol açacaktır. Ve hele Ortadoğu gibi emperyalizmin onsuz edemeyeceği bir bölgede, emperyalizmden uzaklaşmış ve devrimci doğrultuda gelişmelerini sürdüren bir halklar gerçekliği ortaya çıkarsa –ki bu ancak devrimle mümkündür– dünyada emperyalizmin dizginlenmesi daha da kolaylaşacaktır. Bütün bunlar, barışa hizmetin emperyalizmin en zayıf olduğu, ama vazgeçemeyeceği yörelerin kopartılmasıyla mümkün olduğunu açıkça kanıtlamıyor mu?

Bu nedenledir ki, emperyalizm, Ortadoğu ve Latin Amerika başta olmak üzere bu alanlara tüm gücüyle yüklenmektedir. Ama emperyalizm, aynı biçimde Polonya ve Afganistan örneklerinde görüldüğü gibi sosyalizmin zayıf noktalarına yüklenmekten de geri durmamaktadır. O halde çıkış yolu, emperyalizmin zayıf noktalarında kopuşları sağlarken, sosyalizmin zayıf olduğu noktalarda ise devrimi güçlendirmektir. Özellikle günümüzde sıcak savaşım içinde olan Ortadoğu ve Latin Amerika halkları her bakımdan desteklenebilmelidirler. Bugün sosyalizmin kazanımlarının korunması kadar, ileriçi insanlık uygarlığının korunması da biraz da buradaki mücadelelerin sonucunda belirlenecektir derken, gerçeğin sadece önemli bir yönüne dikkat çekmek istemekteyiz. Buralarda devrim gelişmeden, halen de süren görüşmelerle emperyalizmden barış için fazla bir taviz koparılamayacağı anlaşılmıştır. Bu koşullarda barış lehine bir sonuca ulaşmak isteniyorsa, emperyalizm zayıf noktalarında sıkıştırılmalıdır. Ama emperyalizm tam da bu noktada gelişmeleri tersine çevirmek istemekte ve eğer barış isteniyorsa devrimden vazgeçilmesini dayatmaktadır. Fakat hiçbir sosyalist ülke ulusal kurtuluş hareketlerinden taviz vererek barışı kurtarabileceğini düşünemez. Çünkü o zaman ancak iflah olmaz bir oportünizm ortaya çıkar. Yine hiçbir emperyalist güç de, devrimle karşılık bulmadıkça kendiliğinden barışa yanaşmaz. Emperyalizm gerçektir; ve ona ancak devrim politikası ile cevap verildiğinde sonuç alınabilir. Emperyalizmin geçmişte olduğu gibi, günümüzde de anlayacağı dil budur. Hiçbir emperyalist güç ve işbirlikçilerini barış içinde ne kadar güzel yaşanacağı ninnileriyle avutmak mümkün olmadığı gibi, böylesine ninnilerle sosyalist ülkeleri

barışa kavuşturmak da mümkün değildir. Başta SSCB olmak üzere sosyalist kazanımları korumak ve barıştan yana olmak, dünya devrimini daha da geliştirmektir. Dünyanın önemli bir kısmı geriliğe ve emperyalizmin insafına terkedildikçe, SSCB ve diğer sosyalist ülkeler kendilerini güvencede göremezler. Kısaca, zayıf halkalardaki devrimi en aktif biçimde desteklemek barış politikasının da çıkarıdır.

Metropol ülkeler işçi sınıfı hareketindeki gelişmeler de önemini sürdürmektedir. Ancak bu alandaki işçi sınıfı gerçek rolünü salt barış hareketleri ve uzlaşma yöntemleriyle oynayamaz, tam tersine, geçmişlerine yakışır bir mücadeleye yönelmeleri gerekmektedir. Birer reformist partiye dönüşen bu alanlardaki komünist partileri, barış ve uzlaşma politikaları ile gelişmeleri olumsuz yönde etkilemektedirler. En köklü eleştirimiz de bu noktadadır. Emperyalizmle barışın dünya çapında gerçekleşebileceği tezinden kaynaklanan barış politikası, silahlanmanın ve gerginliğin yoğunlaştırılmasında en kötü tarzda kullanılmaktadır. Elbetteki bu, emperyalizmin gerçekçi değerlendirilmemesinin sonuçlarından biridir. Barış politikası ile, uzlaşma ve görüşme yöntemlerine ağırlık verilmesi günümüzde sağ sapmaların kaynağını teşkil etmektedir ve bu tüm ülkeler için geçerlidir. Sosyalist ve komünist partilerin taşıdıkları adların gereklerine uygun hale gelmeleri, yani kendilerini yenileyerek günün koşullarına uygun devrimci partiler haline gelmeleri gerekmektedir. Bu sağ sapmalar aşılmadıkça sosyalizm mücadelesinde üç kuvvetin (sosyalist ülkeler, işçi sınıfı ve ulusal kurtuluş hareketleri) dayanışması güçlü bir biçimde sağlanamayacaktır. Komünist hareketin birliği ve sosyalist ülkelerin dayanışması zayıf kalacak ve emperyalizm bundan yararlanmaya devam edecektir. O halde bu alanlardaki işçi sınıfı hareketi, oportünist-revizyonist komünist partilerinin uzlaşmacı barajlarını aşarak, barışçıl mücadele yöntemlerini de gözardı etmeden köklü devrimci dönüşümler için hazırlık yapmak, barış gösterileri ve ekonomik-demokratik mücadelelerini bu gelişmelerle bağlantı içerisinde ele almak göreviyle karşı karşıyadır. Bunun, hem barış politikasının ve hem de devrimle barışın iç içe gelişmesinin daha sağlıklı bir yöntemi olacağına inanıyoruz. Sürekli reformcu anlayışları ve barışçıl yöntemleri ön plana çıkarıp, gelişmelerin sadece bu biçimde olabileceğine inanarak sonuca varmanın pek gerçekçi olmadığını ve arzulanan amaçlara ulaştıramayacağını söylüyoruz. Elbetteki buradan, özellikle Batı Avrupa sosyal-demokrat hareketleriyle

ilişkiyi reddetme anlamı çıkmaz. Tam tersine, dünya barışı açısından bunlarla ittifak önemlidir. Şüphesiz ki, sendikalar, demokratik kuruluşlar ve sosyal-demokrat partilerle devrimci marksist-leninist partilerin ilişkileri olmalıdır. Ama bu ilişkinin kuyrukçu bir anlayışla değil, somut hedefler uğrunda ilkeli bir biçimde uygulanması gerekmektedir. Sol sektör anlayışlara düşmemek kadar sağ kuyrukçu anlayışlara düşmemek de önemlidir. Bu politikaya bağlı olarak, emperyalist ülkelerin en gerici faşist yönetimleri yerine, sosyal-demokrat yönetimlerle ilişkilerin geliştirilmesi gereğine inanıyoruz. Bunların arasındaki çelişkiden yararlanmak insanlık ve barış adına sağlıklı bir tutumdur. Özellikle günümüzde Reagan'ın dayattığı, gerici muhafazakar ve faşist gelişmelere yer veren politikaya karşı, rolünü doğru kavrama temelinde sosyal-demokratlarla dengeli bir ilişkiyi öne çıkarmak ve bunu akılcıca kullanmak, barışın korunmasında bir etken olabilecektir. Ama bu, koşulları ve ilkeleri iyi bilinerek uygulandığında böyledir. Yoksa geçmişte olduğu gibi, örneğin bir Alman sosyal-demokrasisine dayanarak görüşmelerden olumlu sonuç alınamayacağı ortaya çıkmıştır. Geçmişin bu olumsuz deneyimi gözönüne getirilerek, daha gerçekçi görüşme politikalarına, barış hareketine ve bu hareketin devrimci temellerde partileşmesine ağırlık verilmesine, devrimci dönüşümlerin barışçıl ve barışçıl olmayan yöntemlerle sağlanması için daha doğru, daha yaratıcı anlayış ve uygulamalara ihtiyaç vardır.

Kısaca, emperyalizmin nükleer savaş tehditinin boşa çıkarılması ve tepeden yaratmak istediği kördüğümün aşılması ancak dünya sosyalist devriminin temel kuvvetlerinin harekete geçirilmesi ile mümkündür ve bunun imkanları vardır. İlerici insanlık, tarihin birçok döneminde olduğu gibi, çağımızın gerici kuvvetlerine karşı da şahlanarak açılım göstermiştir. Emperyalizm nükleer savaş tehditinin sürekli kılınmasıyla insanlığın kaderini adeta avucunun içine aldığı haykırmakta, bunu bir koz olarak kullanarak ömrünü uzatmaya çalışmaktadır. Hatta bununla ilerici insanlığın kazanımlarını tek tek elinden alma çabası içindedir. Buna karşın, başta sosyalist ülkeler olmak üzere dünya sosyalist devriminin tüm kuvvetleri, sıkı bir dayanışma altında ve emperyalizmin en kudurgan temsilcilerinin anlayabileceği dilden ve onları geriletebilecek yöntemlerle savaşmak; bir yandan barış görüşmeleri, ekonomik ve kültürel üstünlük yarışları yapılırken, diğer yandan emperyalist metropollerin bağrında barış gösterileri, ardından da daha köklü demokratik kitle hareketlerini

geliştirmek ve en önemlisi de en zayıf halkaların kopartılması faaliyetine ağırlık vermek göreviyle yüz yüzedirler. Emperyalizm, zayıf halkalardaki ve özellikle de Orta Amerika ve Ortadoğu'daki kopuşmayı engellemek için, Sovyetler Birliği'nin taviz vermesini ve devrimin buralarda soğutulmasını istemektedir. İşte tam da bu noktada, bu yörelerdeki halkların mücadelesine, kritik bir noktada olan El Salvador devrimine ve kuşatma altında olan Nikaragua'ya alabildiğine destek verilebilmeli, ama bununla da yetinilmeyerek devrim, Latin Amerika'nın diğer ülkelerinde de yaygınlaştırılabilir. Yine, emperyalizmin dört elle sarıldığı Filistin devrimini eritme ve sağ'a çekme hareketine karşılık, başta Filistin direnişi olmak üzere, Arap Ulusal Kurtuluş Hareketi, İran'daki devrimci gelişme ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi öne çıkarılarak, desteklenebilmelidir. Bölgeyi emperyalizmin statükosu altında gerici bir barışa değil, bölge halklarının çıkarları ve devrimin gelişmesi temelinde çözüme götürmek, yalnız Ortadoğu halklarına değil, sosyalizme ve onun barışçıl çabalarına da en büyük katkısı sağlayacaktır. Ve bu katkı, emperyalizmin nükleer savaş tehditini sürekli bir koz olarak elinde bulundurma politikasına şiddetli bir darbe vurarak, onu geriletecektir.

O halde, bugünkü aşamada başta sosyalist ülkeler olmak üzere, demokratik barışçıl biçimleri de dahil işçi sınıfı hareketi ve ulusal kurtuluş hareketlerinin halk savaşımı yöntemini esas alarak, devrimi daha sıkı bir dayanışma içinde derinleştirerek genişletmeleri gerekiyor. Emperyalizmin yıldız savaşları da dahil, en son bulduğu bir icat gibi dayattığı nükleer savaş şantajlarına ancak devrimle karşılık verilebilir. Tarihin birçok safhasında olduğu gibi, insanlığın, gelişmesi önündeki zalim, yıkıcı ve gerici kuvvetlere karşılık, her zaman çığır açan ilerici bilinci ve eyleminin hükmünü bir kanun derecesinde önümüzdeki dönemde de sergileyeceğine, dünya sosyalist devrimi şiarı altında bu hükmü her geçen gün artan bir biçimde icra edeceğine, insanlık uygarlığının başında bir felaket gibi dolaşan nükleer savaş tehditinin ancak bu biçimde bertaraf edileceğine derinden inanıyoruz. İnsan bilinci ve devrimci eyleminin her zaman ilerici doğrultuda belirleyici olan hükmünün, nükleer savaş çılgınlığını da altedeceği ve insan uygarlığının önüne daha geniş ufukların açılacağı kesindir. Yine inanıyoruz ki, son sözünü söylemiş olmaksızın henüz uzakta ve gençlik evresinde bulunan dünya sosyalist devrimi, asıl gelişmesini bundan sonra gösterecek, sosyaliz-

min etkin yaratıcılığı bundan sonra da bitmez tükenmez bir biçimde ürünlerini sergileyecek ve nükleer savaş tehlikesi başta olmak üzere, savaş denilen en tehlikeli illeti ortadan kaldırarak tüm dünya halklarını özlenen barışa kavuşturacaktır. Açık ki bu geleceğe ait bir ütopya değil, tam tersine, günümüzde adım adım gerçekleşen ve her gün yeni mevziler kazanan bir mücadele ile yaratılmak zorunda olan bir gelecektir.

Institut kurde de Paris

KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİNİN İLANI HALKIMIZIN TARİHİ DİRENME KARARIDIR

Çağımız, ulusların bağımsızlık, toplumların ise özgürlük yolunda alabildiğine ilerlediği bir çağdır. Burjuva devrimlerinin doğuşundan bu yana 200 yıl ve ilk proletarya devriminden bu yana geçen 68 yıl boyunca dünya halkları, ister burjuvazi ve isterse proletarya öncülüğünde olsun, daima bağımsızlıklarını kazanmak için mücadele vermiş ve toplumsal ilerleme doğrultusunda çok güçlü atılımlar kaydetmişlerdir. Halklar, toplumlar tarihinin en çok da bu döneminde daha gelişmiş bir bağımsızlık ve özgürlük bilinciyle hareket etmişlerdir. XX. yy., halkların bu uğurda verdikleri en zorlu mücadelelere tanıklık etmektedir. Özellikle de 1917 Ekim ihtilali ile başlayan her türlü kölelik zincirinin dünya çapında kırılma mücadelesi yüzyılımıza damgasını vuran bir gelişmedir. Bugün dünya uluslarına bakıldığında köle yaşama evet demiş bir halka, bir topluma rastlanılamaz. Tam tersine, gün be gün büyüyen mücadelelerle, bu mücadelelerin zaferle taçlanması olayı yaşanmaktadır. Dünyamızda bağımsızlık ve demokrasi sloganlarının haykırılmadığı tek kara parçası kalmamıştır.

Halkların yaşadığı bu yalın gerçeklik karşısında, bizim halkımızın yaşamı kelimenin tam anlamıyla çağın bir yüzkarasıdır. Dünya çapında tasfiye olunmuş bir sömürgecilik altında yaşamının daha başka bir izahı olamaz. Kürdistan halkı üzerinde eşine rastlanmayan bir sömürgecilik uygulanmaktadır. Bu vahşi sömürgecilik, yalnız ulusal kimliği ortadan kaldırmakla da yetinmeyerek, sömürünün en azgını ve toplumsal geriliğin en dayanılmaz biçimlerini görülmemiş baskı ve hilekar yöntemlerle sürdürmektedir. Bu konuda kendini hiçbir insanlık değerine bağlı hissetmemekte, hiç bir gerekçeyle kabul edilemeyecek sayısız uygulamalarını hesap vermeden sürdürme gayreti içinde bulunmaktadır.

Tarihi kökenleri çok derinlere giden, ama özellikle yaklaşık bin yıldan beri halkımızın yakasına bir kene gibi yapışan Türk egemen sınıflarının işgal ve istilası altında bir türlü kendine gelemeyen ve her geçen gün daha da derinleşen olumsuz bir tarihi yaşayan bir halk konumuna itildik. Dünya halklarının uyanma, bilinçlenme ve uluslaşma sürecine girdiği yüzyıllara gelindiğinde; önüne çıkan her direnmeyi ezmede en vahşi yöntemleri uygulamaktan çekinmeyen Türk sömürgeciliği, halkları sadece uluslaşma sürecine girmekten alıkoymamış, bunun da ötesinde ileri bir üretim biçimi olarak kapitalizmin toplumlara sağladığı her türlü gelişme imkanını da tıkamıştır. O, bunu kendi geriliğinin bir sonucu olarak en geri biçimler altında sürdürmüştür. Her türlü gelişme yollarını tıkayan Türk sömürgeciliğinin bir sonucu olarak, halkların ulusal bağımsızlık ve özgürlük doğrultusundaki mücadeleleri en gelişmiş bir döneme girdiğinde bizim halk olarak var olup olmadığımız tartışılır hale getirilmiştir. Bu kesinlikle kabul edilemeyecek bir durumdur. Uluslar savaşlarda yenilebilir, alabildiğine sömürülebilirler ama, kimlikleri tartışılmalı hale getirilip, bir soyun ortadan kaldırılması tehlikesi ortaya çıktığında, durum en dehşet verici bir hal almış demektir. İşte halkımız böyle bir konumda bulunmaktadır. Her türlü baskı ve sömürü, eritme yöntemleriyle birlikte sürdürülmektedir. Bu, öyle bir hal almıştır ki, kimliğin sürekli yitirilmesi kabul edilmesi gereken bir durummuş gibi halkın nerede ise ruhuna yansıtılmaktadır. Fakat işin en acı yanı da, bunun önemli oranda kabul görmesidir.

Kürdistan halkının günümüz koşullarında içinde yaşadığı durum, ulusal-toplumsal çıkarların gelişim yolunun çok uzağındadır. Kendisini mahveden düşmanın her türlü baskı ve sömürsü, daha düne kadar normal bir yaşantıymış gibi bir ölü

sessizliğıyle karşılanabilmiştir. Böylesi bir durumda elbetteki hiçbir ekonomik, sosyal, kültürel ve siyasi gelişme kaydedilemez. Ülkemizde insanlar yaşayıp-gelişiyorlar ama, görüleceği üzere bu tümüyle yabancı bir egemenliğin yaşanmasıdır.

Hiç şüphesiz ki, halkımız bu koşulları kendiliğinden kabul etmedi. Tam tersine sayısız direnmelerle buna isyan etti. Ama birçok nedenden ötürü, tüm isyanları acımasız bir biçimde ezildi. Her yeni direnme hamlesi ardından çöküntü ve gericilik anlayışını daha da derinleştirmekten öte hiçbir sonuç vermedi. XX. yüzyıl başlarından itibaren girilen son ayaklanmalar, öyle bir biçimde ezildi ve halkımızda öyle bir duygu uyandı ki, iş, bu düşmanla başedilemez denilmeye kadar götürüldü. Yenilgi, ulusal kimlikten soyutlanma, toplumsal geriliğin her türlü biçimi ve sömürünün en azgını, bir kader gibi kabul edilmeye başlandı. Tabii ki, düşman da bunu her türlü eritme ve propaganda yöntemiyle benimsetmeye koyuldu. Ve işte gelinen süreçte içinde yaşanan; toplumsal yapının her birey ve kurumunun tüm gözlemlerinin tıkandığı, çağ ve tarihle ilişkileri kesilerek adeta bir ölüm uykusuna yatırıldıkları, nerede ise bir kadavra haline getirilmiş olan bir toplumsal gerçekliktir. Bu aynı zamanda, beyinlere ve yüreklere bir zincir gibi bağlanan umutsuzluk ve gafletin de bir gerekçesi haline getirilmiştir. Sıradan bir insan bilincinin dahi kabul edemeyeceği bu durumu savunanlar ne yazık ki, az değildir. Bu, hem gericilik ve hem de ilerilik adına kabul edilmiş, meşru gösterilmeye çalışılmıştır. Burjuva milliyetçi yöntemlerin yetmediği yerde sol maskeli sosyal-şovenizm ortalığı kaplamış, ortaçağ ideolojilerinin yetmediği yerlerde çeşitli burjuva anlayışlarla örtbas edilmeye çalışılmıştır. Kısaca bu durum, hem ezen ulus ve hem de ezilen ulus adına meşru gösterilerek, direnme reddedilmiştir. Halka en kıt olanaklar içinde bile olsa, elindeki taş, sopa ve ne bulduysa, yumrukla, yürekle, dille savaştır, direnmesi gerektiğini bugüne kadar hiç kimse söylememiştir. Tam tersine meselenin hep kenarından geçmişler, köleliğin biraz daha meşrulaştırılması kavgasından öteye gitmemişlerdir. Ve öyle bir noktaya gelinmiştir ki, çağın ilerici kuvvetleri, Kürdistan diye bir ülke ve burada yaşayan bir halkın olup olmadığı sorusuyla karşı karşıya kalmışlardır. İşte bu noktada da yine hiçbir biçimde kabul edilemez tutumlar sergilenmiştir. Neredeyse kimliğinden bile soyulmuş bir halka modern bir ulusal kurtuluş hareketi önermenin nasıl bir sonuç yaratacağı konusunda taşınan kaygılarla halkımıza bu utanç verici durumu kabul etmesi

önerilmiştir. Direnmenin katliamları getireceği, dünya barışını tehdit edeceği ve bölgede birçok gücün çıkarını sarsacağı gibi, ileri sürülen nedenlerle bu durum bir de gerekçelendirilerek, kabul edilmesi doğrultusunda halkımıza ve ilerici insanlığa dayatılmaya kalkışılmıştır. Ama artık mızrak çuvala sığmamaktadır. Orta yerde duran gerçeklik çağımızın bağımsızlık ve özgürlük gerçekliğiyle karşılaştırılınca, hiçbir sahtekarlığın kendini gizlemesi olasılığı da kalmamıştır. Direnmekten başka bir çarenin olmadığı bütün açıklığıyla görülmüştür.

Bugün bir cephe ilanına gidiliyor. Halkımızın topyekun direnişinin ilanı olan bu durum, direnişin tek çıkar yol olduğunun bütün bir halk tarafından benimsendiğinin de açık bir ilanidir. Bizi böyle bir direnmeye iten neden, herşeyden önce içinde yaşadığımız bu gerçekliktir. Halk olarak ne kadar zayıf, güçsüz ve olanaksızlıklar içerisinde olursak olalım ve yine düşman, ne kadar barbar, güçlü ve geniş olanaklara sahip olursa olsun, bundan başka verebileceğimiz bir karar da yoktur. Çağdaş bir insan olarak yaşamak isteyen, yurtseverliğin en küçük bir kırıntısını taşıyan herkes direnişten başka bir konuma evet diyemez. Günümüzde halen sayısız sahtekar, çeşitli ideolojik ve politik akımlarla bu yalın gerçeği örtbas etmeye çalışmakta, fakat sonuç da onlar açısından insanlıktan her gün biraz daha uzaklaşmak olmaktadır. Demagojinin bile izah edemeyeceği acayip kılıklı türediler şekillenmekte, yurtseverlik ve sosyalizm adına ortada arzı endam etmektedirler. Halkımızın gerçekliği bu iki duruma tanıklık etmektedir. Bu çok acılı bir gerçektir. Bu koşullarda direnme doğrultusundaki ilerleyişimiz de elbetteki çok kesin ve dayatıcı olmak zorundadır. Kürdistan'da direniş, seçilmesi gereken tek yoldur. Biz baştan beri olduğu gibi, bugün de direnişi yükseltmekle büyük bir olaya adımızı naksettiğimizi söylemiyoruz. Tam tersine, yerine getirmek istediklerimizin çok önceleri yerine getirilmesi gereken çok gecikmiş bir işin biraz da utanılarak yerine getirilmesi olduğunu biliyoruz. Kürdistan'da direnme, sadece bir savaş değildir; her şey olmak zorundadır. Ulusumuzun üzerinde yürürlükte olan kanunlarda, düşünceden eyleme kadar, direnmenin her türlü suçu sayılmaktadır. Sömürgecilik, direnişçi en küçük bir düşünceye dahi saldırmakta, bu düşünce sahiplerini görülmemiş işkence ve cezaya uğratmakta pervasızdır. Ama düşman ne kadar pervasız olursa olsun, bizim de direnme konumundan başka bir konumla hak aramamız, bir kurtuluş yolu bulmamız mümkün değildir. Bizde basit ekonomik ihtiyaçlardan, en soylu

düşünce, kültür ve sanat ürünlerine kadar herşeyin temeline kızıl bir şerit gibi direnme alınmazsa, yenilgi kaçınılmazdır. Aynı zamanda biçimsizliğe de mahkumdur. Bu durum yalnız ulusal-toplumsal düzeydeki haklar için değil, bireyin her türlü hakkı için de böyledir. Kürdistan'da en çok çarpıtılan konulardan birisi de budur. Sanki birey, ulusal-toplumsal gerçeklikten ayrı gelişebilecek ve hatta en üst görevlere tırmanabilecekmiş gibi derin bir ideolojik-politik etkilene altındadır. Ama bu, büyük bir yenilgidir ve milyonlarımızın muazzam enerjisinin boş yere çarçur edilmesidir. Bireyin her türlü özgürlüğünün de yalınkat bir direnmeye bağlı olduğunu belirtmek, yine sadece basit bir gerçeği izah etmek demektir. Bireyi toplumsal kurtuluştan ayıran ve gerçekte onu böylelikle köleliğe daha çok zincirleyen her türlü düşünceye ve bunların bir ideolojik şekillenme biçiminde dayatılmasına itibar edilemeyeceği son derece açıktır.

Kürdistan'da herşeye damgasını vurması gereken tek şey **DİRENME**'dir. Nefes alışımız bile ancak bununla mümkündür. O halde; harfle, sözle, silahla, sopayla, kültürle, sanatla, en basit maddi imkanlarla, ruhla, insanın belleğinde ve yüreğinde bitecek ne varsa her şeyle direnmek durumundayız. Yüzyıllardan beri kopartıldığımız insanlığa ulaşabilmemiz, ulusal-toplumsal ve kişisel haklarımıza kavuşabilmemiz, yalnızca böyle bir direnmeyle mümkün olabilir. Bunu tartışmak bile saçmadır. Daha yakın dönemde, halkımızın varlığının tartışılması nasıl saçma ise; günümüzde direnmeyi tartışmak da o kadar acı ve saçmadır. Bu bir direnişçinin kabul edemeyeceği en acı polemiktir. Çağdaş halkların yüzyıllar öncesinden muazzam bir azim ve yürekle girdikleri bu yola, bizim ödleğe girmemiz ve hala bunu tartışmaya sokmamız, yalnızca sefaletin bir göstergesi olabilir. İnsanlık, ister burjuvazi ve isterse proletarya öncülüğünde olsun her türlü gelişmesini bu sözcükle elde etmiştir. Çağımızın tüm kültür verileri, bilim, edebiyat, ekonomi-politik, felsefe vb. bunun üzerinde temellenmiştir. Kısaca, insanlık eşittir direniştir.

Türk egemen sınıfları yüzyıllardan beri ve özellikle de vahşi Türk kapitalist sömürgeciliğinin devlete hakim olduğu XX. yüzyılın ilk çeyreğinden günümüze kadar dayattığı sömürgecilikle bu sözcüğü halkın bilinci ve yüreğinden silmeye çalışmıştır. Ve özellikle de aydınları bu kavramdan öylesine uzaklaştırmıştır ki, günümüzde direnmeden söz etmek, bunlar açısından ve hem de sosyalizm adına, terörizm, maceracılık ve provakasyon olarak değerlendirilebilmekte, böylesi bir alçaklığa düşülebilmektedir.

Halkımız burada garip bir durumla karşı karşıyadır. Burada, hakim ulusun en gerici egemenlerinin bunların ağızından dile getirilmesi olayı yaşanmaktadır. Ama işte en acı olan yan da burasıdır. Vahşi sömürgeci temsilciler, kendi egemenliklerini çeşitli baskı ve sömürü yöntemleriyle sürdürebilirler. Fakat dolaylı olarak ve sözde ezilen halklardan yana bunu, değişik yöntemlerle gerekçelendirmek kadar alçaltıcı ve soysuz bir davranış olamaz. Egemen sınıf, niteliği gereği her türlü sömürü ve baskıyı uygular. Ama ezilen ulus adına ortaya çıkanın yaptığı sahtekarlığın izahı nasıl yapılabilir? Bu tümüyle kişiliksizleştirilmenin, ulusal özden boşalmışlığın bir ürünü değil midir? İnsanlığın yüz karası olmaktan da öte, lanetli bir tarihsel kategori olarak önümüze çıkan bunları, katmerli bir yabancılaştırma sürecinin sonucu olarak görmek gerekiyor. Direnme sözcüğünün böyle saldırılara uğramasının nedenleri de yine burada aranmalıdır. Halbuki insanlık, tümüyle bir direniş üzerinde yoğunlaşmış ve yaşama hakkını bu temelde elde etmiştir. Halk olarak bize dayatılan gerçekle, insanlığın gelişim ve yücelme gerçekliğinin en küçük bir ilişkisinin olmadığı, tarihsel ve çağdaş gerçekliklerin bizi derin bir utanca sürüklediği şimdi çok daha açıktır.

1- PKK Öncülüğü, Cephenin Gerekçesi ve Zaferin Güvencesidir

Dünya halklarının peş peşe bağımsızlıklarını kazandıkları, toplumların gerçek özgürlüğe doğru yol aldıkları bir çağda, yüzyılların bu yükü ve utancı artık daha fazla taşınamazdı. İşte PKK öncülüğünün tarih sahnesine çıkması, böyle bir durumun kabul edilmemesinin ürünüdür. PKK öncülüğüne karar verildiğinde bilinç, cesaret, fedakarlık ve olanakların ölçüsü ne olursa olsun, atılan adım çok gecikmiş ve zayıf da olsa atılması gereken adımdı. Ortam ne kadar elverişsiz ve koşullar ne kadar zor olursa olsun, bahsedilen insani özelliklerin en basitine bile sahip çıkılmak isteniyorsa, bu adım atılmalıydı.

O halde; PKK öncülüğü, çağla olan tüm çelişkileri ve tarihle olan kopukluğu aşmak için insan bilincinin Kürdistan koşullarına mütevazı bir biçimde müdahale etmesinden başka bir anlama gelmez. Onun yüceliği de, zorluğu da buradadır. O, gerçekliğin karartıldığı, buna sahip çıkacak yüreğin susturulduğu, beynin kireçlendiği, yabancılaştırmanın teori ve pratiğinin

had safhaya çıkarıldığı bir zemin üzerinde ortaya çıkmıştır. Bu kadar düşkünlüğün olduğu bir noktada, küçük bir adım biçiminde de olsa, halkın öz çıkarları doğrultusundaki düşünce ve eylemin büyük anlamı vardır. Başlangıçta atılan adımlar bir çokları için anlaşılmasız bulunmuş, böyle bir zeminde direnmenin tehlikelerinden dem vurularak bir maceracılık ve provakasyon olarak değerlendirilmiştir. İlk adımlar atıldığında halkın umutları da çok zayıftır. Yakın tarihinde yaşadığı isyanların başarısız sonuçları önünde iken, Şeyh Sait, Seyit Rıza ve daha nicelerinin yapamadıklarını bir avuç genç insan nasıl yapabilir diye sormaktadır. Halkın bu dönemde çok zayıf ve yanlış bir tarihi bilinçle yaptığı eleştiriler bilinmektedir. Halk olarak bitip tükendiğimiz ve ayağa kalkmamızın artık mümkün olmadığı söyleniyordu. Umutsuzluk had safhadaydı. İşte bu durum, başlangıçta sömürgecilik ve teslimiyetin taraftarlarının neden egemen olduğunu gösterdiği gibi; direnişçilerin sayılarının azlığı ve bilinçlerinin zayıflığını da izah etmektedir. PKK öncülüğü başlangıçta böylesine zorlukları yararak doğmak, çok az sayıdaki insanla yürümek zorundaydı. O koşullarda halkımıza cephe silahını vermek bir yana, sıradan bir umudu vermek bile büyük bir sorundu. Herşeyden önce öncünün kendisine böyle bir bilinci vermesi gerekiyordu.

İnsanlarımız aydın da olsalar, kendi gerçeklerine yönelmekte fazla cesaretli değildirler. Çoğunlukla çıkarıcılık ağır basmaktadır. Bir de buna başları üzerinde sallanan Demoklesin kılıcı eklenince mevcut konumu kabullenmenin gerekçeleri de tamamlanmış olmaktadır. Böyle bir zeminde her türlü kişisel çıkar kaygısında uzak, soylu amaçların yönlendirdiği bir direnişçiliği benimsetmek ve yükseltmek gerçekten de pek kolay bir olay değildir. İşte bu yüzden öncülük kendine has bir direnişçiliği tutturmak zorundaydı. Başlangıçta kimse yaşam şansı vermese ve çok çeşitli nitelemelerle isimlendirse de, eşine ender rastlanan, ama Kürdistan gerçekliğine yakından bağlı destansı bir direnişi sergilemek, taraftarları ne kadar az olursa olsun, bunu inadına, yüreğe ve beyne dayatarak kabul ettirmek sorunu vardı. Proletaryanın büyük öğretmeni Engels, Alman ulusunun otuz yıllık savaşının sonucunda köleliğe düşmesinin yarattığı kokuşmuşluktan bahsederken, Alman ulusuna gerekirse savaşın zorla dayatılması ve bunun başını da proletaryanın çekmesi gerektiğinden söz eder. Bizde yaşanan, sadece otuz yıllık bir savaş sonrası yenilgi de değildir. Yüzyıllar ve hatta binlerce yılın köleliğinin yükü taşınmaktadır. Her türlü işgalin, istilanın, geriliğin

yürekleri zift gibi kaplayarak kapkaranlık kıldığı, toplumsal gözeneklerin defalarca tıklandığı, insanların tanınmaz bir halde dönüp dolaştıkları, bu nedenle de şaşkın, serseri, uyur-gezer, tembel, uyuşuk, dağınık, oldukları; her türlü laçkalığın hüküm sürdüğü, hiçbir ahlaki kuralın ilerici anlamda rol oynamadığı, beyinlerde örümceklerin defalarca ağlarını ördüğü bir ortama karşın inadına bir savaşımlı dayatmak gerekiyordu. Evet, böyle savaşacak bir öncüye ihtiyaç vardı. Bu öncü, kaybedilen bilinci ve umudu yeniden yaratacak, tarihin ve çağın özelliklerini anlatacak ve girilmesi gereken politik doğrultuyu gösterecek, ama bununla da yetinmeyerek pratiğiyle kanıtlayacaktı.

Halkımızın en belirgin özelliği, söze fazla itibar etmemesidir. O, öyle bir halktır ki, en güçlü direnmeyi ve davada kararlılığı canlı örnekleriyle görmedikçe inanmaz. PKK öncülüğünün koyduğu direniş işte böyle bir direniştir ve bundan başka bir öncülüğün tutturulamayacağını tarih ve halkın kendisi belirlemiştir. Eğer geçmiş ihanetin yoluna yeni bir kervan olarak girilmek istenmiyorsa, ilk insanın en vahşi canavarlarla boğuşmasına benzer bir boğuşmayı bu karanlık ortam içinde yürütmek kaçınılmazdı. Kürdistan'da öncü böyle doğacak, mücadele edecek, inanırlılığını kanıtlayacak ve gelinen noktada halkımızın tarihi direnme kararlılığının gerekçesini yaratacaktı. O halde resmen ilan edilışinin 7. yılında PKK'nin ulaştığı boyut, halkın direnme gerekçesi olma boyutudur. PKK, sadece bir avuç öncüyü direnişçi kılmak için yola çıkmamıştır; milyonların ayaklanması arzusuyla yola çıkmıştır. Parti silahı, halkı ayağa kaldırmak, çoktan yitirmiş olduğu umudu Partiye inançta canlandırmak için dövülerek çelikleştirilmiştir. PKK'de, Kürdistan halkının yüzyıllara uzanan tarihi gizlidir. Bu tarih, ilkel düşünce kıvılcımlarının beyinde çakmasından en güçlü direnme örneklerinin sunulmasına ve yine işkencenin en korkuncunu yaşamaya kadar yığınca olgunun sergilendiği bir değişimdir. PKK tarihinde kavga, yalnız az sayıda öncünün yalınkat bir sömürgecilik ve ortaçağ gericiliğiyle savaşı değildir. Bu kavga, halkın, küçük bir birimin şahsında yaşama kabiliyetinin olup olmayacağının, kendi tarihiyle hesaplaşıp hesaplamayacağının, çağla kaynaşıp kaynaşamayacağının ve tüm bunları yaparken kendi öz gücüyle bağımsız bir biçimde ayakta durup duramayacağının bir ilk denemesidir. PKK'de bunun savaşı verilmiştir. Burada yaşanan, halkın daha sonra gireceği büyük bir savaşın ilk raundudur. Eğer öncü bu savaşta denererek sağlam çıkmışsa, birçok devrim ustasının da belirttiği gibi,

halkın devrime bizzat katılmasının sağlam gerekçesi ve zaferin güvencesi de yaratılmış demektir. Öncünün tek başına devrim yapamayacağı belirlemesi doğrudur ama, aynı zamanda öncüsüz bir halkın ve özellikle de Kürdistan gibi bir ülkede yaşayan halkın direnmeye ilk adımlarını atamayacağı da bir gerçektir. PKK'deki acılı direnişçilik tüm olumlu, yetersiz, zayıf ve güçlü yanlarıyla daha sonraki yılların halk savaşıçılığının temeli olmuştur. O halde yaşanan gerçekler savaşın bir ön aşamasıdır. Düşman, tarihin ve çağın her türlü baskı ve sömürü araçlarını alarak saldırır, bir karıncadan daha zayıf olan bir öncünün üzerine bir fil gibi yürürken; eğer öncü böylesine bir güç dengesizliği ortamında düşmanını rahatsız edebilecek, sinirlerini sarsabilecek, onu biraz korkutabilecek bir durum yaratmış, bunu halka iletmış ve halk da bu işin yürüyeceğine inanmışsa, öncünün savaşının başarıyla geçtiğini teslim etmekten başka bir şey yapılamaz. PKK'de bugün gelinen nokta budur.

Bu durum, ister düşman ve isterse dost geçinen birçok gücün muazzam imha ve tasfiye çabalarına rağmen yaratılmıştır. PKK, her türlü saldırıya rağmen halkın çıkarlarını sonuna kadar temsil etmeyi ve dayatmayı bilmiş ve o oranda da sürekli büyüyen bir güç olmuştur. Genellikle, PKK'nin yalnız olduğundan bahsedilir. Oysa yalnız olan PKK değil, Kürdistan halkıdır. Kürdistan ülkesi ve halkı yüzyıllardan beri yalnızdır. Günümüzde PKK'nin teşhir ve tecrit edildiğinden bahsedilir, oysa başka güçler tarafından tecrit altına alınan ve haklarından insanlığın habersiz olduğu halk, Kürdistan halkıdır. PKK'ye yöneltilen saldırıları ve ileri sürülen iddiaları bu nedenle yadırgamıyoruz. Tam tersine, eğer daha ilk günden Kürdistan'ın dostu geçinenler çoğalsaydı, bundan şüphelenilirdi.

Ama, her şeye rağmen Kürdistan'da direnme noktası tutmuş ve muazzam bir kuvvet haline gelmiştir. Bu, halkın yaşam hakkına sahip çıktığının ve bunu direnme temelinde kazanmak kararlılığında olduğunun en önemli bir kanıtıdır. İşte PKK öncülüğünün yaratmak istediği de, halkın direnme temelinde yaşam gerekçesi olabilmektir. Günümüz gerçekleri ortaya koymaktadır ki, halkımız Parti önderliğinde nitelik ve nicelik itibarıyla davasına görülmemiş bir biçimde sahip çıkmaktadır. Öncüde emellerini ve umutlarını tesbit etmiştir. Öncünün savaşımını iyi gözlemlemiş, öncünün ideolojiden pratiğe kadar bağımsızlıkçı doğrultuda taviz vermeyen kararlılığını ve bu uğurda 300'e yakın genç insanını kurban verdiğini görünce hiçbir halkın gösteremeyeceği bir

bağıllığı bugün göstermiştir. Bu, çok önemli bir olaydır. Çünkü bizim halkımız bir şeye kolay kolay evet demez, ama bir kez de onay verirse bundan muazzam bir kuvvet doğar. Düşmanın korkusu halkta saklı olan bu kuvvetten ötürüdür. Bu kuvvet tarihte çok çeşitli nedenlerden ötürü başarıya ulaşamamış olabilir. Ama bugün dünyada yiğitlik diye tahlil edilen insani özelliğin en güçlüsünün Kürdistan halkında yaşandığını kabul etmek gerekiyor. Çünkü, bu halkın artık kaybedecek hiçbir şeyi yoktur. Her şeyi elinden alınan bir halk, her şeyi yeniden kazanmak için göstereceği yiğitlikte de hiçbir örnekle kıyaslanamayacak kadar güçlü olmak zorundadır. PKK'de somutlaşan bu özellik, halkımızın ileride nasıl bir güçle direneceğinin de yalın bir ifadesidir. Bundan cesaret alıyor, buna güveniyor, böyle savaşan bir halkın zafere ulaşmasının tüm dünya gericiliği birleşse de engellenemeyeceğinin kesin olduğunu iddia ediyoruz. Nasıl ki, geçmişte PKK'nin doğuşu ve gelişimine azgınca saldıranlar ve hatta utanmazca ömür biçenler çıkmışsa, bugün halkımızın genel direnmesi için de benzer gerçeklerle ortaya çıkanlar az değildir. Ve bunlar daha da çıkabilirler. Ama şu bir gerçektir ki, saldırılar ne olursa olsun öncüde gerçekleşen, halkın kendisinde daha da güçlü bir biçimde yaşanacaktır.

2- Halkımız Cephe Silahlıya Savaşacak ve Kazanacaktır

Hareketimizin temellerinin atılışının 13. yıldönümü, Partimizin resmen ilan edilmesinin 7. yılı ve görülmemiş işkencenin şahsında yaşandığı Partimizin büyük yüreği ve beyni Mazlum yoldaşın katledilişinin üçüncü yıldönümünde, halkımız Newroz'u kendi savaş siperlerini örerek karşılıyor. 1985 Newroz'u halkımız açısından bambaşka bir anlam ihtiva etmektedir. Bu Newroz, halkın savaşma kararlılığının ilan edildiği, dayatıldığı ve tüm bunların Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanında somutlaştığı, ulusal direnişimizin bir dönüm noktasıdır. Halkımızın yüzlerce yıllık özlemi de böylelikle bir gerçek haline gelmektedir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanı, azgın sömürgeci egemenliğe, feodal yapı ve kurumlara, bunlardan kaynaklanan tüm çelişki, gerilik ve dağınıklığa karşı, ulusal direniş temelinde birlik, örgütlenme ve her alanda gelişme doğrultusuna en kesin biçimde girilişinin ilanıdır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi,

tarihimizde tüm halkın birliğini ilk defa yaratan bir güç olarak, ulusal bağımsızlık ve demokrasi amaçlarımıza ulaşmada, ulusal birlik ve gelişmenin yaratılmasında, halkımızla dünya ve bölge halkları arasındaki enternasyonalist bağların yaratılması ve karşılıklı yükümlülüklerin yerine getirilmesinde tarihi bir rol oynayacaktır.

Nasıl ki, PKK öncülüğü, Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin temeli olmuşsa, Ulusal Kurtuluş Cephesi de bu Partinin öncülüğünde halkı, oluşturacağı çeşitli örgütlerle topyekün örgütleyip birleştirebilecek, halk savaşımızın dayanacağı temel siyasal güç ve zaferimizin güvencesidir. Hemen belirtelim ki, bunlar bir iddia değil, teoride ve pratikte sağlanan gelişmelerin ortaya çıkardığı bir sonuçtur.

Bilimsel sosyalizmin başarılı bir biçimde Kürdistan gerçekliğiyle kaynaştırılmasının bir ürünü olan teorik gelişme devrimimizin sorunlarını bilince çıkarmış, bundan kaynaklanan program ve siyasal hat pratiğe başarıyla aktararak, halkımızın modern ulusal kurtuluş sürecine güvenle girmesi sağlanmıştır. Burada güçlü teorik belirlemeler pratik politikada beklenen azami sonuçlarını vermekten şüphesiz ki henüz uzaktır. Ama her geçen gün hatalardan dersler çıkarılarak geliştirilen devrimci pratik-politika teorik kapasiteyi daha da geliştirdiği gibi, halkımızın da güvenini geliştirerek bu doğrultuya sokmakta ve geçmişin deneyimleri bu yolda daha da ileriye gidilebileceğini göstermektedir. Halkımızın son zamanlarda giderek yoğunlaşan bir ilgi ve destekle Parti politikasına girmesi, bu nedenle Cephe'nin bir gerekçesidir diyoruz. Halkımız öncünün denendiğini ve bu denemeden sağlam çıktığını görüyor. Bizi, Cephe'nin kuruluşuna yönelten, halkımızın bu açık ve yoğun desteğidir.

Halkın desteği üzerinde ilanı gerçekleştirilen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi, halkımızın birliğinin hangi temelde gerçekleşebileceğini de ortaya koymuştur. Ne olduğu, nasıl olduğu, hangi menfaat bağlarıyla bağlı oldukları, her gün nasıl değişecekleri bilinmeyen basit kişisel, grupsal çıkarlarla her an kendilerini şu veya bu politikanın rüzgarına kaptırabilecek, güvensiz, sallantılı unsur, örgüt ve gruplaşmaların halktan ve mücadeleden kopuk olarak tepede kurdukları cephe ve birliklerin fazla güven getirmeyeceği; sayılarının çokluğuna, kendilerine taktıkları sosyalist sıfatlara ve aldıkları dış desteklere rağmen teşhir ve tecrit olmaktan kurtulamadıkları; fakat öte yanda PKK'nin ise, sayısız siyasi mihrak, grup ve kişi tarafından geliştirilen

teşhir ve tecrit çabalarına rağmen, en az imkanlarla yürütülen pratik faaliyetlerle halkımızın engin maddi ve manevi desteğini kazanarak ulusal kurtuluş mücadelemizin geliştirici öncü gücü olarak daha da geliştiği pratik gerçeklerle kanıtlanmıştır. Tüm bu gerçekler, Cephe'nin işçi-köylü ve geniş aydın-gençlik bloku biçiminde şekillenmesi gerektiğini, ne idüğü belirsizlerin tepede kurduğu birliklerin halkın cephesel birliği olamayacağını ortaya sermiş bulunmaktadır. Halkımız, değerli evlatlarının genç yaşlarına rağmen hayatlarını ortaya koyarak ve işkencelerin en amansızını yaşayarak sergiledikleri tutum karşısında, Cephe'nin bu kızıl kanlar üzerinde yükselmesi gerektiği kararında birleşmiş ve bunu kendi öz kararı olarak PKK öncülüğüne dayatmıştır. Bizim yaptığımız sadece, halkımızın bu tarihi ayağa kalkma kararına saygı göstermek, öncüyü buna hazır tutmak ve bu yolda gerçek öncülere layık bir biçimde yürümeye çalışmaktır.

Kürdistan'ın işçileri, köylüleri, diğer emekçi sınıf ve tabakalar cephelerini işte bu temel üzerinde öreceklidir. Aralarına bin bir hile, entrika ve zorbalıkla atılan ayrılık tohumlarını, o ortaçağdan kalma her türlü dinsel düzenbazlıklarla, sahte ideolojik-politik maskelemeleri yaşatmayacak, teşhir ve tecrit edeceklerdir. Kendi öz çıkarlarının bilimsel ifadesi olan Parti çizgisi etrafında örülecek olan Cephe'nin tüm halkımızın kutsal kurtuluş yöntemi olduğunu bilerek hareket edecek, aralarındaki sahte çelişkileri çözecek, kendilerini bölüp-parçalayan ve yüzyıllardır birlik olmalarını engelleyen ne varsa söküp atacaktırlar. Kendi öz çıkarları etrafında her düzeyde hak ve gelişmelerini sağlamak için, büyük bir örgütsel ve siyasal birliğe doğru adımlarını pekiştireceklerdir. Geçmişle bu konuda amansız bir biçimde hesaplaşacak; geçmişin her türlü işbirlikçi çabalarını bir daha dirilmemesine saflarından atacak; bundan sonra alabildiğine esnek bir yaklaşımla düşmanla bağlarını gerçekten kopartan, halkın birliği ve çıkarlarından yana tavır alan herkese kendi safları arasında yer vereceklerdir. Buradaki temel ölçü halkın çıkarlarına bağlılık ve dürüstlüktür. Bu bağlılık ve dürüstlük temelinde milliyeti, cinsiyeti, mezhebi, kültürel gelişim düzeyi, sınıfsal konumu ne olursa olsun herkesin Cephe'de yeri olduğu ve bunun için elden gelen her türlü desteğin sunulacağı halkımızın ortak sözü durumundadır. Halkımız, eğer halk saflarına böylesine bir birlik için gelir, bu safları bu temelde güçlendirmeye çaba gösterir ve bunda dürüst olurlarsa, diğer güçlerin izledikleri yolda işlemiş oldukları ağır sorumsuzlukları affedebilecektir. Ama bunun karşılığının, kendi

birliklerine saygılı olma, dürüst karşılama, destek verme ve katılma olduğu derin bilinciyle hareket edecektir. O halde halkımız, Ulusal Kurtuluş Cephesi'ne doğru giderken işçi-köylü ve aydın-gençlik blokunun Cephe'nin esas temel gücü olduğunu bilecek; bu gücün örgütlenmesini, birlik ve direnişin geliştirilmesini esas alacak; samimi bir özeleştirici ile kendi durumlarını gözden geçirerek halkın geniş siyasal birliğine gerçekten hizmet edeceklerini kanıtlarlarsa, geçmişte isterse düşmanla işbirliğine varan suçların ve ağır hataların sahibi olsunlar, diğer kişi ve güçlere de yer verebilecek ve Cephe'yi daha da genişleteceklerdir.

Partimizin başından beri esas aldığı cephe anlayışı budur. Cephe'nin oluşmasına en büyük emeği geçen bir öncü olarak Partimiz, Cephe'nin bu esaslar üzerinde gelişmesi için elden gelen her şeyi yapacaktır. Ama aynı zamanda, Cephe'nin eylemle, sözle ve her türlü basın-yayın imkanıyla yapılan ilanı karşısında eski olumsuzluklarında ısrar ederek düşmanla ilişkiyi yürüten ve hele bunu Parti ve Cephe'ye karşı inadına sürdüren grup, çevre ve kişiler, bunu hangi gerekçeyle yaptıklarını iddia ederlerse etsinler ve geçmişlerine de aldırılmaksızın düşman bilinecek ve onlara karşı Cephe'nin ezme ve imha siyaseti uygulanabilecektir. Halkımızın toplumsal varlığını asla kabul etmeyen ve onu imha etmekte son derece kararlı olan tüm siyasal partiler, parlamento ve sömürgeci kurumlarda kümeleşmiş olan bu çevrelerin hızla Cephe politikasına yönelmemeleri durumunda doğacak tüm sorumlulukların kendilerine ait olacağını, halkın amansız düşmanları olarak görülüp ezileceklerini bilmeleri gerekir. Yine, halktan yana olduğunu iddia eden, ama halkın çıkarları doğrultusunda ciddi çaba göstermedikleri gibi sürekli bundan kaçınan ve hatta halkın öz çıkarlarına karşı sorumsuz tutumlarını giderek daha da derinleştiren çeşitli sol, yurtsever maskeler altındaki parti, çevre ve gruplar da, bu tutumlarını gözden geçirmelidirler. Halkın kutsal direniş hareketine omuz vermemeleri ve üstelik daha da olumsuz konuma girmeleri halinde, ideolojik-politik teşhir başta olmak üzere ve en tehlikelilerini halkın bizzat cezalandırması da dahil tüm yöntemler kullanılarak halk tarafından ezileceklerini bilmek durumundadırlar. Düşmanın halkımıza ve onun devrimci öncülerine en azgın saldırı ve işkenceleri dayattığı; halkımızın böylesine vahşi bir sömürgecilığe karşı direnişi yükseltmek için büyük bir arzu ve çaba içerisinde bulunduğu; düşmana vurulan darbelerle her gün yeni direniş haberlerinin geldiği günümüzde, 5'li, 6'lı sol maskeli bir-

likler adı altında ulusal kurtuluş mücadelemizin dökülen kanlarına, yükseltilen direnişe küfrederek, komplocu ve provakatif girişimlere bizzat ortak olarak, niyetleri ne olursa olsun söz ve eylemleriyle düşmanın mücadelemizi tasfiye ve bastırma amaçlarına alet olan güçler kendilerini halk ve devrim karşıtı bir duruma sürükleyen mevcut konumlarını bir an önce terketmek zorundadırlar. Halkın her anı direnişe geçer, mücadele öncüleri kanlarını çekinmeden dökerken, birlik ve mücadeleye en çok ihtiyaç duyulan bir zamanda sahte maskelerle kendilerini gizlemeye çalışan ve düşmanın ağızıyla konuşan bu güçler, mücadele ve direnme adına attıkları en küçük bir adım dahi varsa ortaya koymalı, aksi durumda mevcut konumlarının hesabını çok ağır bir biçimde ödemek zorunda kalacaklarını bilmelidirler.

Ulusal direniş mücadelemizin geline bu aşamasında her adımımızı sağlam atmak, birliklerimizi sağlam örmek ve tavizsiz bir direnişi yükseltmek zorunda olduğumuz son derece açıktır. Düşman bundan böyle daha da kudurganca saldıracaktır. Ömrünün daha da kılmasından öteye bir sonuç yaratmasa da, o, işkenceye daha çok sarılacak, daha çok kan dökecek ve azgınca sömürmeye çalışacaktır. Ama tüm bunlar mücadelemiz önünde engel olmak bir yana, direnişi sürekli yükseltme gerekçelerini her gün biraz daha artıracaktır. Önümüzdeki yıllar, yüzyılların acısının bütün ağırlığıyla düşmana ödettirildiği, her şeyin gün gün saat saat yeniden ele geçirildiği, yüzyılların kısa zaman aralıklarına sığdırılarak olumlu gelişmelerin yaşandığı yıllar olacaktır. Böylesine tarihsel ve zorlu bir mücadelede tecrübemiz az, olanaklarımız yetersiz denilebilir. Ama unutmamak gerekiyor ki, doğaya yönelen insanlık uzayı fethetme noktasına gelip dayanmıştır. Zorlukların üstesinden nasıl geldiğini bütün bilim eserleri ortaya koymaktadır. Buna rağmen, bizim, artık zamanı geçmiş bir ulusal kurtuluşçuluğu kazanamayacağımızı söylemek ya çok zayıf, ya ardnıyetli ya da çok zavallı bir insan karikatürü olmamızla eş anlamlıdır. Halkımızın tüm bilincini ve yüreğini bu işe yöneltir, yoğunlaştırır ve sürekli örs altında döverek çelikleştirirsek, aslında yaşamın fışkırdığı bir kaynağın başında olduğumuzu göreceğiz. Bu kaynak, her türlü gelişmenin, coşkunun, fedakarlığın ve üretimin fışkırdığı bir kaynaktır. Ve bu kaynaktaki yaşam da pek tabii olarak insanı kendine getirip, özüne kavuşturacak olan bir yeni yaşam biçimidir. Eğer bu yaşam bir de çağın haksızlığına, tarihin olumsuzluklarına yönelmişse ve derin bir özelliğe sahipse burada sadece büyüme sağlanır; insan, yürek ve zeka burada

sürekli büyür. İşte bugüne değin küçük bir öncülük içerisinde sağlanan budur. Bu özelliklerin Kürt halkının şahsında da somutlaşmaması için hiçbir neden yoktur. Halkımız doğrulanan Parti çizgisi etrafında ayağa kalkarken, yüzyıllardan beri birliğini ve bilincini elinden alıp bulandıran ne varsa hepsini alaşağı eder, birlik önünde duran tüm engelleri aşar ve tüm bunları gücü oranında bir direnmeyle bütünleştirip direnme kararlılığını her gün keskinleştirirse, uygun savaş yöntemlerini bulup bunlarla sonuca gitmesi kaçınılmazdır.

Dünyamızda bağımsız ulus, özgür toplum olma ve giderek sosyalist topluma yönelmenin her halkın bünyesinde en güçlü şekilde yaşandığı böylesine tarihsel bir anda, halkımızın kazanamayacağını söylemek için, ya onun halk olmaktan çıkmış olduğunu, ya da modern toplumsal bilimin gerçeği izah edemediğini ve yanlış olduğunu söylemek gerekir. Fakat bu, kimsenin söylemeye cesaret edemeyeceği bir durumdur. O halde kazanmak kesindir. Ancak kesin olan bir diğer şey de, savaşın kanunlarına uyulması gerektiğidir. Öncü, öncü olmanın kurallarına bağlılıkla geliştirdi. PKK, ideolojisini ve örgüt kurallarının gelişimini inanılmaz boyutlara getirmeyi bu temelde sağladı. Eğer aynı kuralları ulusal kurtuluş savaşımızda halk direnişimize uygularsak en uygun gelişmeleri yaşamamak için bir neden yoktur. Kurallar eğer sadece söylenmekle yetinilmeyip ete-kemiğe büründürülür, azim ve çabayla sürekli desteklenirse bu savaşta zafer halkımızın olacaktır.

Yurtsever Kürdistan Halkı!

Yüzyıllardır süregelen işgal, istila, sürgün, katliam, kısaca vahşi sömürgeci uygulamalar altında karartılan umudumuz ve bilincimiz, bugün yeniden aydınlanmıştır. Sömürgecilik altındaki yüzyılların bizden aldığı her şeyi artık geri almanın, gerekirse tırnaklarımızla sökülüp koparmanın zamanıdır. Halk olarak kaybettiğimiz her şeyi biz bu süreçte bulacağız. Direnme ve birlik, birlik ve direnme temelinde yediden yetmişe, en gelişmiş bilinçten en az bilinç sahibine, sağlıklısından en hasta ve yaşlısına kadar tüm bir halk olarak düşmanın karşısına dikildiğimiz ve hiçbir halkın vazgeçemeyeceği haklarımız uğruna hiçbir fedakarlıktan çekinmediğimiz müddetçe kutsal bağımsızlık amaçlarımıza ulaşmamızı artık hiçbir gücün engelleyebilmesi mümkün değildir.

Bundan böyle halkımızın her ferdi kendisini düşmana karşı sıkılması gereken bir silah olarak görmelidir. Savaşan halk gerçekliğimiz, düşmanın en büyük korkusudur. Bu korku haklı çıkarılmalıdır. Eğer iki kişi bir araya gelmişse bir örgüt gibi düşmanının karşısına dikilmeli, adeta yerden fıkkırırcasına örgütlenmelidir. Kürdistan'da düşmana karşı iki kişinin bir araya gelmesi küçümsenecek bir olay değildir; herkes kendi çevresini, komşusunu, köylüsünü, ailesini, aşiretini bu temelde bir araya getirmeli, her aile, her köy, her kabile, her mahalle, her semt ulusal kurtuluş mücadelemizin yıkılmaz örgüt kaleleri olmalıdır. Halkımız yüzlerce yıllık bir sömürgeciliğe karşı savaşıldığını ve bu savaşta bütün imkanlarını kendisinden yaratmak zorunda olduğunu unutmamalıdır. Eğer hiçbir araç-gereci yoksa çıplak elleriyle, yüreğiyle düşmanın üzerine yürümelidir. Basit savaş araçları taş, sopa, bıçak, balta, kılıçtan daha gelişmiş savaş araçları varsa onlarla, bilinci olan bilinci, maddi imkanları olan bu yönlü katkıları, hiçbir şeyi olmayıp hiçbir savaş aracı elinde bulunmayanlar da örneklerinde düşmana lanet okuyarak, ama ne biçimde olursa olsun mutlaka bu savaşın içinde olmalı, düşmana karşı savaşmalıdırlar. Düşmanla her türlü bağı keserek mücadelenin zaferi için dua etmenin bile büyük bir anlamı vardır.

Kürdistan'ın coğrafya özellikleri de mücadelemize büyük avantajlar sunmaktadır. Bu avantajlardan yararlanılarak savaşın bin bir türlü biçimi ortaya çıkarılabilir. Coğrafyamızdan sonsuz biçimler altında yararlanarak, her karış toprağımızı düşman için bir tuzak haline getirebiliriz. Eğer böyle savaşmayı öğrenirsek ve bunu bir meslek haline getirirsek dünya ne derse desin bu savaşı kaybetmeyeceğiz. Biz, kendimizi sadece zafere ulaşmış çağdaş örnekler ve bir Vietnam'ı göstererek cesaretli kılmıyoruz, yalnız kendi örgüt pratiğimize bakarak bile kazanacağımızı söylüyoruz.

Böylesine bir doğrultuya girmek, her türlü kişisel ve ailesel çıkarlardan vazgeçerek, bağımsız bir ulus, özgür bir toplum olmayı acil bir amaç olarak gündeme koymayı gerektirir. Yurtseverliğe adının ilk harfi olarak bakan ve bunu her şeyin önüne koyanlar, tüm sosyal ilişkilerinde ekonomik, siyasal ve kültürel olarak kendilerini ulusal kurtuluş çıkarlarına tabi kılmalıdırlar. Her şeyin hesabı buna göre yapılmalı, zaman ve imkanlar boşa harcanmamalıdır. Çocuklar biraz kendilerine gelip oyun oynamaya başladıklarında bu bilinç ve ruhla büyütülmeli, kısaca

beşikten son nefesin verildiği mezara kadar, ulusal kurtuluşçuluk bir yaşam şekli olarak konuşulmalı, tartışılmalı, benimsenmeli ve örgütlenilmelidir.

Halkımızın her ferdi, içinde bulunduğu koşullar ve geçmişine olursa olsun, ister düşmanın baskı ve sömürsü nedeniyle ve isterse ince yöntemlerle aldatılması sonucu ideolojik ve maddi olarak kendisini düşmana bağlı kılan tüm bağlara hiç olmazsa bundan sonra karşı çıkmasını bilmelidir. Yeni bir sayfa açılıyor. Bu, görkemli bir direnme sayfasıdır. İyi niyetli olan, direnme ve kurtuluş isteyen herkese bu sayfada adını yazma hakkı vardır. Geçmişte günahı ve suçu ne olursa olsun, ama gerçekten tüm içtenliği ve dürüstlüğüyle tarihe bu biçimde katılmak istiyorsa, bu hak herkese verilmelidir. Fakat eğer, yine bu yüce sıfatların arkasına sığınıp, PKK'nin cephe silahıyla yeni özgürlük sayfaları açmaya çalıştığı bu dönemden sonra da işbirlikçiliklerini ve olumsuzluklarını sergilemeye devam edip, bunu bir siyaset haline getirirlerse, açık ki, o durumda hiç bir kuvvet bizim bunları ezmemizi engelleyemeyecektir. Hangi kamptan olursa olsun, kimin adına konuştuklarını iddia ederlerse etsinler, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük hakkı her ağzın temsilciliğinden daha üstün tutulacaktır. Bu hak dokunulmazdır. Dolayısıyla ister kapitalist ve isterse sosyalist sistem içerisinde olsun, her ülke, parti ve kişi bu hakka saygılı olmak ve destek sunmakla yükümlüdür. En sıradan bir demokrasi ve enternasyonalizmin ilkeleri de bunu gerektirir. Eğer bu kutsal hakkı çiğneyen biz olursak, o durumda biz onların her türlü eleştiri ve ezme hakkıyla karşı karşıyayız demektir. Biz bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizi tüm insani yeteneklerimizi ve halkımızın gücünü ortaya koyarak sonuca götürmeye çalışacağız. Bu konuda ortaya çıkacak olan her eksiklik ve hatanın eleştirisi dostça bir yaklaşım olarak kabul edilir. Ama böyle soylu bir birliği bozmak ve rayından çıkarmak isteyenler, kim olursa olsunlar, halk tarafından affedilmeyeceklerdir. Hangi sıfat ve maske altında olursa olsun, ulusal direniş ve birliğimize yönelenlere karşı özgürlük savunulmalıdır. Çünkü halkın çıkarları, ilerici insanlığın hiç bir biçimde reddedemeyeceği kadar kutsal ve yüce çıkarlardır. Dolayısıyla hiç bir gerekçeyle önlenmemesi gereken bir hakkıdır.

Mücadelemiz çok zorlu geçecektir. Bu mücadelede çok kan dökülebilir, çok kayıp verebiliriz. Acımasız işkenceler daha da yaşanabilir. Ama bu süreçte kazançlı çıkacak olan kuvvet, halkın kendisi ve insanlık olacaktır. Bugün uygulanan vahşi sömürgeci-

liğin arkasındaki gericiiler, en azgın emperyalistlerin temsilcileridir. Uyguladıkları yöntemler, insanlığın barbarlık tarihinin süzülüp gelen en son örnekleridir. Savaşımız buna karşıdır ve dolayısıyla sonuna kadar insani, eşitlikçi ve özgürlükçü bir harekettir. Bu hakkını, halkımız çok iyi kullanmalı, tüm yeteneklerini ortaya koymalıdır.

Bu hakkın önünde durmak isteyen yurtsever ve sol maskeli tüm güç, çevre, parti ve kişileri teşhir ve tecrit edin ve hesap sorun! Maddi-manevi tüm olanaklarınızı seferber ederek, o çağdışı karanlık tarihi lanetleyip, geçmişte sahip çıkılacak çok az, ama ileride kazanılacak çok şeyin olduğunu bilerek ayağa kalkın! Parti önderliğinde sınıksız kenetlenin ve kendi Cephe silahınızla savaşın! Böyle savaşıldığında zafer bizim olacaktır!

Türkiyeli Devrimciler, İlerici-Demokratik Güçler, Aydınlar ve Türkiye Halkı!

Azgın bir sömürgeci generaller güruhunun baskısı altında sömürü ve işkencenin her türlüünü siz de yaşamaktasınız. Kendi egemenlerinizin işgalci, istilacı karakterinden ötürü yüzyıllardır demokrasiyi yaşayamadığınız gibi, bugün de üzerinde azgın bir şovenizmin denendiği, faşist yöntemlerin her gün, her saat uygulandığı bir halk konumundasınız. Bugün aynı faşist iktidarın baskı ve sömürsü altında yaşayan, her bakımdan iç içe karışmış olduğunuz Kürt halkının direnişiyle dayanışma içinde olmamanız için bir neden yoktur. Kürdistan halkının kurtuluşu eşittir Türkiye halkının da kurtuluşu demektir. Eğer eşit ve özgürce karşılıklı destek sunma sağlanırsa, iki halkın omuz omuza mücadelesi ve ortak kurtuluşu kesindir.

Egemen sınıflarınız, faşizm altında dayattıkları azgın bir şovenizmle, sizleri de kendi suçlarına ortak etmek istemektedirler. Fazla derinlere gitmeden yakın çağ tarihine bakıldığında bile görülecektir ki, hiç bir halk başka bir halkın köleliği üzerinde özgür olamaz. Egemen sınıfların, sizleri Kürdistan zinciriyle daha fazla köleleştirmesine izin vermemelisiniz. Bu zincirin koparılması sizin de gerçek demokrasi ve özgürlüğe kavuşmanız demektir. O halde, halklarımız böyle bir ortak kurtuluşu sağlamak için birbirlerinin eşit uluslar ve özgür toplumlar olma hakkına say-

gılı olmalıdırlar. Türkiye halkının demokrasi ve özgürlük mücadelesinin en güçlü dayanağı Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesidir. Aynı şey tersinden de geçerlidir. Öyle ise, halk mücadelelerimiz arasında en sağlam birlik ve dayanışmaları yaratmak; egemen sınıfların dayattığı faşizm ve sömürgecilğe karşı, karşılıklı saygı temelinde en güçlü kardeşlik ve mücadelelerde birlik örneklerini yükseltmek zorundayız. Halklarımız arasında gerçek bağları yaratabilmenin fırsatı tarihimizde ilk kez böylesine olanaklı hale gelmiştir. Türkiye halkı, faşizme karşı yükselttiği mücadelesi ile, Kürdistan halkına karşı yöneltilen azgın sömürgeci saldırı ve vahşetin karşısına durmalı; halklarımızın başına musallat olmuş bu azgın generaller güruhu ve temsil ettiği sınıf, iki cepheden yükselen mücadeleyle boğulmalıdır. Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketiyle, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi arasında örülecek böyle bir mücadele cephesi ortak zaferimizin garantisidir. O halde bunun bir ilk adımı olan FKBDK, böyle bir mücadele içinde gerçek anlamına kavuşturulmalı, halklarımız faşizmin karşısında iki elin kenetlenişi gibi sıkılmış bir yumruk olmalıdır.

Bu konuda hakim ulus devrimci, demokrat ve yurtseverlerine önemli görevler düşmektedir. Türkiye proletaryası ve halkının temsilcileri, sosyal-şovenizmin tanınmaz hale getirdiği enternasyonalist ilkeyi bu sefer ayakları üzerinde doğrultarak, doğru uygulamalıdırlar. Bu yapıldığında iki halkın gerçekten kaçınılmaz olan ortak kurtuluşu daha da yakınlaşacak ve en az acılı biçimde gerçekleşecektir. Hakim ulus devrimciliği, demokratiği ve yurtseverliğinin bugüne kadar yerine getiremediği bu görev, artık mutlaka yerine getirilmelidir.

Türkiye devrimci, demokrat ve aydınlarının, kendisini dayatmış olan böylesine tarihsel bir görevi yerine getirmeleri, Türkiye'de demokrasi sorununun çözülmesinin de anahtarıdır. Türkiye halkının geleceği sahte demokrasilerle karartılmaya çalışılmakta; en sıradan insani haklar bile ayaklar altına alınır ve zindanlarda halkın en yiğit evlatları işkence altında katledilirken, kabartılan şovenizm dalgası altında ve sözde demokratik kılıflarla faşizm halka benimsetilmek istenmektedir. İlerici güç ve hareketlerce dayatılan gerçeklik de bunun daha üst bir düzeyde sergilenmesinden başka bir şey değildir. Ama işte işin en acıyanı da, hangi kılıflar altında olursa olsun, sözde proletarya ve halk adına yola çıktıklarını iddia eden bu güçlerden bir çoğunun bu dayatmalara boyuneğmiş olmaları; önderlerin kendi kişisel

yaşamları için örgüt ve mücadele tasfiyeciliğine sarılmalarıdır. Türkiye'de halk, faşizmin ağır zulmü altında katlanılmaz bir yaşamın içinde çırpınır, zindanlarda binlerce devrimci ve demokrat ellerinden her türlü özgürlükleri alınmış olarak işkenceler altında tutulurken, kendilerine Türkiye proletaryasının öncüsü olmaktan aşağı isim takmayanların ne yapacakları, faşizmin bu zulmünü alaşağı etmek için hangi hazırlıklar içinde bulundukları, halka nasıl bir kurtuluş önerdikleri artık çok gecikmiş bir görev bile olsa yine de belli değildir. Türkiye proletaryası ve halkı bunun hesabını sormalıdır.

Dünyanın her tarafında demokrasi ve özgürlüklerin savunulmasında halkın yükselen sesi olan aydınlar da aynı ölüm sessizliği içinde bulunmaktadırlar. Türkiye ve Kürdistan'da yaşanan faşist zulüm ve vahşet karşısında adeta tek bir ses bile çıkmamaktadır. Kalemler durmuş, sesler kesilmiş, gözler kör olmuştur sanki. Ama, kalemi işlemeyen, dili konuşmayan, gözleri görmeyen bir aydın olunamayacağı da son derece açıktır. Türkiye burjuvazisinin şekillendirdiği sahte aydın tipleri, bugün açık kimlikleriyle faşizmin hizmetindedirler. O halde, demokrat aydınlar da kendilerini adeta yeniden yaratarak, egemen sınıfların tersyüz ettiği herşeyi ayakları üstünde oturtturarak tüm yeteneklerini halkın çıkarlarına sunmak zorundadırlar. Türkiye'deki devrimci ve demokrat aydınlar, kendilerine en çok ihtiyaç duyulan böylesi bir dönemde yaşadıkları bu ölüm sessizliğini parçalamalıdır.

Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm uğruna daha yakın dönemde kahraman gençliğin savaşımı ve bu savaşım içinde doğan şehitlerin anıları çok tazedir. Denizler, Mahirler ve İbrahimlerin kanları unutulmamalıdır. Bu kan boşuna akıtılmamıştır. Geçmiş tarihte de Türk halkı sahip çıkılması gereken ilerici bir miras bırakmıştır. Yüzyıllardan beri kendi despotlarına karşı Türk halkının destanlaşan direnişleri vardır. Bedrettinlerden başlayarak, İstiklal Savaşı denilen savaşta bir çok halk temsilcisinin kemalistlerin kurbanı olmasına, Türk burjuvazisi iktidara yükseldiğinde, Komünist Partisi'nin kurucuları Mustafa Suphi'lerin katledilmelerine kadar, tüm direnişlere sahip çıkalım ve bunları halklarımızın ortak direniş geleneği halinde birleştirelim. Şovenizm ve sosyal-şovenizmin olumsuz mirasını reddedelim. Devrimci, demokratik görevlerimize sahip çıkarak, birçok bağla bağlı olan halkların ortak çıkarını sürekli ve engin bir ruhla temel alan ahlaki yerleştirelim. Türk egemen sınıflarının her zaman bulanıklaştırmaya çalıştıkları sınır çizgilerini netleştirerek,

en küçük bir tavizin bile faşizmin önünde diz çökmek olduğu gerçeğiyle halk çıkarılarımızı her şeyin üstünde tutup, hiçbir sahte yola itibar etmeden faşizme karşı mücadeleyi yükseltelim. Devrimci, demokrat ve aydın olmanın kıstası budur. Türkiyeli devrimci, demokrat ve aydınlar, geline aşamada kendilerini gözden geçirmek ve görevlerine sahip çıkmak zorundadırlar. Aksi durumda faşizmin zulmü altında geçen işkenceli yaşamın her anından kendileri sorumlu olacaklardır. Kürdistan halkı, böylesine azgın bir egemenler güruhuna karşı ulusal direnişini yükseltmekle Türkiye halkına karşı beslediği kardeşlik duyguları ve bunun gerektirdiği dayanışmayı da en anlamlı biçimde ortaya koymaktadır. Kürdistan'da yükselen bu mücadele, Türkiye'de demokrasi ve özgürlük uğruna verilen savaşın da en temel dayanağıdır. Türkiye halkı ve devrimci-demokratik güçleri, bu tarihsel fırsat ve kardeşçe dayanışmadan gerekli gücü bulabilirler. Halk mücadelelerimiz açısından karşılıklı görevler yerine getirildiğinde, gelecek, savaşın ve kazanan halklarımızın olacaktır.

Ortadoğu Halkları ve İlerici-Demokratik Güçler!

Ortadoğu halklarıyla Kürdistan halkı arasında bir kader birliği söz konusudur. Kürdistan, düğüm olan Ortadoğu'nun bir kör düğümüdür. Bu alanda sorunların devrimle çözülmesi dalga dalga tüm Ortadoğu halklarının kaderine yansiyacaktır. Bir türlü doğrultusuna giremeyen halk devrimleri, Kürdistan'ın kızışmasıyla birlikte gerçeğe dönüşecek, bugün İran ve Irak'ta sancıları çekilen halk devrimleri kızışan bir Kürdistan'la birlikte bölgenin kaderini halklar lehine değiştirecektir. Bölgemiz halklarının, görkemli tarihi mirasları temelinde çağımızın en olumlu özelliklerini de bünyelerine katarak daha üst bir evrede kişiliklerini yeniden bulmaları, Kürdistan'daki mücadeleden elde edecek kazanımlarla sağlanabilecektir. Derin bir halklar kardeşliği ve kurtuluşçuluk özelliği de işte buradadır. Bölge devrimciliğinin, Kürdistan'daki mücadeleye bu biçimde yaklaşması, yükseltilen Ulusal Kurtuluş Cephesi bayrağına en geniş biçimde sahip çıkması ve desteklemesi, kendi halklarının kurtuluşunu da yakınlaştıracaktır. Feodal entrikalar, sahte burjuva-milliyetçilik ve bir yığın oportünist "sol" görüşle bulandırılarak tanınmaz hale getirilen özgürlük ve kurtuluş ideolojisi, Kürdistan zemininde gerçek anla-

mina kavuşacak; halkların muhtaç olduğu birlik, dayanışma ve direnme bir arada çok şey kazanacaktır. Bölge halkları, bu alandaki savaşımın derin bölgesel özelliğini görebilmeli, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin kendi kurtuluşlarıyla ilişkisini esas alarak üzerlerine düşeni yapmalıdırlar. Tüm bunlar yapıldığında, burada kazanan bölge ve dünya çapında insanlık olacaktır.

Bugün tepede emperyalizm ve sosyalizm arasında, hangi nedenden ve halkadan kaynaklanırsa kaynaklansın, bir kördüğüm haline gelen ve görüşme yöntemleriyle daha da derinleştirilen, insanlığın başına bir kabus gibi çöken nükleer dehşet dengesinden kurtulmak, Ortadoğu'daki halkların özgürlük savaşımıyla yakından bağlantılıdır. Tepedeki düğümün Ortadoğu'da çözülmesi ve bunda Kürdistan'ın oynayacağı rol hayatidir. İnsanlığın çok şey kazanacağı halkımızın mücadelesinin derin enternasyonalist özü görülmeli, en demokratından sosyalistine kadar çeşitli çevrelerce hiçbir gerekçeyle izah edilemeyecek biçimde tanınmayan halklar, başta ulusal kimliği olmak üzere tanınmalı ve direnişi desteklenmelidir.

Faşist Generaller Çetesi!

İnsanlık tarihinin ve çağımızın bir utancı olarak halklarımıza kan kusturan faşist generaller güruhu, halk düşmanlığı ve işlediğiniz insanlık suçlarının hesabını vermenin zamanı gelmiştir. Sizin şahsınızda, tüm Türk egemen sınıfları ve dünya gericiliği de yargılanmaktadır. Çünkü siz, insanlık tarihinin ve çağımızın en karanlık ve gerici yönlerini kendi şahsında toplamış, can çekişen bir sistemin azgın bir piyonu olarak hareket etmekte, sadece pençeleriniz altında bulunan Kürt ve Türk halklarına karşı değil, bu zeminlerde tüm bir insanlığa kastetmektesiniz. Emperyalizmin en gerici ve saldırgan mihraklarının azgın birer uşağı olarak bölge halklarına da aynı faşist ve işgalci amaçlarla saldırganın hergünkü hesapları içinde bulunmaktasınız. Sizin egemenliğiniz altında insanlık tarihinin tanık olmadığı işkence ve zulüm, sömürü ve katliamlar yaşanmaktadır. Hiçbir kurala bağlı olmayan bu insanlık düşmanı uygulamalarınızla kendinizle birlikte çürüten bir sisteme de can vermenin telaşı içindesiniz. Ancak siz ve arkanızdaki güçler, halklarımız şahsında insanlığa dayattığınız bu imha savaşının, bu işkence ve katliamların hesabını çok ağır

ödemek zorunda kalacağınızı da bilmek zorundasınız. Sizi ve efendilerinizi çıldırtan, ölüm korkusuyla daha da saldırgan kılan ve bu nedenle de battıkça batıran gerçekler işte budur. Artık karşınızda köleliğe boyun eğen ve bunu neredeyse bir kader olarak kabul eden bir halk değil, kendi kaderini, kanını oluk oluk akıtmaktan çekinmeden, kendi öz gücü ve mücadelesiyle belirlemek isteyen bir halk var. Bu halk ki, en zayıf anında bile kendisini yeniden yaratmasını bilmiş, en yiğit evlatlarını işkence odaları ve açık çarpışmalarda şehit vermekten çekinmemiş ve verilen kurbanlar üzerinde doğmuş bir halktır. İşkenceleriniz, ana kucağındaki çocuğa bile uzanan kanlı elleriniz, halklarımıza dayattığınız açlık, sürgün ve katliamlarınız, sizin için artık kesinlikle bir kurtuluş değildir. Tam tersine, tüm bu uygulamalarınız, bir halkın iradesine hangi vahşi ve alçakça yöntemleri kullanırsanız kullanın hükmedemeyeceğinizi ortaya koymuş, zavallı ve sefil varlığınız bütün çıplaklığıyla açığa çıkmıştır.

Biz halk olarak yükselttiğimiz bağımsızlık savaşıyla size hakettiğiniz tarihi dersi verdiğimiz gün, burada kazananın tüm bir insanlık olduğunu biliyor ve bu gerçekten cesaret alıyoruz. Siz ve ardılları olduğunuz Türk egemen sınıfları, tarih boyunca daima halklara ve insanlığa kastettiniz. Kürdistan ise, bu doğrultudaki saldırılarınızın en çok yoğunlaştığı alan oldu. Ama bu alan, şimdi sizin tükenen varlığınızda çağın en ileri öğelerinin yeşerdiği, insanlık değerlerinin en soylu ayaklanmasını yaşadığı, bağımsızlık, özgürlük ve halklar kardeşliğinin eşsiz bir örneği olmasını bilecektir. Siz, hala en azgın şovenizmi körükleyerek ve gençcik insanları ordularınız içinde halkımız üzerine göndererek kendi halkınızı da suçlarınıza ortak etmek, ellerini Kürt halkının kanına bulaştırmak istiyorsunuz. Halklarımız arasında yarattığınız bu zoraki düşmanlık, öyle bir noktaya ulaşmıştır ki, siz, kendi emirleriniz altındaki askerlerinizin bu suça ortak olmak istemediklerini bilerek onları da imha tehditi altında tutuyor ve hatta katlediyorsunuz. Fakat bu alçakça uygulamalarınız da sizi kurtarmaya yetmeyecektir. Halklarımız çıkarlarının birliğini ve kardeşliği öğrenmişlerdir. O çok güvendiğiniz ordunuzdan bile çekinmenizin nedeni de işte budur. Bir köleler ordusu gibi halkımızın üzerine saldırdığınız asker üniformaları altındaki temiz Anadolu insanının size karşı isyanını görmekte gecikmeyeceksiniz. Askerler, silahlarını masum insanların üzerine değil, birer kanlı katil olan sizlere çevirmeyi de yakında öğreneceklerdir.

Faşist generaller güruhu, siz bir avuç işkenceci ve çapulcu

olarak kendinizi her türlü işkence, katliam ve zulüm uygulamasında özgür görüyorsunuz. Ancak, halkların da zulme karşı savaşıma ve bunun hesabını çok ağır sorma gibi bir özgürlüklerinin olduğunu bilmeniz gerekir. İşte bugün Kürdistan halkı, bu hakkını kullanmakta ve bunda sonuna kadar kararlı olduğunu, direniş bayrağını hergün biraz daha yükselterek ortaya koymaktadır. Bu halkın en yiğit evlatları ve önderlerini sadist işkencelerinizle zindanlarınızda katlettiğinizde umutlarımızı da söndüreceğinizi hesapladınız, en alçakça yöntemlerle savaştınız ve halen de kurlsız bir savaşı sürdürmektedirsiniz. Ama hesaplarınızda yanlış olduğunuz da ortaya çıkmış bulunmaktadır. Çünkü, PKK önderliğinde direnen ve birleşen Kürdistan halkı, Mazlum, Hayri ve Kemallerin kanını nasıl bir savaş gerekçesi haline getirdiğini, yükselen eylemleri ve en son olarak da Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanıyla göstermiştir. Cephe bayrağı altında toplanan halkımız, bugün buradan son uyarısını yapmaktadır. Binlerce yıldır halkımızın kanına bulanmış olan ellerinizi, savunmasız insanlarımızın üzerinden çekin. Biz halk olarak böyle bir savaşı hiçbir zaman tercih etmedik. Ancak siz hiçbir kural tanımadan sürdürdüğünüz tek taraflı bir savaşla savunmasız halka, kadın ve çocuklara saldırarak, en hayasız uygulamalarla halkımızın varlığına kastettiğiniz müddetçe, hiç kimse de bizden kurallara bağlı kalmamızı isteyemez. Bir halkın binlerce yıllık öfkesinin patlayışı karşısındasınız ve düşman da olsanız sizi bu kin ve öfke seli karşısında uyarır ve savaşı kurallarına göre yürütmenizi tavsiye ederiz.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi bayrağı altında toplanan Kürdistan halkı elindeki bu silahla şimdi hesap soran güçtür. Sömürünün en katmerlisine, zulmün en katlanılmazına maruz kalan bu halk, tüm özgürlüklerinin gaspedilişinin, dökülen kanların ve çekilen acıların hesabını bin mislisiyle ödetmek için intikam duygularıyla savaşmaktadır, savaşacaktır.

Partili Tüm Militanlar!

Böylesine bir davanın hem gerekçesi ve hem de zafer güvencesi kişiler olarak hepimize büyük görevler düşmektedir. Hiçbir biçimde kaçınamayacağımız bu görevlerin başarısı için bütün yeteneklerimizi seferber etmeliyiz. Önümüzdeki zorluklar ve dikilecek engeller ne olursa olsun, kimden ve nereden

kaynaklanırsa kaynaklansın tüm bunlarla savaşmayı PKK'nin bir özelliği olarak kavramak, halkımızın içinde bulunduğu muazzam örgütsüzlüğe öncünün muazzam örgütlülüğüyle karşılık vererek sonsuz örgütleyebilme yeteneğinde olabilmek, sonsuz savaşım biçimleriyle halk savaşımının yolunu açabilmek, halkımızın bitmez tükenmez enerjisi ve yiğitliğini seferber etmek, düşmanın ancak bununla yenilebileceğine inanmak, bu inançla savaşmak, bu savaşın önünde duran her türlü engelle, bu engel isterse kendimizden kaynaklansın, Parti ideolojisi ve kuralları temelinde savaşmak ve böylesine örgütlü bir savaşçılığı mutlaka halka benimsetmek görevleriyle yükümlüyüz.

Öncünün muazzam önemi de burada ortaya çıkmaktadır. Bu savaşta, henüz tecrübelerimizin yetersiz olduğu, donanımsız ve örgütsüz bir gerçeği yaşadığımız bilinerek devrimcilik yapılacaktır. Kapanan yürekler burada alabildiğine açılmalıdır. Hiçbir gerekçeyle görevlerin kolaylığı veya zorluğundan bahsedilmemelidir. Gereken yaratıcılık, cesaret, atılganlık gösterilerek, yediden yetmişe tüm bir halka kendi öz savaşımını öğrendiği deney yaşatılacak ve halk, savaşmasını ve kazanmasını bilen bir halk haline getirilecektir. İşte öncüyü bekleyen tarihi görev budur. Bu ilk dönem öncünün kazanılması demektir. Ama bu, bugün yeni görevlerle karşı karşıya olduğumuz gerçeğini gözlemlememelidir. Sadece geçmişle övünüp durmak yaraşmaz. Aynı zamanda geleceğin zorlukları önünde diz kırmak da yakışmaz. Şanlı geçmiş kadar zaferlerle dolu geleceği karşılamayı esas alan bir devrimciliği yaşamak ve yaşatmak gerekmektedir. Direnmeyi ve birliği az tanıyan, yoğun hatalarla yaşayan ve bunun etkilerini yaygın bir biçimde Parti içi yaşamda da gösteren her türlü olumsuz etkilenmelere karşı, sınıfın en soylu özelliklerini esas alan, onu örgütlemeye ve direnmede sürekli derinleştiren, dalga dalga tüm kitleleri etkileyen yoğun bir devrimciliğin sergilenmesinin vazgeçilmezliği söz konusudur. Nerede ve hangi koşullarda yaşanılırsa yaşanılsın, imkanlar ne kadar kıt ve sayımız ne olursa olsun, PKK'nin şiarının bu olması gerektiğini unutmayacağız.

Bizim için, izlenmesi gereken yol bellidir. Bizde direnmenin zirvesini yaşayan direniş şehitleri vardır. Eğer PKK, Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin gerekçesi ve zafer güvencesidir diyorsa; bu şehitlerimizin de Partimizin bir daha dönülmemesine girdiği yolun gerekçeleri olduğunu da unutmamalıyız. Onların direnen ruhu, umut ve cesaretleriyle savaşmak gerektiği anılara bağlı

olmanın özlü ifadesidir. Onların anıları, tamamen yaşam olan, tüm halka egemen kılınması gereken, gerçekten yaşayan anılardır. Ayakta gezen, canlı gibi gözüken ama çoktan ölü denilebilecek yaşam karşısında, bilincimizde ve yüreğimizde her an her dakika duymamız gereken hakiki yaşam budur. İşte bu anısal yaşamın bir gereği olarak her militan ve sempatizanımız sürekli kendini yenileyip bilinçlendirdiğinde görecektir ki, altemedilemeyecek zorluk, başari lamayacak görev yoktur. Kürdistan halkının tarihinin bu döneminde böylesine bir devrimcilikten başka hiçbir şey hakkımız olanı vermeyecek, bizi affettiremeyecektir. İşte tüm bunları Cephe'mizde simgeleştirek halkımızın öz nitelikleri haline getirmek, bir daha değil böyle vahşi bir sömürgeciliğın altında yaşamak, hiçbir baskıcı-sömürgeci gücün kolay kolay haklarına saldırmaya cesaret edemeyeceğı, bağımsızlığına ve özgürlüğüne son derece tutkun bir ulus ve halk gerçeğliğı yaratmak ve mutlaka insanlık alemindeki şerefli yerimizi almak için bu görevlerimizi yerine getireceğiz. Bu görevler, son derece insani, yurtsever, demokratik ve sosyalist görevlerdir.

Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanıyla birlikte geçmiş tarihimizin karanlık sayfaları biraz daha geride kalmıştır. Geleceğın aydınlık yaşamı bir rüya olmaktan çıkıp gerçeğe dönüşmüştür. Bu yaşamı adım adım yarattığımız şu tarihi anda, Parti militanları ve tüm halkımız Parti çizgisi ve önderliğı etrafında daha sıkı kenetlenmelidirler. Dostlarımız da gerçekten dostluğa yaraşır biçimde bizi desteklemelidirler. Bizim de bu kadar tecrübeyi, işkenceyi ve insanlıktan dışılanmayı yaşayan bir halk ve öncü güç olarak bunun intikamını almak için en insani görevlerle doğru, iyi ve güzel olanı elde etmek için gücümüzü sonuna kadar sarfetmemiz gerektiğı açıktır. Ve bu bir emir olarak anlaşılmalıdır. Ahlakımızın en temel özelliğinin bu olması gerektiğı, disiplin, otorite ve birlik duygularıyla dopdolu olmak zorunda olunduğı her koşulda katlanılır ölçü olarak kabul edilmelidir.

Cephe'nin kuruluşunda aktif çaba harcayan, başta Parti militanları ve aktif yurtseverler olmak üzere herkes, bundan sonra en geniş esneklikle öz çıkarlara katı bağıllığı birleştirerek halkın arasındaki büyük uyumsuzluğu ve çelişkileri gidermek için elden gelen her şeyi yapacak, bunu kutsal bir görev bilecektir. Onlar, halkın birliğı ve örgütlenmesi sağlanmadan düşmanla nihai savaşımın verilemeyeceğinin derin bilinciyle hareket ederek, siyasal çalışmayı yoğunlaştırarak, örgütsel çalışmaları kent kent, köy köy insan topluluğunun her birimine sokacak; Cephe'nin

komite, çevre ve temsilciliklerini buralarda inşa edeceklerdir. Daha aktif biçimde savaşmak isteyenleri halkımızın kendi öz silahlı kuvvetleri olan Kürdistan Kurtuluş Birliklerinde gerilla biçiminde örgütleyecek, halkın silahlı kuvvetleriyle siyasal kuvvetlerinin dengeli bir şekilde buluşması için dağla-kenti en verimli biçimde birleştirecek ve böylelikle halkımızın bu tarihi ayağa kalkış hareketini öncüye yakışır şekilde başarıyla yönetmeyi, bunun için tüm yeteneklerini sergilemeyi en belli başlı tarihi görevleri olarak bilecek ve gerçekleştireceklerdir. Bunun önünde, başta kendilerinden kaynaklananlar olmak üzere, beliren her türlü engeli aşmak için kendilerine yüklenecek, geçmiş hata ve yetersizliklerini acımasızca mahkum ederek, düşmanla ideolojik, kültürel vs. her alanda tam ve kesin bir kopuşmayı gerçekleştirecek, düşmandan sinmiş olan her türlü pislikten arınacaklardır. Eğitim ve iknaya öncünün saflarını sürekli temiz tutacak ve güçlü kılacaklardır. Öyle ki, direnişin her hamlesini başarıya götürebilecek bir öncülüğü sürekli verimli ve yetenekli kılacaklardır. Parti emiri ve kurallarının ahlakın temel özelliği olduğunu bilerek, Parti önderliğinden tutalım en sıradan yurtsevere kadar tüm düşünce ve uygulamaları buna tabi kılacak ve bu temelde ömür tüketmeyi bir uğraş olarak benimseyeceklerdir. O halde:

Çağın bir yüzkarası ve lanetli bir tarihsel geçmişin ürünü olan vahşi sömürgeciliğe karşı savaşımında, kanımızı damla damla akıtacağımıza, bütün yeteneklerimizi ülkemizin kurtuluşu için en verimli şekilde harçayacağımıza, hiçbir yeteneğimizi ve enerjimizi kendimizle mezara götürmeyeceğimize, düşmanla aramızdaki muazzam güç dengesizliğini göz önüne getirerek bu mesafeyi en güçlü teknik olan insan faktörüyle kapatmayı şiar edineceğimize, halkımızın çağla ve tarihle kopuk yaşamını ilerici insanlıkla birleştirmek ve kendi öz tarihimizi yazmak için yaşayacağımıza, bunun dışında bir felsefe, siyaset ve pratik ahlak yaşamını kabul etmeyeceğimize ve bunu tüm topluma ege-men kılmayı Partili olmanın, yurtsever olmanın, Cephe'ye ait olmanın bir gereği olarak kabul edeceğimize and içeriz.

Institut kurde de Paris

YİĞİT KÜRDİSTAN HALKI; CEPHE BAYRAĞI ALTINDA TOPLANALIM VE SAVAŞALIM

Halkımız, 21 Mart 1985 Newroz'unda Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanı ile en yaşamsal silahlarından birine kavuştu. Halkımızın cephe silahını eline alışı elbetteki kolay gerçekleşmedi. Ama, uğruna yüzlerce evladının kanını dökerek, büyük acılar ve yoksunluklar pahasına da olsa, bugün KUKC gibi bir silahı eline alışı, bağımsızlık yolundaki inatçı, fedakar, cesur ve inançlı yürüyüşünün önemli bir merhalesini ifade etmektedir. Bu silahla halkımız, yabancı egemenler tarafından daima karartılan umutlarının ve geleceğinin bir kez daha karartılmasına izin vermeyeceğini, çünkü geleceğini gerekirse yüzbinlerce evladının kanını-canını vermekten çekinmeksizin umut ve dirençle öreceğini ilan etmiştir.

Halkımızın yüzyıllardır süren direniş geleneği ile, çağımız halklarının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin muazzam pratik deneyimlerinin birleştirilmesinin bir ürünü olarak ortaya çıkan PKK, daha doğuşundan itibaren vahşi sömürgeciliğin amansız imha ortamını yırtarak ve özellikle de 12 Eylül faşist rejimi-

minin birçok cepheden yürüttüğü hücumlarına, insanlık tarihinde görülmemiş baskı ve işkencelere rağmen cephenin ilanına bağlılığın gereğini yerine getirmiş bulunmaktadır. Atılan bu adım, tüm bir halk olarak kurtuluşa dair inancımızı daha da güçlendirmiştir.

Daha kuruluşunun başında bulunan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi, çözümlemesi gereken birçok sorunla karşı karşıyadır. Bu sorunlar, iç ve dış karakterli olanlar, acil ve uzun vadeli çözüm bekleyenler biçiminde sıralanabilir. Tüm bu sorunların altından nasıl kalkılacağını belirtmek için, dünya halklarının günümüzde en çok kullandıkları cephe silahını iyi tanımlamak ve bu silahın bizim ülke koşullarına nasıl yaratıcı bir biçimde uygulanacağını tartışarak sonuca varmaya çalışmak en doğru yaklaşım olacaktır.

Kürdistan her şeyiyle unutturulmaya çalışılan bir ülkenin adıdır. Ülkemiz insanları, uygulanan vahşi bir sömürgecilik altında dayatılan katmerli bir yabancılaşmanın ürünü olarak içine itildikleri durumu neredeyse kader kabul edecek bir duruma getirilmişlerdi. Umutları söndürülmüş, bilinçleri karartılmıştı. İşte halkımız böyle bir dönemde, PKK ile bağımsızlık ve özgürlük bilincini yakalayıp, bu bilince dayanarak, çok az gücün cesaret edebileceği ulusal kurtuluş ve toplumsal özgürlük gerçeğine yönelme cesaretini göstermiş ve bugün bu yolda cephe silahıyla kuşanacak kadar hiç de küçümsenmeyecek bir mesafe almıştır. Partinin ilanında olduğu gibi, Cephenin ilanında da lehte ve aleyhte yoğun bir ilgi yanında ilgisizliğin, büyük umutların yanında umutsuzluğun da görüleceği daha başından kabul edilmelidir. Ama, çağa bağımsızlık bilincinden başka bir gözle bakmayı yasak edinen insanlar için, bugün atılan bu adımların nihaî zafer doğrultusunda halkımızın ayağa kalkacağı en şanlı dönemlerden birisini teşkil edeceğine dair en ufak bir kuşku olamaz. Kendi pratiğimize ve dünya halklarının zengin deneyimine dayanarak bir kez daha üzerine basıyoruz ki; çağın bizim hakkımızdaki hükmü ne kadar anlamsız ve vicdanı halkımızın kurtuluş gerçeğine adaletli bir davranışı ne kadar sergilememiş olursa olsun, insanlık tarihinde belirleyici olanın her zaman ilerici doğrultudaki insan bilinci ve eylemi olduğunu asla gözardı etmeksizin, bu işi her zamankinden daha büyük bir cesaret, bilinç ve azimle sonuca götüreceğimizden en küçük bir kuşkumuz yoktur.

2- Kürdistan'da Devrimci Cephe ve Sınıf

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanı, halkımızın tarihinde kendi öz gerçekliği konusunda en çok bilinçli ve hareketli olduğu bir aşamada gerçekleşmiştir. Cephe, düşmanın yüzbinlerce kişilik ordusunun en gelişmiş taktik ve vahşi yöntemlerle, doğanın amansız kış koşullarından da yararlanarak sürdürdüğü kuşatma çabalarına rağmen, yalnızca sözde değil, en kahramanca eylemlerle ilan edilmiştir.

Düşman, özünde sosyalizme karşı, görünüşte ise Bulgar Türklerinin azınlık haklarını savunma maskesi altında kulakları sağır eden bir şovenizmi TRT, basın ve diğer her türlü araçlarını devreye sokup ayyuka çıkararak ve cephemizin ilan edildiği 21 Mart günü tarihinde ilk kez perşembeye getirdiği bir mitingle Türkleri ve dolayısıyla Türk işbirlikçi-burjuvazisini dünyaya mazlum gösterme çabalarıyla, Kürdistan halkının bu son atılımını örtbas edeceğini zannetti. Bununla da yetinmeyerek radyo ve TV'de yalan haberler imal edip, özellikle operasyon bölgelerinde 7. ve 8. Kolordu Komutanlıkları eliyle psikolojik savaş yöntemlerinin en alçakçasını kullanarak, bir yandan "bölücü eşkiya"nın nasıl yakalanıp öldürüldüğünü ilan ederken, diğer yandan da savaşçılara teslim ol çağrıları yapıp, "adil Türk demokrasisi"ne sığınmaktan başka bir çarenin olmadığı propagandasını günlerce tekrarlamaktan geri durmadı. Yine, bu karşı-devrimci bastırma hareketi için bölgenin en gerici mihrakı olan Arap krallıklarıyla ilişkiyi yoğunlaştırarak desteklerini almaya çalıştı. 15 yıldan beri ilk defa bir Türk başbakanı ABD'ye gitti. Ve bu başbakan, bizzat basının değişimiyle Amerika'dan daha Amerikancı, Reagan'dan daha Reagancı pozlarla en azgın emperyalist temsilcilerden destek aldığını ve bu destek sayesinde en başta bölücülük tehlikesi olmak üzere iç ve dış bölücülük tehlikelerini bertaraf edeceğini söylemek durumunda kaldı. Türkiye'nin stratejik önemi bir kez daha pazara sunulurken, yürürlükte olan ekonomik-politika nedeniyle güllük-gülistanlık ve herkesin ilişki kurmak için yarış halinde olduğu bir Türkiye tablosu çizilip ilan edildi. İşte ise, varlık nedeni faşist-askeri rejim olan, onun siyasi, askeri ve emniyet güvencesi altında ekonomik işler uzmanlığı biçiminde ortaya çıkarılan Özal kabinesi ve ANAP'ın bir yandan alternatifsiz olduğu propagandaları yapılırken, diğer yandan da

icazetli sağı'da ve sol'da sözde alternatifler teşkil etmek için rejimin de himayesiyle yoğun bir çaba sergilendi. Daha beşinci yılını tamamlamamış olan faşist-askeri rejimin ömrünün birkaç yıl daha nasıl artırılabilceğinin son derece iki yüzlü hesapları yapıldı. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi, işte böylesine bir ortam içinde, tüm ideolojik, politik ve askeri engelleme barajlarını yırtarak ilan edildi. Rejimin kendisini güçlü hissettiği bir aşamada, küçümsenmeyecek sayı ve boyutlarda eylemler, ülke içi ve dışında yaygın bildiri dağıtımı, Ortadoğu ve Avrupa'da toplam sayıları yüzbinlere ulaşan emekçinin katıldığı toplantılarla ilanı yapılan Cephe, Kürdistan tarihinde halkımızın beklentilerine gerçekten cevap verecek ve güvenerek arkasında toplanabileceği en cesur adımdır. Bu gerçek, daha ilk günden onaylanmış bir halk kararıdır.

Elbetteki, böyle bir adım atılırken ne aşırı bir iyimserlik ve ne de sorunların ağırlığı altında ezilme söz konusudur. Halkımız ve öncüleri, artık yalnızca, çağımızın belki de en gecikmiş bir ulusal kurtuluş hareketinin ilanını yapmakla biraz da utanç ve vicdan azabından kurtulmuş olduğunu hissederek, önümüzdeki günlerin örsle-çekiç arasında nasıl döyüleceğini hesaplamaktadır. Cephe, bu temel üzerinde sağlam bir biçimde gün yüzüne çıkmıştır. Görüleceği üzere bu cephe, bir günlük ilan olmadığı gibi, gerçekten büyük inanç, kararlılık ve fedakârlıkların bir birikimi, halkımızın savaşıma ve kazanma azminin doğal bir sonucu olarak yükseltilecek bir bayraktır.

Ama, işte tam da burada, eski bir nakaratin bazı ağızlara yeniden düştüğünü duyuyoruz. Cephenin mevcut örgütlerin bir araya gelişiyle kurulacağından veya zamanı gelmediğinden, her sınıfın daha ideolojik-politik inşa dönemini yaşaması gerektiğinden bahsediyorlar. Bunu söyleyenler, yalnızca çağımızın en yalın gerçeklerinden ne kadar habersiz olduklarını değil, aynı zamanda gerçeklerle oynamakta ne kadar utanmaz olduklarını da her gün tekrar tekrar kanıtlamaktadırlar.

Ulusal kurtuluş cephesi, sömürgeci bir statüde yaşayan, ister büyük ister küçük, ister çok ister az donanımlı ve yine ister çok isterse az örgütlü olsun, her halkın günümüzde başvurduğu vazgeçilmez bir kurtuluş silahıdır. Sınırlı sayıda bir yurtseverler topluluğunun bir araya gelmesiyle birlikte doğru bir teorik çözümleme ve uygun bir pratik hazırlıkla, yıllara değil aylara sığdırılması gereken bir çabayla mutlaka yükseltecekleri bir bayrak, kuşanacakları bir silahtır. Zorunlu nedenlerini ne kadar sıra-

larsak sıralayalım, buna öncülük eden bizlerin, cepheyi daha Partimizin kuruluş yıllarında ilan etmemekle bir gecikme içinde olduğumuzu ve bu eksikliğimizi ortaya koymanın bir özelleştiri olarak kabul edilmesi gerektiğini söylemekten asla çekinmiyoruz. Çağımızın tüm ezilen halklarının çoktan başardıkları ve bir kısmının da halen uğruna mücadele verdikleri ulusal kurtuluş görevlerine, neredeyse dünyanın tek kalmış bir halkı olarak bizim halen zamanı gelmemiştir diye sahip çıkmamamız, halka karşı sergilenebilecek en soysuz davranışlardan biri olduğu kadar, döneklık ve ihanetten başka bir değerlendirmeye de tabi tutulamazdı.

Cephe, ulusal baskı ve sömürgeci sisteme karşı ilk direniş belirtileri; düşünce düzeyinden silahlı eyleme, kültürel düzeyden ahlaki davranışlara kadar bir halkın uyanma, kendini yenileme istek ve eyleminin başlama hareketidir. Böylesine bir sürece giren bir halkı cephesiz bırakmak sorumlu aydın-devrimci geleceklerle bağdaşmaz. Sınırlı bir sorumlulukla bile gerçeğe bakıldığında, mutlaka yapılması gerekenin böylesi bir süreci yaşayan halka bilinçli ve örgütlü bir hareket olarak cephe silahını vermek olduğu görülür. Bunun şimdiye kadar böyle olmamasında sömürgeciliğin kendisi tarafından oluşturulan özümsemiş aydın ve işbirlikçi yapıların büyük bir payı vardır. Ama bu, sıradan bir namusluluk duygusuna sahip olan insanın bile asla kabul etmeyeceği bir tutumdur. Bunun altını çizerek tekrar tekrar belirtmek gerekiyor. Halkımıza hiçbir fırsat ve zamanı kaçırtmadan, en basit imkanları bile sorumlu bir biçimde bir araya getirerek, bunların bir ulusal kurtuluş cephesi biçiminde somutlaştırılması, çağımızda insan olmanın, yurtsever olmanın ve hele demokrat ve sosyalist olmanın vazgeçilmez bir koşuludur. Koşullar ne kadar zor ve amansız olursa olsun, bu görevleri yerine getirmek, var olmamızın vazgeçilmez bir şartıdır.

Kendisi emperyalizme bağımlı olan Portekiz'in sömürgeci Angola, Mozambik ve Gine ulusal kurtuluş hareketlerinin, yeni-sömürge statüsündeki Küba, Güney Vietnam ulusal kurtuluş cephelerinin ve günümüzde Nikaragua, El Salvador, Güney Afrika, Namibya, Filistin ulusal kurtuluş cephelerinin değişik biçimlerde nasıl ortaya çıktıklarını; her ülkenin bu süreçleri kendi somut koşulları gereği nasıl başlattıklarını; siyasal, askeri, kültürel ve kişisel kalkışı nasıl sağladıklarını ve tüm bunların özlü bir ifadesi olarak ulusal kurtuluş ideolojisinin her türlü emperyalist-işbirlikçi safsataya karşı halkların elinde günümüzde nasıl

güçlü bir silah olarak sıkıca tutulduğunu tartışmayı bile gereksiz buluyoruz. Güney Vietnam'dan Küba'ya, Mozambik'ten Filistin direnişine kadar sayısız halk, sayıları bizim ülke nüfusunun çok altında, coğrafya koşulları çok elverişsiz olmasına ve muazzam zorluklarına rağmen direnmeye cesaret etmiş, bazıları zafere ulaşırken, diğerleri de küçümsenmeyecek politik kazanımlar elde ederek dünya halkları tarafından tanınan, desteklenen bir konuma ulaşmışlardır. Gerçekler, üzerinde tartışmayı gereksiz kılacak kadar yalındır. Kürdistan'da, Güney Afrika ırkçılığından ve yine siyonizmin baskı sisteminden çok daha vahşi bir sömürgeciliğin uygulandığı inkar edilemez.

Ulusal kurtuluş cephesi, bağımsızlığı için mücadele eden her halk gibi halkımızın da vazgeçemeyeceği silahıdır. KUKC, proletarya devrimlerinin vazgeçilmez müttefiki olan ulusal kurtuluş devrimleri döneminde Kürdistan halkının da kendisini ulus olarak tanımlama ve özgür bir topluma ulaşma yönündeki iradesini tezahür ettirmesi, askeri, kültürel, ahlaki ve felsefi alana kadar üzerindeki vahşi sömürgecilikle ortaçağ kalıntılarına karşı çok az olanaklarla bile olsa savaştan bir halk gerçekliğine bilinçte ve pratikte varması adımıdır. Milli baskı ve işbirlikçi feodal-kompradorlara karşı, halkların, ister devrimci burjuva milliyetçiliği ve isterse proletarya ideolojisi altında ulusal bağımsızlık ve demokratik kurtuluş aşamasını bu bayrakla yaşadığı ve böyle bir aşamaya da cephe aşaması denildiği bilinmektedir. Kısaca cephe hareketi, sömürgeciliğin ve işbirlikçilerinin ulusa ve topluma dayatmış oldukları siyasal, ekonomik, kültürel koşulları kabul etmeme, bu konuda uyanışa geçerek bilinçlenme, örgütlenme, çok sınırlı da olsa ortaya çıkan isyan tepkilerini giderek gelişmiş bir halk savaşına dönüştürme ve bunu bağımsız ve demokratik bir toplum yaratıncaya kadar sürdürme hareketidir. Bu hareket içinde çeşitli sınıf ve tabakalar, çeşitli ideolojik ve politik akımlar da savaşa katılırlar. Cephe içinde yer alan güçlerin bağlı olduğu esaslar bağımsızlık ve demokratik kurtuluş çerçevesidir. Bu çerçeve içinde kaldıkça, düşüncesi, milliyeti, cinsiyeti, sınıfı, dini, felsefesi ne olursa olsun hepsinin genel hareketliliğine cephe içinde yer vardır. Hangi ideolojik-politik akım ağır basarsa bassın, bu çeşitliliğin korunması, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin de bir özelliği olarak kabul edilmek durumundadır. Cephenin bu kadar zengin bir içeriğe sahip olması, herkesin kendi sınıfsal, kabilesel, ideolojik-politik çıkarlarını cephenin ve dolayısıyla halkın genel çıkarlarına dayatarak,

onu kendinden yana yontması anlamına asla gelmez. Bu, cephe birliğinin özünde inkarıdır. Yalnız, bir sınıfın, aile, kabile, din ya da politik-ideolojik akımın çıkarını dayatıp, hiçbir taviz vermeme, bu konuda uzlaşmadan yana olmama cephe anlayışıyla bağdaşmaz. Hangi ideoloji önderlik ederse etsin Cephenin özüne ters olmamak kaydıyla ve onun ana ilkelerine kan verme esas olmak üzere, çok çeşitli toplumsal formasyonlara yaklaşıp cepheye alma cephenin de varlığının gerekli kıldığı bir koşuldur. Çağımızda halklar, bağımsızlık ve demokrasi amaçlarına, sömürgeciliğin işbirlikçileri dışında, her sınıf ve tabakanın bilinçlilik ve örgütlülük düzeyi ne olursa olsun bağımsızlık ve özgürlük ilkelere bağlılık temelinde genel hareketliliğin başlatılması ve zafere kadar götürülmesini ifade eden cephe bayrağı altında ulaşmaktadırlar. Cephenin genellikle halk savaşının en gelişmiş olduğu evrede tanımını bulduğu söylenece de, bunun genel tanımı değiştirmeyeceğini, yani direnen halk gerçekliğinin cephe olarak adlandırılmasının en doğru tanımlama olduğunu kabul etmek gerekiyor.

Bunların ışığında bakıldığında, düşmanın katliamlara varan baskı ve sömürüsü yanında, ulusal inkarcı, işbirlikçi bir tabakayı alabildiğine kullandığı, her an teslim olmaya hazır reformist milliyetçi bir akımın da devrede her an hazır tutulduğu, ama öte yandan çok çeşitli alanlarda ve çeşitli biçimlerde de olsa halkın direndiği böyle bir aşamada, KUKC'nin resmen ilan edilişi tarihi önemdedir. Bu konuda yıllardır mücadele ettiği iddiasında olan ilkel milliyetçiliğin çeşitli gruplaşmaları ve partilerinden, reformist milliyetçiliğin çeşitli gruplaşmalarına kadar tümünün, bir yandan ayaklanmaları överken, diğer yandan daha cephenin zamanının gelmediğinden, sürekli ideolojik inşa döneminde olduklarından, komünist partisini kuramadıklarından, her sınıfın kendi öz örgütünü henüz kurmamış olduğundan bahsederek demagogilerle halkın ekmek ve su kadar ihtiyaç duyduğu direniş cephesini teoride ve pratikte ortaya koymamaları, Kürdistan'da çok güçlü olan teslimiyetçiliğin kendisini aydın saflarda ele vermesi, ama bunun da ötesinde kendisini sosyalizm cılasıyla maskeleyip ulusal kurtuluş görevlerinden kaçınmadır ki, bu da niyet ne olursa olsun sahiplerini ihanetin içine kadar atacak bir durumdur. Çok gecikmiş de olsa, biz, bugün KUKC'ni dayatmakla, tarihe ve halka karşı vazgeçilmez görevlerimize sahip çıktığımızı kanıtlamış oluyoruz.

O halde, KUKC'nin resmen ilan edildiği bu aşamada, Kürdis-

tan'daki somut mevzilenme nasıl izah edilecektir. Kürdistan'da bugün bir tarafta, kökenlerini tarihin derinliklerinden alan ve çağımızda da en vahşi emperyalist sömürgeciliğin temsilciliğini üstlenen faşist barbar bir sömürgecilikle, onların işbirlikçileri durumunda olan, ulusal inkarcılığı en alçakça bir ihanet biçiminde sergileyen, ulusun ve halkın düşmanı bir karşı devrim cephesi vardır. Bu cephe bugün, halkımızın adına varıncaya kadar tüm ulusal değerlerimizi ve tüm özgürlükleri, zaman zaman katliamlara varan saldırılarla yok etmekle meşguldür. Karşı-devrimci cephe, ordusu, sivil aygıtları, operasyonları, istihbarat elemanları, demagoglari ve ideologlarıyla sahnededir. Faşist Türk rejimi, bugün Kuzey-Batı Kürdistan'da ideolojik, askeri, ahlaki, felsefi vd. her cepheden saldırarak toplumu teslim almakla da yetinmeyip, kobaylar üzerinde bile yürütülmeyen bir operasyonu sürdürerek halkı kendi öz benliğinden sıyırmak için ne gerekiyorsa onu yapmaktadır. Bunun için, işkencenin en görülmemiş olanının, asimilasyonun, askeri seferlerin ve ahlaksızlığın her türlüşünün uygulandığı; gençliğin radyo, televizyon, basın ve eğitim kurumları vasıtasıyla faşistleştirilmeye çalışıldığı bir aşamada, bir karşı-devrimciler cephesinin varlığı reddedilemez. Eğer, bir karşı-devrimciler cephesinin varlığı reddedilemezse, bu bir devrimciler cephesinin varlığını da ortaya koyar. PKK, bugün bu Cepheyi resmen ilan etmekle, aslında fiiliyatta uzun süreli ve görülmemiş bir vahşet ortamında gerçekleşen mücadelesiyle yarattığı cepheyi sadece adlandırarak gün yüzüne çıkarmıştır.

KUKC, sadece bir resmi ilan ve yine sadece Kuzey-Batı Kürdistan'da ortaya çıkan bir olay değil, yüzyıllardan beri teslim alınamayan halkımızın, silahlı-silahsız her alandaki direnişinin, Partinin ideolojik-politik önderliğinde yeniden bir sentezi olarak ortaya çıkmıştır. Bu adım böyle bir temel üzerinde ve Parti militanlarının büyük fedakarlık ve cesaretleri ile atılmıştır. İşte düşmanın vahşi saldırıları da bu gerçeği itiraf etmektedir. En vahşi biçimde sürdürülen bu savaş inkar edilebilir mi? O halde PKK, bugün, doğmuş ve büyümekte olana elbise giydirmek gibi bir gereği yerine getirmektedir. Bu, direnmeye cesaret eden halkımızın direniş bayrağını dalgalandırmak, halkımızın dostlarının desteğini almak ve düşmanı kahretmek için varlığını savaştan bir halk olarak sürdürme kararında olduğunu ilan etmek demektir. Daha gelişmesinin başında olması nedeniyle, KUKC'nin eksikliklerinin olması anlaşıldır. Cephenin, halkımızın uzun vadeli savaşımının

genel bir adlandırması olduğu göz önüne getirilirse, eksikliklerin doğal olması yanında, mutlaka giderilmesi gerektiği de açıktır. Elbette ki, eksiklikler var diye cephe silahını kuşanmayı ertelemek, düşmanın azgın karşı-devrimci cephesine karşı halkımızın direniş cephesini dayatmamak kabul edilemezdi. Var olana sahip çıkmak, halkın genel tepkilerini, bilinçsiz ve yontulmamış sivri çıkışlarını doğru bir ideolojik-politik hat altında halk savaşımla geliştirmek sorumlu devrimciliğin varlık nedenidir. Atılan bu adım, bu gereği yerine getirmekten başka bir anlama gelmemektedir.

Kürdistan'da devrimci cephenin varlığından bahsedilirken bu bir kavram düzeyinde ele alınmamaktadır. Binlerce yurtsever, demokrat ve devrimci zindanlarda görülmemiş işkencelerden geçirildi; yüzlercesi katledildi; kalanları ise her an öldürölmek tehlikesiyle yüzyüzedir. Cezaevleri dışında halkımız, karşı-devrimin darbeleri altında görülmemiş bir acı ve yoksulluğu yaşamaktadır. 300.000'i aşkın faşist ordu birlikleri, Kuzey-Batı Kürdistan'ın her köy ve kentinde sürekli operasyonlar düzenliyorlar. Her gün binlerce insanı tutuklayıp işkenceden geçiriyorlar. İşte bu, halkın çok gelişmiş olmasa da direnme cephesine karşı açılmış bir savaş değil midir? Düşmanın korkusu, halkın direnişinde yatmaktadır. Halkımızın direniş bugün çok sınırlı olabilir; bu fazla önemli değildir. Çok zayıf da olsa bugünkü direniş, yarının büyüyen direnişlerinin habercisidir. O halde KUKC, yurtsever, devrimci, demokrat kişi ve grupların, eğer kendileriyle çelişmek istemiyor ve düşmanın dayattığı karşı-devrimi, kendi devrimci eylemleriyle boşa çıkarmak istiyorlarsa, içine girmeleri gereken tek doğru tarihi harekettir. Ve bu konuda en sorumlu olan gücün bu cephe bayrağını dalgalandırması da, sadece tarihin emrettiği ve halkımızın artık vazgeçilmez bir arzusunu somutlaştırmaktan başka bir şey değildir. Bu adımı özenle anlamak, tüm tarihi-toplumsal-siyasal temelini açığa çıkarmak, olumlu yaklaşılarak katkıda bulunmak, kendisine ilerici, demokrat, yurtsever diyen herkesin vazgeçilmez görevidir. Bu olgu doğru kavranmalı ve o oranda da doğru uygulanmasına özen gösterilmelidir derken, sadece örgütsel gerçekliğimizden bahsetmek istemediğimiz son derece açıktır.

Bu iki cephe arasında, üçüncü bir olgu olarak, halktan yana tam tavır alamayan, sürekli yalpalayan, devrimci görevleri örtbas edip erteleyen bir yaklaşımın sahibi olarak, orta-yolcu, reformist, ilkel milliyetçi bir oluşumdan da bahsetmek gerekmektedir. Her

ne kadar programı, strateji ve taktiğiyle sınırları çizilmiş bir siyasal bütünlüğe ulaşmış görünümde değilse de, ruhsal belirtileri, bölük pörçüklüğü ve örgütsüzlüğüyle her telden çalan, çeşitli kılıklara bürünen, ama son tahlilde küçük-burjuvaziye özgü reformist sınırlar dahilinde hareket eden, bu haliyle, değil kurtarıcı bir güç olmak, daha çok kendisinin kurtarılmaya muhtaç olduğu, sınıfsal karakterinden ötürü başka türlü olmasının da beklenmemesi gerektiği bu ara tabakanın sözcülerinin durumu üzerinde de özenle durmak gereklidir. Düşünceden pratiğe kadar öz gücüyle ayakta duramayacak denli yalpalayan teslimiyete açık olduğu kadar keskin sosyalizm zırhına da bürünen; ilkel milliyetçilikten radikal milliyetçiliğe kadar kendini dışa vurmak isteyen, ama bir türlü de gerçek yapısına oturamayan; karşı-devrim cephesini olduğu kadar devrim cephesini de farklı göstermeye çalışan ve bunun için düşmanın hiç de karşı-devrimci saldırıda olmadığını, halkın ise devrimci bir tarzda kendi cephesi ile savaşmak durumunda olmaması gerektiğini düşünüp, bunun rüyasını gören ve dünyayı da böyle zanneden, adeta halkın umut ve beklentileriyle düşmanın dayatmalarının bir ürünü olan bu tabakanın, savaşan cephelerin sınır çizgilerinin bulanıklaşmasını sağlama anlamında zararı vardır. Bu kesimlere göre, devrim ile karşı-devrimin kutuplaşması zararlıdır. Pasif barışçıl yöntemler yoluyla burjuva demokrasisinin geliştirilmesi ile kurulacak yeni düzen, bunların idealindeki düzendir. Çalışma tarzı ve mücadele anlayışları hep buna hizmet eder.

Kürdistan'da özellikle ulusal inkarcılık ve işbirlikçiliğin güçlü, devrimci cephenin ise zayıf olması, bunların muğlak bir ortamda kişiliklerini örtbas etmelerine yol açarken, ideolojik-politik eğilimlerinin gerçek özünü ortaya sermelerini de engelledi. Ama artık, günümüzde karşı-devrimin azgın saldırılarına karşı Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ortaya çıkışı, bu akımın nefes alışını daha da daraltmakta, gerçek özünü ortaya çıkarmaya zorlamakta, sözcüklerle kendilerini örtbas edip pasifistlik ve reformistliklerini aktif devrimcilik olarak yutturamayacaklarını her geçen gün daha açık bir biçimde ortaya koymaktadır. Dolayısıyla, mücadelesizliğin egemen olduğu bir ortamı yücelten, bunun hayaliyle yaşayan, sınırlı reformlarla işlerin düzeltilebileceğine kendisini inandırmış olan bu kesim günümüz koşullarında artık zor yaşanır bir duruma girmiştir. Faşizmin bastırdığı koşullarda uzun yıllar dış ülkelerde kalıp, devrimin ezilmesi temelinde faşizmin geri çekilerek yönetimi sivillere devretmesi ve bu vesileyle de yeniden dönüp

arz-ı endam etmeyi hayal eden bu muğlaklar cephesi, günümüzde umutlarının yerine gelmediğini görünce hırçınlaşmakta ve kendi içinde tükenişe gitmektedir. Önümüzdeki dönemde KUKC daha da boyutlandıkça, bu kesim içinden dürüst olanların devrimci cepheye doğru akmaları beklenmelidir. Ama, işbirlikçiliğin iliklerine kadar işlediği kesimlerin de rahatlıkla ulusal inkarcılar cephesine gideceklerini daha şimdiden belirlemek de mümkündür. Geçmişte bunların içinde yer alan, fakat gerçekten yurtsever olan ve faşizme karşı direnmek isteyenlere, kişi, grup ve hatta parti düzeyinde radikal bir yönelişi gerçekleştirdikleri oranda, KUKC'nin kapılarının açık olması hem doğru ve hem de beklenmesi gereken bir gelişmedir. Şimdiden ortaya çıkmıştır ki, bunların yaşadıkları ayrışma daha da hızlanacak, orta yolcu bir cephe tutturulamayacak, ya devrim ya da karşı-devrim cephesinde saf tutma eğilimleri netleşecektir. Belirtildiği üzere, gerçekten yurtsever olanlar devrim cephesine yönelirken, iflah olmazlarının ise, gelececek mücadelenin altında ezilerek, "Pişmanlık Yasası"na benzer düzenin çağrısına uyarak teslim olmaları ve eğer sahte burjuva demokrasisi gelişirse sol'dan uzantısı olmaya soyunmaları beklenmelidir. Bunların, faşist bir parlamentonun sivil kanadı olma tutumu içine gireceklerini, Türkiye'nin yakın geçmişinden de anlamak mümkündür. Özellikle DSP veya sol'un birliği ve yeni sol tartışmaları yapıldığında, devrimci özü gerçekten tükenen bu kesimlerin, bu tip icazetli sol görünümü faşizmin işbirlikçisi parti ve cephelerde yoğunlaşmalarını beklemek gerekiyor.

Ayrıca, hiçbir siyasal akımla ilişkileri olmayan bol sayıda aydının varlığından da bahsedilmelidir. Bunlar, UKC'nin ortaya çıkmamasından ötürü, halka ve ulusal kurtuluşa duydukları özlemlerinin gereklerini yerine getiremiyorlardı. Cephenin ortaya çıkmayışı, bunların birikimlerinden yararlanmayı olanaksız kılıyordu. Parti örgütlenmesi gibi ideolojik-politik ve örgütsel birliğin arandığı bir oluşuma giremeyenler, cephe tipi oluşuma girmeyi hem çıkarlarına ve hem de konumlarına daha uygun bulurlar. Dolayısıyla, ülkemizin koşullarına göre çok geniş olan yurtsever aydın topluluğunun UKC'ne omuz vermesi beklenmelidir. Ülkemizin geniş yurtsever kesimleri, gerçekten de ancak bundan sonra üzerlerine düşen görevleri yerine getireceklerdir. Cephe, adeta bunların enerjilerini harekete geçiren bir anahtar konumundadır. Bu kapı açıldığında göre, içeri girmeleri hem görevleri ve hem de haklarıdır.

2- PKK ve Cephesel Gelişme

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'ni ve dayattığı görevleri kavramanın önemi ortadadır. Halkımız bu silaha kavuşuncaya kadar gerçekten de çok zorlu mücadeleler verdi. Cepheye önderlik eden Partinin şahsında, en büyük olanaksızlıklar içerisinde en inanılmaz olanları başararak bugüne geldi. Halkımız iki kelimeyle bile kendini tanımlamakta güçlük çekmekteydi. Ama, örgütlenmek bir yana, kendi varlığını iki kelimeyle bile özgürce dile getirmesinin çok tehlikeli bir suç sayıldığı, davaya inançsızlık ve umutsuzluğun kol gezdiği bir ortamda PKK gibi bir silaha kavuşan halkımız, kaybettiği her şeyi adım adım yeniden alma gibi bir yola girmesini de bildi. 1970'lerin başında içine girilen bu çabaların, 1975 ve 1980'lere doğru nasıl bir evrim gösterdiğini belirtme gereğini duymuyoruz. Fakat şunu hemen belirtmek gerekir ki Partimiz, resmen ilanına yöneldiği 1978'de Kürdistan gerçekliğinin somut bir ifadesi olarak aslında cepheleşmenin de fiiliyatta temelini atmış bulunmaktaydı.

Politik uyanışın yükseldiği 1978'ler, aynı zamanda, cephenin temelini de fiili olarak atıldığı yıllardır. İlanıyla birlikte onbinlerce insanın Partinin devrimci ulusal kurtuluşçuluk siyaseti altında en ilkel donanımına rağmen, silahlı-silahsız, yazılı-sözlü birçok mücadele yöntemiyle neredeyse ayaklanmaya doğru gittiğini, Hilvan, Siverek, Mardin, Batman, Kars, Bingöl ve benzeri birçok alanda geniş bir siyasal mücadeleye yönelen onbinlerin Partimizin ilan çağrısına cephesel nitelikte bir karşılık verdiğini belirtmek gerekiyor. O zaman adı ulusal kurtuluş cephesi olarak belirtilmediyse de, fiili olarak gerçekleşen, cephenin prototipinden başka bir şey değildi. Ayağa kalkanlar bir halkın değişik sınıf ve tabakalarından gelmekteydiler. Dinsel, aşiretsel, ailesel bilinçle, değişik politik düzeyde, değişik sınıflardan gelme insanlardan oluşan karmaşık bir kalkıştı bu ve dolayısıyla cephesel bir nitelik taşı-maktaydı. Çok iyi bilindiği gibi, o dönem Partimizin yetkin kadrolardan yoksunluğu nedeniyle örgütsel sorunların başarılamayışından ötürü ve askeri-faşist yönetimin 12 Eylül'le birlikte büyük bir imha hamlesine yönelmesi sonucu, halkımızın bu cephesel kalkışına örgütlü ve bilinçli bir ifade vermeyi başaramadık. Şüphesiz ki bu kalkışım büyük kazanımları da oldu. Fakat bunu giderek halk savaşının biçimlerine dönüştürmekte, en başta silahlı propaganda ve gerilla olmak üzere, siyasal ve askeri örgüt-

lenmeyi geliştirmekte gösterdiğimiz yetmezlikler, uğranan başarısızlıklar, yaygın tutuklamalar ve 1980 sonrasının yaşanan bunalımı, bizi, o zaman tarihi bakımdan doğru olan bu çıkışı çok istediğimiz halde ulusal kurtuluş cephesine dönüştürmekten alıkoydu. şartlar ne olursa olsun, bu bizim bir eksikliğimizdir. Bu eksikliğin giderilmesine olan inancımızla; başta Partimizin kadrosal kuruluşunu yeniden sağlamak, ideolojik-politik hattını daha güçlü bir teorik temele kavuşturmak, pratik donanımını daha da güçlendirmek, yalnız dünyadan tecrit edilmiş bir halkı ayağa kaldırmayı değil, aynı zamanda onun dış nefes borularını da açmak ve giderek ittifaklarını geliştirmek, bir türlü rayına oturtulmayan Parti taktiğini daha güçlü bir biçimde  z msetip uygulamak için yıllardır sürdürülen hazırlık faaliyetlerini, bu kez çizginin gereklerine uygun bir biçimde ülkenin en elverişli coğrafik, siyasi ve sosyal koşullarıyla kaynaştırarak, 1978-79'larda hem Parti ve hem de kitlelerin yığınsal eylem düzeyi için yapılamayanı, ulusal kurtuluş cephesi bayrağını yükselterek yerine getirme kararlılığında olduğumuzu kanıtlamış durumdayız. Parti tarihimizi yeniden hatırlar ve işe nasıl başladığımızı unutmazsak göreceğiz ki, en amansız koşullar altında bile Parti bayrağını yere düşürmeden y kselerde dalgalandırmayı bildiğimiz gibi, bugün de cephe bayrağını daha da gelişmiş olanaklarla yüksekte tutmasını bileceğimizi söylerken, sadece ger Ğin en açık olanına değinmekteyiz.  lke içinde yüzlerce silahlı partizanın varlığı, zindanlardaki binlerce direnişçi ve halkımızdan y zbinlercesinin destek ve onayı ve yurtdışında onbinlerce kişinin katıldığı toplantılarla ilan edilen cephenin geleceğinin zaferlerle dolu olacağını belirtmekte en küçük bir tereddüt duymamaktayız.

EĞer büyük talihsizlikler yaşanmazsa, halkımızın girilen doğrultuda ilerleyişini hiçbir güç engelleyemeyecektir. Eskiden çok az insanımızı bayrağımız altında ve sorumluluğumuz içinde tutabiliyorduk. Bundan sonra sorumluluğumuzu milyonlarımıza karşı yerine getirebileceğimiz gibi, bu milyonlar da Parti ve Cephe bayrağı gibi en yüce bir halk otoritesi altında sorumluluklarını sonuna kadar duyacak ve bunun gereğini cephe örgütlenmelerini inşa ederek yerine getireceklerdir. Bunu içten ve dıştan sabote etmek isteyen herkes karşılığını geçmişle kıyaslanamayacak cevaplarda bulacaktır. İster uluslararası güçlerin basittaktik hesaplarından, ister ülkemizin ve sömürgeciliğin ege-men sınıflarının oyunlarından kaynaklansın, ister dolaylı ve isterse direkt gelsin tüm engeller, halkımızda ve onun öncü

gücünde bir tutku haline gelmiş olan kurtuluş bilinci ve iradesi karşısında yok olmaya mahkumdur. Bağımsızlık ve özgürlük eğer halkların tercihi olan tek yaşam biçimiyse, bizim halkımızın da bu yaşama ulaşmasını, hangi toplumsal güç adına olursa olsun, hangi strateji ve taktiğe dayandığını iddia ederse etsin ve kendi çıkarları tarafından formüle edilen hangi gerekçelerle izah edilirse edilsin, hiçbir dayatma önleyemeyecektir. Ne Türk "demokrasisinin" içinde bulunduğu koşullar, ne bölgemizin yaşadığı gerçeklikler, ne de insanlığı tehdit altında tutan nükleer şantaj oyunlarının, halkımızın yüce kurtuluş iradesi karşısında bir anlamı vardır; anlam kazanmaları ancak bu iradeye hizmet etmeleri oranındadır. Aksi halde, halkımız sonuna kadar direnerek kendi kutsal gerçeğini dayatacaktır. İnsanca yaşamının vazgeçilmez bir koşulu olarak direnişi sürekli kılmaktan başka çaremizin olmadığını insanlık kabul etmek durumundadır.

Böylesine haklı temellerde ve küçümselemeyecek kazanımlarla ortaya çıkan cephemizin başarıya gideceğini belirtirken fazlaca bir iyimserlikten hareket ettiğimiz söylenemez. Şüphesiz ki gelişmenin ileri safhalarında çözüm bekleyen sorunlar kendini sürekli dayatacak, baskı ve katliamlar artacak, daha fazla tutuklamalar olacak, ama yüzbinler bu doğrultuda kanlarını akıtmaktan çekinmeyeceklerdir. Bütün bunlar, her kurtuluş hareketinin olduğu gibi, bizim de ödememiz gereken kurtuluş faturalarıdır. Rejim en basit bir adımı bile faturaya bağlamışken, bizim ulusal kurtuluş gibi en soylu bir dava için kendi faturalarımızı şimdiden hazırlamamız düşünülemez. Halkımızın yediden yetmişe her kesimi, her tabaka ve sınıfı bunu böyle karşılamaya hazır olduğunu daha şimdiden kanıtladığı gibi, bundan sonra da daha güçlü destekleriyle kanıtlamaya devam edecektir. Halkımızın desteğinden hiçbir zaman kuşkuya düşmedik. Ve hele günümüzde, yüzbinler maddi bir güce dönüşen ilgiyle kendi davalarına bir tutku derecesinde sarılırken, cephenin görülmemiş başarılarla gelişme yoluna girdiğini teslim etmekten başka yapacak şey kalmamıştır.

3- Kurtuluşa Giden Yolda ERNK, Halkımızın Altında Toplanacağı Bayrak, Elindeki Tek Silahtır

Cephenin ilanıyla birlikte tartışılmak istenen bir sorun da parti-

cephe ikilemidir. Bazıları cepheyi partilerin toplamından ibaret gibi görürlerken, aynı zamanda tek bir partinin cephe kuramayacağı biçiminde değerlendirmelerde bulunmaktadırlar.

PKK somutunda sorun daha önce genişçe izah edilmiştir. Daha kuruluşundan itibaren PKK'nin, halkın çeşitli sınıf ve tabakalarını kendi etkisi altında geniş bir sempatizan kitle biçiminde yönetmesi sözkonusuydu. Cephe, PKK hareketinin bünyesinde tohum halinde mevcuttu. Dolayısıyla, PKK'nin bugün kendi önderliğinde bir cephe ilanına gitmesi hem zorunludur ve hem de kaçınılmayacağı bir gerevidir. Diğer çeşitli yurtsever birikimlerin bunu tek başına göğüsleyememe durumları da, teoride ve pratikte gücünü kanıtlamış PKK gibi bir gücün buna önderlik etmesini zorunlu kılmaktaydı. Bu açıdan PKK'nin kendi etkisi altındaki kitle temelinde cephe ilanına gitmesi ve bunun giderek dalga dalga diğer kesimlere doğru yayılması, doğru cephe anlayışının bir gereğidir.

Kürdistan gibi bir ülkede, halkın öz çıkarlarını temel alarak bunu kendi programında formüle edip, doğru mücadele anlayışı ve pratiğiyle kanıtlamış bir örgüt olmadıkça bir cephenin ilanından bahsetmek de son derece zordur. FKK ve UKC, etle tırnak gibi birbirlerine bağlı olan iki oluşumdur. Birbirlerinin varlığını koşullandırarak bu iki oluşumdan cephe, öncünün kitleselleşerek, kitleleri ayağa kaldırması hareketidir. O halde, parti önderliğinde ayağa kalkan kitlelerin temel örgütlenmesi olarak cephe, savaşçı bir konumu göğüslemeye cesaret eden ve bunun ilk adımlarını atan bir halk hareketinin adıdır.

Çeşitli aşiret ve kabile topluluklarından çeşitli ideolojik-politik gruplaşmalara kadar, temel politikalarda, bağımsızlık ve demokrasi programında anlaşmaları temelinde tümünün cephe üyeleri olarak mücadele etmeleri doğru olan yaklaşımdır. Burada önemli olan, en kabasından en incesine kadar her türlü yöntemle yüzyıllardan beri sürekli parçalanan halkımızın birliği ve kurtuluşu yolunda düşmanın oyunlarına karşı yararlanılabilecek herkesten yararlanmak, mücadele edebilecek olan herkesi mücadeleye çekmek, hangi örgüt halkı mücadeleye çekiyorsa onu, hangi eylem biçimleri halkı ayağa kaldırıyorsa o eylem biçimlerini dayatmak, bu konuda bir yandan halkın ideolojik-politik bilincini yükseltirken, diğer yandan örgütsel-eylemsel düzeyini yükseltmek, cephenin siyasal-askeri kısımlar olarak içiçe gelişimini sağlamaktır. Yine, halkın kültürel direnmesini de cephe hareketinin önemli bir aşaması olarak görmek gerekir. Kürdistan gibi ken-

disini ancak kültürün özgül alanlarında gizleyebilen bir halk gerçekliğinde, kültür sahasında güçlü bir cephe hareketi yaratmak, özellikle folklor ve müziğiyle cephenin ruhsal gıdası olmak, silahlı siyasal mücadeleyi kültürel mücadeleyle tamamlamak büyük öneme sahiptir. Böl-yönet politikasıyla düşman tarafından provake edilen toplumumuzda son derece çeşitli sınıf, tabaka, grup, aşiret, mezhep ve bölgeler arasında hoşgörü ortamını canlı tutmak, bölünüp-parçalanan halkımızın birliğini tuğla-tuğla örmek, kişisel ve ailesel çıkarların alabildiğine abartıldığı sosyal gerçekliğimizde halkın genel demokratik çıkarlarının yüceliğini sergilemek, sömürgeci baskının bir ürünü olan cesaret ve fedakarlıktan uzak yaşam yerine cesaret ve fedakarlığa dayanan bir yaşamı halk arasında yaygınlaştırmak, birleşen ve ayağa kalkan bir halkın yenebileceğine dair güçlü bir inanç vermek, bu konuda engellerin nasıl aşılabacağını halkın kendi öz deneyimiyle görmesini sağlamak, kısaca cephenin mühtevası kadar çok çeşitli olan biçimlenişini de akıllı bir biçimde gerçekleştirmek gerekiyor.

Cephe bugüne kadar siyasal bir etkinlik olarak gelişti, ama, örgütlenişine kavuşamadı. Önemli oranda Parti için de geçerli olan bu sorun, cephenin kitlelerle örgütlenmesine yöneldiğimizde daha da aciliyet kazanmaktadır. Halkımızın somut koşullarına uygun, sosyal ve ulusal durumunu, dünya ve bölge içindeki gerçek konumunu hesaba katan bir örgütlenmeyi dayatmak gerekmektedir. Ama bunda da biçimci olmamak, ne zamanı geçmiş biçimlerde ısrar etme, ne de henüz kullanılmayacak biçimleri aceleye getirerek kullanma hatasına düşmemeye dikkat edilmelidir. Bunun yerine ürün alınabilecek biçimler dayatılmalı, halk ne çekimserliğe itilmeli, ne de koşulları hazırlanmamış gösterilere gidilmelidir. Planlanmış, önu aydınlatılmış ama mutlaka direnişçiliği esas alan bir eylemlilik dayatılmalıdır.

Kürdistan halkının, sert baskıdan ötürü sürekli direnme sürecini yaşayan bir halk olma gibi bir karakteri vardır. Örgütlenme ve halk savaşımız, halkın bu genel sürekli ayaklanma halini göz önüne getirmek durumundadır. Halkımız yüzyıllardan beri zorla baskı altına da alınsa, gergin bir ayaklanma halini yaşayan bir halktır. Biçim sorunlarına, bu gerçek derinden duyularak çözüm aranmalıdır. Unutulmamalı ki, örgütlenme eşittir eylem demektir. Bu Kürdistan'da, örgütlenmenin gelişiminin gerilla ve ayaklanmanın gelişimine eşit olduğu anlamına gelir. Dolayısıyla Kürdistan'da örgütlenmeyle silahlı mücadeleyi birbir-

lerini yakından etkileyen olaylar olarak görmek ve bunların aynı zamanda halkın ayaklanması demek olduğunu kavramak gerekmektedir. O halde, silahlı mücadele, halk ayaklanması ve örgütlenme son derece iç içe gelişen, birbirlerini zorunlu kılan özelliğe sahiptirler.

Daha zamanı gelmemiştir veya süreç içinde oluşur demeden, halkımızı yeniden gücümüz ve imkanımız oranında köy köy, kabile kabile, aile aile, genç, ihtiyar, kadın, erkek her dil ve lehçeden ve mezhep ayrımı gütmeksizin uygun örgütlenişler içinde bir araya getirmek ve cepheyi bu genel birliklerin bir toplamı olarak değerlendirmek gerekiyor. Öyle ise cephe, her şeyden önce halkımızın bu çok zengin olan kesimlerinin örgütlü bir ifadesidir de. Böylesine bir örgütlü ifadeyi, ancak çok zengin ve karmaşık örgüt ve eylem biçimlerini kullanarak yaratabiliriz. Yalnız silahlı mücadeleyi değil, silahlı mücadelenin çok cüzi bir yer işgal edeceğini düşünerek, asıl siyasal mücadelenin, kitlelerin her düzeydeki tepkisinin yolunun açılması olduğu, kültürel faaliyetlerden yürüyüş ve gece gösterilerine, protestolar, toplantılar ve düğünlerden cenaze törenlerine kadar her şeyin değerlendirilmesi gerektiği bilinmelidir. Kısaca, her türlü toplumsal yaşantıyı çeşitli eylem biçimleriyle bir cephe gösterisine dönüştürmek ve siyasal bir niteliğe kavuşturmak gerekiyor. Yalnız silahlı mücadeleyi görüp, bu kadar zengin mücadele biçimlerini görmeme hastalığına düşmemek gerekiyor. Toplumun tüm faaliyetlerine cephe rengi verilmeli, ekonomik yaşamdan sportif faaliyetlere, ibadet gösterilerinden gerçek siyasal mücadelelere kadar tümü tek bir potada yoğunlaştırılabilir. Halkımızın çeşitli birliklerini böylesine bir kanalda birleştirmek, halk savaşı yolunu açmak demektir. O halde, halkımızın genel eylemlilik düzeyini yalnız silahlı eylem olarak görmemek, silahlı mücadelenin belirleyiciliğini esas almak ama, onu sürekli geliştirip güçlendirecek olan sayısız direnme biçimlerini de hesaba katmak, Kürdistan'da yaşamın gerçekten bir direnme eylemi olduğunu görmek ama, bunun bir ulusal kurtuluş eylemine dönüştürülmesi gereğinin derin bilinci ile hareket ederek yüceltmek, yani halkın direnişçi yaşamını bilinçlendirmek gerekiyor. Fakat, bunun başarılması için de son derece usta olmak gereklidir.

Halkımızın böylesine bir cephe silahını kuşanması, özde ve biçimde kendi deneyimini bu biçimde yaşaması demektir. Açık ki, bu işin daha ilk adımlarını atmaktayız. Fakat mühim olan da, doğru bir parti önderliği ile bu ilk adımların atılmış olmasıdır.

Bugün, Partinin partizan birimleri ve özellikle de halkımızın silahlı kurtuluş kuvvetleri olan HRK, Cephemizin siyasal örgütlenmesinin üzerinde yükseleceği zemini kızıl bir şerit halinde çizmektedir. Silahlı kurtuluş kuvvetleri, halkımızın siyasal gelişmesinin geliştiricileri ve koruyucuları olacaklardır. Daha kuruluşuyla birlikte, halkımızın böylesine bir silahlı güç temelinde her türlü özveriyi gösterebileceğini kanıtlaması, halkın silahlı kuvvetlerinin hızla gelişeceğini ortaya koymuştur. En az Parti kadar, Partinin politik hattı doğrultusunda geliştirilen silahlı mücadelede de, cephenin oluşumunun vazgeçilmez bir şartı olmaktadır. Günümüzde nitelikçe ne kadar yetersiz, nicelikçe ne kadar zayıf olursa olsun, silahlı mücadelenin cephenin oluşumu, geliştirilmesi ve korunmasında oynayacağı rol çok önemlidir. Vietnam'da silahlı propaganda birliğinin oynadığı bu rolün katbekat fazlasıyla bizde de oynandığı ve oynanmaya devam edeceğini bilince iyi çıkarmak gerekiyor. Silahlı mücadelesiz bir cephenin olmayacağı ama, silahlı mücadeleyi de salt bir askeri mücadele olarak görmemek gerektiği ortadadır. Silahlı mücadele, gerçekte yoğunlaşmış siyasal mücadeledir. Kürdistan Kurtuluş Birliği'nin rolü de budur. Ama henüz daha da geliştirilip-yetkinleştirilmesine ihtiyaç vardır. Bütün bunlar dikkate alındığında, Partinin öncülük ettiği, cephenin silahlı gücü ve giderek gelişecek olan halk ordusunun öncü çekirdeği olan silahlı mücadele birliklerinin koruyup geliştirdiği mücadelenin, bu temel araçların zorunlu bir sonucu olarak her geçen gün gelişmemesi için hiçbir neden yoktur.

Yüzbinlerce kişinin daha şimdiden cephe adımını selamlayarak onaylaması, tarihimizin en görkemli olaylarından birisidir. Halkımızın birliğe, uyanışa ve direnişe duyduğu büyük özlem kendisini şimdiden belli etmiştir.

Bundan böyle önümüzdeki en temel görev, halkımızın tek kurtuluş silahı olan Cephe örgütlenmelerini yaratmaktır. Parti birimlerimizin, kendi çekirdekleri etrafında cephe kuruluşlarına yönelmeleri bir Parti emridir. İçte ve dışta, barışçıl ve silahlı, siyasal ve kültürel her düzeydeki birikimin cephenin kuruluşuna dönüştürülmesine militanların ustaca önderlik etmeleri hem görevleri ve hem de hazırlıklar yapıldığı ölçüde rahatlıkla sağlanabilecek gelişmelerdir.

Artık, en ücra köylerden kentlere kadar Cephe komiteleri kurulacaktır. Halkımızın tüm aşiretsel-kabileseel birimleri sömürgeciliğin zorla dayattığı işbirlikçi aşiret ruhundan kurtulacak, bu aşiret

ruhunu ulusal kurtuluşçu ruh içinde eritecek ve her biri birer direniş kalesi haline gelecektir. Bundan böyle ulaşıp örgütlenmeyen tek bir ev, tek bir köy, tek bir şehir-mahalle, tek bir dağ, tek bir ova ve insan kalmayacaktır. Cephe bayrağı, her yaş ve cinsiyetten, her kabile ve mezhepten tüm Kürdistan insanların elinde yükselecektir.

Görülmemiş yoğunluktaki gençliğimiz, okuduğu mülteci okullarını birer direniş kalesine dönüştürecek, kendi yurtsever birliklerini geliştirme görevini, öncülük sıfatlarına layık bir biçimde, geçmişte olduğu gibi günümüzde de ulusal kurtuluşun taşıyıcı gücü olarak Parti önderliğinde ve Cephe silahıyla yerine getirecektir. Faşist sömürgeciliğin azgın şoven propagandalarıyla benliklerinden uzaklaştırılmaya, geleceklerinden umutsuz lümpen-yoz bir yaşama itilmeye çalışılan ve kendilerine yaşam ve gençlik adına halka ihanetten başka yol tanınmak istenmeyen, sömürgeci ordunun emrinde kendi halklarına karşı savaş-tırılmak istenen gençliğimiz, enerjisi, bilinç ve kahramanlığını ülkesinin kurtuluş mücadelesine katarak, sömürgecilik tarafından karartılan umutlarını ülkenin kurtuluş umudunda canlandırarak ve düşmana karşı şaşmaz bir silah olmayı bilecektir.

İşçi sınıfımız, içinde bulunduğu koşullar ne kadar olumsuz olursa olsun, kendi ideolojik-politik önderliğini kanıtlamak için, tüm sınıfların en başında yerini alabilecektir. En hızlı örgütlenmeyi bilen kesim olduğunu kanıtlayacak, geçmişte olduğu gibi günümüzde de Partimize en çok maddi yardım ve kadro birikimi sağlayan kesim olacaktır. En zor koşullarda, en tortu işlerde adeta iliklerine kadar sömürülen, egemen güçler tarafından sağılacak bir inek gibi değerlendirilen, Avrupa'dan Arabistan çöllerine kadar uluslararası pazarlarda köleler gibi satılan işçi sınıfımız, kendi tarihsel rolüne de uygun olarak ülkemiz kurtuluş mücadelesinin başında yürüyecek; sağlam iradesi ve çelikten disiplin anlayışı ile mücadelenin temel geliştirici gücü olacaktır.

Sömürgecilik altında her gün iflasa sürüklenen geniş yurtsever esnaf kesimlerimiz, kendi kurtuluşlarını ülkenin kurtuluşunda görecek ve tüm olanaklarını ulusal kurtuluşun emrine vereceklerdir.

Ulusal baskının en olumsuz bir biçimde etkilediği kadınlarımız, sömürgeciliğe karşı en çok kin duyan, mücadelemize en çok omuz veren kesim olduğunu gösterecek; Kürdistan kadını direnişte dayanıklılığın, fedakarlığın ve cesaretin bitmez tükenmez

bir kaynağı olduğunu kanıtlayacaktır.

Ulusumuzun belkemiği olan, sömürgeciliğin en çok kahrını çeken, emeği ve ürünü gaspedilen, işsizlik, hastalık ve eğitimsizlik içinde boğulan köylülüğümüz, günümüze kadar Partimize gösterdiği büyük desteği, bundan sonra kendi öz silahı olan Cephe içinde daha güçlü bir biçimde gösterecek ve cephenin temel gücü olduğunu kanıtlayacaktır.

Ulusal kurtuluş mücadelesine vermek istediklerini bugüne kadar bir türlü veremeyen geniş yurtsever kesimlerimiz, artık yüce bir bayrağın dalgalandığını görmekle kendi bilinçlerini ve güçlerini ona daha rahat katabileceklerdir.

Geliştirilecek örgütlenmelerin teknik sorunlarının çözümü yer ve koşullara göre belirlenecektir. Genel Cephe merkezi ve kongresinden, çevre, grup, özel birimlere, en ücra mahalle ve köy komitesinden dağdaki çoban komitesine kadar halkımızın düşman karşısında yer alan tüm kesimlerinin öz örgütlenmeleri yerden mantarların fışkırması gibi fışkıracak, bundan sonra her zemin düşman için bir patlama noktası, bizim için ise bir yaşam kaynağına dönüştürülmüş olacaktır. Bitmez-tükenmez bir çaba, azim ve istekle buna önderlik edecek olan militanlar, halkımızın bu doğrultudaki özlemlerine cevap verecek adımları mutlaka başarıyla atacak; tüm bunları yaratmanın ancak, Partimizin doğuşundan günümüze kadar kanıtladığı bir gerçek olan, sömürgeciliğin vahşi karşı-devrimci şiddeti ortamında devrimci şiddeti dayatmakla mümkün olduğuna inanarak, halkın devrimci şiddetini esas alacak ve cephenin bu esas üzerinde gelişeceği bilinciyle hareket edeceklerdir. Ve açık ki tüm bunlar, halkımızın öz silahlı güçlerinin gelişimiyle iç içe gerçekleşecektir. Partimizin ilk nüvelerinin olduğu dönemde bile katliamı yakından gören Partili militanlar, nasıl ki devrimci şiddeti devrimci gelişmenin vazgeçilmez bir şartı olarak belledilerse, halkımızın cephe silahına kavuştuğu bu dönemde de, yalnızca öncünün silahlanması için yeterli olmadığını bilerek, Cephenin öz silahlı kuvvetlerinin gelişimine öncülük edecek, yakın geçmişte kurulan HRK (Kürdistan Kurtuluş Birliği) deneyimiyle de kanıtlandığı gibi, bu silahı bundan sonra daha yaygın ve geniş bir biçimde kullanacaklardır.

Cephe ve silahlı mücadele birbirine etle tırnak gibi bağlıdır. Silahlı mücadele, Cephenin siyasal ve kültürel potansiyelini harekete geçirdiği gibi, Cephenin siyasal ve kültürel olarak gelişimi de silahlı kuvvetlerimizi hem nitelik ve hem de nicelik

olarak daha hızlı geliştirecektir. Düşman saldırdıkça saldırı güçlerimiz daha da pekişecek, silahlı mücadele taktiklerimiz pratiğe uygulandıkça daha da geliştirilecek, Partinin siyasal şiddet anlayışını bugün en anlamlı biçimde sergilediğimiz gibi, bundan sonra da bu, halkımızın ayağa kalkışında en gelişmiş silahlı mücadele birlikleriyle sergilenmeye devam edilecektir. Bugün sınırlı sayıda silahlı birliklerden oluşan Kürdistan Kurtuluş Birliği (HRK) bundan sonra daha da gelişecek, cephenin güçlü bir silahlı kuvveti ve giderek bir ulusal kurtuluş ordusu haline gelecektir. Siyasal gelişme hızlandıkça silahlı gelişmenin de hızlanacağı açıktır. Daha bu aşamada bile, halkımızın yer yer ayaklanmalarının uç vermeye başladığı, çok sayıda köylü direnişçisinin gerilla savaşına katılmak istediği görülmekte ve bu artık dost ve düşman her güç tarafından da kabul görmektedir. Ülkemizin dünyada eşine ender rastlanan uygun coğrafyası ve mert köylü yapısı çok geniş silahlı birliklerimizin oluşacağını daha şimdiden müjdelemektedir. Düşmanın en güçlü olduğu ve zırhlı-helikopterli en seçme birliklerini devreye soktuğu bir dönemde bile, tek bir silahlı birimimizi dahi toptan imha etmeyi başaramaması ve HRK birliklerinin bir yıla yakın bir süredir sapa sağlam ayakta duruşu da, mücadelemizin silahlı çekirdeklerinin yaşama şansının son derece yüksek olduğunun ve bunun ulusal kurtuluş ordusuna dönüşümünün pek o kadar uzun zaman almayacağını kanıttır. Silahlı mücadelemiz, halkımızın onuru, onun soylu ifadesi olan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin doğru gelişim ve zafere gidişini belirleyecek temel mücadele ve örgütlenme biçimidir. Ama silahlı mücadele salt örgütlü seçkin birliklerin bir savaşımı olarak anlaşılmamalıdır. Halkımız, öncüde kanıtlanan bu savaşçılığı, giderek tek tek köylere indirgeyecek, her köy bir savaş birimi haline gelirken, bir araya gelen iki insanımız bile düşmanı nasıl imha edeceklerini düşüneceklerdir.

Bu süreç şimdiden başlamıştır. Günler artık düşman için bir zindan haline getirilecektir. Düşmanla işbirliği eden hiç kimseye evinde rahat uyuma izni verilmeyecektir. Kadın-erkek, çocuk-ihthiyar demeden yediden yetmişe herkes bir cephe üyesi gibi hareket edecek, savaşan bir halk karakterine uygun olarak, olanakların azlığına-çokluğuna bakmadan yüreğini, yumruklarını, topraklarımızı düşmana karşı bir silah gibi kullanacak; tuzak hazırlayacak; baltayla, taşla, bıçakla vuracak; yollarda, kavşaklarda pusu kuracak, kısaca bin bir çeşit direnme ve eylem biçimi-

mini geliştirerek düşmanın dayattığı bu vahşet karşısında belki de dünyada en gelişmiş bir halk savaşımını gerçekleştirecektir. Halkımızın yaşadığı son derece acılı yaşam, muazzam kin ve öfke birikimi, bugün güçlü bir potansiyeldir. Bu potansiyel üzerinde doğru örgütleniş ve eylem mutlaka sonuç almasını bilecektir. Daha şimdiden girilen bu doğrultunun başarıyla gelişeceğinden kuşkumuz yoktur. Eylemsiz bir yaşamın ekmek ve sudan yoksun bir yaşam kadar imkansız olduğu ülkemizde, her insanın düşmana karşı en azından birkaç eylem gerçekleştirmeyi dürüst insan olmanın ölçütü kabul edip uygulayacağı günler çok uzak değildir.

Halkımız cephe silahını işte böyle anlamaktadır ve bu sorunun konuluşu da böyle olmak zorundadır. İşçi-köylü-gençlik ve aydın kaynaşımının örgütlenmesi, eyleme çekilmesi ve her düzeyde savaştırılması, devrimci bir ulusal kurtuluş cephesinin başarıyla çözümlenmesidir. Sorunu böyle koyarken, bunu kendi pratiğimizle de kanıtlamış bulunmaktayız. Dünya halklarının öz cepheleri de yine bu biçimde gelişmiştir. Evet! Cephe, ne idüğü belirsiz, direnip direnmeyeceği belli olmayan gruplarla bitmez tükenmez tartışmalarla oluşmayacaktır. Böylesine grupların toplamından oluşan birlikler cephe değildir. Bizim Cepheyi örgütleme sorunumuz, halkımızın engin potansiyelini harekete geçirmeyi başarmaktır. İşbirlikçi güçlerle masa başına oturmak, olsa olsa ancak çözümsüzlüğü geliştirir. Ülkemizde böyle sahte bir cephe kuruluşu olmayacak; aksine, cephe, direnmek isteyen herkesin yer alacağı temel işçi-köylü bloku biçiminde ifadesini bulacaktır. Buna katılmak isteyen bilinçli aydın kesimleri olursa, onlara da böyle bir cephe içinde elbetteki yer vardır. Yine, ister kişi, ister aile ve isterse parti düzeyinde olsun direnmek isteyenlere de cephenin kapısı açıktır. Bu konuda samimi ve dürüst olmak yeterlidir. Eğer bu dürüstlük kanıtlanırsa, geçmişte bilmeyerek düşmanla ilişkiye girmiş, ama bugün aydınlandığını ve bu işbirliğinden vazgeçtiğini söyleyenlere bile cephenin kapıları açık tutulacaktır.

4- ERNK, Bağımsızlık Mücadelesinde Her Türlü İşbirlikçi Reformist Akımları Teşhir ve Tecrit Edecektir

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi, dayatılan her türlü

olumsuz birlik anlayışı ve tasfiyeci girişimlere karşı mücadele temelinde doğdu. Daha 1975'de ideolojik grup aşamasına yöneldiğimizde düşman ve ilkel milliyetçilik ile sosyal-şovenizmle bağlantılı olan "Stërka Sor" ve 1978-79'larda "Tekoşin" gibi sahte örgütler, yakında imha olacağımız propagandasını yaparak ve Haki KARER başta olmak üzere, yiğit devrimci önderlerin kanına girerek mirasımız üzerinde oyun oynama alçaklığına girdiler. Fakat karşılığını da amansız bir biçimde ödediler. Sosyal-şovenizmin azgın saldırılarıyla yüzyüze gelmiştik. Bugün burjuva şovenizminin histeri derecesine vardığı saldırıları yerine, o zaman sosyal-şovenizm ve ilkel milliyetçiliğin entrikaları vardı. O dönem tam farkına varamadığımız, ama bugün çok açıkça ortaya çıkan böylesine planlı saldırıları daha o zamandan yaşadık. 1978-79'da, adı sosyaliste çıkmış olanlar, bugün faşizmin işbirlikçisi olduğuna kimsenin şüphe duymadığı Ecevit hükümetinin desteği ile cepheleşme içerisine girmek istiyorlardı. Nitekim, PKK'nin çıkışına UDG ile karşılık verilerek, daha dün kadar Kürdistan'ı ağızlarına almayanlar Kürdistanlı kesildiler. 1981 seçim hesaplarında ortak listeler geliştirerek, Kürdistan üzerinde sergileyecekleri görülmemiş ihanetin adımlarını atmaya çabaladılar. Bu ortam içinde birçok Parti militanımız ve sempatizanımız katledildi. Görülmemiş bir küfür sağanağıyla yüzyüze geldik. Ve tüm bunlar, düşmanın en çok saldırıya geçtiği bir zamanda oldu.

Ulusal Kurtuluş Cephesi bayrağını yükselttiğimiz ve halka gerçekten bağlılığın ne demek olduğunu, dostun ve düşmanın da gördüğü gibi, kanıtladığımız bugün de yine sahte birlikler dayatılıyor. Halkımızın en değerli evlatlarının kaniyla çizilen bir yolda dayanışma içinde olmak bir yana, yine mirastan alçakça yararlanmak, girilen doğrultuyu saptırmak ve halkımıza ezeli karanlık yıllarını yine dayatmak gibi sefalet ve gaflet örnekleri sergileyenler ne yazık ki az değildir. Düşmanla savaşın unutulurken, temeline PKK'nin tasfiyesinin konulduğu programlarla dört'lü, beş'li, altı'lı, onbir'li birliklerin oluşturulduğu, bildirilerin dağıtıldığı herkesin gördüğü gerçeklerdir. Faşizmle savaşın unutulduğu bu ihanet bildirilerinde, en önemli tehlike olarak PKK ve tabii ki bu tehlikenin tasfiye yolları gösteriliyor. ABD emperyalizminin temsilcilerinin yapamadığını sosyalizm adına yapanlar ortaya çıkıyor. Sosyal-şovenizm, ilkel ve reformist milliyetçiliğin bu iflah olmaz temsilcileri, döktüğümüz şehit kanlarına ve maruz kaldığımız işkencelere rağmen, halen de kendilerini dayatıp bizi

soylu yolumuzdan döndürecek ve hatta imha edeceklerini sanacak kadar pervasızlaşmaktadırlar. Ama ardından da kendilerinin yurtsever olarak tanınmasını istemektedirler. Hem her türlü küfrü edecek, teşhir, tecrit ve imha sürecine alacaksın ve hem de tekrar masaya oturmaktan, yurtseverlikten bahsedecek-sin. Böylesine bir küstahlık, ancak oportünizm, reformizm ve sınır tanımayan feodal entrikacılığın en ince tarzda birleştirilmesinde ustalaşanların sergileyeceği bir tutumdur. Bu utanmaz tutumun sahipleri, faşizmin de yardımıyla bilinçsiz ve örgütsüz bırakılmış-lığından yararlanarak kamuoyunu aldatabileceklerini sanabilir-ler ama, bu aldatmacalarını, bu kadar direnişi yükseltmiş, bu kadar insan bilinci ve yüreğini ayaklandırmış bir hareket olarak PKK'ye karşı da yürüteceklerini zannediyor ve biraz daha sahtekarlık, biraz daha yüzeysel görüşmeler ve uyutmacalarla başaracaklarına inanıyorlarsa korkunç ölçüde yanılmaktadırlar. Çünkü bu durumda sadece bilinçli militanlarımızın değil, halkı-mızın da yaşadığı her alanda kanıtladığı gibi, tüm bir halkın kin ve öfkeyle sıkılmış yumruklarının suratlarında nasıl patladığını ve girecek delik bulamayacaklarını görecektir. Geçmişte Parti-mizin içinden ve dışından hiçbir kural tanımadan yürütülen bozgunculukların karşılığını, bundan sonra bizzat halkımız nasıl ödeteceğini bu baylara gösterecektir.

O halde; halka ve ilerici insanlığa bağlılığın sınırlı bir sorumlu-luğunu duyuyorlarsa bunlar da kendilerini kanıtlamak için ger-çekten tarihte eşine ender rastlanan bir pratik ve aynı zamanda onlarca kitapla sergilenen doğru bir teorik yaklaşım ortamına cesaretle girmesini bilmeli, içinde yürüdükleri uzlaşmacı-tesli-miyetçi yolu bırakıp, direnişçi ve kurtuluşçu saflarda yerlerini almalıdırlar. Ulusal kurtuluşçuluğun zayıf olduğu bir ortamda herkes sorumsuzca konuşup, istediğini yapabiliyordu. Ama bugün, TC gibi vahşi bir sömürgeci aygıtı karşı direnmesini bilen bir harekete rağmen bunu sürdüremeyeceklerini bilmek zorun-dadırlar. Bu güçler, ya doğru olan tutumu kabul etmeli, ya siyasal safları daha fazla kirletmeden terketmeli ya da düşmanlıklarını da mertçe yapmalıdırlar. Entrika ve dedikodu bir çıkış yolu olamaz. Bu konuda doğacak sorumlulukların bize değil kendilerine ait olacağını özenle tekrar belirtelim. Biz, doğru bir direniş hattı temel olmak kaydıyla, geçmişleri ne olursa olsun her grup, parti ve kişilerle, ilerici-aydın ve yurtseverlerle görüşme yöntemiyle anlaşarak halkımızın devrimci siyasal birliğinin kurulmasından yanayız. Bu konuda her türlü fedakarlığın gereklerini yerine getir-

meye hazırız. Ama bu ölçüleri aşarak, ancak düşmanın kullanabileceği yöntemleri bize karşı kullananları bundan sonra anladıkları dilden cevaplandıracağımızdan da kimsenin şüphesi olmalıdır.

5- ERNK, Ulusal Birliğe Giden Yolda Temel Bir Güvencedir

Kürdistan çok parçalanmış ve her parçası değişik siyasal, sosyal, ekonomik statü altına alınmış bir ülkedir. Her parçanın içinde değişik düzeyde, değişik ideolojik ve politik eğilim altında silahlı mücadele de dahil mücadeleler verilmektedir. Bunlardan bazılarının politik hatları tehlikeli gelişmelere açık, bazılarının ise yetersizdir. Çoğu otonomi gibi sığ reformist anlayışları aşamaktadır ve ulusların kendi kaderlerini tayin hakkına yönelmiş değildir. Eğer otonomi doğrultusunda bazı olumlu adımlar atacaklarsa bile, bunu devrimci adımla birleştirememektedirler. Muazzam kan dökülmesine ve halkımızın muazzam fedakarlığına rağmen, ilkel ve reformist burjuva milliyetçiliği, halkımızın sorunlarını çözmek bir yana, katliamla karşılık veren rejimlerin stratejilerinin taktik bir araç durumuna düşmektedir. Düşman arasındaki çelişkilerden yararlanarak geçici ittifaklara gidilebileceği gibi doğru bir taktik bunlar tarafından strateji düzeyine çıkarılmaktadır. Dolayısıyla bugün bu parçalardaki halkımızın mücadelesi siyasal birlik açısından tehlikeli bir aşamada bulunmaktadır. Buradaki mücadeleler, birbirleriyle savaş halinde bulunan İran ve Irak'ın birer taktik araç durumuna dönüştürülmüş durumdadırlar. Stratejiden, birlikten, devrimci perspektif ve doğru mücadele taktiklerinden yoksundurlar.

Bugün daha çok Kuzey-Batı Kürdistan'da yükseltilen Ulusal Kurtuluş Cephesi, iç çatışmaların önlenmesinde, emperyalist sistem içindeki çelişkilerden ve bölgenin ilerici yönetimleri ile devrimci-demokratik ulusal kurtuluş güçleri ve sosyalist ülkelerin desteğinden doğru yararlanılmasında, devrimci ulusal kurtuluşu dayatmak temelinde bir dış politikanın geliştirilmesinde ve tüm bunların bir ifadesi olarak önümüze koyduğumuz Kürdistan Ulusal Kongresi'nin gerçekleştirilmesinde katalizör bir rol oynayacaktır. KUKC, Kürdistan'ın nüfus, sosyal bileşim ve coğrafya açısından en elverişli parçasında ilan edilip, ete kemiğe büründürülmekle, Ulusal Kongre'ye giden yolda en sağlam güvenceyi

oluşturmuştur. KUKC, teorik ve pratik gelişimiyle yalnız Kuzey-Batı Kürdistan için değil, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki devrimci ulusal kurtuluş cephelerinin kuruluşu için de girilmesi gereken hattı göstermiştir. Bu alanlardaki halkımız, bu hattın giderek daha yoğun etkisi altına girecek, ideolojik-politik etkinlik giderek maddi bir etkinliğe dönüşecek ve artık eskinin reformist ideolojik-politik eğilimleri aşılarak, devrimci ulusal kurtuluş yönelim bir gerçek haline gelecektir. KUKC, bu parçalarda kendi dost gruplarını daha şimdiden yaratarak, bunların örgütlenmelerinin gelişeceği süreci hızlandıracaktır. Cephe, geçmişimizin ilkel milliyetçi ve reformist yaklaşımlarının hızla aşılarak, bu konuda çok güçlü olan devrimci birikimin politik düzeyde de devrimci bir akıma ulaşmasını, eskinin yetersiz kalan örgüt anlayışlarının radikalleşerek yurtsever devrimci-demokrat bir hüviyete kavuşmalarını zorlayacak, ısrarlı engellemeleri doğru devrimci pratiğiyle aşacaktır. Geçmişte bu konuda sorulmayan hesaplar önümüzdeki dönemde gerçek yurtseverlik ve kurtuluş için dayatılarak, en büyük fedakarlıklar Cephemizde olmak üzere, ulusal kurtuluş ve birlik amaçlarının tüm gerekleri yerine getirilecektir.

6- ERNK, Dünya Sosyalist Devriminin ve Bölge Kurtuluş Hareketlerinin Vazgeçilmez Müttefikidir

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi, her alanda somut koşullara uygun bir mücadeleyi geliştirirken bölgemizin tüm devrimci-ilerici yönetim ve hareketleriyle sıkı bir dayanışma içinde olacaktır.

Bölgemiz ve dünya ilerici-sosyalist güçleriyle gerekli ittifaklara ulaşarak kendi gerçekliğimizi bunlarla kaynaştırmak, gerek kapitalist ülkeler işçi sınıfı hareketi ve demokrasi güçleri, gerek sosyalist ülkeler ve gerekse ulusal kurtuluş hareketleriyle yerinde, zamanında ve gücümüz oranında ilişkiler geliştirerek desteklerini sağlamak, ülke gerçekliğimizle tanıştırmak, ülkemizin Ulusal Kurtuluş Cephesi'ni dünya halklarının savaşımının güçlü bir müfrezesi haline getirmek, cephe politikamızın en belli başlı amaçlarındandır. Aynı zamanda düşman kampa ilişkin olarak, sömürgeci burjuvazi ile işbirlikçileri, sömürgeci burjuvazinin kendi içindeki, sömürgeci burjuvazi ile emperyalist mihrak-

lar arasındaki ve emperyalist sistem içindeki çelişkilerden yararlanmasını bilmek, dış politikamızın geliştirilmesinin vazgeçilmez gerekleri olacaktır.

Bölgenin ilerici ve devrimci güçleri de, bölgemizin emperyalizme, siyonizme ve gericiliğe karşı gelişen mücadeleleri ile bizim ulusal kurtuluşumuzun içiçe olduğunu görerek mücadelemize en güçlü desteği katmaktan geri durmayacaklardır. Bundan böyle mücadelemiz bu güçlerden daha fazla destek alacak ve onların mücadelelerine destek verecektir. Tüm ilerici insanlığa, bölgemizin güçlü bir devrimci ulusal kurtuluş cephesini kurmakla, enternasyonalizmin en seçkin örneğini sunduğumuz inancındayız.

Emperyalizmin ve yerel gericiliğin yararlandığı karanlık bir Kürdistan yerine, kızışlaşan bir Kürdistan yaratılması insanlığa çok şey kazandıracaktır. KUKC, halkımızın iradesini çağa dayatan ve ilerici insanlık içinde yer alma amacına hizmet eden bir mücadele aracıdır. Uyuyan bir Kürdistan'ın çağa ve insanlığa vereceği hiçbir şey yoktur. Bu açıdan, ilerici insanlık, Kürdistan'ın kölelik uykusundan uyanarak çağa doğru koşmasını saygıyla karşılamalıdır. Her halk gibi halkımızın da vazgeçilmez hakkı olan bağımsızlık amaçları önüne, uluslararası çeşitli koşullar bir engel olarak dikilmemeli, tersine enternasyonalizmin de bir gereği olarak ülkemiz kurtuluş mücadelesine en sıcak destek sunulabilmelidir. Kaldı ki uluslararası koşullar durmaya değil, tam tersine koşmaya zorlamaktadır. Ancak görülmektedir ki, halkımıza en büyük dostluk örneğini sunması gerekenler de, soylu ulusal kurtuluş amaçları karşısında, iki yüzyıl öncesinde ipliği pazara çıkarılmış kültür özerkliği gibi çözümler etrafında dönmekte ve hatta Kürt dili, edebiyatı, müzik ve folklorünü geliştirme faaliyetini devrimci siyasal görevlerin önüne koyarak, oynamaları gereken role rağmen, halkımızın mücadelesini tıkama çabalarıyla gericiliğe hizmet etmektedirler. Kültürü geliştirme adı altında oportünizmin en tehlikelisi olarak sergilenen bu yaklaşımların halkımıza vereceği hiçbir şey yoktur. Bugün emperyalist sistem içinde bazı kesimler de mücadelenin bağımsızlıkçı ve demokratik gelişiminin önüne baraj koymak için işbirlikçiliğe dünden yatan reformist ve ilkel milliyetçileri de kullanarak ulusal-kültürel özerkliği bir çözüm olarak dayatmak istemektedirler. Ancak onların bu yönlü girişimleri halkımız için anlaşılmayacak bir durum değildir. Ama halkımız, benzeri yaklaşımların sosyalist güçler tarafından da dayatılmasını anlamakta zorluk çekmekte haklıdır.

KUKC, başta sosyalist ülkeler olmak üzere, tüm ilerici insanlığı ulusal kurtuluş güçlerinin yanında olmaya çağırmaktadır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin önemini ortaya koyarak, ilerici insanlığa çok şey kazandıracak olan mücadelede enter-nasyonalist anlayışa sıkı sıkıya bağlı olduğunu, hiçbir ideolojik-politik saptırmanın bunu engelleyemeyeceğini, bunu kendi pratiğiyle mutlaka kabul ettireceğini, gerek dünya sosyalist devrimi ve gerekse ulusal kurtuluş hareketlerine bu biçimde karşılık verileceğini, başlangıçtan itibaren girilen bu doğrultu-nun zafere kadar sürdürüleceğini belirtmektedir.

7 - Türkiye İşçi Sınıfı ve Halkı Bu Tarihsel Çağrıya Cevap Vermelidir

Türkiye işçi sınıfı ve devrimci-demokratik hareketi stratejik bir müttefikimiz olarak değerlendirilmektedir. Ezen bir ulusun halkının özgür olamayacağı gerçeğinden ötürü, Türkiye halkının mücadelesi de bugüne kadar rayına oturmamıştır. Özellikle de cumhuriyet tarihi boyunca Kürdistan gibi bir sömürgesi olmasın-dan dolayı Türk burjuvazisi, Kürdistan'ın karanlığına dayanarak Türkiye işçi sınıfı ve halkını da amansız bir baskı ve sömürü altında tutmuştur. Türkiye işçi sınıfı ve devrimci-demokratik hareketinin çıkış yolu bulamamasının nedeni de budur. Biz şuna derinden inanıyoruz ki, Kürdistan'ın içinde tutulduğu karanlık zemin Türkiye halkı ve devrimci-demokratlarının da çıkış bulama-malarının en belirgin nedenidir. Kürdistan bağımlılık altında tutu-lup, bağımsız ve özgür bir çıkıştan yoksun bulundukça Türkiye işçi sınıfı ve halkının emperyalizm ve işbirlikçi-tekelci burjuvazi-nin egemenliğinden kurtuluşu söz konusu olamaz. Bu, defalarca kanıtlanmış bir gerçektir.

Ulusal Kurtuluş Cephesi gibi bir silaha kavuşan Kürdistan, bugün artık, aşiret ağalarının egemenliğinin kol gezdiği ve dola-yısıyla Türkiye'nin demokrasi mücadelesinin engellendiği bir zemin değil; tam tersine 12 Eylül faşist askeri rejimi gibi bir rejim altında sürekli direnebildiğini kanıtlayan ve silahlı mücadele temelinde bir ulusal kurtuluş hareketini yaşayan bir ülkedir. Türkiye işçi sınıfı ve halkı, böyle bir Kürdistan'ın kendi kurtuluşları için de gerekli olanakları yarattığını kabul etmelidirler. Bir türlü başarıya gidemeyen Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi, günümüzde Kürdistan'da Ulusal Kurtuluş Hareketi gibi bir mütte-

fike dayanarak daha cesaretli çıkışlar yapabilir.

O halde, Türkiye olumlu devrimci-demokrat ve sosyalistlerine düşen görev, bu gerçeği derinden kavrayarak, doğmuş olan bu tarihi fırsatı kaçırmamak için mümkün olan her şeyi yapmaktır. Şovenizm ve sosyal-şovenizmle yüklü olan geçmişte yerine getirilemeyen halkların bağımsız ve özgür temeldeki birliği için FKBDC bayrağı ile ortaya çıkmalı ve bugün bu cephenin en sağlam bir müttefikinin KUKC olduğunu görmelidirler. Ama bununla da yetinmemeli, geçmişte kendi cephemizin ilanından bile öne aldığımız FKBDC'ni somut bir içeriğe kavuşturarak, tüm dürüst demokrat ve sosyalistleri bu bayrak altında bir araya getirmeli; halklarımızın ilk defa ellerine geçen bağımsız ve özgür birleşme ortamını en iyi biçimde değerlendirerek, Cephemizle en anlamlı destek ve dayanışmayı gösterebilmelidirler. Hemen belirtelim ki, bu, yalnız bir müttefikten beklediğimiz dayanışma görevi değildir. Türkiye işçi sınıfı ve devrimci-demokratik hareketi, bunu, emperyalizme bağımlılığın en alçakçasının yaşatıldığı kendi ülkelerinin bağımsızlığı için yapmak zorundadırlar. Tarihte yoğun etkisi altında yaşadıkları şovenizm bir kenara bırakılmalı; büyük devlet safsatalarına son verilerek, yaşamın en kutsalının halkların bağımsız ve özgür yaşamları olduğu kabul edilip, kimlik, anlayış ve yaşam değişikliği somut olarak gerçekleştirilmelidir.

Biz, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi bayrağını yükseltmekle Türkiye halkına karşı enternasyonalist görevimizi yerine getirmiş oluyoruz. Geçmişte Türk burjuvazisi ve M. Kemal, Ermeni-Rum tehlikesi maskesi altında halkımızı kendi burjuva-ulusal kurtuluş amaçlarına alet ederek, alçakça kullandılar. Daha sonra ise 1925'lerden 1940'lara kadar yürütülen vahşi bir katliam ardından görülmemiş bir asimilasyon politikasıyla halkımızın inkarı yoluna gidildi. Türk egemen sınıflarının 600 yıllık barbarlık politikası olan bu politika, Türkiye halkının çıkarlarıyla ve devrimci-demokrat aydın olma karakteriyle asla bağdaşmayan bir ideolojik-politik yaklaşımdır. Ama, böylesine azgın bir şovenizmle yüklü politikalar bugün de hortlatılmaktadır. Son aylarda, bu amaca hizmet eden propagandalara eklenen bir halka da, icat edilen bir "Bulgar zulmü" olmuştur. İşte demokrat olmak, bugün buna karşı çıkmak, bağımsızlıkçı olmak ve Ortadoğu'da gerici koalisyonlara giren Türk burjuvazisinin bu politikalarına karşı Ortadoğu halklarının devrimci-bağımsızlıkçı eğilimleriyle dayanışma içinde olmaktır. Kürdistan halkı, böylesine bir kalkış için, sonuna kadar Türkiye işçi sınıfı ve halkının yanındadır.

Bunu yalnız sözde değil, yükün en ağırını omuzlamakla kanıtlamıştır.

O halde, halklarımızın ortak direniş tarihlerinin en görkemli sayfalarını omuz omuza açmak için, halklarımızın bağımsız ve özgür temellerde birliklerini yaratmak için, Türk egemen sınıfları ve Kürt işbirlikçilerinin yüzyıllardan beri halklarımız arasında geliştirdiği şovenizm dalgasını ve ulusal inkarcı yapıları kırmak için, halklarımızın ulusal gerçekliğine ve hak eşitliğine sonuna kadar bağlılık temelindeki birliklerimizi ülke içinde ve dışında fabrikalar, okullar, sendikalar vd. alanlarda en devrimci, en üretken, en yaratıcı bir tarzda gerçekleştirelim. Eğer bugün atacağımız küçük adımlar, Ortadoğu halklarının gelecekteki federasyonuna doğru ilk adım olacaksa, bu adımın gerekleri olan devrimci örgüt ve eylemleri büyük bir inanç ve azimle geliştirelim. Tarihimizde ilk defa anlamlı bir biçimde girdiğimiz bu beraberliğimizi yanlış tutum ve anlayışları terkederek güçlendirip, özgür birlik doğrultusunda daha sağlam adımlarla yürümesini bilelim.

Partili Militanlar ve Tüm Kürdistan Halkı, Partimizin Dalgalandırdığı Cephe Bayrağını Yükseltmek İçin İleri!

Partimizin en şanlı adımlarından birisi olan Ulusal Kurtuluş Cephesi bayrağını yükseltmekle gurur duyacağımız bir dönemi başlatırken, başta Parti önderliği olmak üzere partili tüm militanların ne kadar yüksek bir sorumluluk, dikkat ve duyarlılıkla, tarihi olduğu kadar güncel, yaşamsal sorunlarla da karşı karşıya olduğunu bir an olsun unutmuyoruz. Böylesine sorunlar ortamında en sıradan bir duyarsızlığın dahi birçok cana mal olacağını ve halkımızı son derece zor durumda bırakacağını geçmiş pratiğimizden de çok iyi biliyoruz. Geçmişin amansız imha sürecini iliklerimize kadar duyduk. Halkımızın imhanın en derinini yaşadığı ve bir daha dirilemeyeceğinin söylendiği bir aşamada, adeta mezarları delercesine günyüzüne çıkışı sağladık. Bunun neler pahasına gerçekleştiğini bilmekteyiz. Buna bakıp önümüzdeki yılların da, düşmanın vahşiliğine bağlı olarak ne kadar zor geçeceğini tahmin etmek zor değildir.

Fakat biz bu zorlukları hiçbir gücün sunacağı maddi bir destekle aşacağımızı düşünmüyoruz. Tam tersine biz, daha başında sahip olduğumuz engin yurtseverlik, bilimsel sosyalizme inancı-

mız ve halkımızın özgücüne sonuna kadar bağlılığımızla bugüne kadar geldik. Ve zaferi de bu silahlarla kazanacağız. Ama kendi pratiğimizde şunu da gördük ki, gerekli ideolojik-politik ve örgütsel bilinci zamanında sergilemeyen yetersiz devrimcilik, zararları yalnız kendisiyle sınırlı olmayan, halkımızı da büyük zorluklar içine sokan sonuçlara yolaçmaktadır. Bir daha bu durumlara düşmemek için, en gelişmiş ideolojik-politik ve örgütsel bilinçle kuşanmasını bileceğiz. Özellikle de yaşamsal bir sorun olan halkımızın her düzeydeki örgütlenmesinin ustaları olmak için gerekli bilinç ve çabayı mutlaka sergileyeceğiz. Bu konuda kimden kaynaklanırsa kaynaklansın içimizdeki her türlü geriliği ve engeli dostça ikna yöntemiyle aşmasını bileceğiz. Dürüst olmayan ve ard niyetlilik kokan davranışları asla affetmeyeceğiz. Son derece zorlu bir mücadeleyle bugünleri yaratabilen bir Partinin militanları olarak, halkımızın şanlı ulusal direniş sayfalarını bundan sonra da başarıyla yazmak yine parti silahını çok güçlü biçimde kullanmamıza bağlıdır. Bu silahın çeşitli biçimlerde sağlıklı olmayan kullanımı geçmişte sınırlı bir zarar verdi, fakat önümüzdeki dönemde onbinlerin hayatına mal olabilir. Böylesine zararları hiç vermek istemediğimiz gibi, tam tersine geleceği kazanımlarla dolu kılmak en büyük arzumuzdur. Düşmanın askeri, siyasi, ideolojik, kültürel bütün saldırılarını zamanında ve zemininde karşılayabilen, dostların ilgi ve desteklerini zamanında yaratabilen ve hepsinden de önemlisi halkımızın öz güçlerini tarihten süzülüp gelen coğrafyasının, sosyal yapısının, kültürünün, gelenek ve göreneklerinin özüne bağlı bir biçimde ele alan, onun savaşıma üslubunu yaratan, onun komutanları olmasını bilen militanlar olarak, bize tüm bu özellikleri kazandıracak olan parti silahını son derece yetkin bir biçimde cephe gerçeğine de uygulamasını bileceğiz.

Partimiz cepheleşiyor. Partimiz halkımızın şahlanışını Ulusal Kurtuluş Cephesi'nde somutlaştırarak, bunun bayrağını tarihimizde ilk defa dalgalandırıyor. Bu, son derece bilimsel bir çizgi ve uygun hazırlıklar üzerinde gerçekleşti. Fakat amaçlarımız için bunları yeterli göremeyeceğimiz ve sonuca mutlaka ulaşmamız gerektiği de açıktır. Bu nedenledir ki, Partimiz, geçmişte yaşanan, ama bir kez daha yaşanmaması gereken eksiklik ve yanlışlıkların bulunduğu her militanın dikkatini çekerek üzerine düşen görevi yaptı. Artık bundan sonra yapılması gereken, her örgütümüz ve militanımızın bu Parti emrine uyarak, güç ve yeteneklerinin azamisini kullanarak halkımızın muhtaç olduğu askeri ve

siyasal komutanlar haline gelmeyi bilmeleridir. Militanlar, döneme bunu gerçekleştirerek karşılık vermelidirler.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanı, aynı zamanda halkımız için yeni bir yaşam biçiminin ilanıdır. Açık ki, bu, yediden yetmişe, kadın-erkek savaşı bir halk gerçekliğinin yaratılması demektir. Bugüne kadar adımız da dahil ulusal ve insanlık onurumuz düşman çizmeleri altında çiğnendi, geleceğimiz ve umutlarımız karartıldı. Bugün elimizden zorla alınan her şeye devrimci bir intikamla karşılık vererek zorla ve yeniden sahip çıkma dönemidir. Bağımsızlık ve onurlu bir yaşama, kısaca insanlığa ulaşmamız, hiçbir şart koşmadan, durup dinlenmeden yükselteceğimiz direnişe bağlıdır. Önümüze konulan sahte kurtuluş yollarına itibar etmeyeceğiz. Dilimiz ve kültürümüzün korunup, geliştirilmesinin ulusal bağımsızlık onurumuzu korumaya bağlı olduğunu bilerek, her şeyi bu kutsal amacın hizmetine koşacağız. Ulusal Kurtuluş Cephesi, bu anlamda ezilen, sömürülen, baskı altına alınan, ama direnmek isteyen halkımızın her şeyidir. Bu bayrak altında toplanmalı, bizi bölüp parçalayan düşünce ve davranışlardan hızla sıyrılmalıyız. Biz, içine itildiğimiz bu utanılası karanlığı kendi ellerimizle yırtıp, geleceğimizi kendi ellerimizle yaratacağız. Bu açıdan ne düşmanlarımızın çokluğu ve ne de kendi olanaksızlıklarımız bizi düşündürmektedir. Çünkü biz, kendi geleceğini yaratmaya karar vermiş bir halkın en yenilmez zannedilen düşmanları yendiğini, en aşılmaz zannedilen engelleri aştığını, yürekleri ve bilekleriyle savaşı dünya halklarının zengin pratiklerinden de bilmekte ve bu halklara dahil olmanın kıvancını şimdiden yaşamaktayız. Artık ülkemizdeki her insan düşmana karşı bir silah durumundadır. Kaybettiğimiz her şeyi yeniden kazanmanın kararlılığı ve inancıyla atıldığımız bu öz savaşımızda zafer bizim olacaktır!

O halde, Cephenin ilanında ettiğimiz yemini bir kez daha tekrarlıyoruz:

Çağın bir yüzkarası ve lanetli bir tarihsel geçmişin ürünü olan vahşi sömürgecilığe karşı savaşım da kanımızı damla damla akıtacağımıza, bütün yeteneklerimizi ülkemizin kurtuluşu için en verimli şekilde harcayacağımıza, hiçbir yeteneğimiz ve enerjimizi kendimizle mezara götürmeyeceğimize, düşmanla aramızdaki muazzam güç dengesizliğini göz önüne getirerek bu mesafeyi en güçlü teknik olan insan faktörüyle kapatmayı şiar edineceğimize, halkımızın çağla ve tarihle kopuk yaşamını ilerici insanlıkla birleştirmek ve kendi öz tarihimizi yazmak için

yaşayacağımıza, bunun dışında bir felsefe, siyaset ve pratik ahlak yaşamını kabul etmeyeceğimize ve bunu tüm topluma ege-men kılmayı Partili olmanın, yurtsever olmanın, Cepheye ait olma-nın bir gereği olarak kabul edeceğimize and içeriz.

**- Halkımız Cephe Silahıyla Savaşacak ve
Kazanacaktır!**

- Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi!

Institut kurde de Paris

Institut kurde de Paris

ŞANLI 15 AĞUSTOS ATILIMININ I. YILDÖNÖMÖ VE DOĞRU DEVRİMCİ SİYASETİN ZAFERİ

Giriş

Partimizin silahlı direnişinin 8. yılı ve bunun üst bir evreye sıçratılmış biçimi olan 15 Ağustos Atılımının I. yılını geride bırakmış bulunuyoruz. Tarihsel ve güncel somut gerçeklerimiz bu süreçte ileriye yönelik yaşanması gereken düşünce ve eylem ile, aşılması gereken, çürüyen yapıların ne olduğunu her zamankinden daha parlak bir biçimde ortaya koymaktadır. Salt bir silahlı direniş olmaktan da öteye, çok çeşitli özelliklere sahip olan bu tarihsel atılımın, gerek geçmişin aydınlatılması ve gerekse daha da önemli olarak, önümüzdeki dönemin devrimci kazanımlarının neler olabileceğinin hesaplanması açısından derinliğine kavranmasında hayati önem vardır. Gelişmenin altındaki doğru düşünce kadar onun ruhunun ve bu ruhun biçimlenmesi için adeta çıplak yüreğini ortaya koyarcasına sergilenen eşine ender rastlanır direnişçiliğin de öğreteceği çok şey vardır. Hemen belirtmek gerekir ki; direnişin herhangi bir sömürgeciliğe karşı değil, insanlık tarihinin tanıdığı en barbar ve günümüzde faşist baskı ve sömürüyü en çok geliştiren, çağdışı ve çağdışı olduğu

kadar da kendini en ince yöntemlerle gizleyen bir egemen sınıfa, emperyalizmin en tehlikeli bir işbirlikçisine karşı, kendi öz tarihinden ve çağdaş insanlık gelişiminden uzak bırakılmış, unutulmuş bir halkı olan Kürt halkı adına verildiği asla unutulmalıdır. İşte bu gerçek beyinlerimize kazınırcasına kavranır ve sürekli yoğun bir tarzda dile getirilirse atılımın önemi ancak o zaman ortaya çıkabilecektir.

15 Ağustos Atılımı, yalnızca Partimiz ve halkımız açısından tarihsel bir rol oynamakla sınırlı kalan bir eylem değildir. O, başta Türk sömürgeciliği olmak üzere bütün bir kapitalist-emperyalist düzenin temsilcilerini sarsmış ve onları telaşa boğan bir yangının alevlerini tutuşturmuştur. Bu yangın yalnızca bulunduğu yeri sarmakla kalmamış, alevlerinin sıcaklığı Kürdistan, Türkiye ve Orta-doğu halkları başta olmak üzere ilerici dünya halklarının yüreklerini ısıtırken; sömürgeciler ve her türden işbirlikçi ve uşaklarına ise, terler döktürmüştür. Bu atılımın yarattığı yeni gelişmeler karşısında çeşitli güçler mevcut politikalarını gözden geçirmek, yeni çözümler ve arayışlara girmek zorunda kalmışlardır. Bu eylemlerin yarattığı çok yönlü etkileri kavrayabilmek ve sonuçlarını değerlendirebilmek için, onun ortaya çıktığı ortamın ve dönemin özelliklerine bakmak, bu eylemler karşısında çeşitli güçlerin içine girdikleri tutumları incelemek gerekmektedir. Bu yapıldığında ancak onun tarihe damgasını vuran karakteri ve rolü anlaşılabilir.

15 Ağustos Atılımı, Türk sömürgecilerinin devlet yapısı içerisinde faşist kurumlaşmayı önemli oranda sağladığı ve bu faşist özü gizleyecek biçim değişikliklerine gitmek amacıyla planlar oluşturduğu bir dönemde gerçekleştirildi. 12 Eylül darbesinin ardından hızla sürdürülen çalışmalarla dörtbaşı mamur bir faşist düzen tüm topluma egemen kılınmıştır. Ancak içte ve dışta yönelecek mufalefeti etkisizleştirmek için uygulamaların gözboyayıcı bir tarzda yürütülmesi gerekmektedir. Bu amaçla "demokrasiye dönüş" aldatmacasına başvurulur, düzenin fideğinde oluşturulmuş partilerle seçimlere gidilir. Türkiye'nin belli şehirlerinden başlayarak sıkıyönetim görünüşte kaldırılmaya başlanır. Yapılan planlar gereği muhalefet etkisiz kılınmış olduğundan, 83'le birlikte "ülkede demokrasi tesis edilecektir." Cunta, azgınca saldırılarında olduğu gibi bu gözboyama faaliyetinde de gerek içteki ve gerekse dıştaki dayanaklarından tam destek almaktadır. Böylece iktidarını sağlama bağlama çabası içindedir.

Faşist cuntaya hazırlıksız yakalanan sol hareket ise, geçmiş hatalarının, bölünmüşlüğü'nün kefareti'ni çok ağır bir tarzda öde-miş, yalnızca darbeler altında ezilmekle de kalmayarak, soylu davasına sahip çıkamaz hale getirilmiştir. Tutuklananlar dışında kalan kesim örgütsüz bir tarzda çıktığı Avrupa'da tasfiye ile yüzyüze bırakılarak teslim alınmıştır. Tasfiyeciliğin çemberinden bir türlü çıkamayan sol hareketler, yalnızca kendi kendilerini tüketmekle de kalmayarak geçmiş tarihlerinde de ortaya çıktığı gibi, 12 Eylül rejiminin politikalarının adeta birer uygulayıcısı haline dönüştürülmüşlerdir. Adeta birbirleriyle yarışmasına devrimcilik adına ne kadar soylu değer varsa, hepsine karşı sal-dırıya geçmiş, teslimiyet ve ihaneti bir meziyet gibi meşru kılmaya çalışmışlardır. Faşist cuntaya karşı devrimi örgütleme görevine sırt çevirerek umutlarını "demokrasiye dönüş" çabalarına bağla-mış ve 1988 seçimlerinde parlamentoya adaylıklarını koyma umudu ile yaşamaya başlamışlardır.

PKK dışında kalan güçleri böylece etkisizleştiren faşist cunta, hedeflerine ulaşmada önünde en büyük tehlikenin PKK olduğu-nun bilincindedir ve O'na da son bir darbe vurarak imha etmek amacıyla 1983 Mayıs'ında G. Kürdistan'a müdahale eder. Amaç, PKK hareketinin tüm kadrolarını bu alanda imha ederek, tesli-miyeti dayatarak başaramadığını kılıç ile başarmaktır. Ancak, bu plan faşist Türk ordusunun ağır kayıplar vermesi ile sonuçlanır. Bu saldırı ile birlikte, aynı dönemde devrimci Hareketimize dayatılan provakasyon hareketi de boşa çıkartılır.

Diğer taraftan önderleri devrimci hareketler ya imha ya da tas-fiye edilen veya bağları kopartılan kitleler, cuntanın azgın saldırı-ları ve pasifikasyon politikası sonucu iyice sindirilmiş, korkunç bir umutsuzluk, yoksulluk ve acı içine çekilmişlerdir. Cuntanın insanlıkdışı dayatmalarına tepki duysalar da öndersiz oldukları için bunu açığa vuramamakta, cuntanın demogojileri altında devrimci mücadele umutları önemli oranda sarsılmış bulun-maktadır.

Devrimci hareketlere vurduğu darbelerle artık bir daha güçlü bir muhalefetle karşılaşmayacağını uman ve suskun kitlelerin durumuyla da bu umutları pekişen faşist cunta, artık iktidarını daha rahatça yürütebileceği inancındadır ve üstelik dünya kamuoyunu da buna inandırmış durumdadır.

İşte, 15 Ağustos tarihsel atılımı böylesi bir dönemde ger-çekleştirildi. Umutsuzluğun, yılgınlığın, tasfiyeciliğin ve tesli-miyet bulutlarının topluma ve sol hareket içindekilere bir kabus

gibi çöktüğü böylesi bir ortamda bu, inanılmaz, adeta mucize gibi bir şeydi çoklarınca. Yine, düşman ve efendileri için bu tam bir şoktu. İnanamadılar önce, sonra geçmişteki isyanların bir benzeri sandılar. Ordu, "isyan var" diye ayağa kalktı, Kürdistan'a yığıldı. Ancak ortada ne bir isyan ve ne de eylemi yapanlar vardı. Gelişmeleri hafife almak istediler bu kez, fakat kendilerini en rahat hissettikleri bir dönemde, böylesine güçlü, örgütlü eylemler gerçekleştirebilen ve üstelik hiç bir kayıp vermeden geri çekilen devrimcilerin gücü karşısında bunu da yapamadılar. TC tarihinde ilk kez karşılaştıkları böylesi eylemlerin kendi sonlarını getirecek bir yangının ilk kıvılcımı olduğuna inanmak istemediler, ancak gerçekler acımasızdır ve o gerçeklere boyun eğmek zorunda kaldılar. Ordularının büyük bir kısmını Kürdistan'a aktararak her yerde devrimci avına çıktılar. Kürdistan'ı baştan sona kapsayan operasyonlar gerçekleştirdiler. Devrimcilerin barınma koşullarını tamamen ortadan kaldırdıklarına duydukları güvenle, onların eylemi gerçekleştirip sınırdan geri çekildiklerini söylemeye başladılar. Ordunun içine düştüğü aczi gizlemek için daha iyi bir gerekçe bulunamazdı da. "Yakaladık, çember daralıyor, sonları geldi" propagandalarının sonu gelmeyip bir tek devrimci dahi yakalanmadıkça, Kürdistan'ın zor coğrafik koşullarının da etkisiyle ordu içinde kaynaşmalar, bunalımlar, kaçışlar baş göstermeye başladı. "Kahraman mehmetçik" daha savaşın ilk adımlarında tökezleyip kofluğunu açıkça ortaya koydu; "yenilmez Türk ordusu" efsanesi yerle bir oldu.

Ordunun yapısında görülen bu sarsıntı, tüm devlet yapısında da ortaya çıktı. Devlet otoritesi yerle bir oldu. Dört yıl boyunca yapılan, "devrimcileri bir daha dirilmemek üzere bitirdik" demagojisinin kofluğu açığa çıkınca tüm devlet yetkilileri birbirlerine girdiler, sorumlu aramaya başladılar. Cuntanın başı "dokunulmaz ilah" Evren'e dahi tepki gösterilerek, önüne koyduğu hedeflerdeki başarısızlığının devlet varlığını tehlikeye soktuğu ifade edildi. Hükümet içinde çalkantıların önü alınamayarak çeşitli kılıflar altında tasfiyeler başladı. Her türlü sorun tek çözüm gücü olduğunu iddia eden faşist rejimin inanırlılığı yerle bir oldu. Cunta, efendileri emperyalistler karşısında da güç duruma düştü.

Kürdistan'daki bu yeni gelişmeler, yalnızca Türk cuntasını gafil aylamakla, onu şaşırtmakla kalmadı. Cuntanın, devrimcileri bitirdiği demagojisine inanan emperyalist çevreler ve uluslararası kamuoyu da derin bir şaşkınlık içine düştü. Emperyalist

çevreler olayların gerçek karakterini kavrayarak Türkiye'ye yaptıkları yatırımlardan vazgeçmeye ve yine dünya basın-yayın organları, eylemleri ve Kürdistan halkının mücadelesini uzun uzun işlemeye başladılar. Tüm dünyaya unutturulmaya çalışılan Kürdistan ve Kürt gerçekliği böylelikle etrafındaki tecrit duvarının yıkılması ile tartışılmaya, dikkatler buradaki mücadeleye çekilmeye başlandı. Emperyalist ülkeler, Kürdistan politikalarını bu çerçevede yeniden gözden geçirmeye başladılar.

Diğer taraftan yıllar yılı Kürdistan gerçekliğine gözlerini kapatan sosyalist çevreler de bu yeni gelişmelerle birlikte Kürdistan'daki mücadele ile biraz daha yakından ilgilenme sürecine girdiler. 15 Ağustos Atılımı, böylelikle Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile dünya sosyalist, ulusal kurtuluşçu ve ilerici-devrimci güçleri arasında bir köprü rolü oynamış oldu.

15 Ağustos eylemleri, faşist Türk devletinin yüzündeki tüm maskeleri yerle bir eden eylemler oldular. O güne kadar "demokrasiye döndüğü" yolundaki safsatalarla dünya kamuoyunu aldatan Türk faşist cuntası, Kürdistan halkına yönelttiği insanlık-dışı saldırılar ve operasyonlarla bu konuda nasıl bir aldatmaca içinde olduğunu sergiledi. Türk egemen sınıflarının bu en son temsilcileri, görülmemiş bastırma, demagojik saptırma, teşhir ve örtbas etme yöntemlerini çeşitli biçimlerde kullanarak, direniş gerçekliğimizi halkımıza ve dünya halklarına çarpık bir tarzda yansıtmaya çalıştı. Eylemlerin kendilerinin "demokrasiye geçiş" çabalarını sabote etmeye yönelik olduğunu iddia ettiler ve "eşkiyalık" suçlamasında bulundular. Ancak, tüm bu demagojiler, kendilerinin demokrasi ve halk düşmanı yüzünün açığa çıkmasını engelleyemedi ve ilerici insanlığın bu çağdışı barbar güce tepkisi yeniden artmaya başladı.

Ancak, devrimci eylemlerimizi böyle değerlendirip saldıranlar yalnızca Türk sömürgecileri değildi. İcazetli sol ve Kürt küçük-burjuva reformistleri de hep bir ağızdan, bu eylemlerin "provakasyon" olduğunu ve "demokrasiye dönüş" çabalarını balatalayacağını ileri sürerek en alçakça saldırılara yöneldiler. Liberal burjuvazinin peşine takılmış olan ve tüm planlarını 1988 seçimlerine göre yapan bu sahte sol güçler, ortamın kızışmasından son derece rahatsız olarak, kendilerine de bir mücadele çağrısı olan bu soylu eylemlere kraldan daha kralcı kesilerek saldırdılar. Düzene karşı durması gereken bu güçlerin, sosyalşoven, reformist anlayışlarından dolayı gerçekler karşısında kör ve sağır kalmaları, hatta bununla da kalmayarak direniş saldır-

maları ve devrimci hareket karşıtı "kutsal ittifaklar" oluşturmaları kendileri açısından gerçek bir talihsizlik olmuştur. Bütün bu tutumları, bu güçlerin, PKK'nin önderliğindeki silahlı direnişin, Ağustos Atılımının değerini düşürme ve onu örtbas etme çabalarının ifadesi olmakla kalmamakta, halkların çıkarlarına ne kadar ters düştüklerini de ortaya koymaktadır. Onların bu konumları halklarına karşı yerine getirmeleri gereken, ancak ısrarla kaçındıkları görevlerinin neler olduğunu da ortaya koymaktadır. Ve bu, aynı zamanda bölgemizde, tarihte ve günümüzde emperyalizmin işbirlikçileri vasıtasıyla karmakarışık bir hale getirdiği çelişkiler yumağının nasıl çözüme kavuşacağı konusunda da birazcık sağduyu sahibi olan insanlar için zengin deneylerle doludur.

Bir yıldan beridir süren mücadele konusunda, başta Türk basını olmak üzere, onunla beraber neredeyse nağmelerine kadar aynı telden çalan sahte sol ve reformist akımların yayın organları inkarcılığa başvuruyor ve çarpıtmalarda bulunuyorlar. Ne pahasına olursa olsun, yaşamak isteyen, haklı olan ve saygı duyulması gereken halk gerçekliğimize saldırmaktan çekinilmiyor. "Eşkiyaların hareketi, bölücü çıkış, yıkıcılık"; Türk burjuvazisinin kendi katliamlarını gizlemek için, basını, radyosu ve televizyonunda tekrarladığı günlük nakaratlardır.. Diğer taraftan, PKK'ye, "Apoculuğa" karşı "kutsal ittifak"lar kuran yerli-işbirlikçi reformist kesimler ve her zaman onunla işbirliği içinde olan sosyal-şovenizmin, sorunları çarpıtması, gerçeğin ismini bir türlü koymak istememesi, sanki gelişmeler bir önderlik olmaksızın kendiliğinden ortaya çıkıyormuş gibi davranmaları, Türk burjuvazisi kadar olsun namuslu olamamaları, ne pahasına olursa olsun, direnişe isim olarak sahip çıkmaları ama onu gerçekleştiren gücü ve direnişin kahramanlarını yerle bir etme konusunda her türlü çılgınlığa başvuracak kadar sağduyu yoksunu olmaları gerçeği... Bu konuda söylenecek çok şey vardır. Akıtılan her damla kanın, toprağa düşen her direniş kahramanının söyleyeceği, bu iflah olmazlara kabul ettireceği çok şey vardır.

15 Ağustos yüce atılımı ve sonrasındaki gelişmelerle PKK kendi önderliğinde halkımızın makus talihini yıkma yolunda tarihsel bir adım atmıştır. Yüreğimiz üzerindeki pası, ondan da öte Türk burjuvazisinin deyişiyle, "beton kalıpları" parçalamış, halkımızın başucuna dikilen mezar taşlarını alıp fırlatmış, ölümü pek de kolay kabul etmeyecek bir halk gerçekliğinin ifadesi olmasını bilmiştir.

Elbetteki halen eksiklikler, zayıflıklar çok fazla ve yetkinleşme gereği var. Düşmanın hala imha sevdasından vazgeçmeyecek kadar bize hayat hakkı tanımaması söz konusu. Eskisi kadar kör bir inkarcılık tarzında olmasa da, ilerici insanlığın hala çok haksız bir biçimde halkımızın kaderine karşı ilgisizliğinin sürüp gitmesi gerçeği var. Ama bütün bunlara rağmen, gerçekler inatçıdır. Ve hele halkların ilerici-devrimci gerçekliği çok daha fazla inatçıdır ve hakkını alma konusunda her türlü baskıcı, gelişmiş barbarlık yöntemlerinden daha güçlüdür. Buna inanarak mücadeleyi sürdüren öncü elbetteki susmayacaktır. Elbette ki, bu barbarlıkları ve düzenbazlıkları açığa çıkaracak, kendi zayıflıklarını güce dönüştürmesini bilerek, kendisi için kader diye çizilenin tüm geçersizliğini ortaya koyacak ve çağımızın en büyük haksızlığını ortadan kaldırmak için büyük bir namus ve onur savaşını sonuna kadar götürmesini bilecektir.

1- Tarihte Direniş Gerçekliğimiz ve Bazı Özellikleri

PKK hareketi, bir direniş hareketi olarak doğdu. O'nun doğuşundan bugüne yükselttiği mücadelesine damgasını vuran da yine direnişçi bir ruhtur. Bu ruh, yüzyıllardır toplumumuza ege-men kılınmak istenen yabancılaşma ve ihanete rağmen ve onları yerle bir ederek yükselen ve bu temelde de toplumumuzun yeniden doğuşuna damgasını vuran yüce bir ruhtur. Bu ruh, Partimizin silahlı direnişi ile daha da billurlaşan ve 15 Ağustos Atılımıyla zirveye ulaşarak, mücadelemizi dönülmez bir noktaya ulaştıran bir ruhtur ve tarihsel anlama sahip bir yüceliğe ulaşmıştır. Bu temelde gelişen ve tüm toplumumuza dalga dalga yayılan silahlı direniş mücadelemiz yüzyıllara sığmayacak değerler yaratarak halkımızın kaderine damgasını vurmuş ve tarihsel bir rol oynamıştır. O halde, son bir yıllık direnişin ve sorumlu olduğumuz PKK Hareketinin 8. yılını geride bıraktığı silahlı direnişinin tarihsel ve çağdaş anlamı nedir sorusuna cevap vermek gerekiyor. Bunu açığa çıkarmak için ise, geçmiş tarihimizde halkımız üzerinde uygulanan düşman politikalarını ve buna karşı yükseltilen mücadeleleri çeşitli özellikleri ile ele alıp irdelemeye ihtiyaç vardır.

Tarihte direniş gerçekliğimizin bazı özelliklerini gözönüne getirdiğimizde görülecektir ki, karşıımızdaki barbar, işgalci,

fetihçi gücün, Türk egemen sınıflarının Kürdistan'a en son giren bir temsilcisi olarak Büyük Selçuklulardan beri bir özelliği inatça sürdürme gerçeği söz konusudur. Türk egemen boyları, Ortadoğu'yu istila ettiklerinde her alana özgü bir adaptasyonu gerçekleştirirken, Kürdistan'ın bazı özelliklerini de dikkate alan bir ilişki, baskı ve sömürgecilik siyasetini geliştirmişlerdir. Daha bu yıllarda Kürdistan'da gelişmiş Kürt beylikleri hüküm sürmektedir. Güçlü aşiret örgütlenmeleri ve kolay kolay zaptedilmez coğrafyasıyla Kürdistan'ın, geçmiş istilacılar da olduğu gibi, Türk istilacılarının da kolay kolay fethedecekleri bir ülke olmadığını hissettirmişlerdir. Bu nedenle istilacı Türk boyları başlangıçta Kürt beylikleriyle adeta eşit iki hükümet düzeyinde, beyliklerarası eşit ilişkiler temelinde ilişkiler geliştirme politikasını yürütmüşlerdir. Türk boylarının genel otoriteyi sembolik olarak tanımaları yetmiş, buna bir de hediyeler ve askeri bir güç olarak seferlerde yer alma olanakları eklenince Kürt boyları kendileriyle yakın ilişkiler geliştirmekten çekinmemişlerdir. Türk boyları diğer birçok alanda uyguladıkları yakıp-yıkma, dağıtma, kolonileştirme politikasını, Kürdistan'da gerçekleştirme gücünü kendilerinde bulamamış ancak, Kürdistan'ın büyük savaş potansiyelinin değerini bilerek onları kendi istilalarında kullanma ve gerektiğinde başvurulacak yedek bir güç olarak ele alma uyanıklığını gösterecek kadar akıllı davranmışlardır.

Büyük Selçuklular, daha 1040'larda Kürdistan'ı bir eyalet olarak şekillendirirlerken, Kürt beyliklerine son derece geniş bir özerkliğin, dolayısıyla Kürt feodalitesinin gelişmesinin çerçevesini de oluşturmuşlardır. Bu politikayı daha sonraları Yavuz Sultan Selim döneminde devralarak geliştiren Osmanlı Türk egemenleri, aynı politikayı daha da ustaca sürdürmekte zorluk çekmemişlerdir. Türk beyliklerinin kendi aralarında birleşememe ve varolan çelişkilerini çözememe gibi bir özelliği vardır. Bu özellikten dolayı, bu dönemde yeni gelişmekte olan İran Şii Safevi devletinin gelişmesi karşısında, Yavuz'un İslam birliğini sağlama amaçlı Doğu seferlerinin başarısı için, mezhep çelişkisinin de etkisiyle Kürtler son derece önemli bir yedek güç olarak etkinliklerini duyurmakta ve bu nedenle Yavuz, onlara her türlü tavizi vermekten kaçınmamaktadır. İdris-i Bitlisi'nin bu siyasetin ruhunu temsil etmesi bu nedenledir ve Osmanlı İmparatorluğu'nun tümü içinde bir çok bağımsız hükümetler, imarathar biçiminde bir Kürdistan statüsünün yaratılmış olması anlamlıdır. Arabistan, Anadolu ve Balkanlar için öngörülme-yen statü, neden

Kürt beyliklerine tanınmıştır? Bunu, Kürt beyliklerinin doğuya yayılmada düğüm noktasını oluşturmalarında aramak gereklidir. Kürtler, aynı zamanda ihtiyat kuvvetleridir de. Bu özelliklerinden dolayı onlara başlangıçta en gelişmiş konumlar verilir. İmparatorluğun çıkarlarına bağlı olarak bu konum daraltılır veya genişletilir. İşte Kürdistan'da yabancı bir otoriteye çok güçlü bir tarzda bağlanmanın tarihsel temelleri, Türk egemenleri tarafından böyle geliştirilmiştir.

Bu temellerde geliştirilen bağımlılığın iyice arttığı XIX. yy'a gelindiğinde yaygın isyanların patlak vermesi adeta kaçınılmaz hale gelmiştir. Kürt beylikleri klasik özerkliklerini, hükümet olma konumlarını yitirmektedirler. Aralarındaki anlaşma bozulmuştur. Tekrar eski konumlarına ulaşmak için çırpınacaklardır, ancak çağ değişmiştir. Batı kapitalizmi, ticari ilişkileri, azınlıkların korunması ve Tanzimat Fermanı ile Islahat Fermanı'nda verilen hakların hayata geçmesi için Osmanlıların düzen politikasına her türlü desteği verecek ve bu dönemdeki Kürt isyanlarının ezilmesini sağlayacaktır.

Geleneksel Kürt işbirlikçiliği XIX. yy. boyunca yürüttüğü tüm direnmeleri kaybeder. Gelişmeler bunu kaçınılmaz kılmıştır. Temsil ettiği feodal sınıf çıkarları direnişin o çağda yaygın olan ve gelişen ulusal kurtuluş sürecine girmesini olanaksızlaştırmıştır. Herşeyden önce, aşiretçi-feodal toplumsal yapı modern bir ulusal kurtuluş hareketini objektif olarak son derece daraltmakta, olanak bırakmamaktadır. İşte bu durum, Abdulhamit gibi, Osmanlı padişahlarının en kurnazı, kurnaz olduğu kadar da milli baskı politikasının yeni mücidi olan birinin elinde iyi bir koz olacaktır. Kürt ulusal direnişinin kösteklenmesi ve Ermeni ulusal hareketinin ezilmesi amacıyla Yavuz zamanında, İdris-i Bitlisi'nin geliştirdiği Kürt beylik kuvvetlerini bu kez, "Hamidiye Alayları" adı altında yeniden hortlatacak ve doğudaki ulusal kurtuluş kıpırdanmalarını bastıracaktır. Böylece burasının kendisi için önemli bir kuvvet-i ihtiyat olarak kalmasını sağlayacaktır. Bu politikanın ürünleri daha sonra Mustafa Kemal tarafından devralınacak ve bu kez de Türk Ulusal Kurtuluş Savaşında Kürtler, bir yedek güç olarak Türklerin zafer kazanması yolunda kullanılacak, TC'nin oluşumuna hizmet ettirileceklerdir. Ve bu, Kürtlerin kendi imhaları temelinde gerçekleştirilecektir. Tarih burada kendi egemenlerinin alçakça ihaneti yüzünden bir halka, korkunç bir son hazırlamaktadır.

Türk ulusunun doğudan başlatılan kurtuluşunun temel gücü

olan Kürt halkı, kendi egemenleri tarafından kayıtsız-şartsız kullanılmasının acı faturalarını kendi ulusal varlığının katliam, asimilasyon temelinde yok edilmesiyle ödeyecek ve o politikanın tüm acı sonuçlarını devrimler çağı, ulusal kurtuluş çağı olan günümüzde de ödemeye devam edecektir.

Kürdistan'da geçmişten bu yana her baskı dalgası, ardından direnmeleri doğurmuştur. Ancak her direnme çok kısa bir süre içinde, öncülüğünün karakterinden dolayı, bir yandan bastırma, diğer yandan da satın alma yöntemleriyle etkisiz kılınmıştır. Bu, tarihimizin ikinci bir önemli özelliğidir. Direnişin içinde yer alanlar ikiye bölünerek bir kısmı kılıçla ortadan kaldırılırken, diğerlerine maddi teşvikler yapılarak, yaşam garantileri verilerek direnişi içerdense hançerlemeleri sağlanır. XIX. yy. direniş hareketlerine baktığımızda, hemen hemen hepsinde ortaya çıkan bir gerçekliktir bu. Kılıç ve satın alma başvurulacak temel politikadır bu dönemde de. Örneğin, Bedirhan Bey İsyanında görüldüğü gibi, tehdit seferleri denilen seferlerle üzerlerine birkaç kez yüründüğünde direnişin başında yeralan beyliklerin ihaneti, direnişi yarı yolda bırakmaları, örgütlenmemeleri durumu kendisini gösterir. Ki bu dönemde Avrupa'da çok büyük direnişler yaşanmaktadır. Direnişten teslimiyete kayan isyan liderleri, kendi sınıf çıkarları garantiye alınır alınmaz, hemen İstanbul'a kapağı atarlar. XIX. yy'ın en büyük direnişine önderlik eden Bedirhan Bey, teslim olduğunda İstanbul'a taşınır ve Abdulhamit zamanında örgütlediği bu kişisel yaşamın en açık ifadesini sahip olduğu 120 torunda bulur! İşte, Kürdistan halkının bağrındaki ihanetin çarpıcı bir örneği. Bu durum birçok isyanda tekrarlanır. İsyanlarda başvuru politikası; kısa sürede bastırma, tehdit, katliam, bir kısmını satın alma, İstanbul'a -şimdi Ankara'ya- taşıma, oralarda yarı tutsaklık altında terbiye etme, TC'nin iyi bir uşağı haline getirme politikasıdır. Bunun sonucu ise, Kürdistan'da yüzyıllardır hüküm süren yabancı egemenliğin derinleşerek sürdürülmesi ve bugüne gelmesidir.

Yukarıda sözü edilen politika geçmişten bugüne, TC tarafından son derece ustaca kullanılmıştır. Anadolu'daki halk hareketlerine karşı kullanılan bu politika, daha cumhuriyetin henüz kurulduğu bir aşamada halkın temsilcileri olan komünistlere, demokratlara karşı da kullanılmıştır. Aynı şekilde, Kürt halk ayaklanmalarında bu politika en yoğun ve en iğrenç bir tarzda gündeme sokulmuştur. Türk egemen güçleri bu politika gereği halkın temsilcilerini bir yandan katlederlerken, diğer yandan da

teslimiyet ve işbirliğine çağırmışlardır. Mustafa Suphi'lerden tatalım Dev-Genç hareketine kadar, Türk egemenlerinin bu ince politikasının üzerinde uygulandığı hiçbir halk hareketi kalmamıştır.

Halkı aldatma, halkın muhalefetine kullanma, onu egemen sınıfın çıkarlarına kurban etme... İşte tüm Türk halk hareketlerinde, imhadan kurtulan direnişin en son temsilcilerinin içinde bulunduğu gerçeklik budur. Bu politika, PKK üzerinde az mı uygulandı? Hayır aksine, en alçakçası PKK'nin doğuşundan başlayarak günümüze kadar ki gelişimi boyunca ona egemen kılınmaya çalışıldı. Hatta denilebilir ki, bu politikanın en alçak, barbar yöntemlerinden en ince düzenbazlıklara kadar yetkinleşmiş biçimleri, "Özel Harbin" en gelişmiş biçimleri olarak PKK gerçeğine dayatılmıştır. Bu dayatma yalnızca dışarıdan değil, içeriden de yapılmıştır. Bu faaliyetlerin nasıl geliştirildiği birçok parti yayınında ortaya konulmuştur, bilinmektedir. Düşman, basın-yayınını ve diğer tüm araçlarını seferber ederek ve daha 12 Eylül faşist rejiminin ilk dönemlerinden başlayarak teslim alma ve dağıtma operasyonlarının yanı sıra, Partiyi birkaç hainin eliyle içten çökertme, direniş eğilimini yoketme ve bunu dalga dalga tüm partiye yayma faaliyeti yürütmüştür. Bu inkarcılığı daha sonra, tüm Parti tarihine yayma alçaklığını düşünmüştür.

Düşman, bu faaliyetlerini son zamanlarda çıkardığı "Pişmanlık Yasası" ile daha üst bir noktaya sıçratmıştır. Kendisine göre suçu ne kadar ağır olursa olsun, isterse 100 Türk asker ve subayını öldürmüş olsun, PKK'li bir kişiyi katledecek ya da yakalatacak, Partiye şu veya bu biçimde zarar verecek bir kişiyi affedecek, ona vaadlerde bulunacak kadar alçaklaşan düşman, bunu yasa düzeyine çıkardı. "Türk askerine kurşun sıkanları asmayıp da besleyecek miyiz" diyen faşist cuntanın başı, son yasayla birlikte bunlardan kendisiyle işbirliği yapacaklar için affı kanunlaştırmış oldu. Bununla tüm ideolojisini, politikasını adeta bir cümlede ifade edebilecek kadar net ortaya koydu: "*Kim olursan ol, eğer PKK'ye karşı isen, saflarımıza gel! Sana kucağımız açıktır. Tüm geçmişini unutabilir, seni bağrımıza basabiliriz.*" Evet düşman, PKK karşısında böylesine silik, böylesine aciz ve alçak bir konuma girmiştir.

Düşmanın, devrimci hareketi imha etme, mücadeleyi boşa çıkarma yolundaki yöntemleri bunlarla da sınırlı değil; "Geçici Köy Korucuları (İzale-i Şekavet) Kanunu" ile düşman yine "Hami-

diye Alayları" örgütlenme çabası içindedir, hem de memur maaşlarına denk bir maaş ödeyerek! Bu da TC'nin en alçakça, yasadışı faaliyetlerinden birisidir. Sömürgeci-faşist cunta, bu sıfat altında ve para karşılığında kendi halkını kurşunlayacak faşist milisler oluşturuyor. Eskiden MHP, bunu gönüllü yapardı. Şimdi MHP'den daha alçakça bir biçimde ve resmi devlet politikasının ürünü olarak karşımıza çıkıyor bu. PKK hareketine karşı kullanılmak üzere, bugün şanlı direnişimizin sürdüğü Kürdistan'ın 13 ilinde, "Köy Korucuları Kanunu" uygulanmak isteniyor. Çok yoksul ve işsiz bırakılan Kürt insanları geniş maddi olanaklar vaadedilerek, en iğrenç bir tarzda kullanılmak; faşist milisler halinde örgütlenilerek, devrimci harekete saldırtılmak isteniyor. Üstelik bununla da yetinilmiyor; en yozlaştırıcı yaşam biçimleri dayatılarak, gençliğin ve köylülüğün bu yaşanamayacak yapı içinde pasifikasyonu öngörülüyor. Halkımızın başına bir karabasan gibi çökmüş olan bu alçak düşman, bir yandan tüm bu uygulamaları dünyanın gözünün içine baka baka gerçekleştirirken, diğer yandan da, sahte "Bulgar, Ermeni zulmü" yaygaraları ile şovenizmi alabildiğine körüklemeye çalışıyor. Ve üstelik bununla kendi barbar, insanlıkdışı uygulamalarını örtbas etme sevdasına kapılıyor. Tarihte eşine ender rastlanacak direniş kahramanlarına "eşkiya, bölücü" diyerek kendisinin suçluluk maskesini gizlemeye çalışacak kadar alçaklaşan bir düşmandır sözkonusu olan.

Hukuku altüst eden, siyaseti altüst eden, gerçek eşkiyalığı en gözü dönmüş bir tarzda uygulayan, uluslararası ve ulusal çerçevede zorla kendisine yasal bir statü tanıyan ve ilerici insanlığın da böyle kabul etmesini isteyecek kadar yüz­süzleşen bir gruh; bir suçlular örgütü, ahlak düşmanı, namus düşmanı, azgın, sömürücü, toplum değerlerinin çürütücüsü, en azgın emperyalist güçlerin maşası, kanun-kural tanımayan bir gansterler şebekesi ile karşı karşıyayız. Bunlar, çok haklı olan bir mücadeleyi, ellerindeki muazzam teknik imkanlara dayanarak çarpıtmak için her gün avaz avaz bağıracaklar, ortalığı velveleye vereceklerdir. Onlar, bizi insanlığımızdan vazgeçireceklerini, bunu gerekirse bizi adım adım katliamdan geçirerek sağlayabileceklerini hesaplamaktadırlar. Çok tehlikeli niyet ve yöntemlerle bir saldırı ve imha ve buna karşı soylu, her birisi bir destan olan direnişlerdir yaşanmakta olan. Bu direniş, öylesine soylu ve tarihseldir ki, onu bütün yönleriyle çok iyi kavramak, tanımak, amaçlarını ve gelişimini iyice özümsemek vazgeçilmez ve ertelenemez bir görevdir.

2- 15 Ağustos Atılımının Ulusal Kurtuluş Mücadelemizdeki Yeri, 15 Ağustos Eylemlerine Kimler Hangi Gerekçelerle Saldırdılar ve Gelişmeler Neyi Kanıtladı?

15 Ağustos Atılımı, herhangi bir atılım değildir. Tarihimizin 12 Eylül faşist barbar Türk sömürgeciliği tarafından bir daha dirilme-mecesine karartılmak istendiği, ama aynı zamanda halklarımızın son kurtuluş umutlarının da filiz vermeye başladığı, doğru devrimci bir politikayla, önderlikle, uygun hazırlıklar zemininde ve öz gücüne güven temelinde nihai zafer doğrultusunda tarihe en anlamlı girişin yapılması için elden gelen tüm gücün seferber edildiği bir direniş olgusudur. Tüm eksiklik ve yetersizliklere rağmen, tarihimizde çokça görülen ve bugün de kendi devrimci pratiğimizde hortlatılmak istenen işbirlikçiliğe, teşhir ve tecrite meydan vermeden, direniş alevini bir an bile söndürtmeyen, düşmanca dayatılan "Özel Harbe" karşı Kürdistan halkının öz savaşım biçimini kazanma azmiyle gerçekleştirilen bir direniştir. Bugüne kadar süregelen ve adeta kaçınılmaz bir kural haline gelmiş bulunan "direnme ve yenilme kanunu"nu bu kez tersyüz etmenin, nihai zafer yolunda direnmenin ve tarihimizin olumsuzluklarını, bir kez daha tekerrür ettirmemenin adıdır Şanlı 15 Ağustos Atılımı.

15 Ağustos Atılımı, aynı zamanda olağanüstü pratik çabaların biçimlendirdiği bir eserdir. İlerde bu dönemi hazırlayanların ve yaratanların anıları derlendiğinde, bu eser uğruna sarfedilen pratik çaba ile gösterilen cesaret ve fedakarlık daha ayrıntılı bir biçimde ortaya konulacaktır. Ama bir cümleyle ifade etmek gerekirse, 15 Ağustos Atılımı, direniş tarihimize aynı zamanda bir emek kahramanlığı olarak geçecektir.

Ülkemizin coğrafya ve diğer özellikleri bakımından en çetin ve geri koşullarında; son derece çorak ve bilinçten yoksun orta Kürdistan topraklarında gerçekleştirilen 15 Ağustos Devrimci Atılımı, büyük karlı dağlar aşılarak, günlerce aç kalınarak, aylarca yürünerek ve sonsuz propaganda ve ikna gücü kullanılarak gerçekleştirilmiştir. Kendini, tarihini ve çağı tanımayanlara ulusal-toplumsal gerçeklerimizi ve mücadelemizi tanıtmak ve onları kendi savaşlarına kazanmak için büyük bir maratona kalkı-

larak, ülke boydan boya dolaşmış; sınırlar, coğrafya engelleri ve feodal-aşiretçi çitler bir bir aşılmıştır. Denebilir ki, bir anlamda bu alanın muazzam maddi ve manevi zorluklarına karşı büyük bir savaş verilerek yaratılan 15 Ağustos Devrimci Atılımı, özellikle de küçük-burjuva reformizminin soysuz rahat yaşam anlayışlarıyla devrimci safları çürütmeye çalıştığı bir ortamda, **“En yüce değer emektir!”** şiarını en parlak bir biçimde doğrulamıştır.

Doğanın zorlukları ve her alandaki geriliklere karşı savaşta, PKK kadro ve sempatizanları, bu savaşın tüm zorluklarını başından gönüllüce kabul ederek, sabır, fedakarlık, bilinç ve cesaretle oluşan büyük bir direniş örneği göstermiş; gerektiğinde hayatlarını ortaya koyarak inanç ve özverileriyle halkımız nezdindeki güvenilirlik ve inanılabilirliklerini dokunulmaz kılmışlardır. İşte böylesi bir yoğun emek temelinde gerçekleşen 15 Ağustos Devrimci Atılımı, doğal olarak kitleler üzerinde derin izler bırakmış ve halk saflarında köklemiştir.

Ancak, atılımın gerçek özelliklerini göremeyen Türk burjuvazisi, hareketi, yakın tarihimizdeki Seyit Rızaların ve Şeyh Saidlerin direnişine benzeterek; belli bir hazırlıktan yoksun, kendiliğinden bir isyan hareketi zannetti ve avaz avaz bağırmaya başladı: *“Vahşiler, eşkiyalar ayaklandı! Gericilik hortatıldı!”* Bu güçlerin “sol”daki borazancıları da başta Ecevit olmak üzere, “Feodal kalıntıların son çırpınışı” diye eşlik ettiler. Ve yerli işbirlikçi-hain reformist maskelere bürünmüş yarasalar, kendi halkına –ki bunların artık Kürt halkından olduğundan da şüphe edilir– ve ulusal değerlerine en küçük bir bağlılık sahibi bir kişinin bile saygı duyacağı bu eylemlere, Kürt ulusal değerlerini saat saat yücelterek tüm dünyaya duyuran bu eylemlere sağanaktan boşanırcasına saldırılar yönelttiler. Birçok gerici ruh yeniden ayaklandı. Osmanlı boy beylerinin saldırılarının benzerleri, Türk ordusunun görülmemiş seferlerinde dile getirildi. İşbirlikçi hain Kürtlerin, o İdris-i Bitlisi’lerin ruhu, aynı kökenden gelen Kamran İnan’ların ve sayısız uşağın ağzından dile getirildi: *“Birlikte bastıralım.”* Ayağa kalktılar, eski yöntemlerle bastırabileceklerini sandılar, yürüdüler ve aylarca manşet üstüne manşet, haber üstüne haber yayınladılar: *“Eşkiya kısırıldı, Herekol Dağı kuşatıldı, 72 saatlik ömürleri kaldı. Tükenmek üzereler, teslim olmak üzereler...”* 72 saat yerini aylara ve aylar yerini bir yıla bıraktı. Sonuç; son elli yılın en acımasız kışına, adeta “Özel Harbin” bu en büyük destekçisine rağmen, direniş kırılamadı, giderek daha da boyutlandı. Tam tersine, Kars’tan Antep’e,

Dersim'den Hakkari'ye kadar, TC tarihinde görülmemiş bir genişlikte ve yoğunlukta; sayısı 100'lere yakın karakolun basılması, 1000'lere varan ajan, işkenceci, subay ve polisin cezalandırılması; kan akıtılmadık tek bir il ve ilçenin bırakılmayarak, ülke topraklarının yüce şehitlerin kanıyla sulanması temelinde bu bir yıl içinde eşsiz bir destanın yazılması sözkonusudur.

Son bir yılda PKK'nin şanlı direnişi zirveye çıkartılarak, dost-düşmana karşı en mert bir tarzda temsil edilmiştir. Bunlar, büyük gerçeklerdir; soylu gerçeklerdir; dost ve düşman tarafından saygı duyulması gereken kutsal gerçeklerdir. TC'nin de kabul etmek zorunda kaldığı bu gerçeklik, kendisinin dayattığı "Özel Savaş"a karşı Kürdistan halkının yükselttiği kutsal direniş gerçekliğidir. Ve 15 Ağustos yıkılmadı. Ardı arkasına yoğunlaştırarak devam etti. Büyük bir olay bu. Bugün, temmuz ayını geride bırakıp 15 Ağustos'a yaklaştığımız şu sıra görüyoruz ki, temmuz ayı; Hayrilerin, Kemallerin, Akiflerin, Alilerin o soylu direnişlerinde somutlaşan halkımızın yaşam tutkularının büyük bir hesap soruşa dönüşerek, boydan boya tüm Kürdistan'da düşmana ses çıkarttırmayacak, onu susturacak gelişmelere tanıklık etti.

Evet, bu ay içerisinde yalnızca Dersim'de 10'a yakın karakol, polis birimi basıldı, onlarca hain cezalandırıldı. Yalnızca Dersim katliamının sınırlı bir intikamı alınmakla kalmadı, aynı zamanda TC için çok anlamlı bir direniş gösterildi. Tüm bu gelişmelere karşın sömürgecilerden tek bir ses yok! Ancak her şeye rağmen tüm halk bu gelişmelerden haberdardır. Kars'ta da aynı türden gelişmeler sürüyor. Tüm Kürdistan'da onlarca şehrin devrimcilerin direnişiyle cınlaması sözkonusu. Fakat TC'den hiçbir ses yok. Yalnızca, şurada "2 bölücü", burada "5 bölücü", yine orada "3 bölücü imha ettim" türünden haberler vermekle yetinmekte, gerçekleri gizlemekte ve hele kendi kayıplarını vermekten ısrarla kaçınmaktadır. TC'nin bu kahpece suskunluğunun anlamı çok açık değil mi? İşler umduğu gibi gelişmedi. Neden bu? O, Eylül-Ekim-Kasım ayları boyunca sıraladığı manşetleri ve tüm dünyayı ayağa kaldıran haberleri neden yok şimdi? Eylemler daha mı az? Açık ki hayır, aksine tüm ülke karış karış kaynıyor. Esas neden; gelişmelerin TC'nin aleyhine dönmesi ve işine gelmemesidir. Susuyor, çünkü gerillanın oyununa gelmek istemiyor(!) Susuyor, çünkü böylece propagandanın etkisini kırmayı amaçlıyor ve böylece "akıllı" politika uyguladığını sanıyor!

İşte, 15 Ağustos Atılımının 1. yıldönümü böylece, en zayıf bir anında halkımızın susturulamayan dili ve yükselen direniş ile

görmeli karşılanıyor. Kürdistan tarihinde ilk defa bir direniş bastırılmayarak dallanıp budaklanmakta, derinleşip genişlemektedir. Büyük umudu doğuran, birçok şeyin altının çizilmesini sağlayan, düşünce ve davranışı kökünden etkileyen ve bundan sonra da etkilemesi kaçınılmaz olan gerçeklik de budur. Hiçbir ukalanın örtbas edemeyeceği kadar açık olan bir gerçekliktir bu. Ancak, bu soylu gerçek karşısında suskunluğa gömülenler, yalnızca sömürgeciler de değil. Utanmaz sosyal-şoven basın bir Barış Derneği davası için, bir DİSK davası için o kadar gözyaşı dökerken, yüzbinlerin direnişine, akıtılan onca kana ve iki Türk ordusunun boydan boya Kürdistan'daki saldırılarına ya ses çıkarmaması, veya bir-iki kalemde çiziktirmesi sahtekarlığına ne demeli? Ya o İdris-i Bitlisi ruhundan kendisini bir türlü kurtarmayan, kuyrukçu, sahtekar reformist maskeli uşakların dut yemiş bülbül gibi sesini çıkarmamasına ne demeli? Kürt, Kürdistan adını çok kullanan bu alçaklar takımına soruyoruz: Ulusumuzu her gün dünya halklarına bu kadar tanıtan, onun gerçekliğini haykıran ve düşmanın aczini böylesine derinleştiren eşsiz bir direniş gerçekliğine düşmanlığınızı nasıl izah edeceksiniz? Bu utanmazlığınızı neyle açıklayacaksınız? Zerre kadar insanlığınız, yurtseverliğiniz var mı? Bu sorulara mutlaka cevap vermek zorundasınız.

Biz sözümüzde durduk, sözümüzün eri olarak kalmayı bildik ve tüm bu gelişmeleri yarattık. Kahraman kadrolarımız birer çam gibi ülkemizin her tarafında devrilebilirler, ancak dökülen kanlar çok anlamlıdır ve gereklerine uyulmak zorundadır. Bunlar, yeniden uluslaşmamızın ve özgürlüğe ulaşmamızın bin yıldan beri ödenmesi gereken faturalarıdır. Daha çok kan akıtacağız ve bundan en küçük bir şekilde "yanlış yapıyoruz, yenilebiliriz" diye korkakça bir tutuma girmeyeceğiz. Tam tersine, bir şehidimizi dahi zafer gerekçesi haline getirme şiarını ilan ettiğimiz gibi, bugün sayıları 500'ü aşan kahraman direniş şehitlerimizin zaferrin artık çok uzak olmadığını kanıtlamak gibi bir armağanları da vardır. Halka bağlı olanlara öğrettikleri büyük ve derin gerçeklikler vardır. Kürdistan'ın altüst oluşunda, insanlıkla asla bağdaştırılamayacak ve insanı her gün, her saat kahreden ortamında, bu kahramanlık kokan direniş yaşanacak, yaşatılacak değerlerin en özlüsü durumundadır. O direniş ki, ruhlarımızı aydınlatmakta, yüreklerimizi ferahlatmaktadır. Kısacası o, halkımızın makus talihinin yıkılığının müjdecisidir.

O halde, bu soylu değerlerden nasibini almış olanların yeni-

den bunun değerlendirmesini yapıp gerçekleri daha yakından görmelerinde hayati yararlar vardır. Bu bir yıllık süre içerisinde hatalar, eksiklikler yok mudur? Açık ki, çok olmuştur. Kürt halkı gibi, varlığı bile halen yadsınan bir halkın en donanımsız, en güçsüz konumu gözönüne alındığında, bu ortam içerisinde ortaya çıkan ve çok az bir donanım ile direnişe yönelen öncüsünün uygulamaları, sonuna kadar hatasız götürmesi beklenebilir mi? Bu beklenti olsa da, gerçekleşme olanağı fazla olabilir mi? Belli ki, her halk hareketinde olduğu gibi, burada da daha pekişmek, daha yenilmez bir noktaya ulaşmak için yakalanan konum önemlidir. Tüm eksikliklerine rağmen önemlidir. Ancak yine de sağdan-soldan eleştiriler var: *"Zamanı değil, maceracılık daha da tırmandı, bu bir provakasyondur."* Bunlara geçmişte cevap verildi. Tekrar tekrar cevap vermek artık bıktırıcı olacaktır.

Bu güçler gerçekleri kabul etmek, onlara saygı duymak zorundadırlar. Vatan, özgürlük sorunları kesinlikle kanla çözülür. Bu, tüm ulusal kurtuluş pratiklerinde böyle olmuştur ve Kürdistan'da çok daha yakıcı bir şekilde böyle olacaktır. Kürdistan gibi sömürgeci uygulamaların böylesine vahşi olduğu bir ülkede mücadele ettiğinizi iddia edeceksiniz ama, 10.-15. yıldönümlerinizi kutladığınız bu döneme kadar tek bir damla kan dökmeyi göze alamamış olacaksınız! Üstelik, savaşan partizanlara dil uzatarak, boşu boşuna ölüme gittiklerini söyleyeceksiniz, onları gereksiz kayıplar olarak değerlendireceksiniz! Bir ulusun yeniden doğuşuna kanlarını katık eden devrim şehitlerimize, böylesine utanmazca saldırıya küçüklüğünü göstereceksiniz! Bundan daha büyük bir alçaklık olamaz. O, "gözü kapalı ölüme gidiyor" dediğiniz yüce insanlarımız, ölüme gitmiyorlar; aksine onlar, dayatılan ölüme karşı en onurlu, bağımsız ve özgür yaşamı ve halk olarak yeniden doğuşu yaratmaya gidiyorlar. Bu yolda köprü olmaya, halkımız ile çağ arasındaki uçurumu yoketmeye gidiyorlar. Bu toprakları kendimize vatan yapmak için başka yol var mı? Dünyada bizden daha geri, daha unutulmuş, kurtuluşu için daha gecikmiş bir halk var mı? O halde ayağa kalkmak için daha neyi bekleyeceğiz? Açık ki, bugün ülkemizin doruklarında direniş bayrağını dalgalandıranlar ve mücadele uğruna kanlarını dökenler, en değerli varlıklarımızdır ve herkes bu direnişe, bu direnişçilere saygı duymak zorundadır. Eğer buna saygılı olmayanlar varsa -ki bunların insanlıklarından bile şüphe edilir- direnişlere dil uzatmayı ve saygısızlığı derhal terkederek susmak zorundadırlar.

O halde, dürüst olunmalı, mücadeleden böylesine uzak, gerçeklerimizle alay edilircesine sürdürülen yaşam biçimleri terkedilmelidir. Bu güçler, bunu PKK'nin kendilerine bir dayatması olarak değil, ilerici insanlığa zerrece de olsa bağlılığın gereği olarak anlamalı ve gereklerini yerine getirmelidirler. Kendilerinden başkaca bir fedakarlık beklenilmiyor, ancak hiç olmazsa, o son derece, tehlikeli ve insanlığa karşı sürekli suç işler duruma getiren konumlarını aşmalıdırlar. Yine sosyal-şovenizm ulusal gerçekliğimizi alabildiğine inkar etmektedir. Bu anlayışın sahipleri sosyal-şovenizmden kendilerini arındırmalıdırlar. Türk halkının kurtuluşunun hangi temelde olacağı ortaya çıkmamış mıdır? O halde neden hala bir örgüt kuramıyorsunuz? "Sol Birlik" diye bir "birlik" icat ettiniz ama, tek bir çıkışınız, düşmana korku salan bir eyleminiz var mı? Yeteneksizliğinizle Türk burjuvazisini, 60 yıldan beri sürekli cesaretlendirmiyor musunuz? Küçük-burjuva devrimciliğinin hazin sonu bugün de "Pişmanlık Yasası" doğrultusunda verilen itiraflarda dile gelmiyor mu? PKK'ye de dayatılan bu teslimiyet ve pişmanlık yasasına karşı 2'li, 3'lü, 5'li şahmerdanların kahramanca direnişleriyle cevap verilmiyor mu? PKK partizanlarının direnişleriyle Türk faşist burjuvazisinin bu en alçak yasası yerle bir ediliyor mu? O halde buna saygı duyulmak, bu gerçekler görülmek zorundadır. Bilinmelidir ki, kendi halkına saygılı olmanın yolu başka halklara saygılı olmaktan geçer.

Öyleyse, eksikliklerimiz, yetersizliklerimiz bahane edilerek, Türk burjuvazisinin tam başarı sağlayacağı umut edilmesin, buna dayanılarak tasfiyeci siyasetlerde ısrar edilmesin ve bu anlayışlar terkedilsin. Sizler de Türk burjuvazisi gibi umutla beklediniz. Sandınız ki, direnişin ancak birkaç günlük ömrü vardır. Mahir Çayan'ların Kızıldere'deki, Maltepe'deki direnişlerine benzettiniz, "Teröristler, maceracılar, sonları hemen getirilir" dediniz. Sinanların, Hasan Basri'lerin, İlker Akman'ların direnişi sandınız ve birkaç günlük ömür biçtiniz bu yüce atılıma. Durumun hiç de sandığınız gibi olmadığını anlamadınız mı daha? Bir yıldır iki Türk ordusunun tüm faaliyetine rağmen ağılamaklı bir tarzda yayınlanan sıkıyönetim bildirilerinden de gerçekleri anlayamıyor musunuz? Türk burjuvazisinin size bir "Pişmanlık Yasası", bir "af" hediye etmesini sağlayan bu direnişe neden saygı ve minnet duymuyorsunuz? Barış Derneği ve DİSK davalarının tasfiyesini sağladık. Bunlar hep bu şanlı direnişin yola çıktığı gelişmelerdir. PKK direnişçiliği, sizleri birçok konuda affettirdi. Burjuvazi hiçbir

zaman affetmeyeceği "suç"larınızı gelişen bu direniş karşısında affederek sizlere özgürlüğünüzü bahsetti.

Evet, eğer anlamını ve değerini bilseydiniz, bunlar mücadele-mizimn TDDH'ne kan ve can pahasına sağladığı kazanımlardı. Eğer bu soylu mücadelemin sonucllarını böyle ele alıp, kurtuluş mücadelemiz için bir çıkış noktası yapsaydınız, düşmanın oyun-larını boşa çıkaracak, bizim için de acılarımızı, yükümüzü hafifleten hayırlı bir iş yapmış olacaktınız. Ama böylesi devrimci anlayış ve tutumlardan uzak olduğunuz içindir ki, düşmana yüz-lerce yıllık gerici uygulama ve oyunlarını yeniden sahnelemesi için cesaret verdiniz. II. Atatürk, I.'sinin Kürt isyanları üzerine yürürken komünistleri affederek yanına alması, isyanları ezdikten sonra oluşturduğu "İstiklal Mahkemeler"inde her ikisinin işini birden görmesi oyununu, 60 yıl sonra yeniden oynamaya çalışıyor. KUKH ve önderliğine kadar herkes bu oyundaki rolünü kusursuz oynuyor, ama oyun Kürdistan'a ve UKH'ne dayatılan rolde müthiş bir bozguna uğratılıyor. Partimiz, sizlerin gafletine rağmen, faşist Evren ve şurekasını "Pişmanlık Yasası" ile satın aldığı bir kaç döküntü ile başbaşa bırakıyor. O da tarafımızdan boşa çıkarıldığını iyi bildiği için, sahneye sürdüğü bu bayat oyunu, "Pişmanlık Yasası" vb. uygulamalarını geri çekmeye hazırlanıyor. Hiç değilse bunun için direnişe minnet borcunuz olduğunu görmüyor musunuz? O halde, durumları temelden doğru bir şekilde ele alıp, o yüzyılların azgın sosyal-şovenizmi ve işbirlikçiliğini delerek egemen sınıfların çıkarlarına bulaşmamış, halkların öz çıkarları temelinde gelişen özgür mücadele ortamına saygı duyulmalı, mücadelenin gereğine inanılmalı ve o saflarda kesin yerler alınmalıdır.

PKK'nin bu direnişi yeniden yükseltirken, tek başına ve çok sınırlı bir donanım ile hareket ettiği doğrudur. Fakat bu neyi de-ğiştirir? Eğer bir dava haklıysa başlangıçta belirleyici olanın sayı ve teknik donanım olmadığı açık değil midir? Tarihteki her soylu dava başlangıçta en az donanım ile ve bir kaç kişi tarafından başlatılmamış mıdır? PKK'nin direnişinin salt bununla da kalmadığı daha şimdiden milyonlara mal olduğu gözler önündedir. Üstelik, düşmanın en üstün teknolojisi karşısında ve iki ordu, 40 bini aşkın özel komando ve helikopter birliklerinin kuşatması altında olunmasına rağmen direniş bir yıldır sürekli genişlemekte, derinleşmekte ve daha geniş kesimleri kapsamaktadır. Evet, bu direniş gücünün nasıl geliştiği, nasıl gelişeceği ve ardında haksızlık olan üstün bir teknolojinin ve sayısal üstünlüğün nasıl aciz

kalacağı geçmiş bir yıllık direniş sürecinde açık bir şekilde sergilenmiştir.

Buradan çıkarılması gereken ders, halklarımızın haklı davasına can-ı gönülden inananların, 15 Ağustos Atılımı karşısında objektif düşünme ve davranma dürüstlüğü ve üstünlüğünü göstermeleri gerektiğidir. Türk ve Kürt halklarının direniş tarihleri doğru özümsemeli ve desteklenmeli, yüceltilmesi gereken yönler selamlanmalıdır. PKK'nin hatırı için değil, halklarımızın hatırı için bu yapılmalıdır, PKK'nin bazı eksik ve yanlış uygulamaları bahane edilerek yücelik lekelenmemelidir. Birçok hatalarımızın olması sizlere bu hakkı vermez. Size düşen, acımasız eleştirilerinizle daha ileri bir direniş geliştirmek olmalıdır. Bunu yapın, sizlere yerden göğe kadar saygı duyalım. Ve eğer bu gerçekleşirse sizlere bu saygıyı mutlaka göstereceğiz. "PKK, bizi adamdandan saymıyor, herkese karşı çıkıyor, saldırmadık güç bırakmadı" demagojisini terkedin. 12 Eylül faşizmine karşı direnin, barbar Türk ve Kürt hainlerinin emperyalizmle geliştirdikleri en alçakça ittifaka karşı direnin, sizlere ne istiyorsanız verelim. Gerçeklere gözlerinizi kapatmakta ve olumsuzlukta neden ısrar ediyorsunuz? En kritik dönemde en değerli evlatlarımızı kurban vermiyor muyuz? Dağların doruklarında kışın o acımasız dondurucu koşulları kadar, yazın o sussuzluktan çatlatan kuraklık ortamında da direnmiyor muyuz? Ve gözleriniz bunu görmüyor mu? Evet, bütün bu gerçekleri de mi inkar edeceksiniz? Kim inacak size, ruhları ve yürekleri kararmış bir avuç iflah olmaz hain dışında?

Eğer halkın davasına bağlı iseniz, faşizme karşı kin ve öfke ile dolu iseniz bundan daha iyi bir armağan sunulabilir mi size? Neden peki bu kadar cüceleşiyorsunuz? Neden böylesi utanmazca bir sessizliğe bürünüyorsunuz? Hayır! Gerçeği itiraf edin, kabul edin ve onun karşısında selama durun! Bu sizi küçültmez, aksine büyütür. İşte böylesi bir yaklaşımda bulunursanız, bizden yalnızca anlayış ve destek görürsünüz. Ağustos Atılımının bu yıldönümünde ister faşizme karşı direniş ve isterse Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine katılmada olsun, size her türlü desteği göstermeye hazırız. Eğer direnmeye niyetiniz varsa, "zamanı gelmemiştir, koşulları yoktur" sahtekarlığına başvurmayın. Faşizme karşı mücadelenin zamanı yoktur. Üstelik 15 yıldır örgüt olduğunuzu iddia ediyorsunuz, bunca yıldır hala mücadele zamanı gelmedi mi? Cuntadan bu yana beş yıl geçti, direnişin olanakları hala mı yoktur? Kendiniz hiçbir şey yap-

miyorsanız, peki, soylu olanı destekleyecek kadar yürek de mi yoktur sizlerde?

O halde, gerçekler örtbas edilmemeli, çarpıtılmamalı, "Sezar'ın hakkı Sezar'a" verilmelidir. PKK, başlangıçta çok güç koşullarda siyasetini inşa edip uygularken birçok hatalar yaptı, kendisini bir türlü uygulama noktasına getiremedi. Ve 15 Ağustos'a girildiğinde de bunlar önemli oranda devam ediyordu. Ancak bütün bunlara rağmen yaratılan sonuçları, hiç bizim iddia etmemize gerek kalmadan, TAZ (Tageszeitung)'a, Avrupa'daki çeşitli güçlerin bir ara PKK'ye karşı çok iyi kullandıkları bu gazeteye başvurarak görelim: Serge Arnold imzası ile 19.7.1985 tarihli Tageszeitung'da yayınlanan bir makalede şu görüşlere yer verilmektedir:

"...Güneyden bölgeye doğru gelen biri için, durumun ciddiyeti henüz Dicle kenarında bulunan Cizre ilçesinde başlamaktadır. Halkın ezici çoğunluğunu Kürtlerin oluşturduğu Muş ve Bitlis dışında tüm bölgelerde sıkıyönetim hükmünü sürdürürken, burada ise savaş hali yaşanmaktadır. Mevcut asker sayısı diğer bölgelere nazaran çok daha kabardır, askerlerin ruh hali çok daha asabi, endişeli, tehditkar ve baskıcıdır. Yapılan kontrol, arama ve taramalar, gittikçe yoğunluk kazanmaktadır. «Aşağı in», «sıraya geç», «kimliğini ver», «elleri kafa üstüne koy», «bacağını yana doğru aç», vb. hitap etme biçimleri, günlük yaşamın birer görüntüsü halinde. Erkekler, tepeden tabana çok sıkı aramadan geçirilmekte. Kadın ve çocuklar, şimdilik erkekler için kaide haline gelen bu uygulamaların dışında kalmaktadır. Tek sıra halinde dizilmiş kişilerin üzeri iyice arandıktan sonra, aramada bulunan güvenlik güçleri mensupları tekrardan sıranın başına gelerek, arananların kimliklerini alıp ellerinde bulunan çok sayfalı arananlar listesi ile karşılaştırmaktadırlar. Bir kaç kilometre ilerde aynı muamele yeniden başlayarak, durum öyle sürüp gitmektedir... Buradan Şırnak ve Uludere yörelerine geçerken, iki yeni gerilla kalesiyle karşılaşmaktadır. Şırnak ve Uludere'de yol sona ererken, 3000 metre yüksekliğindeki dağlara doğru yükselen korkunç engebeli ve inanılmayacak zorluklarla dolu yeni bir alan başlamaktadır... Dağ tepelerinin en yüksek geçit noktalarına kurulan jandarma karakolları, gerçek bir savaş durumunun yaşandığını izletmektedirler. Askeri karakolların hemen çevresinde kazılan mevzilerde saklanan askerler, kafalarında II. Dünya Savaşından kalma miğferler olmak üzere, otomatik silahlarını vadilere ve dağ sırtlarına yönelik uzatmış, beklemektedirler.

Hemen hemen tümü Türkiye'nin diğer bölgelerinden geldiklerinden, sanki cehennemden farksız bir yaşam içinde gibidirler...

"Beytüşşebap tam bir yıldan beridir «Güneş Operasyonu»nu her saat yeniden yaşamaktadır... Yörede bulunan tek yol üzerinde devriye gezinen özel askeri birlikler, otomatik silahlar ve telsizler elde olmak üzere, mütemadiyen üç sıra halinde nişan almış vaziyette hazır ve ateş açmak için tam siper saldırı durumunda beklemektedirler. Her birinde tepeden tırnağa kadar silahla donanmış 10'ar asker bulunan ve kum torbalarıyla korunmaya çalışılan üstü açık küçük askeri araçlar sürekli dağlara doğru hareket halindedirler.

"Yavuz adında, konuştuğumuz bir köylü, bir yıldan beridir her gün tekrarlanan bu manzaraları soğuk ve asık bir çehre ile izlemekteydi. Bu duruma katlanmayacağını ve katiyen alışamayacağını belirtiyordu. Bu süre zarfında köy halkının çoğunluğu gibi kendisinin de «Apocuların» davasına kazanıldığını hiç gizlemeden ifade ediyor ve şöyle diyordu: «Onlar, (Apocular) en güçlüdür! Dağlarda, Türk askerleri onlara karşı hiçbir şeydir!» Bölgede yaşayan halkın büyük çoğunluğu, Kürdistan'ın bu kesitinde bulunan köylerde pratik bir savaşın yaşanmakta olduğu düşüncesindeydi. Parlamenter sol muhalefette olan «Halkçı Parti»nin Mardin'deki bir temsilcisi ise şu açıklamada bulunuyordu: «Kürtler ve Türkler arasında artık dönüşü olmayan bir noktaya varılmıştır.» Yine, Türkiye'nin batısından gelen ve şu anda Van çevresinde görev yapan bir doktor, bugün kesinlikle şu inanca vardığını söyleyebilmekteydi: «Geçmişte halkın büyük çoğunluğu isyancılara karşı idi; çünkü halk mücadelelerinin Kürtler arasındaki iç çatışmaları da yansıttığını gözardı etmemekteydi. Ancak özellikle 'Güneş Operasyonu'nun başlatıldığından bu yana, sadece «Apocular» Türk ordusuna karşı savaştıklarından, halkın PKK'ye olan sempatisi hızla güçlenmektedir.» ..."

Evet, alıntıdan da açıkça görüldüğü gibi, diğer güçler kalmadı ve direnen, bu temelde de halkın desteğini kazanan tek güç olarak PKK varlığını sürdürmektedir, hem de her geçen gün Türk sömürgecilerinin aleyhine dönen bir savaş yaratarak... Geçmişten bu yana PKK'yi diğer "sol" güçlere karşı saldırılar düzenlemekle, hep "solcu"ları vurmakla suçladınız. Şimdi nerede o "solcular, devrimciler", neye karşı, kiminle mücadele ediyor, kime karşı ittifaklar oluşturuyorlar? PKK'nin geçmişten bu yana kimlere karşı mücadele ettiği, hangi güce darbe vurduğu artık hiçbir çarpıtmaya ve demagojiye yer bırakmayacak kadar açık değil midir?

Evet, PKK geçmişten beri Türk sömürgecilerine karşı mücadele etmektedir ve bugün de TC'ye, tarihinde tanık olduğu en önemli ve sonuç alıcı darbeleri vurmaktadır. İnkâr etmeye gücünüz var mı bunu? Eğer namussuzluğun doruk noktalarında değilseniz, itiraf edin, daha ne yapılabilir? Bu kadar vahşi bir faşist işgalciye karşı insanoğlunun yapabileceği ne ise, o yapılmıyor mu? Bu da mı provakasyon oluyor? Kıyasıya bir savaş ortamı içinde her gün kahramanca direnişlerde şehitler veriliyor. Üstelik o çok dilinize doladığınız hudutta da değil, ülkemizin dört bir tarafında sürüyor bu savaş. Şimdi nasıl sataşacak, saldıracak hangi noktayı bulacaksınız? TC bile bunun bir savaş olduğunu kabul etmiştir ve kendisi açısından gereklerini yerine getiriyor. Sizler, provakasyondan medet umdunuz ve dediniz ki, *"PKK kaynıyor ve iç çelişkilerini bastırmak için bu tür saldırılara yöneliyor."* Gerçekler öyle miydi? Bu iddialarınıza kendiniz inanıyor musunuz? Hayır, hayır! Gerçekler, en kör gözlerin göreceği, en şartlanmış kafaların kabul edeceği kadar bariz. Savaş, tüm Kürdistan sathında ve Türk sömürgeciliğine karşı tüm hızıyla yükseltiliyor. O halde, gerçekleri kabul etmek durumundasınız. Türkiye sol'unun da, Kürdistan devriminin de çıkış bulması bu gerçeğin teslim edilmesine çok yakından bağlıdır. Bu tutumlarınızda ısrar eder ve olumsuzluğu sürdürürseniz yalnızca maskeniz düşüp gerçek yüzünüz açığa çıkmakla kalmayacak, aynı zamanda bir daha halkın vicdanında yer bulmamacasına mahkûm olacaksınız. Bu kadar kötü bir hüküm giymemeniz için sizi 15 Ağustos Atılımının, o yiğitlik, onurluluk ve şeref dolu atılımın huzurunda kendinizi gözden geçirmeye, doğru tutum takınmaya davet ediyoruz.

3- 15 Ağustos Devrimci Atılımının Ortaya Çıkardığı Bazı Özellikler ve Kazanımlar; Giderilmesi Gereken Hata ve Yetersizlikler

15 Ağustos Atılımında doğrulanan ve giderek tarihi ulusal direniş mücadelemizin önemli bir özelliği haline gelen olgu, devrimimizin atılımlar biçiminde gelişeceği gerçeğidir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ne toptan bir ayaklanma biçiminde ve ne de birçok ülkede gördüğümüz türden yaygın ve sürekli gerilla ile karakterize olan halk savaşları biçiminde gelsecektir. Evet, bizde halk savaşı ve gerilla, hem de temel

savaş biçimleri olarak gelişecektir ama bu, Kürdistan'ın somut koşullarına son derece yakın bir biçimde olacaktır. Savaşımızın en ayırdedici özelliği ve önemli bir biçimi, Partimizin yakın direniş pratiğinde kanıtlanmış olduğu gibi, atılımlar şeklinde gerçekleşmesidir. Pratiğin, başarısı doğrulanmış bir biçim olarak bize dayattığı bu savaş yöntemi ile mücadelemiz dönem dönem, devrevi atılımlar, basitten karmaşığa, geçici olanından sürekli olanına, zayıf olanından güçlü olanına doğru gelişecektir.

Tarihimizde her zaman toplu ayaklanmaların yol açtığı kırimlardan medet uman Türk burjuvazisi, PKK'nin de böylesi bir hareket geliştireceği umuduna kapılmış, bunun gerçekleşmesi için ne lazımsa yapmıştır. Çünkü o, bunun ardından gerçekleştirmeyi tasarladığı katliamlarla köklü bir umutsuzluk geliştirmeyi amaçlamaktadır. Başta Siverek olmak üzere birçok alanda bu hataya düşmemek için çok çaba harcandığı ve bunda başarılı da olunduğu gerçeği görülmelidir.

Ayaklanma nasıl ki bizim devrimimizin temel mücadele biçimi değilse, aynı şekilde hakim ulusun koşullarından kaynaklanan barışçıl mücadele biçimleri; dernek, seçim, parlamento, salt gösteri ve mitingler de ulusal direnişin geliştirilmesinde temel biçimler olamazlar. Geçmiş mücadelemiz bu yöntemlerle ulusal direnişin geliştirilemeyeceği, bunlara başvurulsa bile mutlaka silahlı direnişle birlikte uygulanabileceği gerçeğini de ortaya koymuştur. Yalnız başına bu yöntemlerin giderek devrimimiz önünde engel haline geleceğini göstermiştir. DDKO, DDKD pratiği; seçimler, gösteriler, mitingler pratiği bunu açıkça ortaya koymuştur. Belki bazı objektif olumlu etkileri olmakla beraber, geçmişte çok yaygınca kullanılan bu yöntemlerin kendi başına bir mücadele hattı, direnme hattı oluşturmadıklarını ve sömürgeciliğin sıradan bir saldırısıyla yerle bir edildiklerini, bir yasaklama ya da sıkıyönetim kararıyla yaşamlarına son verildiğini çok iyi bilmekteyiz. Ama 15 Ağustos'ta günümüzün en gelişkin seviyesine ulaşmış bulunan devrimci atılım, mücadelenin bizde nasıl gelişeceğini de parlak bir biçimde ortaya koymuş bulunmaktadır.

İlk ortaya çıktığımız dönemde yaptığımız ideolojik hamle karşısında bazı küçük-burjuva ukalalar, *"Türk burjuvazisi duyarsa, sizi en yakın bir dönemde duman ettirir. Bir mermi patlatırsanız bu, Kürdistan halkının katliamına yol açar"* gibi, son derece teslimiyetçi, kölelik kokan anlayışlar ileri sürmüşlerdi. Süreç, bu tür düşüncelerin beş paralık değeri olmadığını ortaya koymuştur. İdeolojik atılım ardından politik atılım ve bunun silahlı

mücadeleye yükseltilmesi sömürgeci şiddetin yırtılmasını sağlamış ve halkın devrimci şiddetinin ortaya çıkartılmasının yegane kurtuluş yolu olduğunu kanıtlamıştır. Silahlı direniş yönteminden vebadan kaçır gibi kaçır bu tür anlayışların, bir zamanlar sahip oldukları onca güce rağmen şimdi tuzla buz olmalarının izahı burada aranmalıdır.

PKK, ne kadar yaklaşılmaz görünürse görünsün, silahlı direniş i ideolojik-politik hamlesine uygun ve esas olarak onlara hizmet eden, onları koruyan, geliştiren bir biçimde ele almış, bu doğru çözümlemesini doğru bir uygulamaya dönüştürmeye çaba sarfetmiş ve sürekli gelişmenin yolunu aralamıştır. Dayatılan karşı-devrimci terörün ancak devrimci terörle önlenebileceğini söylerken, aynı zamanda, katliamların -ki yalnız fiziki katliamların değil, bununla birlikte her düzeydeki maddi ve manevi katliamın da- nasıl önleneceğini ortaya koymuştur. O, *"Eğer bir damla sömürgeci kanı dökerseniz yalnızca kendinizi değil, halkı da yokoluşa götürürsünüz"* diyenlerin mantığının köle ruhlu bir mantık olduğu bugün daha çok anlaşılmaktadır. Sömürgecilere karşı sesini yükseltmemekle, hep uysal köleler olarak kalmakla hiçbir hak elde edilemez. Üstelik direnmeme eğilimi katliam tehlikesini son derece artırır ve sömürgeciler suskun kölelerine her türlü imhayı dayatmaktan çekinmezler. Tarih, bunun sayısız örnekleri ile doludur. Kültür katliamı, dil katliamı ve ulusal değerlerin katliamı bunun açık örnekleri değil midir? Bugün 12 Eylül faşist hükümeti, birçok tavize zorlanmış, Kürdistan'da "Güneydoğu Anadolu Projesi, Baraj Projesi" vs. gibi proje ve yatırımlara yönelmişse bu, direniş ten duyduğu korku nedeniyle değil midir? O halde, tarihimizin ve özellikle de ulusal direniş tarihimizin bir özelliği olarak devrimci atılımların büyük önemi açığa çıkmış bulunmaktadır.

Devrimci direniş tarihimizi, bazı benzerlikleri olsa da Vietnam'da görüldüğü gibi, daha başından başlayarak silahlı birliklerin kesintisiz ve yoğun saldırıları tarzında geliştiremeyeceğimiz bilinmek durumundadır. Bu, gerek son derece örgütlü ve bol techizatlı düşman ordusuna karşı devrimci güçlerin zayıf durumundan kaynaklanan muazzam güç dengesizliği ve gerekse halkımızın ve onun bağrından çıkan militanların gelişmeleri özümseme ve ona ayak uydurmada içine düştüğü geriliklerden dolayı böyledir. Bu nedenle, hem düşmanın azgın gücü karşısında ezilmemek ve hem de atılan adımların ürünlerini toparlayarak örgütlenmeye dönüştürmek ve en geniş kitleleri

eğitip seferber etmek için, dönem dönem devrimci atılımlar gerçekleştirmek ve ardından örgütlenme ve bilinçlenme faaliyetlerini derinleştirmek tarzında bir faaliyet yürütölmek zorundadır.

Parti tarihimiz, bugüne kadar çeşitli atılımlara tanık olmuştur. Örneğin; 1978-79'larda politik mücadele kadar silahlı devrimci şiddetin de gündeme geldiği bir atılım yaşanmıştır. Bu atılım, Partimizin kuruluş ilanını milyonlara ulaştırmakla, her türlü oportünist, reformist taktikleri, örgüt ve çalışma biçimlerini yerle bir etmekle kalmamış; karşı-devrimci şiddeti de açığa çıkartarak, halka içine girmesi gereken yolun ne olduğunu açıkça göstermiştir. Daha sonra, zindanlarda dayatılan teslimiyet ve tasfiyeciliğe karşı tarihimizin en soylu direnişçi atılımlarından birisi gerçekleştirilmiş ve bu atılım bütün bir döneme damgasını vurmuştur. Zaferlerin en görkemlisini zindanlarda kazanmış olan bu atılımla yoldaşlarımız, yalnızca Partimizin onurunu kurtarmakla kalmamış, aynı zamanda ulusal direniş yolunu bir daha dönölmezcesine açarak bu yolda başarıyla yürümenin komutlarını vermişlerdir. Bu, ulusal direniş tarihimizin en güçlü atılımlarından birisidir. O, Partimizin mücadele ruhundan hiçbir şey yitirmeksizin Ortadoğu'nun en sıcak savaş alanlarında, en zor koşullar altında kendini yeni döneme hazırlaması sürecinde, toparlanma, eğitim ve sevk etme hareketini başarıyla yönetmiş, devrimci ateşi yeniden tutuşturmanın büyük hamlesini başlatmıştır. Ülkeye yeniden dönüş hamlesi de, düşman ordularının yoğun kuşatması ve provakasyonun son derece alçak ve sinsi yöntemleri altında, çok büyük güçlüklerle rağmen ama başarıyla gerçekleştirilmiş, tarihimizde saygın yeri olan bir atılımdır. Ülke zeminindeki hedeflerini de başarıyla yerine getiren bu atılım, 15 Ağustos Atılımının zeminini de yaratarak günümüz gelişmelerinin en güçlü dayanak noktalarından birisini oluşturmuştur. Bu temellerde gelişen ve sayısız derslerle dolu olan 15 Ağustos Atılımı, tarihimizin geçmiş olumsuz direniş pratiklerinin gözden geçirilmesi ve yakın parti direniş pratiğimizin irdelenmesi temelinde, tarihimizin hangi temel eylem biçimleriyle ilerletileceğini, bunun için hangi tür faaliyetlerin esas alınması gerektiğini, bunun hazırlıklarının, günlük pratik çalışmalarının neye karşın, nasıl ilerletileceğini ortaya koymuştur. Öz olarak ifade edersek; Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesi belli hazırlıklar temelinde gerçekleştirilen atılımlarla devrimin bir üst aşamaya çıkarılması, o süreç içinde ortaya çıkan deneyim ve derslerin özümsemesi ve bu özümseme temelinde yeni ve daha üst düzeyde atılımların gerçekleştirilmesi şek-

linde bir seyir izleyecektir.

Proletaryanın büyük öğretmenleri; Marks ve Engels, proletaryayı, daha ilk savaşa kalktıklarında acemi savaşçılara benzetirler. Birinci ve ikinci savaşlarında sendeleyeceklerini, düşeceklerini ama üçüncü ve dördüncüsünde er geç çelikleşerek, pekişerek bir daha yerlerinden edilemeyecek bir biçimde zaferin yoluna gireceklerini söylerler. Bu, ulusal direniş mücadelemiz için de son derece doğru bir gerçekliktir. Başlangıçta zayıf olan, cılız olan, adeta ilkel köylü savaşçılığını geçmeyen ve birkaç yumrukla, bir sövgüyle, kinle yetinen atılım, ikinci hamlesinde daha cesur bir davranışa dönüşür, üçüncüde bu biraz daha ilerletilir. Ardından düşmanın sert darbeleri altında tökezlemeler, düşmeler görülür ama yeniden ayağa kalkarak atağa geçme biçimindeki gelişme ağır basar. Bizim mücadelemizin gelişme seyri de yukarıdaki gibi olmuştur ve olacaktır. Bu seyir bizde atılımların özenle hazırlanması, planlanması gereği kadar, ne yaygın genel ayaklanmalar ve ne de pasif, atılım gücünden yoksun ruhsuz yöntemlerle, direnişin geliştirilemeyeceği ve yenilgiden kurtulunamayacağı gerçeğini de ortaya koyar.

Ulusal direniş mücadelemiz, dönem dönem, parça parça, şehir şehir ve kırsal alanlarda sömürgeciliğin yarattığı dengesizlikler nedeni ile kendine özgü gelişim yöntemleri bulmak zorundadır. Bir yandan kırdaki köylülüğün direnişi çeşitli atılımlarla, silahlı propaganda, gerilla ve giderek hareketli savaşa doğru dönüşürken; şehirlerde de propaganda faaliyetleri, gösteriler, mitingler ve giderek ayaklanmalar baş gösterecek ve bunlar bir denbire, her alanda koordineli bir biçimde değil, parça parça ve devrevi olarak gelişecektir. Bir bölgede gelişme kırsal alanda hızlı olup şehirlerde yavaş olurken; bir başka bölgede şehirlerde hızlı, kırsal alanda yavaş olabilir. Bir dönem, özellikle ideolojik-politik gelişme döneminde, şehirler önemli rol oynarken, silahlı mücadele aşamasında kırlar önemini artırır. Yine, belli bir dönem, kapitalizmin gelişmiş olduğu alanlarda kadrolaşma ve örgütlenme hız kazanırken, köylülüğün feodal baskıdan en çok etkilenip sömürüldüğü alanlarda köylü direnişi, gerilla daha hızlı gelişebilir. Kürdistan'da adeta her köy ve şehir bir devrimci atılımla kurtarılmak ve kazanılmak zorundadır.

Eruh ve Şemdinli'de bu gerçeklerle başlayan 15 Ağustos Atılımı, daha sonra birçok kasaba ve köyün devrimci etkinlik alanı haline getirilmesinde bu kuramın doğruluğunu kanıtlamıştır ve şu dersi ortaya çıkarmıştır: Bundan sonra da şehirlerin direniş

hazırlıkları başlı başına bir sanat olarak ele alınmalı ve geliştirilmelidir, her şehirin kendine has konumu, kırla bağlantısı, gelişim düzeyi esas alınarak bu planlar hazırlanmalıdır. Aynı şekilde kırsal alanın coğrafyası, nüfus yapısı ve sınıfsal konumu göz önüne alınmalıdır. Kürdistan'da mekanik, biçimsel yöntemlerle, özellikle de bazı ülkelerde gerçekleşen yöntemlerle, bu yöntemlerin kitabi bir tarzda olduğu gibi burada uygulanmasıyla bir başarı kazanmak şurda kalsın, yersiz kayıplara uğranacağı bilinmelidir. Şemalarla hareketin değil, gerçeklerimize özgü direniş yöntemlerinin sonuç alabileceği bizzat pratikte kanıtlanmış bulunmaktadır. O halde, gerçeklerimiz derinliğine kavranmalı, bu temelde planlamaya gidilmeli ve uygulamaya geçirilmelidir.

15 Ağustos Atılımı, bu anlamda devrimci direniş gerçekliğinin daha ustaca ve yetkince gelişiminin kapılarını ardına kadar açmıştır. Bu atılım, bundan sonraki önemli atılımların da nasıl seyretmesi gerektiğini ve bu yeni atılımlara hangi temel değerleri birikim halinde aktardığını ortaya koymuştur. Hataları ve kazanımlarıyla geleceğin atılımlarına çok güçlü bir birikim sunmuştur. 15 Ağustos Atılımının bir yıllık deneyiminden ve bu deneyimin güçlü bir eleştirisinden çıkarılacak sonuçlar bundan sonraki atılımların muazzam kazanımlarla gerçekleşmesini sağlayacak zenginliktedir. Atılımın birçok özelliklerinin ve birçok alandaki eylemlerinin incelenmesi, yanlışlık ve eksikliklerinin irdelenmesi, kaçırılan fırsatlar ve verilen anlamsız kayıpların ortaya çıkarılması temeline geleceğin güçlü bir planlamasına gidilebilir ve bundan sonra daha güçlü ve etkili atılımların nasıl gerçekleştirilebileceği ortaya çıkarılabilir. Genelde tüm direniş tarihimiz, özeldir ise PKK'nin direniş tarihi ile 15 Ağustos'ta doruk noktasına varan direnişçi atılım iyi bir biçimde incelenir, gerekli sonuçlar çıkarılır ve gereği yerine getirilirse inanıyoruz ki, bundan sonra gelişmeler çok daha başarılı kılınabilecektir. Bunun aynı zamanda parti hattımızın başarılı uygulanmasının önemli bir özelliği olduğuna, çizgimizin bu atılımlarla pratikte doğrulanarak zenginleşeceğine ve zafere ulaşacağına inanıyoruz.

15 Ağustos Devrimci Atılımı, temelde halkın kendi savaşı ile tanıştırılması ve bu savaşın ona benimsetilmesidir. Daha başka bir deyişle, öncünün bilinçli ve örgütlü savaşı ile kitlelerin derin kin ve özverisinin en anlamlı bir biçimde birleştirilmesidir. Denilebilir ki, 15 Ağustos Atılımı bunu gerçekleştiren bir köprü olmuştur. Partimiz, 1979'da başlattığı bu yönlü atılımını 1984 Ağustos'unda hareketi kitlelesleştirerek en üst düzeyde gerçekleştirmiştir.

Şüphesiz ki, sorunlar bununla bitmemiştir. 15 Ağustos Atılımı, tüm sorunları çözmüş, savaşı başarmış, sonuca bağlamış değildir. Aksine onun en büyük özelliklerinden biri de örtbas edilmek istenen sorunları açığa vurmuş olmasıdır. Ancak o, bununla sınırlı kalmamış; bu sorunların çözüm yollarını da göstermiştir. 15 Ağustos Devrimci Atılımı, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşını dost ve düşman tüm güçlere dayatmış, inkarcılık konusundaki iğrenç bağnazlığına rağmen bu savaşı Türk sömürgecilerine dahi itiraf ettirmiştir.

1984 Ağustos Atılımıyla zirveye ulaşan Kürdistan direnişinin gücü, "Türk ordusu efsanesi"nin iç yüzünü açığa vurmuştur. Olağanüstü güç dengesizliği ortamında iki ordu ve sayıları en az kırk bin olan çeşitli özel birliklere karşı, son bir yıldan beridir sürekli bir savaş içinde olan Hareketimiz, "bu orduya karşı durulmaz" safsatasını, bu deneyi bizzat halka yaşatarak yıkmış; ordunun içine düştüğü çözümsüzlüğü ve askerlere giderek daha çok ege-men olan korku, panik ve yılgınlığı gören kitlelerin hareketimize ve kendisine olan güveni artmıştır. Yaratılan bu sonucun bilincinde olan Türk faşist sömürgecileri bu gelişmenin önünü kesmek için bir yandan gerçeği örtbas etmeye çalışırken, diğer yandan savaşı daha da yaygınlaştırıp, sindirme seferlerine girişmekte; bu ise onu kendisi için bir bataklık olan ulusal kurtuluş savaşımızın içine daha fazla gömmektedir. Yüzbinlik orduları daha şimdiden TC'nin başına bela olmuş, savaşımız karşısında yerinde çakılıp kalan bu hantal kuvvet, hareketimiz için her an avlanabilen açık bir hedef halini almıştır.

15 Ağustos Atılımı, Türk sömürgeciliğinin siyasi bunalımını derinleştirmiş, daha şimdiden kapıyı Vietnam ve El Salvador'da olduğu gibi peşpeşe yıpranıp yıkılan hükümetler, siyasiler dönemine açmıştır.

Dış politikada da TC'nin, demokrasiye geçiş yutturmacası ile ve KUKH'nin ezilmesi temelinde faşizme meşruiyet kazandırıp, görünürdeki denge politikası ile –esasta aba altında sopa gösterme politikası– bölgede nüfuz kurma politikası tıkanmış, inanırlılığını yitirmiş, daha da ötesi kendisi için ölüm demek olan uluslararası tartışma platformlarına konu olmaya başlamıştır.

Atılımın ortaya çıkardığı bir diğer gerçek ise, TC tarihinde ilk defa bunca kuşatmaya rağmen, hareketin sürekliliğini kazanması ve giderek geliştirmesidir. Gerek M. Suphi'lerin ve gerekse 1971'in direnişini hem de çok küçük bir kuvvetle kırmakta zorluk çekmeyen Türk sömürgecileri, kalanları da büyük çoğunlukla

yanına almayı başarak hareketi önemli oranda tasfiye edebildi. 15 Ağustos Atılımı, bu "kuralı" yerle bir etti. Direnişin sürekliliğini korumasını ve bunu tüm Kürdistan sathına yaymasını bildi. Bu büyük bir kazanımdır ve her alandaki devrimci çıkış için önemli bir zemin teşkil etmektedir. Bu gelişmeye bağlı olarak 15 Ağustos Devrimci Atılımı, devrimin en önemli sorunu olan öncü ve savaşın ilişkisi sorununda -ki bu sorun doğru ve yeterli ele alınmasa da özellikle Türkiye solu'nun gündeminden hiç inmemektedir ve üzerinde en çok tartışılan bir konudur- eğer politika ve uygulama doğru olursa bir avuç öncünün rolünü ve nelere muktedir olduğunu çok iyi bir biçimde ortaya koymuştur.

15 Ağustos Atılımı, uzun süreli halk savaşını hem kadrolara ve hem de kitlelere özümsetmiş ve özellikle savaşın uzun sürekliliğini onlara benimsetmiştir. Bu, Kürdistan devrimi açısından çok önemli bir kazanımdır. Tarihte sürekli hazırlıksız, sıkıştırıldığı noktada ve son anda ortaya çıkan çoğu kendiliğinden patlamalar, ayaklanmalar Kürdistan'da sıkça ortaya çıkan ve tamamen tek savaş yöntemidir. Bu durum, etkisini kadrolar üzerinde de, yoğun bir hazırlık, sabır, bilinç ve örgütlenmeyle sürdürülen bir savaş yerine; intihar mantığı da denebilecek ucuz mücadele yöntemlerine yönelmelerinde görülmüştür. Türk sömürgeciliği bu zayıflıktan büyük medet umduğundan devrimci atılımın bunu aşması onu daha da köşeye sıkıştırmış bulunmaktadır.

15 Ağustos Atılımı, halk savaşının gelişmesinin sınırının olmadığını ortaya koymuş, gerektiğinde yüzbinlik orduların güç duruma sokulabileceğini ispatlayarak, devrimci ve ilerici çıkışlar için güç kaynağı ve dayanak olmuştur. Bu temelde, "zamanı gelmemiştir, erkendir" yutturmacaları ile teslimiyet ve uzlaşmacılığın kılıf oluşturan küçük-burjuva solu'nun maskesini düşürmüş, çürümüşlüğü en açık bir biçimde göstermiştir. Özellikle Türkiye solu'nun tüm olumsuzluğunu açığa çıkararak tarihini adeta yenileyen Ağustos Atılımı, bugün bütünüyle açığa çıkmamış olsa da yarattığı sorunlarla gerçekte Türkiye proletarya eğiliminin doğru devrimci temellerinde yükselmesinde belirleyici bir role sahip olacaktır. 15 Ağustos Atılımı, bu anlamda Türkiye solu'na önemli bir soluk aldırma hareketidir de.

15 Ağustos, en alçakça tasfiye çabalarına karşın, Türkiye devrimci hareketinin en çok tasfiye edilmek ve inkarcılığa dönüştürülmek istendiği bir dönemde onu kendisinde somutlaştırmış; yeniden Türkiye halkına aktarmak kaydıyla o birikime sahip çıkmıştır. Cunta icazetli sol ve "Sol Birlik" gibi oluşumlarla

bu mirasın nasıl tasfiye edilmeye çalışıldığı gözönüne getirilirse ona sahip çıkmanın önemi daha da anlaşılır olmaktadır.

Hareketimiz, bağımsızlık çizgimizi çarpıtıp en kölece bir bağımlılığa dönüştürmeye çalışan çeşitli işbirlikçi güçlerin çabalarını bu atılım temelinde boşa çıkarmıştır. Bağımsızlık hattımız, her zamankinden daha fazla halkımızın öz gücüne dayanarak gelişme ve büyüme koşullarına bu atılım sayesinde kavuşmuştur. Doğru devrimci çizgimiz bu atılımla birlikte Kürdistan'ın diğer parçaları üzerinde de yalnızca teorik ve siyasal olarak değil, pratik olarak da önder konuma ulaşmış; o parçalardaki halkımızın da tek kurtuluş umudu haline gelmiştir. Bağımsız teorik, siyasal hat, pratikte de etkisini duyuracak konuma ilk defa bugün ulaşmıştır.

15 Ağustos Devrimci Atılımı, Kürt küçük-burjuva ve ilkel milliyetçiliğinin, devrim kaçkını, teslimiyetçi ve uzlaşmacı karakterini tümüyle dışa vurmalarına yol açmış ve onların gerçek kimliklerini gözler önüne sermiştir.

Devrimci hareketimizin yürümemesi için tasfiyeci-provakasyonu da yanına alan bu güçler, sömürgeciliğe yönelmemizi engellemeye çalışıyordu. Sol içi gibi görünen çatışmaları da körükleyen bu güçler, böylece gerçeğin görülmesini bir ölçüde de olsa önüyor, teşhir ve tecriti zorlaştırıyordu. Ama bu atılım söz konusu güçlerin engelleyici konumlarını açığa çıkararak maskelerini düşürmüş, giderek faşist Türk sömürgeciliği ile girdikleri gizli ya da açık ilişkileri en çarpıcı biçimde ortaya koymuştur. Bu anlamda halk kitleleri de Partimizin birlik ve cephe politikasını daha iyi özümser hale gelmiş; bu güçlere dair taşınan iyi niyetin son kırıntılarını da artık fırlatıp atmanın zorunluluğunu görmüştür.

15 Ağustos Atılımının belli başlı özellikleri ve kazanımlarını böyle sıralarken –ki, bunlara ilerde çeşitli biçimlerde daha ayrıntılı değinilebilecektir– uygulamada içine düşülen hata ve yetmezliklere de önemle eğilmek gerekir. Bunlara ilişkin değerlendirmeler öz olarak aşağıda yapılmıştır. Ama kısaca değinilirse; mücadelemizin yükselmiş bulunduğu aşama, dönemin gereklerine uyma sanatının mutlaka yaşatılmasını hayati bir sorun olarak dayatıyor. Milyonların özleminin gerçeğe dönüştürüldüğü; Kürdistan devriminin, yani yaşamının, bağımsızlık ve özgürlük davasının adım adım yazıldığı ve zafere götürüldüğü yaşanan dönemde, uygulamada ortaya çıkan yetmezlik ve hatalar ve bunun sonucunda doğan kayıplar asla kabul edilemez bir özel-

lik taşımakta; önemli tehlikeleri beraberinde getirmektedir. Bu gerçekler akılda tutularak en temel eksikliğimizin bugün pratik uygulamada ortaya çıktığı iyi bilinmelidir. Bunların neler olduğu aşağıda kısaca da olsa belirlenmiştir. Ama bunlar dönemin asla kabul etmediği, aşılması zorunlu yetersizliklerdir. Bu nedenle çok değerli özelliklerimiz ürün vermemekte, gelişmelerin önü tıkanmaktadır. Bu, mutlaka aşılacak zorundadır. Kurallarla oynanmamalı; militanlar, Partimizin taktik hattının gereklerini mutlaka kendi benliklerinde ve pratiklerinde somutlaştırabilmeli, temsil edebilmelidirler.

15 Ağustos Atılımı, Parti militanlarını pratik politika yapmaya ve bunda başarılı olmaya zorluyor. Pratik, bunun dışında yaşama hakkı tanımıyor. TC'nin dayattığı her türlü pasifist, zayıf, tahripkar ve geri kişiliği aşmayı; devrimci pratiğin gerektirdiği güçlü ve yetkinleşen militan kişiliğe ulaşmayı zorunlu kılıyor. Bir başka ifade ile, TC ve onun ortaçağla oluşturduğu sentezle her düzeyde kopuşmayı gerektiriyor.

Partimiz, en olumsuz ve yetersiz koşullarda bile duyarlı, kararlı ve yetkin bir devrimciliği yaratmış ve döneme damgasını vurabilmiş bir Partidir. Eğer uygulamada yeterli duyarlılık, ustalık, ataklık ve kararlılık gösterilirse, istenen ve arzulanan devrimciliği yaratmak hiç de zor olmayacaktır.

4- Devrimci Siyasetimiz Daha Yetkin Biçimde Uygulanmalı; Yersiz Kayıpların Önü Mutlaka Alınmalı; Tasfiyeci Provakatif Eğilimlere Yaşam Hakkı Tanınmamalıdır

Partimiz, içten ve dıştan dayatılan her türlü olumsuzluğa rağmen devrimci politikasını yetkin ve tam uygulayabilmek için büyük çaba harcıyor. Bu süreçte şüphesiz ki bazı kaçınılmaz kayıplar da ortaya çıkıyor. Bunlar namuslu herkesin teslim ettiği gerçekler olmakla birlikte; gelişen, giderek karmaşıklaşan ve dolayısıyla daha büyük ve yoğun görevler ortaya çıkaran mücadelemiz, Parti politikamızın daha mahir bir uygulayıcısı ve doğru devrimci kuralların daha disiplinli bir takipçisi olmayı vazgeçilmez ve hayati kılıyor.

Bugün her zamankinden daha fazla açığa çıkmıştır ki, karşı-

laşılan onca zorluk, engelleme ve yetersizliklere rağmen müca-
delemizin her geçen gün çiğ gibi büyümesi ve Hareketimizin her
alandaki etkinliğinin giderek artması; zengin devrimci içeriğe
sahip parti politikalarımızın doğruluğunun kanıtlanmasıdır.

Yeterli önderlik ve uygulayıcılar elinde, en başta zindanlarda
kanıtlandığı gibi Parti siyasetimiz, en imkansız koşullarda bile "yedi-
veren" bir gül gibi açılmakta, en çorak alanları bile devrimi bes-
leyen kaynaklar haline getirmektedir. Siyasetimizin bu özelliğini
kavrayan düşman güçler ve diğer artniyetli-karanlık çevreler de
üzerimize gelirken kendilerini daha yetkin karşı politikalar oluş-
turmaya zorunlu hissetmektedirler. Kısacası, devrimci politika-
mızın tarihsel ve güncel tüm dayanaklarını hesaba katarak ve
olumsuz tüm öğeleri birleştirip üzerimize sürerek sonuç almaya
çalışmaktadırlar. Buna karşı parti politikalarımızın tüm özellikleri
en usta bir biçimde konuşturulmalı, tekdüze, yaratıcılıktan
yoksun ve yetersiz uygulamalardan hızla sıyrılmalıdır. Cephe
politikalarımız, düşmana karşı en geniş güçleri bir araya getirip
savaştırmak konusunda olduğu kadar, yerel gericiliğin, ilkel ve
reformist milliyetçiliğin oyunlarını boşa çıkarmak, sosyal-şo-
venizmin komplo ve tahribatlarını önlemek konusunda da
yaratıcı ve güçlü bir silah olarak kullanılmalı, vaiz uygulama ve
yöntemlerinden sakınmalıdır. Kadrolar bizzat olduğu kadar geniş
kitleler de savaş ruhu içinde eğitilmeli, her alandaki siyasetimiz
kendilerine iyice özümsettirilmelidir.

Kürdistan gerçeğinin devrimle en anlamlı bir tarzda değiştiril-
mesi için kavramları ve kuralları ezberlemek yetmiyor. Bunların
derin bir uygulayıcısı olmak gerekiyor. Bizde şimdi ortaya çıkan
en belirgin sorun ise, iyi uygulayıcılar haline gelememedir. O
halde, parti kadrolarımız şu soruyu kendilerine sıkıca sormalıdır-
lar: Nasıl güçlü uygulayıcılar haline gelebiliriz? Çünkü halkımızın
kaderi güçlü uygulayıcılar haline gelmekle yakından bağlantılı-
dır. Böylesine bir uygulayıcılık için teorik düzeyde çok şeyler söy-
lendi, pratikte çok şeyler yapıldı. Ama bu, yine de yetmiyor. Hala
bu eksiklikten kaynaklanan anlamsız kayıplar var. Yapılmaması
gerekten birçok şey hala yapılıyor ve kayıplara uğranılıyor. İstih-
barat ve tedbir konularında yetersiz kalınıyor. Kimlere ne derece
güvenileceği, ilişkilerde nelere dikkat edileceği ve nasıl hareket
edileceği konularında ustalık gösterilemiyor. Güvenilemeyecek
kişilere karşı tedbir konusunda yetersiz kalınması, ihbarcıların
işine yarıyor ve bunların öncülüğünde düşman, sığınakların
kapısına kadar dayanabiliyor. Yerleşim alanlarına gitme ve kal-

mada yeterince dikkatli davranılmıyor; gidilmemesi, kalınmaması gereken yerlere gidilip ihtiyaçlar giderilmeye çalışılıyor. Bu, kayıplara yolaçıyor. Kullanılmaması gereken ulaşım araçlarının kullanılması nedeniyle yine kayıplarımız oluyor. Bu ve benzeri dikkatsizlikler ve kuralların ihlali nedeniyle düşmanın işi kolaylaştırılıyor. Düşman bugüne kadar bize ne kayıp verdirdiyse güçlülüğünden, ustalığından ötürü değil, bizim kendi yeter-sizliklerimiz nedeniyle verdi. O halde bütün bu konularda son-derece dikkatli, duyarlı ve uyanık olmak, kurallara sonuna kadar uymak gerekiyor. Burada bir noktayı hemen önemle belirtmek gerekiyor ki, halkımız, daha ilk günden ve ilk toprağa düşenleri-mizden başlayarak şehitlerimize karşı duyduğu derin saygı ve bağlılığı mücadelemiz etrafında giderek daha çok kenetlen-mekle ortaya koymuştur. Ama o, kurtuluşa duyduğu derin özlem ve bunun bir ürünü olan her zerre varlığımızın düşmanın karşısına muazzam bir güç olarak dikilmesi istemi nedeniyle yersiz kayıpları öfke, endişe ve esefle karşılamakta ve böylesi kayıplara saygı duymamaktadır. Ayrıca bu tür kayıplar düşmana ve çürümüş reformist, işbirlikçi güçlere sınırlı da olsa cesaret ve canlılık kazandırmaktadır. Hiç kimse basit hataları yüzünden Hareketimizin değerlerine, kendine zarar verme ve düşmanın işini kolaylaştırma hakkına sahip değildir. Muazzam güç den-gesizliği gözönüne getirilerek, düşmanın askeri, teknik ve maddi üstünlüğü akıllı, dikkatli ve ustaca mücadele tarzımızla etkisiz kılınmak zorundadır.

Diğer taraftan, düşman taktik değiştiriyor. Her gün "Özel Harb"-in çeşitli taktiklerini deniyor. Kontr-gerilla, ölüm mangaları halinde dağlarda, her yerde pusular kuruyor ve bu pusularda çok kayıp verdirebiliyor. Bunlar da tedbirlerle boşa çıkarılabilecek kayıplardır. "Özel Harb"ın en gelişmiş biçimlerini boşa çıkarmak gerekiyor. "Pişmanlık Yasası"nın; hainlerin, itirafçıların kendileri için bir umut yaptıkları bu yasanın, tamamen boşa çıkarılması zorunludur. Daha şimdiden işlemez hale getirilen bu yasanın, düzenin en zayıf bir halkası haline getirilip ona karşı kul-lanılması sağlanmalıdır.

Aynı şekilde "Köy Korucuları Kanunu", bu yeni "Hamidiye Alayları" olan kanunu boşa çıkarmak gerekiyor. Tedirgince ve ürkekçe kullandığı bu silahı da, en iyi biçimde kendisine doğrultulmalıdır. Bu, mutlaka başarılmak zorundadır. Halk savaşıllığının sayısız biçimlerini denemek; uygulananı başarı-lica uygulamak; başarıyı daha da geliştirip yaygınlaştırmak;

geçici-sürekli, basit-karmaşık, tek ve toplu, çeşitli eylem ve örgütlenme biçimlerini yaratıcı bir tarzda ortaya çıkarmak gerekiyor.

Dayatılan sayısız provakasyon ve pasifikasyon yöntemleri de bu arada açığa çıkarılıp fiyaskoyla sonuçlandırılabilir. Kısacası, ulusal kurtuluş mücadelemizde önderliğin yetkinleşmesi olayı behamahal sağlanmalıdır. Mevcut zayıflıklardan sıyrılarak işleri yeterli bir tarzda kontrol etmek ve yönetmek zorunludur. Bunlar, gerçekleşmediği zaman genelde devrimci harekete ve özelde de Partiye yönelik tasfiyeci eğilim ve faaliyetler çok tehlikeli olabilecek ve hatta kendiliğinden bir tasfiyeciliğe bile yolaçabilecektir. Bu nedenle zayıf ve yetersiz uygulama bunalımının ortaya çıkması, sürmesi ve tasfiyenin geliştirilmesi ile doğrudan bağlantılıdır. Bunu önlemek için tam ve yetkin uygulamacılar haline gelmesini bilmek büyük önem taşımaktadır.

Madem ki, halkımızın günümüzdeki çıkarları artık tüm olanakların, her şeyin sonuna kadar kullanılmasını gerektirmektedir ve mademki, tarihimizin en özgür halkasını artık elimize almış bulunmaktayız, o halde, bu halkayı daha da pekiştirmek, kopmaz kılmak için elimizden geleni sonuna kadar sunmak zorundayız. Tarihimizin aydınlık sayfalarını aralamış bulunuyoruz. Öyleyse kusurlarımızdan, hatalarımızdan asla korkmayalım. Biz ki, yeri-göğü fethetmek isteyen bir hareketiz. Vazgeçemeyeceğimiz hangi zayıflığımız olabilir? Bu kadar fedakarlığın, cesaretin öncülüğünü yapanlar, hangi zayıflığın, yanlışlığın üstesinden gelemezler? Tarihin intikamını bu kadar güçlü bir biçimde almak isteyenler, nasıl en yaman ve yenilmez bir savaşçılığı sonuna kadar geliştirme ustalığını göstermezler?

Evet, üstlendiğimiz soylu ve tarihsel bir görevimiz ve dayanağımız çok soylu değerlerimiz var. Öyleyse, hiçbir güç bizi zayıflıklarımızı sırtımızda bir kambur gibi taşımaya zorlayamaz. Öyleyse, hiçbir zorluk, gerilik bizi gerekli ustalık ve güce ulaştırmaktan alıkoyamaz. Bu inançla ve 15 Ağustos Şanlı Atılımının bu 1. yıldönümünden aldığımız güçle eksiklik ve yetersizliklerimizin üzerine yürüelim ve dönemin her türlü sorununun çözümleyici gücü, önder devrimciler haline geelim.

5- Partimizin Siyaseti 15 Ağustos Atılımında Bir Kez Daha Doğrulanmış ve Zafere Olan İnancı Sarsılmaz Kılmıştır

15 Ağustos Atılımı ile başlayan ve 1. yıldönümüne dek uzanan

süreç içinde Partimizin doğru devrimci siyaseti parlak bir şekilde bir kez daha doğrulanmıştır. Evet, birçokları sayısız defa doğruluğu pratikte kanıtlanmış olan Parti çizgimizin başarısızlığı için çok şey yaptılar. Çeşitli güçler ulusal ve uluslararası alanda görülmedik ölçülerde bir teşhir ve tecrit faaliyeti yürüttüler. Ama bütün bunlar sahiplerinin suçüstü yakalanmalarından başka bir sonuç yaratmadı. Devrimimiz tüm bu engelleri aşarak geliyor ve şunu kesin biçimde doğruluyor; eğer bir siyaset doğruysa, yetersiz bir uygulaması bile büyük gelişmeler ortaya çıkarabilir. Yine eğer bir siyaset doğru ve buna uygun bir uygulamaya kavuşmuş ise, engeller ne denli çok olursa olsun, zafer yolunda yürüyebilir. 15 Ağustos ve sonrası atılımı bunu parlak bir biçimde doğrulamıştır.

15 Ağustos Atılımı, salt içinde gerçekleştiği koşulların amansızlığı, karşılaşılan engeller ve zorluklar ile taşınan yetmezlik ve olumsuzluklar dikkate alındığında bile gerçekte mucizevi bir harekettir. Evet, devrimin bilimine sıkı sıkıya bağlı olanlar için işin mucizeyle ilişkisi yoktur. Ama Kürdistan koşullarında devrimimize ve hatta varlığımıza biçilen kefeni yırtarak böylesine bir devrimci çıkışı yapmak da her gücün harcı değildir. Nitekim, teslimiyetçi küçük-burjuvalarımız buna bir türlü inanmak ve sinelerine oturtmak istemediler ve damgayı bastılar: *"Ömürleri birkaç günlüktür, birkaç aylıktır. Bu, ya içinde bir bit yeniği olan, ne idüğü belirsizlerin boşu boşuna övdüğü maceraperest ve de provakatif bir harekettir, ya da bir mucizedir."* Hayır, devrimci gerçeklikte mucizelere yer yoktur. Aynı şekilde, bu kadar korkusuzca ve kahramanca, muazzam güç dengesizliği içinde düşmana karşı yürümenin maceracılıkla, provakasyonlukla da ilişkisi olamaz. Düşmanın itiraflarından bunu anlamak zor değildir. O halde kabul edilmelidir ki; olan şey, Parti siyasetimizin en çarpıcı bir şekilde doğrulanmasıdır. Üstelik, her türlü kuşatmaya, provakasyona ve düşmanın sınırsız tasfiye girişimlerine rağmen bu böyle olmuştur.

Evet, 15 Ağustos Atılımı, Kürdistan'da uygulanacak doğru devrimci siyasetin ne olması gerektiğini bir kez daha ortaya koymuştur. Geçmişte ve günümüzde Kürdistan'da birçok defalar direnmeye teşebbüs edildi ancak, bunların hemen hepsinde de yenilgiyi yaşamaktan ve ezilmekten kurtulunamadı. Bu, şüphesiz ki, uygulanan siyasetle yakından bağlantılı bir olaydır. Geçmişte aşiretçi-feodal önderliğin sınıfsal ve ideolojik-politik konumu yenilginin en temel nedeni olarak karşımıza çıkarken, yakın geç-

mişte de, özellikle ulusal ve toplumsal gerçekliğimizi red ya da ince bir tarzda inkar temelinde yola çıkan ve ister bilinçli, ister bilinçsiz olsun, böylesi bir konum içinde bulunanların Kürdistan'da giderek gelişen bir direnmeyi gerçekleştiremeyecekleri ortaya çıkmıştır.

Özellikle, Kürdistan'ın coğrafya ve insan yapısının silahlı mücadele için çok elverişli olmasını gözönüne alarak Türkiyeli bir çok direniş önderi de 1970'lerde bu alanda mücadeleyi geliştirmek istemiştir. Ancak, sosyal-şoven düşünce tarzı ve ulusal gerçekliğimizi hesaba katmayan ve sınıfsal tahlile dayanmayan bu anlayışlarla salt gerilla mücadelesini doğru kurallar temelinde uygulamayı gözeten bu çıkışlar, sınırlı bazı gelişmeler sağlamış olsalar da, ulusal bir direnişi tutuşturamayacaklarını ve olsa da sürekli kılamayacaklarını ortaya koymuşlardır. Gerek Sinanların Nurhak'taki, gerekse İbrahim Kaypakkaya'nın Dersim ve diğer alanlarda gerçekleştirmek istedikleri direnişleri, onca soylu çaba ve yüceltmeye layık fedakarlığa ve cesarete rağmen, doğru bir ideolojik-politik, ulusal temele dayanmadığı ve buna bağlı olarak doğru sınıfsal tesbitlere ulaşamadığı için, gerillacılık ve silahlı mücadele doğru da ele alınmış olsa bile, yenilgiye uğramaktan kurtulamamıştır. Bu, yalnızca teknik nedenlere, objektif koşullara bağlanamaz, aksine altında siyasi bir hata yatmaktadır. Bir ulusal ve toplumsal gerçekliği doğru bir tarzda ve yerli yerine oturtamama durumu vardır ve yenilgi esas olarak burada aranmalıdır.

Buna karşılık PKK, Kürdistan'da silahlı mücadeleyi esas alır ve geliştirirken, bunun her şeyden önce ulusal gerçekler ve doğru bir sınıfsal tahlil temelinde ele alınması, Parti siyasetinin bunu esas alması, Türkiye'nin farklı sosyo-ekonomik ve ulusal koşullarıyla Kürdistan'ın koşullarının birbirinden ayırılması ve Kürdistan'ın diğer parçalarıyla Kuzey-Batı parçasının aralarındaki farkın gözönüne getirilerek bir mücadele hattı oluşturulması gerektiğini ilan etmiş ve pratiğini bu doğrultuda geliştirmiştir. Böylesine sağlam bir ideolojik-politik temele dayandığından, yetersizliklerine, özellikle de silahlı mücadele konusunda deneyimsiz olmasına rağmen giderek gelişmeleri hızlandırmayı bilmiştir. Bizde, Partimizin güçlü bir ideolojik-politik etkinliği olduğundan çokça sözedilir. Bu etkinlik onun doğru olmasından kaynaklanmaktadır. Gerçeklerimizi doğru dile getirmesi, pratikteki gücünün de esas nedenidir. Yine çokça söylenen bir şey, silahlı mücadelede birçok hatalar yapmamıza rağmen yine de

gelişmelerin durdurulamadığıdır. Evet, bunca hataya rağmen, çizgi doğru olduğu için yetersiz uygulamaların bile objektif olarak birçok gelişmeyi doğurması kaçınılmazdır. Parti siyasetinin yeterli bir uygulanmasının Kürdistan'da gerçekten güçlü devrimci atılımların gelişmesini doğuracağı, hiçbir engelin, objektif koşulun bunu engelleyemeyeceği daha şimdiden ispatlanmış olmaktadır. Artık teslim edilmesi gereken gerçeklik; Kürdistan'da silahlı direnişin zaferinin gerçekleşeceği ve ancak bunun ulusal kurtuluş siyaseti temelinde gelişeceği.

Sosyal-şovenizm kokan işbirlikçi reformizmin bunu geliştirme gücü yoktur. Çünkü, ulusal direnişçi bir kurtuluş siyasetine sahip değildir. Kısacası, onlar az imkana, kısa bir tecrübeye sahip oldukları için değil, doğru bir siyasete sahip olmadıkları için bugün Kürdistan'da gelişmemektedirler. Eğer üzerindeki bunca baskıya, imhaya, teşhir ve tecrite rağmen Partimizin bugün milyonlara malolan mücadelesinden bahsediyorsak bu, her şeyden önce siyasetinin doğruluğundan kaynaklanmaktadır. Bu siyasetin içinde yer almak, onu geliştirmek bundan sonraki gelişmelerin de temel nedeni olarak bağlı kalınması gereken doğru bir devrimci tutum, bir politik tavır alıştır. Bu gerçeğin bundan sonra fazla zorlanmaması, teslim edilmesi zorunludur. Eğer başta cephe olmak üzere çeşitli ittifaklara güç kazandırmak, bunu Türkiye halkının direnişiyle bütünleştirmek istiyorsak, her şeyden önce, bu gerçeklik temelinde hareket etmek, bunu çeşitli demagogik yöntemler ve ezeli bir hastalık olan sosyal-şovenizmle bulandırmamak, örtbas etmemek gerekmektedir. Aynı şekilde, onu ulusal gerçeklerimize uygun olmayan ve onun gelişimine karşılık vermeyen taktiklerle savsaklamamalıdır. Kürdistan'da ulusal direnişin en önemli biçimi olan silahlı mücadeleyi esas almayan ve onu özgül koşullara uygulamayan hiçbir taktiğin gelişme şansı yoktur. Çeşitli güçlerin onca maddi imkanlarına ve tecrübelerine rağmen güç toparlayamamaları ve aralarındaki sayısız ittifaka rağmen iş yapamamalarının nedeni budur.

Devrimci siyaset ve taktik, gelişmenin kaçınılmaz şartıdır. Ve bu gerçek, 15 Ağustos eylemliliği ile bir kez daha kanıtlanmıştır.

Çizgimizi bir kez daha doğrulaması yanında, 15 Ağustos Devrimci Atılımı, halkımızın yenilmezliğini ve kahramanlığını; Partimizin yüce fedakarlık ve cesaret ruhunu; Hareketimizin bu atılım boyunca kutsal topraklarımıza verdiği yüze yakın değerli evla-

dıyla en yüksek düzeyde bir kez daha kanıtlamıştır.

Evet, çok kan dökülmüş, büyük acılar çekilmiş, yüksek cesaret ve fedakarlıklar gösterilmiştir. Kaldı ki, bundan sonra da hem sorunlar ve hem de kayıplar olacak ve hatta daha da artacaktır. Ama gelişmelerin yönünün artık ortaya çıkarıldığı ve savaş deneyiminin tüm gerçekleri ile kitlelere tattırıldığı günümüz ortamında bunlar, devrimci mücadelenin uğrak noktalarında ödenmesi gereken zorunlu karşılıklardır. Eğer bütün bunlar yeterli ve doğru uygulama temelinde olur, taktikdışı değil kurallar dahilinde ortaya çıkarsa bizim için kayıp olmaktan çıkar ve hatta giderek kazanca dönüşür. Mücadelenin bundan başka büyüme formülü yoktur ve bu bizim temel güç kaynağımızdır.

Hareketimiz önündeki en önemli mesele, şimdi 15 Ağustos Atılımının geleceğe taşırılması sorunudur. Hemen belirtmek gerekir ki, tarihimiz gerçek bir yenilenme şansına ilk defa kavuşmuştur. O nedenle de başta parti önderliği olmak üzere onun sorumlu, fedakar ve cesur militanları, yakaladıkları halkaya yeni halkalar eklemek, kazandıkları mevzilere yeni mevziler katmak ve bunu da gerekirse kan dökerek, o soylu emek karşılığında elde etmekten çekinmeden gerçekleştirmek, kısacası, yaşamlarını sözlerinin eri olarak yaşamak, bunun için de hayatlarını ortaya koymak zorundadırlar.

Temmuz ayı, tarihimizin en soylu direnişinin yükseltildiği aydır. Halkımızın büyük direniş değerleri HAYRİLER ve KEMALLER'in tarihimizi yeniden diriltmek için başlattıkları o büyük direniş üzerinden fazla bir zaman geçmeden, onlara layık olmanın ve anılarına bağlılığın bir gereği olarak, bize dayattıkları görevlerin üzerine kısmen de olsa yürünmüştür. Şüphesiz ki, yükselttiğimiz direniş o büyük direnişlere verilen mütevazı bir karşılıktır, ama biraz gecikmeli de olsa anılara bağlı kalındığı ve gereğinin yapılmasına çalışıldığı ortaya konulmuştur. Direniş şehitlerimizin anılarının gereklerini yerine getirebilmek konusunda, hiçbir şeyden sakınılamaz ve bu anılara ancak yeteneklerin korkunç biçimde ayaklandırılması ile karşılık verilebilir.

Biz ilk ve büyük şehitlerimizden olan Haki yoldaşı kaybettiğimizde bunu, bir ulusal direniş ve zafer garantisi yapacağımıza dair halkımıza ve tüm devrimcilere söz verdik. Gelişmelerin ortaya koyduğu gibi, sözü yerine getirmek için hiçbir şeyden kaçınmadık ve gereken sonuçları da bir bir aldık ve almaya devam ediyoruz.

Bugün de, 15 Ağustos Atılımının 1. yılında toprağa verdiğimiz

yüze yakın militanımız için aynı şeyi söylüyoruz ve aynı ruhla hareket ediyoruz. Onları daha şimdiden yaşamın kaynakları haline getirdik. Tarih, Kürdistan'da artık bu direniş abidelerinin omuzlarında yükselecek ve hiçbir bozguncu ve inkarcı çabanın gücü bu gerçeği değiştirmeye yetmeyecektir.

Direnin gündeminde şerefle dalgalanan kahramanlarımızın bu mertebeye nasıl, hangi koşullarda, ne biçim ihanetlere karşı nasıl bir savaş vererek ulaştıklarını burada bütünüyle ortaya koymaya olanak yoktur. Her birinin hikayesi uzun bir romana konu olacak kadar detaylıdır. Devrimci tarih ve edebiyatımız gelecekte bunları bir bir gerçek yerlerine koyacaktır. Ama biz, bir başka açıdan ve daha şimdiden şunu rahatlıkla söyleyebiliriz ki; tek tek bireylerin toprağa düşüşünü bile tarihsel büyük direnişler başlatmanın gerekçesi yapan bir hareket, yüzlerin anısını, bu barbar düşmana karşı korkunç bir patlamaya dönüştürmesini bilecektir, düşmanın hiçbir çabası sonucun böyle gerçekleşmesini önleyemeyecektir. Ve eğer yaşayan devrimciler, şehitlerimizin anılarının yaman bir takipçisi olurlarsa, HAKİLER, HALİLLER, KEMALLER ve HAYRİLER için gecikmeli de olsa yerine getirilenleri, yeni dönem şehitlerimizin anıları karşısında daha kapsamlı, daha derin ve daha erkenden yerine getirmek hiç de zor olmayacaktır.

Şehitlerimiz için artık gözyaşı dökülmesini kabul edebilir veya buna müsaade edebilir miyiz? Bu, olsa olsa "yurtseverdiler, yiğittiler ama, boş bir dava uğruna ölüme gönderildiler" diyen sapık reformist güruhun mantığının bir ürünü olabilir. Bizim direniş geleneğimizde şehitlerin anısına bağlılığın, mücadeleyi daha da yenilmez kılmak ve zafer için daha büyük direnişleri başlatmak anlamına geldiği; bunu içermeyen ve sadece göz yaşları ile yetinen bir durumun ise bir sefillik, bu alçaklara has bir şey olarak değerlendirildiği bilinmektedir.

Faşist cunta ve ordusunun görülmemiş boyutlardaki saldırılarına karşı atomlarına dek parçalanmış halk gerçekliğimiz içinde ortaya çıkan 15 Ağustos direniş şehitlerinin tarihimizdeki yeri elbetteki çok seçkin ve anlamlıdır. Altında 15 Ağustos şehitlerinin imzası olan dönemi anlamlı ve tarihsel kılan şey, şehitlerimizin kanı pahasına yükselttikleri direnişlerin, TC tarihinin en uzun ömürlü askeri yönetimi altında, öncüyü imha için uygulanan görülmemiş baskı ortamında, tarihimizi bağımsız temellerde yeniden diriltmek, çağa köprüsünü kurmak, öncünün bilinçli silahlı direnişi ile halkımızın örgütsüz kin ve öfkesini birleştirerek tarihi-

mizin bu evresini şanlı kılmak yolunda kazandırdıklarıdır. 15 Ağustos Atılımının şehitleri, işte böyle bir evreyi gerçekleştiren büyük kahramanlar olarak, tarihimiz ve belleklerimizde yer edecek ölümsüz değerlerimiz olarak kalacaklardır.

Onlar, şehitler zincirinde Diyarbakır zindan şehitlerinden sonra yeni bir doruk noktasını teşkil etmektedirler. Hem Diyarbakır direnişine layık olmanın, hem de yeni bir direniş yaratmanın ifadesidirler. Hiçbir güç onların bu konumunu değiştiremeyecektir. Onlar tarihtir ve halkımızın temel alacağı biricik değerdir.

Evet, MAZLUM yoldaşın şehadeti ile biz, her şeyden vazgeçirtirecek bir korku ile zafer yolundan alıkonulmak istendik. Ama O, ölüme meydan okuyarak tüm halkımıza nasıl, nerede ve niçin kan vermesi gerektiğini gösterdi. 15 Ağustos Atılımının şehitleri bu yolda yürümesini bilenlerin topluluğu olduğunu kanıtlamıştır.

Onlar, 1980 sonrası dönem ile yeni dönem arasındaki en sağlam köprü oldular. Yeni döneme onların halkımız ile çağdaş dünya arasında oluşturdukları bu köprüden varılacaktır. Onların direniş ve şehadetlerinin anlamının büyüklüğü yarattıkları bu tarihsel sonuçlar nedeniyledir.

Şehitlerimiz, kendi yaşamlarını sonsuzlaştırırken, önümüze koydukları dönülmez yol ve milyonlara dayattıkları direnişle biz geride kalanlara daha büyük direnmelerin nasıl ve hangi alanlarda yükseltilebileceğini adeta emrediyorlar. Zaman geçirilmeden gerçekleştirilmesi gereken bu görevlere nasıl koşulması gerektiği açık. Devrimci teori ile bu gerçeklik yeteri kadar aydınlatılmış, çok rahat kavranabilecek bir olguya dönüştürülmüştür. İnsanlarımız, her zamankinden daha fazla bu yolda yürümeye ve anılara bağlılığın bir gereği olarak her alanda ordulaşmaya daha yatkındırlar. Nelere nasıl bağlı olacaklarını ve nasıl yürüyeceklerini her zamankinden daha fazla öğreniyorlar ve biliyorlar. "Zamanı gelmemiştir" denilen olgunun nasıl zamanın kendisi haline getirildiği; yine "aceleyle getiriliyor" denilen şeyin nasıl yetişmek için saniyenin bile kaybedilmemesi gereken bir olgu olduğu artık herkesin görüp duyabileceği bir gerçek haline gelmiştir. Fakat zamanın ve fırsatların en anlamlı bir direnişle bütünleştirilmesi ve öz çıkarlar temelinde dönüştürülmesi ancak büyük devrimcilerin harcı olan eylemlerle gerçekleştirilebilmiştir.

Direniş şehitlerine bağlılığımız büyüktür. Evet, her birisine

ancak birer zafer abidesi dikilerek layık ölümler. Fakat bunları bir söz olmaktan çıkarmak ve her gün adım adım pratikte gerçekleştirilen devrimci kazanımlara dönüştürebilmek ve bunun en doğru savaş yöntemleri ile gerçekleştirilmesini sağlamak için omuzlarımıza yüklenmiş yoğun görevler vardır. Bu görevleri yerine getirmenin şartı ise, 15 Ağustos Atılımını aşan bir yeni atılımın koşullarını ve onu bizzat halkın savaşım gücüne dönüştüren bir eylem yaratmaktır. Varolan temel, bizi bu konumda son derece cesur kılmıştır. Geçmişte olduğu gibi günümüzde de öncü, bu cesareti gereken atımları yaratarak anlamlandırmalı, somut bir gerçekliğe dönüştürmeli ve asla gerisinde kalmamalıdır. Geçmişte bu, çok yüksek boyutlarda yaratıldı. Geçmişin bu konuda örnek alınması ve yaratıcı bir şekilde kavranması gerekmektedir. Şüphesiz ki, yapılması gereken, bu geçmişin tekrarı değil, yaratıcı bir tarzda kavranması ve güçlü yeni hamlelerin gerçekleştirilmesidir. Parti militanlarının büyümesi ve hedeflerine ulaşması artık buna bağlıdır.

Partimiz ve yurtsever halkımız da ödünsüz, başı dik ve göğsü onurla kabarmış bir yaşam; o yılmaz, sarsılmaz denen barbarlar sürüsünü dizginlemek; daha onurlu nefes alıp vermek ve buradan giderek makus talihini yenmek için her zamankinden daha fazla bağlılık ve kararlılıkla adımlarını pekiştirmekten ve dökülen bunca kan ile çekilen bunca acıya kendi direnişimizle karşılık vermekten başka hiçbir yolumuz olmadığını bilmeli, kabul etmelidir.

15 Ağustos Atılımının 1. yılını geride bırakırken kendimizi bu gerçeklerin derin bilinciyle gözden geçiriyor; çok daha üst düzeyde bir atılımı, hem de en kısa zamanda tüm Kürdistan sathında, milyonlarımızın yüreği ve ellerinde nasıl tutuşturacağımızın derin hesabı, uyanıklığı ve ustalığı içinde bulunmaya söz veriyor; Partimizin tüm cesur ve fedakar militanları ile büyük dostumuz olan halkımızı bağlılığını bir kez daha göstermeye, yeni hamlelerimizin büyük gücü olmaya çağırıyoruz.

- Yaşasın Şanlı 15 Ağustos Eylemi!

**- 15 Ağustos Atılımını Gerçekleştirenlerin Anısı Ölümsüzdür
ve O Anılarda Zafer Her Zamankinden Daha Yakındır!**

Institut kurde de Paris

Institut kurde de Paris

TALİMATLAR

Institut Kurde de Paris

Institut kurde de Paris

ÜLKEMİZ VE ULUSAL KURTULUŞ HAREKETİMİZ YENİ BİR DÖNEME GİRERKEN SORUNLAR VE ÇÖZÜM YOLLARI

BÖLÜM I

Partimiz ve önderlik ettiği ulusal kurtuluş mücadelemiz, her bakımdan yeni bir dönemin içine girmektedir. Bu yeni döneme özelliğini veren yalnız Parti faaliyetlerimizin kendini yenilemesi, yeni bir döneme hazır hale getirilmesi değil; aynı zamanda ve objektif olarak ülke içinde önemli sosyal ve siyasal gelişmelerin yaşanması ve bu gelişmelerin dünya ve bölgedeki gelişmelerle sıkı bağlantı içinde olmasıdır. Bu gelişmeler bazı olumsuzlukları haber verirken, aynı zamanda birçok olumlu gelişmeyi de beraberinde getirmektedir. Bu nedenle, gerek örgütlü, bilinçli faaliyetlerimizin ve gerekse kendiliğinden oluşan bu objektif durumun alabildiğine açık bir biçimde ortaya konulması, olumlu yanlarının yanında olumsuzluklarının da sergilenmesi gerekmektedir. Bu temelde, kendini yenilemiş Partimiz, geçmişten aldığı derslerle geleceğe doğru yol alırken alabildiğine dikkatli olmalı, büyük çaba sarfetmelidir. Partimiz, gelişme hızını durduran etkenleri sınırlamalı ve giderek ortadan kaldırmalı; aynı zamanda olumlu gelişmeleri hızlandıran etkenleri öne çıkarmalı ve bu temelde

mücadeleyi derinleştirmelidir. Bu nokta, önümüzdeki dönemin büyük başarılarla geçmesi açısından oldukça önemlidir.

Doğal ki, bu yeni dönem kendiliğinden ortaya çıkmadı. Bir yandan, her türlü karşı-devrimci baskı ve sömürüyü yoğunlaştıran emperyalizm; öte yandan, buna karşı alabildiğine direnen dünya devrimci güçleri sözkonusudur. Emperyalizme karşı bu direnişin özellikle bölgemiz Ortadoğu'da yoğunlaştığı, son derece sıcak ve gergin bir konum içinde Kürdistan'ın önemli bir odak noktası ve sıcak savaşımın bir merkezi durumuna geldiği açık bir gerçektir.

Kürdistan bu yeni döneme, yüzyıllardan beri ülkemizi kıvrandıran olumsuz gelişme ve sorunlara ek olarak, günümüzde emperyalizmden, sömürgecilikten ve yerli gericilikten kaynaklanan birçok sorunla birlikte girmektedir. Böylesi bir gelişme zaten çok güç bir durumda bulunan halkımızın, ulusal ve toplumsal kurtuluş umutlarını tümünden boğmaya, bu mümkün olmazsa çarpıtmaya çalışmıştır. Buna karşı, halkımızın bu kurtuluş umutlarını sürekli canlı ve diri tutarak geliştirme, giderek örgütlendirme ve onu eyleme kaldırarak kurtuluşa götürme görevi ile karşı karşıya bulunan devrimci hareketler son derece olumsuz zeminlerde seyretmektedirler. Bu hareketler kendilerini yenilemekte zorluk çektikleri gibi, bir kesimi bunu başarmak şurda kalsın, adeta sorunların kaynağı durumuna dönüşmektedir. Bununla da kalmayarak giderek karşı-devrimci güçler haline dönüştükleri görülmektedir. Bütün bu olumsuzluklara rağmen, halkımız ve ülkemiz için en korkunç denge olan ve kökenini geçmiş yüzyıllardan alan; emperyalizm çağında daha da gerici ve boğucu hale getirilen statüko, günümüze doğru yavaş yavaş aşılma ve parçalanmaya başlanmıştır. Bu anlamda, ortaya çıkan çatlaklıklardan bağımsızlık ve özgürlük filizlerinin kolay boy atabileceği bir döneme girilmiştir. Bu, umutlu olmamızı olanaklı kılacak gelişmeler anlamına da gelir. Bu nedenle, devrimci faaliyetlerimizden verimli bir döneme girmiştir, diyoruz. Eğer dönemin olumsuzluklarına rağmen, hazırlıklarımızı çok yönlü sürdürebilsek ve bunda da başarılı olursak, tarihin bu evresinde görülmemiş zaferler yaşamamız zor olmayacaktır. Kısacası, başarılı olmanın objektif şartları her zamankinden daha elverişlidir.

Kürdistan somutunda, bağımsızlık ve özgürlük akımını temsil etmenin uzağında olan çağdışı birçok sosyal-siyasal güç tarih sahnesini terketmeye başlamıştır. Artık, yaşamlarını ya geliş-

mekte olan yeni akımla, yani bağımsızlık ve özgürlük akımı ile şu veya bu şekilde olumlu ilişkilerine bağlayarak sürdürmek ya da bunu başaramadıklarında tasfiye olmak durumundadırlar. Tasfiyeye doğru giden bu güçler bununla da kalmayarak karşıdevrimci faaliyetlere yönelmektedirler. Ancak, bunun da fazla sonuç getiremeyeceği; buna karşılık, çağımızın en devrimci ve önünde durulamaz akımının yeni de olsa, birçok iç ve dış etkinden kaynaklanan olumsuzluklarla karşı karşıya da kalsa, halkımızın bünyesine nüfuz ettiği; halkımızın bu akımın seline şimdiden kapıldığı açıkça görülen bir gelişmedir. Artık, Kürdistan devrimci rolü oynamaya uygun bir konumda bulunmaktadır. Bu konumun gerek bilince çıkarılmasını ve gerekse örgütlülük ve eyleme dönüştürülmesini tarihi görev olarak önüne koyan ve bu amaçla ortaya çıkan PKK hareketi, her zamankinden daha fazla ve üst düzeyde bir sorumluluk duymak ve bu sorumluluklarını yerine getirmekle karşı karşıyadır. Hatta denilebilir ki, PKK hareketi, temsil ettiği çağımızın en devrimci düşüncesi olan Marksizm-Leninizm ışığında, en önde bir güç olarak bu gelişmelerin ortaya çıkarılmasının yaratıcı gücüdür. Öte yandan, PKK hareketi, olumsuz koşullarla birlikte ortaya çıkan bu gelişmelerin doğurduğu sorunları, ağır sorumlulukları coşkuyla karşılamaktadır. PKK hareketi, aynı zamanda, bu gelişmelerden güçlü bir devrimci mücadele yaratmak için ne lazımsa onu bulup ortaya çıkarmak; devrimci mücadeleyi zafere götürecekt bütün çabalara başvurmak; yenilgiye ve özellikle stratejik yenilgilere götürebilecek çeşitli tehlikelere karşı her türlü önlemi geliştirmek durumundadır. Ve baştan da bunun sorumluluğunu duyan bir Hareketir.

Çok iyi bilinmektedir ki, Partimiz, ilk temellerini attığında halkımız üzerinde adeta bir ölü toprağı serpilmiş bulunmaktaydı. Bahsedilen o dönemde halkımız kendisini inkara yönelmiş ve inkar ettirilecek bir noktaya getirilmişti. Ulusal ve siyasal bilinci büyük oranda tahrip edilmiş; kendisi olmaktan çıkarılmış; özellikle bağımsızlık ve özgürlük çağı olan çağımızın bu özelliklerine ters düşürülmüştü. Ülkesi ve insanlarıyla, kendisi için yaşayan ve üreten olmaktan çıkarılmış; başka gerici sınıf ve tabakalar için yaşayan ve üreten durumuna getirilmişti. Bizim halkımıza, emperyalist sistem içinde de herhangi bir rol veya yer tanınmaktaydı. Gerek kapitalist-emperyalist sistem, gerekse sosyalist sistem ve ilerici insanlık tarafından kendisine çok az bir yer verilmekteydi. Bu anlamda, uluslararası politikada, ekonomide,

kültürel ve diplomatik ilişkilerde fazlaca dikkate alınmamaktaydı. Uluslararası arenada, stratejik düzeyi bir yana bırakalım, taktik düzeyde bile olsa hesaba katılmıyordu. Bu açıdan, halkımızın bu konumu birçok örnekten biri değil; denilebilir ki, bu acı gerçeği yaşayan tek bir örnek durumundaydı.

Tabii ki, bu durum kendiliğinden ortaya çıkmamıştır. Bunda yüzyılların mirasının ve özellikle halkımızın başındaki egemenlerin görülmemiş başarısızlık, teslimiyet ve ihanetinin rolü vardır. Yine bunda, bu halkı kendi aralarında paramparça eden; bilincine, ulusal-toplumsal yaşamına, her türlü ekonomik ve kültürel varlığına kasteden; bunu salt sömürgeci amaçlar biçiminde değil, onu toptan imhaya götürecek tarzda sürdüren çılgın bir sömürgeci politikanın rolü büyüktür. Buna emperyalizmin çeşitli dolaylı veya dolaysız baskı ve sömürü yöntemlerinin de eklenmesiyle, bahsedilen konum daha da vahimleşmiştir. Çağımızda sosyalizm ve ulusal kurtuluş hareketleri önemli bir konuma ulaşmasına rağmen, halkımızın bilincine sızma imkanları bulamamışlardır veya bunu olanaklı kılabilecek bir yöntem bulunup ortaya çıkarılmamıştır. İşte tüm bu gelişmelerin, halk ve onun temsilcisi olduğunu iddia eden kişi ve kurumlar tarafından adeta bir kader olarak görüldüğü, olağan karşılandığı bir dönemde PKK hareketi ortaya çıkmıştır.

PKK hareketinin ortaya çıkışını bu anlamda salt bir teslimiyet ortamını yırtma biçiminde değerlendirmemek gerekir. Bunun da ötesinde, Partimiz, kendisini inkara yönelmiş; baskı, sömürü ve imhanın her türlüşünü acı ve işkenceler içinde de olsa kabul etmek zorunda bırakılmış; çaresiz; nereye el uzatsa umduğunu bulamaz bir duruma düşürülmüş; herkesin aldatmak için kendisinde güç bulduğu; bırakalım ulusal ve toplumsal hakları, en sıradan insanlık haklarının bile kendisi için uygulanmadığı bir halkın gerçekliğinde filizlenmiştir. İşte böyle bir gerçektir içinden çıktığımız gerçek.

Doğal ki, böyle bir gerçeklik Parti hareketimizin gelişimine de yansyacaktı. Bu nedenle, ortaya çıkışın kolay olamayacağı, daha sonraki gelişmelerin de büyük zorluklar içinde geçeceği defalarca vurguladığımız bir konudur. Böylesi objektif bir gerçekliğin içinde, inkarcılıkla ulusal ve toplumsal varoluşçuluğun; teslimiyet ve direnmenin; umut ile umutsuzluğun; her türlü yücelmiş duygu, düşünce ve davranış ile son derece soysuzlaştırılmış duygu, düşünce ve davranışların iç içe ve çatışarak yaşayacağı; Parti gelişmesinin dışında olduğu gibi Parti gelişmesinin içinde

de tüm bu etkenlerin birbirleriyle mücadele edecekleri; sadece Parti içinde değil, tüm bireyler ve militanların kişiliğinde de bunların bir çarpışma durumunda olacağı açıktır. Tarihimizin ve güncel gerçekliğimizin adeta dirilerek Parti ve militanların bilincinde yeniden yaşayacağı; yaşarken de tüm bu çelişkili faktörlerin yoğun bir şekilde birbirleriyle boğuşmak zorunda kalacakları bilimin gösterdiği, bilimsel sosyalizmin tanıklık ettiği bir yanımızdır. O halde, gelişmenin bu biçimde olmasını hiçbir şekilde yadırgamamalıyız. Bugün Partimiz her zamankinden daha fazla güçlenmiş; gerek kitlesel gücünü, gerekse ideolojik, siyasal ve örgütsel faaliyetlerini kendi öz gücüyle ayakta tutacak kadar sağlamlaşmış ve pekişmiştir. Bu durum, eskiye kıyasla tüm Partili militan ve sempatizanlarda daha cesaretli duygu, düşünce ve davranışlara yol açarken, diğer yandan daha da soysuzlaşmış, alçalmış, tükenmiş duygu, düşünce ve davranışları temsil eden kişilik, grup ve hareketlere de tanık olunacaktır. Bu, bizim yabancı olmadığımız, ama mücadeleye yeni katılmış veya Hareketimizin ana gelişim özelliklerini pek iyi kavrayamamış birçok militan ve sempatizanın yadırgadığı, hatta olumsuz yönden etkilendiği bir tablonun şekillenmesi anlamına da gelmektedir. Belirtilen durumdaki militan ve sempatizanlar, gelişmenin bu yönlü olmasına şaşmaktadırlar. Halbuki, kesinlikle yadırganmaması, şaşılmasa gereken bir gerçekliktir bu. Çağdaş örneklerden bazılarına bakıldığında daha da şaşkına dönen birçok arkadaş, gelişmenin bizdeki biçimine daha güçlü bir bilinç ve davranışla karşılık verilmesi gerektiğini her zamankinden daha fazla içten ve güçlü bir biçimde hissetmek durumundadır veya hissetmek zorundadır.

Parti faaliyetlerimizin birçok önemli alanda yeniden örgütlen-dirilmeye ve eyleme çekilmeye başlandığı bu günlerde, durumun yeniden ve özlü bir biçimde aydınlatılmasını sağlamak, özellikle bazı alanlara ilişkin olarak bunu yapmak büyük bir önem arz etmektedir.

Hareketimiz, herhangi bir ülkedekine benzer bir hareket değildir veya diğer bir deyişle, herhangi bir ulusal ve toplumsal kuruluş hareketi değildir. Belki de dünyada eşine ender rastlanan veya kendi örneği biricik olan; özellikle tarihsel-toplumsal dayanaklarıyla böyle olan bir Hareket'tir. O halde, gelişmelere kendi mantığı içerisinde ve bütün özgünlüğü ve kendine has yanlarıyla bakmak, şematizme düşmemek, devrimci militanlığımızın gelişmesi açısından vazgeçilmez bir koşuldur. Her zaman vurgula-

diğımız ve vurgulamakta ısrarlı olduğumuz gerçekliğimizin bu yanını gözardı ettiğimizde, umutsuzluğun teslimiyete, teslimiyetin tükenişe rahatlıkla dönüşmesi zor olmayacaktır. Ama biz her zamankinden daha fazla, daha da yüceltilmiş, örgütlendirilmiş ve eyleme dönüştürülmüş umudu gerçeğe dönüştürmenin ağır göreviyle karşı karşıyayız. Hiçbir zaman, zorluklar pahasına kazanmış olduğumuz mevzilerimiz dururken ve bu mevzilere dayanırken, umutsuzluktan teslimiyete ve oradan da her türlü soylu değerin inkarına varmayı kabul etmeyeceğiz. Her türlü direnişimiz ile bunu mahkum edeceğiz. Yüzyıllardan bu yana bizi yokluğun eşiğine getiren bu soysuzluğun kendi saflarımızda ve halkımızın saflarında dirilmemesi için, dirilip boy vermemesi için kesinlikle ne lazımsa onu yapacağız. Bunun da sadece mümkün değil, zorunlu ve mutlaka başarılması gereken bir görev olduğunu tüm açıklığı ile bilince çıkarmalı, oradan da eyleme aktarmalıyız. İşte PKK'nin ortaya çıkışının maddi zeminini bunun için sık sık vurguluyoruz. Yine, PKK'nin sancılı ve acılı gelişmesini bunun için devamlı açıklıyoruz.

BÖLÜM II

Son yıllarda genelde emperyalizmin, ama daha somut olarak da PKK hareketinin ortaya çıktığı Kuzey Kürdistan'da Türk sömürgeciliğinin uygulamakta olduğu baskılar, sadece bazı siyasal akımları ve faaliyetleri yasaklamakla, siyasal çalışmaların durdurulması ile sınırlı değildir. Bundan çok daha fazlası PKK hareketi için bir anlam ifade etmektedir. Daha önce de belirttiğimiz gibi, üzerine ölü toprağı serpilmiş olan halkımızın ulusal bağımsızlık ve özgürlük umutlarının öncelikle bilince çıkarılması ve buradan da yaşama geçirilmesi zorunluluğu vardı. Hareketimizin ortaya çıkışı, bu zorunluluğa en güçlü bir cevap olmuş; ölü denilerek üzeri betonlanan ve bir daha dirilmesi mümkün değil denilen cisme hayat verilmiş; olanaksız denilen olanaklı hale getirilmiştir. İşte böylece sömürgeciliğin, emperyalizmin, gericiliğin çatlaklarından bir halkın yaşam umudu yeniden filizleniyor... Tüm zorluklara ve güçler dengesindeki korkunç farklılığa rağmen, halkın umudunu yeşertmeye cesaret eden bir Hareket şekilleniyor. Sonuçları ne olursa olsun, baskı ve zorlukların karşılanması mümkün olup olmadığı konusuna ne kadar kesin cevap verilemez olursa olsun çok önemli bir şey gerçekleş-

tirilmiştir. Bu da, bir halkın yaşam isteğinin, toplumsal devrim doğrultusunda ve kendi öz eylemi ile yaratılmak durumunda olduğu, bağımsızlık ve özgürlük isteğinin asla boğulamayacağıdır. Yaşam isteği, bağımsızlık ve özgürlüğe varma arzusu ve bunun eylemi gerekirse yaratılarak mutlaka halka mal edilmesi ve böylelikle de devrimci eylemin başlatılması gereği, kesin bir insani, yurtsever ve sınıfsal dayatma olarak ortaya çıkarılmalıdır. Çağımızın gelişmiş insan bilincinin o önünde durulamaz yakıcı ve etkileyici gücünün, bizim kaskatı kesilmiş, karanlıklar içerisinde bırakılmış, dondurulmuş olan insanımızın bilincine mutlaka akacağına, onu kıpırdatıp canlandıracağına duyulan inanç sonsuzdu. İşte, böyle bir inanç, PKK hareketinin ortaya çıkışının tarihi gerekçesidir. Ve hiçbir mihrak bu gerçekliğin haklılığını ortadan kaldıracabilecek güçte değildir. Hiçbir silah, hiçbir sömürgeci örgütlülük, bu örgütlülüğün içteki ve dıştaki tüm dayanakları ne kadar güçlü olursa olsun, böylesi bir amaca ulaşamayacaktır. Eğer bir halk var ise, onun bu yaşam isteğinin en büyük güç olduğuna; bu gücün her türlü gelişmeyi yaratma özüne sahip bulunduğu; bu özün tahrip edilebileceği, ancak yeniden filizlenmesinin engellenemeyeceğine dair duyulan bilinç ve inanç gelişme gücünün ta kendisidir ve PKK'nin adı da, özü de tamı tamına budur.

Bugün her zamankinden daha fazla ve açıklıkla bilinmektedir ki, gündeminin birinci maddesine PKK'yi koymuş olan sömürgeci askeri-faşist Türk cuntası, çağımızda kapitalist-emperyalist sistemin sadece siyasal düzeyde değil, aynı zamanda ekonomik ve askeri düzeylerde de en örgütlü gücü olan NATO'nun derin araştırma, inceleme ve bu temelden yola çıkılarak destek ve buyrukları ile işbaşına getirilmiştir. İktidara oturtulan cunta, sadece Türk devletinin o yüzyıllardan kalma baskı aygıtını daha da yetkinleştirip, ezici, yıkıcı hale getirerek kullanmakla kalmadı; aynı zamanda iç gericiliği de sonuna kadar ayaklandırarak üzerimize yürüdü. Yine faşist cuntanın, sadece kaba baskı araçları ile değil, aynı zamanda en ince yöntemleri, yani düşünceye, psikolojiye hitap eden işkence yöntemlerinin görülmemiş olanlarını da uygulayarak; her türlü demagojik propagandayı alabildiğine kullanarak ve tüm bunları yaparken de dünya karşı-devrim tarihinin ve Türk egemen sınıflarının çıkışından günümüze kadar halklar üzerinde kasaplar gibi çalışan ve bunların derin tecrübesi ile dolu olan mazilerindeki tüm birikimleri canlandırarak, yetkinleştirerek ve örgütlendirerek üzerimize gel-

diği ve sonuç almak istediği bilinmektedir.

Öyleyse sömürgeci-faşist cunta hangi sonuca varmak istiyordu? Açık ki, yukarıda bahsedilen sonuca! O, halkımızın dirilme; bağımsız ve zgr yaşama umutlarını; bu en insani, yurtsever ve sınıfsal istek ve arzusunu; giderek bu doğrultudaki uyanış, bilinçlenme ve örgütlenmesini tümüyle tahrip etmek, ortadan kaldırmak istiyordu.çok seri olarak düzenlenen ve dört-beş yıldır bütün vahşetiyle uygulanan baskı ve zulmün amacı budur.

Dünyanın bazı alanlarında sömürgecilik, ulusal baskı, sınıfsal baskı emperyalist güçler tarafından şu veya bu şekilde uygulanır. Ancak, günümüzde, geçmişte nesli tükenmiş halklar üzerinde uygulanan baskı ve sömürü yöntemleri ile smrgeciliklerini srdrememektedirler.çünkü, insanlığın ve çağın gelişimi buna izin vermemektedir. Bilindiği gibi, günümüzde de emperyalizm halklar üzerinde sömürgecilik, yeni-sömürgecilik politikasını uygulamaktadır. Ama emperyalizm tüm bu uygulamalarında bir halkın kendi varlığını baskı ve sömürü altında da olsa sürdürme isteğini ortadan kaldırma cesaretini kendinde görememiştir. Görmediği gibi, günümüzde emperyalist sömürgecilik, bir halkın ulusal özelliklerinin, ekonomik, sosyal ve kültürel değerlerinin gelişmesine engel olamamaktadır. Baskı ve sömürüsünü bir halkın yaşam isteğini ortadan kaldırmaya kadar gtrememektedir. Böyle bir şeyi gerçekleştirmeye ne gücü yetmektedir ve ne de onun mantığı böyle yöntemlerle donanmıştır. Bu anlamda yaşayan ve böylesi amaçlar peşinde koşan yalnız ve yalnız Türk smrgeciliğidir. Türk sömürgeciliği karanlık bir dünyada, kendisinin o hiç kimse tarafından anlaşılmaz gibi görünen ruhu ve mantığı içerisinde, bir halkı bu kadar derinleştirilmiş bir düzeyde boğmak istemektedir. Türk sömürgeciliğinin bu oyununu bozan, amacını kursağında bırakan PKK oldu. PKK, Türk sömürgeciliğinin karanlıklar içinde, son derece sinsi, görülmemiş aldatma araçları ile ve özellikle günümüz şartlarında daha da yoğunlaştırdığı bu imha politikasını, beklenmedik zaman ve zeminden, hiç inanmak istemediği bir biçimde ta canevinden vururcasına açığa çıkardı; teşhir etti; bunu halkına gösterdi ve halkından gereken olumlu yanıtı aldı.

İşte oyunu böyle bozulan, işlediği en ağır suçlarla suçüstü yakalanan, hiçbir gerekçeyle ve hiçbir biçimde izah edemeyeceği bu suçlarıyla, ülkemiz ve halkımız üzerinde terör estiren Türk sömürgeciliği, bizzat PKK tarafından teşhir ediliyor. Bu,

Türk sömürgeciliği için ölümcül bir darbe; özellikle sömürgeciliğin baş uygulayıcıları için kahredici cevaptı.

Birçokları, başta PKK hareketi olmak üzere, kazara onunla birlikte ve onunla aynı dönemde ortaya çıkmış devrimci güçlere, Türk sömürgeci-faşist cuntasının neden vahşi biçimlerde saldırdığına şaşmaktadırlar. Oysa ki, Türk sömürgeciliğinin vurguladığımız özelliklerini kavrayan, PKK'nin bu sömürgeciliği nasıl canevinden vurduğunu anlayan bir kimsenin bu duruma şaşmaması gerekir. İşte, son yıllardaki baskıların altındaki ruh, felsefe, mantık budur; yani PKK şahsında somutlaşan bir halkın yaşama umutlarının toptan ortadan kaldırılması... O çokça bahsedilen 12 Eylül hareketinin ruhu, felsefesi, mantığı denen mantık ve insan soyunun pek az tanıdığı, belki de bu biçimde hiç tanık olmadığı bu mantık, bu ruh böyle bir mantık ve böyle bir ruhtur.

O halde, çarpışma salt çıplak kuvvetlerin ve özellikle de askeri kuvvetlerin bir çatışması biçimine dönüşmeden önce, ilk etapta ruh, felsefe ve bilinçlenme alanlarında çok şiddetli olacaktı. Bir yandan onun yüzde yüz ulusal inkar temelinde ve en soysuz bir teslimiyet biçiminde halkımıza dayatmak istediği sovenizm ve faşizmle haşırneşir olmuş egemen ulus bilinci, ruhu her türlü baskı ve sömürsü; öte yandan bu ağır baskılardan kurtulmak isteyen bir halkın yaşam ruhu, uluslaşma ve ulusal kurtuluş ruhu, bunun gerektirdiği bilinçlilik, uyanış, eylemlilik felsefesi, mantığı, duygu ve düşüncesi çatışma durumundaydı. İşte, acılı sürecin görülmemiş bir biçimde gelişmesini açıklayan gerçeklik; özellikle ve ısrarla anlaşılması gereken gerçeklik budur. Böyle bir gerçeklik temelinde ortaya çıkan, bağrında filizlendiği halka önderlik eden bir devrimci hareketin, hangi duygu ve düşünceler etrafında ortaya çıkacağı; eğer özüne sadık kalmak istiyorsa; kısacası, temsil etmek zorunda olduğu halkın ayrılmaz bir parçası olmak istiyorsa, bu gerçeği daha üst seviyeye çıkararak yaşamak; ve bu temelde ilerici insanlığın soylu bağımsızlık ve özgürlük felsefesini, ruhunu, bilincini, örgütlülüğünü halka götürmek; bunu yaparken de halka dayatılmış olan inkar, teslimiyet ve umutsuzluğu paramparça etmek zorunda olduğu açıktır.

Hareketimizin ortaya çıktığı ve içinde geliştiği koşulların bu yönlerine arkadaşlarca çok az dikkat gösterilmektedir. Bu nedenle, gelişmelerin kolay ve sancısız olduğuna; özellikle ulusal kurtuluş hareketlerinin benzer bir gelişiminin bizde de yaşandığına kendilerini kaptırmaktadırlar. Bu vahim bir yanılgıdır. Ve hele hele bunu bir de özümsemiş kişilikler, köklerinden

yalıtılmış ve önemli oranda tahrip edilmiş kişilikleri ile birlikte yaptıklarında, tuhaf şekillere bürünmektedirler. İster Parti dışında, çeşitli grup ve hareketler biçiminde ortaya çıkmış olsun, isterse Parti içinde çeşitli kişilikler biçiminde oluşsun bu tipler, ucube tipler ve gerçekten esef edilecek, kahredilecek tiplerdir. Parti içinde beliren bu tipler, aynı zamanda üzerinde hareket edilen zeminin olumsuz yanlarının Partiye yansımaları da ifade etmektedirler. Bunlar, niteliklerini çok yalın olarak belirttiğimiz sömürgeciliğin dayatmış olduğu inkarcılığın, teslimiyetin, umutsuzluğun bilinçli veya bilinçsiz, dolaylı veya direkt temsilcileri biçiminde ortaya çıkmaktadırlar. Bunlar, dünyayı kendilerinin anladıkları ve yorumladıkları biçimde ortaya koymak, bu felsefeyi tüm ulusal kurtuluş sürecine ve Parti içine dayatmak ve yaşatmak istemektedirler. Kısacası, onlar birçok yönleriyle sömürgeciliğin dayattığı kendini inkar etme, her türlü kurtuluşçu düşünce ve davranıştan uzak olma, basit piyonlar ve son derece kişiliksiz varlıklar ortaya çıkarma ve yaşatma amaçlarıyla bütünleşmektedirler. Ve bu durumlarıyla da sömürgeciliği Partimiz ve ulusal kurtuluş mücadelemiz içinde temsil etme konumuna düşmektedirler.

Açık ki, geçmişte daha yoğun olarak yaşanan bu olumsuz tablo önemli oranda aşılmasına rağmen, etkisini günümüzde de şu veya bu şekilde, şu veya bu düzeyde sürdürecektir. Biz Parti Önderliği olarak bunu yadırgamıyoruz. Partimizin, ister basit bir düşünce biçimleniş dönemine tanık olalım, ister daha gelişmiş ideolojik grup, siyasal hareketlilik biçimindeki gelişimine tanıklık etmiş ve bu konuda en çok çabayı sarfetmiş kişiler olalım, isterse yeni bir dönemin büyük hazırlıklarını görülmemiş bir biçimde hazırlayan kişilerden olalım, tüm açıklığıyla belirtmek istiyoruz ki, hangi alanlarda olursa olsun ve hangi mücadele ve örgütlülük görevleriyle karşı karşıya bulunulursa bulunulsun, bugün her zamankinden daha fazla cesarete, umuda ve bunları gerçekliğe dönüştürecek olanaklara, başta kitle temeline, gelişmenin ana kaynağı olan gelişmiş bilinç ve doğru siyasal bir hat'a, bunları hayata geçirebilecek gücte militan varlığa sahibiz. Halkımızın son yıllarda yoğun bir biçimde yaşadığı ulusal kurtuluş doğrultusundaki uyanış ve bilinçlenmesini içten ve dıştan gelecek her türlü engele karşı yürütmekte ısrarlıyız. Ülke içinde halkımızın uyanış ve bilinçlenmesini daha da yaygınlaştıracak, örgütleyecek ve eyleme kaldıracacağız. Bu çabalarımızı, dışta çağımızın devrimci ve ulusal kurtuluşçu güçleri ile birleştirecek ve pekiş-

tireceğiz. Daha şimdiden bu konularda önemli adımlar atılmıştır ve her geçen gün bunları yaygınlaştırarak sürdüreceğiz.

Ancak, durum veya gelişim böyledir diye, halkımızın bilincine yüzyıllardır kazanmış olan, günümüzde de bir çekiç gibi her gün kafasına vurularak ruhuna işlenmek istenen umutsuzluk, teslimiyet ve bütünüyle kendisi olmaktan çıkarma uygulamaları ve bu uygulamalar arkasında olan ruh ve mantık tükenmiş mi demektir? Açık ki, hayır! Tersine bu ruh ve mantık bugün daha ince ve kaba yöntemleri iç içe geçirerek, ülkemizin her parçasında ve halkımızın her kesimi üzerinde, ülke içinde ve dışında daha da yoğunlaştırılmış bir biçimde sürdürülmek istenmektedir. Bugün yeni bazı biçimlere bürünülererek, ulusal değerlerin, özellikle ulusal bağımsızlık ve özgürlük değerlerinin aşındırılması, yenilgiye uğratılması, bu değerlerin çok ucuz çıkarlar karşılığında satılması, ihanete uğratılması ve Kürdistan'da çok derin olan sömürgecilik koşullarındaki yaşamın çeşitli maskeler altında -ki bunlar sözde ulusal kurtuluşçuluk, sözde toplumsal özgürlük kılıfına bürünmektedir- kabul ettirmeye çalışılması çabasına; bunun uygulamaları içinde olunmasına tanık olmaktayız. Yine, bu uygulamaların getirdiği birçok yılgınlık, yenilgi, teslimiyetçi anlayış ve örgütlenme çabalarına da tanık olmaktayız. Bu çabaların çoğunluğu Parti dışında gelişmekle birlikte, Partiye de yansıtılmak istendiği bir ortamda yaşamaktayız. Doğal ki, bunlar hiçbir şekilde yadırgamadığımız durumlardır. Ve bu durum sadece Kürdistan ve onun içindeki mücadele ortamına yansıyan bir gerçeklik de değildir. Bu gerçeklik aynı zamanda günümüz Ortadoğu'sunda, emperyalist sistemin bütün yeteneklerini kullanarak, bölge halklarının ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelelerine dayattığı yenilgi ve teslimiyet mantığının bir benzeridir. Burada yeni olan bir şey yoktur. Fakat bizim için özgün olan, yüzyıllardan beri oluşagelen bu mantığın yeni oluşumlar karşısında bazı yeni biçimlere kavuşması ve bunun da bazı hareket, grup ve kişilere sanki bilinemez bir şeymiş gibi, sanki son derece kavranılamayacak, dolayısıyla kolayca yutturulabilecek şeylermiş gibi sunulmaya çalışılmasının saçmalığıdır. Ancak, devrimci bilinç ve eylemimizin, hangi kılıkta olursa olsun, ortaya çıkan bu değişme ve gelişmeleri, kendi devrimci bilinç süzgecinden geçirerek hakkettiği adı takacağını ve gereken uygulamaları yapacağını, bunun güç ve yeteneğinde olduğunu vurgulamak istiyoruz. Bu nedenle rahatlıkla ve açıklıkla belirtebiliriz ki, bugün her zamankinden daha fazla olarak özellikle ortaya çıkış koşul-

larımızın çok ilerisinde ve ondan çok daha elverişli iç ve dış koşullarda, çeşitli alanlarda karşımıza dikilmekte olan engel, baskı ve olumsuzluklara cevap verecek kadar aydınlatılmış, örgütlendirilmiş ve eyleme kaldırılmış bir Hareket durumundayız. O halde, her zamankinden daha fazla bir umut ve inançla geleceğin üzerine yürümek, bunu başarılarla dolu kılmak şansına sahibiz. Ve bugün böylesine şanlı görevlerle karşı karşıyayız.

BÖLÜM III

Partimiz ve önderlik ettiği ulusal kurtuluş hareketi, bu yeni dönemdeki faaliyetlerini belli başlı önemli birkaç alanda bütün yoğunluğu ile sürdürmektedir. Partimiz, kendisini imha etme temelinde ortaya çıkan 12 Eylül faşist rejimini -sadece düşüncede değil, eylemde de görülmemiş kahramanlık örnekleriyle karşılamıştır. Özellikle, eylemin ve insan soyunun direnmesinin belki de en zor olduğu ve bu direnme ile başarının en zor gerçekleşeceği bir alan olan veya böyle alanların başında gelen Kürdistan'ın o sömürgecilik kenti olan, sömürgeciliğin ve yerel gericiliğin her türlü ihanet ve baskıyı örgütlediği, her türlü soysuzluk, teslimiyet ve umutsuzluğu yaydığı kent olan Diyarbakır zindanlarındaki Parti militanlarının son nefeslerine kadar sürdürdükleri direnişlerinin anlam ve önemi oldukça derindir. Başta MAZLUM, HAYRÎ ve KEMAL olmak üzere, direnişleri bu biçime vardır ve en büyük zaferi bu temelde yaratan, buna öncülük eden; bunu böyle başarmakla Partiyeye ve önderlik ettiği ulusal kurtuluş mücadelesine en büyük ivmeyi kazandıran; onu en üst düzey ve boyut içinde, mücadele içinde olmaya, umutlu ve direniş içinde kalmaya zorlayan temel güç dayanağımız olan bu özelliğimiz, yeni dönemin gelişmelerini de belirleyen ve gelişmesini şartlandıran temel faktördür.

Rejimi böyle bir direnişle karşılayan Partinin temsilcileri olarak ONLAR, bize lazım olabilecek her türlü dayanma gücünü bahşetmişlerdir. İçerde bu yapıldı!.. İçerde yakın geçmişteki korkunç savaş bu zeminde verildi ve bu zeminde başarıldı. Dalga dalga tüm halka dayatılan işkence, baskı ve sömürü yine bu dönemde yaşandı ve yine bu dönemde halk bütün bu uygulamalara boyun eğmedi. Boyun eğilmesi için işkenceler sürekli kılındı. Sömürgeci-faşist Türk cuntası, talanlar yapıyordu ve halktan korkuyordu. Çünkü, bu halkın kendisine karşı direndiğini, dire-

neceğini çok iyi biliyordu. Bu nedenle, görülmemiş vahşetle halkın üzerine geliyordu. Fakat halkımız direndi. Halkımız tarihinin bu en nazik anında geleceği için hayati olan bir dönem yaşadı. Bu dönemden tahrip olmadan ve her zamankinden daha fazla bir tecrübe ile, yine her zamankinden daha fazla düşmanı ve kendisini tanımış olarak çıkmasını bildi. Halkımızın kendi kahraman direnişçilerinin önderliğinde kazandığı bu özellik, yine en güçlü kaynaklarımızdan birisidir. Bizi her zamankinden daha fazla cesaretli ve tecrübeli kılan, güç veren ana kaynak budur. Bu öyle bir ana kaynaktır ki, sonuna kadar dayanılırsa ve ne istenilirse onu verebilecek ve besleyebilecektir.

Bu dönemde içteki oluşuma paralel olarak, dışta da çağımızın en ilerici düşünce ve eylemi ile yüzyüze gelindi. İlk defa bağımsız ve özgür bir temelde dünya halklarıyla destek ve dayanışma içerisine girildi. Eğer hatırlanacak olursa, halkımız, bu döneme kadar uluslararası ilişkilere, bağımsızlık ve özgürlük temelinde girememiştir. Geçmiş dönemde her zaman bir tecrit edilmişlik, uluslararası siyasal gelişmelerden koparılmışlık ve unutulmuşluk sözkonusuydu. Böyle bir olumsuzluk ilk defa bu dönemde aşıldı. Bu dönemde, bağımsız düşünce, ulusal kimlik ve bağımsızlık siyasetinden asla taviz verilmeden, bütün bunlarla halkımızı çağa dayatma; bundan gerekli karşılığı görme ve ne pahasına olursa olsun, bunun karşılığını yaratmak için bir mücadele ortamı içinde Partiyi uluslararası siyasal zeminde de büyüterek geliştirmenin yol, yöntem ve imkanlarının araştırılarak bulunması ve içteki mücadeleyle kaynaştırılması başarılı veya bu zaruri ve ciddi konuda mutlaka atılması gereken adımlar atıldı. Ve bu temelde sağlanan gelişmelerin ülkedeki devrimci mücadelenin hizmetine sokulması, devrimci mücadelenin böylesine ikili bir zemin içinde birbirlerini etkileyerek ve güçlendirerek ancak bu yolla yüzyıllardan bu yana dayatılan statükoyu parçalayarak ve böylelikle başarı için vazgeçilmez bir şartı sağlayarak ilerlemesi, gelişmesini kesintiye uğratmaması, bundan da öteye daha üst bir boyutta yeni bir dönemin içine çekilmesi sözkonusuydu. İşte, kendileriyle ortak bir kader birliği içinde olduğumuz Ortadoğu halklarının sıcak savaşımı bağrında her türlü olumsuzlukla ve talihsizlikle boğuşarak gelişme sağlama ve bu gelişmeyi halkımızın mücadelesiyle birleştirme çabaları -eğer bu başarılmısaydı imhanın eşiğine gelinebilecekti- imha ve bastırma faaliyetlerini boşa çıkarmakla kalmamış, Partimizin yeniden ülke topraklarına serpilmesini, inşaya yönelmesini sağ-

lamıştır. Böylece ulusal kurtuluş mücadelemizi daha da gelişmiş boyutlar içinde yükseltecek, ülkenin direnmeye en uygun alanlarında mücadeleyi hızlandıracak ve bunu ülke genelindeki gelişmelerle bağlı hale getirebilecek çalışmaların içine girildi. Ülke dışına çıkışı, salt bir ezmeden, yok etmekten kurtarma anlamında değil, aynı zamanda bir halkın yaşam umutlarının korunması ve geliştirilmesi anlamında da değerlendirmek gerekir. Partimizin ülkeden çıkışı ve dönüşü, tarihi bir harekettir. Özellikle, Türk egemen sınıflarının tarihten kaynaklanan imhacı karakteri ve bunun canlı örnekleri -Anadolu'ya yerleştiklerinde birçok halkı ortadan kaldırması, yakın tarihte Ermeni ulusunu imha etmesi- hafızalarda canlı iken ve bu katliamcı ruh ve uygulamalar sıcağı sıcağına halkımızın üzerine de yansırken, Partimizin ülkeden çıkışını iyi değerlendirmek gerekir. Türk sömürgeciliğinin 1925-40 vahşi imha seferlerinin etkileri daha sıcakken, bunun arkasından 1940-70 yılları arasında görülmemiş asimilasyon, uyutma; ihaneti, işbirlikçiliği ve teslimiyeti geliştiren bir dönemi açıyor. İşte Hareketimiz, böyle bir dönemin koşullarında filizlenirken, sömürgeci-faşist Türk devleti bu sefer de her türlü iç ve dış gericiliğe dayanarak Hareketimiz üzerine yöneliyor. Hareketimizle birlikte, ona gönül vermiş, yardım etmiş, saygı duymuş ne kadar ülke insanı varsa, hepsini görülmemiş bir baskı ve işkence ortamı içine çekmesi sözkonusudur. Faşist cunta, ülke insanımızın belli bir bölümünü yurt dışına çıkartarak, binlerce ve onbinlercesini mülteci durumuna dönüştürerek, adeta Filistin ve Ermeni halklarının yaşamına benzer bir konumu yaratmak için tüm gücünü ortaya koymuştur. Bütün bunlara karşın, Partimizin ülke dışına bu şekilde çıkışı ve bu çıkıştan çok az bir zaman sonra yeniden ülkeye, halk saflarına dönüşü ve bu dönüşle birlikte direnişi ileri boyutlarda sergilemesinin tarihi anlamı çok büyük olan, değeri çok çok takdir edilmesi gereken bir mücadele, bir kazanım olduğu kabul edilmeli ve bu durum görülmemiş bir cesaret ve umudun kaynağı haline getirilmelidir.

Demek ki, diğer bir cesaret ve güç kaynağımız, bu yeni dönemde ve içine girdiği zeminde mücadelenin yeniden yükseltilmesidir. Bu yeniden dönüş ve yeniden yükselme hareketi, üzerinde çalışma yapacak olanlar için görülmemiş bir direnmeyi, cesareti ve umudu vermekle kalmayıp aynı zamanda başarılı olunması için ne lazımsa onu vermektedir. Özellikle bunu mümkün kılan ideolojik-politik hattı anlayan, anlayıp da zaferde kararlı olanlar için paha biçilmez güç kaynakları sunmaktadır. O

halde, üçüncü bir güç kaynağımızın; Partimizin ideolojik-politik öncülüğü altında şekillenen Parti ve ulusal kurtuluş hareketimiz ve eylemimiz olduğu açıktır. İşte, yeni dönem böylesi temellere dayanmaktadır.

Biraz daha irdelenirse böylesi bir gelişmenin salt kendi içinde, Parti ve ulusal kurtuluş hareketimizle sınırlı bir gelişme olmadığı görülür. Bu gelişme çağla önemli oranda köprü kurmuş, dolayısıyla ilerici insanlığın sosyalist, ulusal kurtuluşçu ve demokratik hareketlerin arasında öncü bir müfreze olarak, onların muazzam güç kaynaklarını kendi gücünün bir parçası haline getirmiş; kendi gücünü de onların gücüne katmış ve bu temelde bir büyümeye uğramıştır. Demek ki, gücünün önemli bir kaynağı da dünya devrimci kuvvetlerinin kendisi olmaktadır. Bu, paha biçilmez bir güç kaynağı olduğunu anlayan, anlayıp da uygulamak isteyenler için görülmemiş gelişmelerin bir kaynağı durumunda olduğu tartışma götürmez bir gerçekliktir.

O halde, yeni dönem, bu temel dayanaklara bağlı olarak şekillenmektedir. Umut, cesaret, fedakarlık, dolayısıyla bunların birleşmesinden doğacak olan başarı, kaynağıdır; böyle bulmaktadır. Bütün bunlar, en devrimci ideoloji olan Marksizm-Leninizm önderliğinde, en devrimci politik olarak Partimizin politik hattının altında oluşmaktadır. Bu oluşumdan kaynaklanan örgütlenme ve eylem hattının, kısacası en devrimci politikanın yeni dönemde en doğru bir örgütlülük ve mücadeleyle karşılık bulması hem mümkündür, hem de sonuçta zaferin kazanılması kesindir.

Tüm bunlar neyi ifade eder? Halen ülke içinde, başta zindanlar olmak üzere, halk arasında ve daha ziyade ülke dışında karşımıza çıkan, öncelikle Parti dışında kendini hissettiren, ancak Parti içine de yansıma istidadı gösteren teslimiyet, yılgınlık ve yenilgi mantığı; bu mantığın kendisini açık ve gizli şekillerde kamufle etmesi, böylelikle kendisini bir güç haline getirme tehlikesi, tüm belirttiğimiz olumlu gelişmelere rağmen ne anlama gelmektedir ve ne yapmak istemektedir? Bu gelişmeler ışığında, olumsuzluğun, yıkıcılığın, bozgunculuğun bu biçimlerine nasıl karşılık verilecektir? Evet, bunlarla iç içe gelişildi. Daha ilk ortaya çıktığımızda dayandığımız zeminin alacalı bir biçimde bu olumsuzluk öğeleri ile kapalı olduğunu belirttik. Bu duruma ilk neşteri vurduğumuzda çok sınırlı bir gelişmeyi sağladık. Ancak, Parti gelişiminin daha sonraki döneminde, ulusal bilinçlenme,

uyanma ve hareket olarak gelişiminin daha sonraki dönemlerinde pek de yabancı olmadığı teslimiyetçi, bozguncu ve yıkıcı çabalar söz konusuydu. Umutsuzluğun, yığınlığın, eylemsizliğin ve örgütsüzlüğün yaratıcıları; üzerine ölü toprağı serpilmiş Kürdistan halkının o acı gerçeğinin yaratıcıları, temsilcileri ve suç ortakları olan bunlar ve bunların temsil etmek istedikleri gerçeklik, kişilik ve kurumlaşma hiç de yabancı olmadığıımız olgulardır. Onları bütün yönleriyle iyi tanıtarak, teşhis ve teşhir ederek gelişen, onların olumsuzluğuna vuran; onları parçalayarak ve bozguna uğratarak devrimci gerçekliği yaratan; dolayısıyla, mücadele içinde bu pratikle haşırneşir gelişen bir Hareketiz. Biz, önümüzdeki dönemde de, ister açık, ister gizli; ister içimizde, ister dışımızda; ister maskeli, ister maskesiz olsun bu mantık ve ruhun daha birçok biçimleri ile karşılaşacağımızı gözdardı etmiyoruz. Dost maskesi altında düşman birçok kişiyi tanıyacağımızı; ülkemizin ve halkımızın o kendisi olmaktan çıkarılmış ve birçok özüne ters yansıtılmış insanımızı yeniden eğiterek; eğitimle kazanabileceğimizi kazanmak ama ezilmesi gerekeni de ezmek gerektiğini çok iyi bilen bir Hareketiz. Neyi ne kadar eğiteceğiz, neyi ne kadar ezeceğiz, bunun derin tecrübesini yaşayarak, bu tecrübeyi daha da zenginleştirerek bu gerçeğe yaklaşıyoruz. Olumsuzluklar, bozgunculuklar ve yıkıcılar gerçeğinden çok kuvvetli ve çok güçlü olduğu için korkmuyoruz. Kendi kendilerini utanmaz hale getiren; kendi kendini inkar eden; düşmanın ağzıyla konuşan ve onun ruhunu fışkırtan; düşmanın en alçak bir piyonu durumuna düşen; bu düşmeyi anlamayarak, anlaşırsa bile tam bir rezil, tam bir soysuz durumuna düşmeyi de kabullenerek ve bunu savunarak, hatta bunu örgütlendirerek karşıımızda inatla durmak ve yaşatmak isteyen acı bir gerçekliktir bu. Gücünü şüphesiz ki büyüklüğünden, örgütlülüğünden ve eyleminden almamaktadır. Gücünü düşmanın en karanlık ve tüyler ürpertici yanlarından almaktadır. O, gücünü iğrençliğinden almaktadır. Gücünü insanın soylu düşünce ve ruhunun asla yanaşmak ve yanından geçmek istemediği konumundan almaktadır. Bundan ürperti duyuyor ve iğreniyoruz. Ama bu böyledir diye, acı, olumsuz ve yıkıcı yanlar üzerine yürünmeyecek midir? Açık ki tam tersine, en az açık düşman cephesine karşı yürütülen mücadele kadar ve yer yer ve zaman zaman ondan daha şiddetli, daha örgütlü ve daha mantıklı bir biçimde devrimci militan mücadelenin en güçlü bir biçimini bunlara ve bu yanlara karşı bu kişilik ve kurumlara karşı vermek

zorunda olacağımızı unutmuyoruz. Bu mücadele mutlaka veril-meli ve mutlaka kazanılmalıdır. Bunu örtbas etmek, en az düşman önünde boyun eğmek kadar tehlikeli, hatta ondan çok daha fazla tehlikeli bir durumdur. İster Parti dışında bu durumu temsil eden güç, kişi ve gelişmelere karşılık olsun, isterse ve özellikle daha da tehlikeli olan Parti içinde bunun hortlatılmış biçimlerine karşı olsun, bilinçte ve uygulamada yetersiz bir yaklaşım Partiye ve dolayısıyla halka yapılabilecek en büyük kötülüktür. Düşmanın imha seferleri karşısında direnilir, geriye çekinilir, yeniden direnmenin hazırlıkları yapılır, karşılıklar verilebilir ve bütün bunların mantığı vardır. Ama içerde, içimizde çürümüş yanı temsil eden, o teslimiyeti, yılgınlığı, her türlü yıkıcılık ve bozgunculuğu temsil eden yanlara, anlayış, uygulama ve örgütlülüklere karşı sınırlı da olsa bir affetme; onu olduğu gibi sineye çekme; onunla sonuna kadar mücadele etmeme –mücadeleyi salt imha anlamında kastetmiyoruz–; bu pisliğin bulaşmış olduğu kişi ve anlayışları temizleyinceye kadar mücadele etmeme; bu mücadelenin büyük gereğini duymama; kısaca, bunların bizimle, bizim olumlu yanlarımızla birlikte yaşaması gereken yanlar olduğu biçiminde bir anlayışa ve eylemsizliğe kapılma, hangi devrimci maske ile olursa olsun ve hangi görev içinde bulunulursa bulunulsun, yapılabilecek en büyük kötülüktür. Bazıları, ister yetersiz ideolojik-politik gelişmelerinden kaynaklansın, bazıları ister mücadele yol ve yöntemlerini fazla kavrayamamaktan kaynaklansın, bu tür gelişmelere karşı doğru ve başarılı bir mücadele verme gereğini ve uygulamasını yapmama durumunda bulunduklarında, bilsinler ki, Partiye en büyük kötülüğü kendileri yapmaktadırlar. Yine, halkın ulusal kurtuluş hareketine en büyük olumsuzlukları kendileri dayatmaktadırlar. Çünkü, bunu gidermekten sorumlu olanlar, bunu başarmaktan da sorumlu kişilerdir. Bu görevin talimleri, bu görevin yürütücüleri ne pahasına olursa olsun işleri bu noktada sağlam tutmak zorunda olan kişilerdir. İşte, görev başındaki kişiler bunu yapmazsa, bir virüs gibi Partinin bünyesini kaplayacak olan bu tehlikeden sorumlu olacaklardır. Adeta kendi kendine çürümeyi, kendi kendine yenilginin eşiğine gelmeyi ifade eden bu gelişmeye karşı başarıyla cevap verilmemesi asla müsamaha gösterilmeyecek bir olaydır. Evet, müsamaha gösterilmemesi kadar, olumlu çalışmalarla mutlaka ve mutlaka giderilmesi gereken, bunda da başarılı olunması gereken önemli bir görev olarak kavranılmalıdır bu. Bunu mücadelemizin birçok alanlarında yaşamaktayız. Ve şu veya bu düzeyde devrimci düşünce

ve pratiğimiz ile aşmaktayız. Ancak, halen bu mücadeleden bizi alıkoymak isteyen, bu mücadelenin tam başarılı bir şekilde verilmesini olumsuz yönden etkileyen birçok gelişmeyi de duyuyor, yaşıyor, ama mücadelenin kesintisiz ve sonuna kadar verilmesi gereğini vurgulamaktan bir an bile olsun geri kalmıyoruz. İşte, böylesine önemli bir görevle karşı karşıya bulunduğumuz ve bahsedilen olumsuz gelişmeye karşı amansız bir mücadele verme durumunda olduğumuz alanlardan birini de Avrupa oluşturur.

BÖLÜM IV

Çağdaş toplumun en güçlü şekilde geliştiği, uluslaşma ve ulusal hareketlerin öncelikle başladığı; sosyal hareketliliğin ve işçi sınıfı hareketlerinin tarihsel geçmişinin çok eskiye uzandığı; modern ideolojik-politik kurumların ilk oluştuğu, ama yine dünya halklarının üzerinde yağmanın, sömürünün gerek içte ve gerekse dünya çapında teşkilatlandırılmasında en gelişmiş düzeye varıldığı bir alandır Avrupa. Açık ki, içte ve dışta ekonomiden kültüre, felsefeden ahlaka kadar insanı yeni düşünce kurumları içinde şekillendiren, toplumsallaşmayı en ileri boyutlara kadar vardırان; birçok devrim ve karşı-devrim olayını yaşamış olan; günümüzde de kapitalist-emperyalist sistemin ideoloji ve politikasının gelişmesinde en büyük pay sahiplerinden biri olan ve ülkemiz üzerinde de gerek kendi baskı ve sömürsünü, gerekse bunu klasik sömürgecilik ile gizleme ve onun şahsında somutlaştırma ve bu anlamda da daha ölümcül kılmanın merkezidir Avrupa. Daha ötesi, geliştirmiş olduğu birçok ideolojiyle, özellikle bugün yaşamın biraz daha uzatmak ve bunalımın biraz daha hafifletmek için son derece muhtaç olduğu Ortadoğu'da yeni politik arayış ve uygulamalar içinde olan ve bu uygulamalardan bir parça da halkımız için ayıran bir alandır Avrupa. Avrupa, bir yandan halkımızın ulusal ve toplumsal geri bıraktırılmışlığının arkasındaki esas iken, diğer yandan sahte kurtuluş biçimleri dayatan; sanki bizim halk ve ulus olarak bu duruma sokulmamızın suç ortaklarından birisi değilmiş gibi, sanki Kürdistan'ı aralarında bölüp paylaştıran azgın sömürgeci güçlerin esas dayanağı değilmiş gibi, sömürgecilere gereken her türlü ekonomik, siyasal desteği veren ve böylelikle görülmemiş bir baskı ve gericiliği sürekli boynumuzda tutan sistemin en çok geliştiği bir

alan değilmiş gibi davranmaktadır. Açık ki, bütün dünya halkları-
nın smrgeleştirilme sürecine bağlı olarak şu veya bu düzeyde
bu halkların bir parçasını kendi içine taşıran, orda da baskı ve
sömürüyü uygulayan, Avrupa'nın -ki, bugün Batı Avrupa'dır-
kendisidir. Parantez içinde ilave edelim ki, Amerika da Batı
Avrupa sistemi içinde ele alınması gereken bir parçadır. Evet,
Avrupa kendi metropollerinde de halklar üzerinde baskı ve
sömürüyü sürdürmüştür. En ucuz işlerde, ve yalnız emekleri
zerinde değil; düşünceleri, ruhsal gelişimleri üzerinde de her
türlü bağımlılığı geliştirir ve zgr düşünmeyi, gelişmeyi sınırlar.
O halde, içinde bulunduğumuz koşulların önde gelen sorumlu
güçlerinden biri olarak Avrupa veya Avrupa'nın egemen burjuva
toplumunun, onun temsil ettiği kapitalist emperyalizmin bizi de
etkilememesi mümkün değildir. Avrupa, tarihte ve günümüzde
birçok gelişmeden sorumlu tutulması gereken, etkileneceğimiz
ve etkileme durumunda olduğumuz bir alandır.

Avrupalı devletlerin, özellikle Fransız, İngiliz ve Alman em-
peryalizminin suçu nedir? Tabii ki bu konu, uzun uzun incelen-
mesi gereken bir konudur. Ancak, biz burada konumuzla ilgili
noktalara kısaca değineceğiz. Daha nceleri Avrupa'nın en
güçlü devleti durumunda olan İngiltere, Osmanlı paşalarıyla bir-
leşerek, onlara g vererek Kürdistan zerine yürümüştür. 1840'-
larda Tanzimat ilan edildiğinde, yukarıda belirttiğimiz gibi, o
dönemde Avrupa kapitalizminin başını çeken İngiliz kapitalizmi-
nin Osmanlı sultanlarından istediği; Kürdistan'a sefer düzen-
leme, kapitalizmin çıkarlarını Kürdistan'ın derinliklerinde sr-
drme ve bunun için gerekli olan asayiş ve güvenliği sağlamadır.
1840'larda Van'a kadar uzanan bir sefer düzenlenir. Bu seferin
paşaları ve hazırlayıcıları vardır. Byleşi seferleri hazırlayanlar
bizzat Batı kapitalizminin subaylarıdır. 1830'larda bir Alman
subayı olan Moltke'nin Sason'larda, Siirt'te, Urfa'da, Adı-
yaman'da, Malatya'da, Elazığ'da inceleme ve gözlem yapması ve
bu temelde Türk ordularını yeniden teşkilatlandırması szko-
nusudur. 8. Kolordu denilen; Dersim'i yakıp-yıkan, şeyh Saitleri
asıp-kesen bir ordunun oluşumuna fetva veren, bu şahistir. İşte
daha Alman burjuvazisi ilk ortaya çıktığında, daha ilk olarak ikti-
dara yöneldiğinde Türk ordularına akıl hocalığı yapan Prsyalı
bir subaydır. Ve bu faaliyetlerin sonucunda Kürdistan yeniden
seferlere tanık olur. Anlaşılacağı üzere, o dönemdeki Avrupa'nın
veya onun kapitalist devletlerinin politikası; neye mal olursa
olsun, Osmanlı İmparatorluğunu ayakta tutmak, ona dayanarak

Ortadoğu'da çıkarlarını sürdürmektir.

Bu politika günümüzde köklü bir değişikliğe uğramış mıdır? Tabii ki hayır! Bugün de İngiliz ve Fransız emperyalist güçleri bir yandan Güney Kürdistan'da yeni işbirlikçi akımlar türetmekte; öbür yandan halkımızın kan içicilerinden biri olan faşist Saddam diktatörlüğünü alabildiğine desteklemekte, ona güç vermektedir. Bu emperyalist güçler, sanki halkımıza bahsedecekleri haklar varmış gibi bir görünüme bürünerek, gerek Saddam diktatörlüğü, gerekse Evren diktatörlüğü ile işbirliğinde karanlıklar estirmekte ve böylesi bir politika gütmektedirler. Bahsedilen politika hala sığağı sığağına ve tüm iğrençliği ile, doğuracağı tüm olumsuzluklarıyla birlikte yaşanmaktadır. Yine, bu güçlerin kan verdiği, halkımızın adını ağızına almayan birçok işbirlikçi, ajan-mihrak ortalıkta cirit atmaktadır. Bugün ülkemizin Kuzeyinde yaşanan akıl almaz işkence ve baskı ortamının yaratıcıları, faşist Türk cuntasının akıl hocaları; başta ABD olmak üzere, Alman emperyalizmidir. Bu iki emperyalist güç, faşist cuntaya her türlü ekonomik, siyasi, diplomatik yardımı esirgemeyen; en sıradan insan haklarına sahip olmayan halkımız üzerinde faşist terörün estirilmesinde pay sahibi olan güçlerdir. Demek ki, en azından 150 yıldır Avrupa'nın halklarımızın kaderinde son derece belirleyici ve onun sorumluluğu altında geliştirilen baskı ve imha süreci sözkonusudur.

Daha önceleri siyasi ve askeri amaçlarla yürütülen sömürgecilik ve emperyalist politika günümüzde ekonomik amaçları da kapsayacak biçimde geliştiriliyor ve ülkemizi emperyalist sistemin ekonomik talan ve sömürüsüne açıyor. Ve artık dolaylı değil; klasik sömürgeciliği geliştirip, destekleyerek değil; direkt olarak Kürdistan ülkesini ve toplumunu, işbirlikçileriyle, işbirlikçi-sömürgeci güçleriyle birlikte kendi metropollerine taşıması, talanını buraya taşıması, talanını buraya dek vardırması sözkonusudur. Halkımız, giderek dayanılmaz boyutlara ulaşan acımasız yaşam koşullarından kurtulmak için, dünyanın dört bir tarafına, siyasal baskılar yetmiyormuş gibi, buna ekonomik baskılar da eklenerek, yüzyıllardır yapıldığı, kan akıttığı, dağından, ovasından kopararak savrulmaktadır. İşte bunun en belli başlı sorumlusu emperyalizm ve işbirlikçisi olan Türk sömürgeciliğidir. Halkımızın ve ülkemizin bağrında en derinden bir yarayı açan, bu yarayı kangrene dönüştüren bu iki güç, emperyalist ve sömürgeci güç, görünen ve görünmeyen birçok bağlar; askeri, siyasal, kültürel, ekonomik birçok yönleriyle pençesine aldıkları

halkımızın kaderini günlük olarak şartlandırmakta ve ellerinden kaçırmamak için yalnız 12 Eylül rejimini dayatmakla da yetinmeyip geleceği üzerinde sağ'dan ve sol'dan tedbirler de geliştirmektedirler. Yürütülen amansız baskı ve sömürü politikası yetmiyormuş gibi, şimdi de sol'dan peydahlanan, kontrol altına almak isteyen ve bunun strateji ve taktiğinin çizildiği, kılıç-papaz politikasının uygulandığı bir alandır Avrupa. Avrupa'nın, dünya halklarının kaderiyle olduğu gibi, halkımızın kaderiyle de olan bu bağı netçe anlaşılmalı ve açığa çıkarılmalıdır.

Avrupa, tüm bu olumsuzlukların yanı sıra, bütün demokratik ve devrimci süreçlerin görkemli bir biçimde yaşandığı, işçi sınıfı hareketlerinin en gelişmiş biçimlerinin ortaya çıktığı, ulusal bilincin ve özellikle bilimsel sosyalizmin doğup geliştiği bir alandır.

Dolayısıyla Avrupa, halkımızın çok muhtaç olduğu devrimci düşünce ve teorinin son derece gelişkin koşullarda bulunacağı ve bilince çıkarılacağı bir yerdir.

Olumlu ve olumsuz yanların böylesine iç içe geçtiği Avrupa'nın Partimiz ve ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından önemli bir konumda olduğu ve önemli bir rol oynayacağı kendiliğinden anlaşılmaktadır. Çok değişik toplumsal, ekonomik, kültürel ve siyasal koşullara sahip olan bu alanda açık ki, son derece yaratıcı olmak gerekmektedir. Hemen vurgulayalım ki, toplumumuzdan çıkan insan son derece daraltılmış, küçültülmüş, adeta insan olmaktan çıkarılmış, gözü ve ruhu karartılmış, oyuncak haline getirilmiş bir vaziyetteyken, içine girdiği alan Avrupa gibi bir alan ise, gözleri kamaşmakta, ruhu çok değişik biçimlere bürünmekte, bilinci adeta bombardımana tabi tutulmakta ve çok kısa bir süre içerisinde bu en gelişmiş koşullarda, çarpık olan insanımızın ruhu bunalmakta, o darlığın, ilkeliliğin yaratmış olduğu fizyonomi, orada daha da tanınmaz hale gelerek, son derece olumsuz biçimlere bürünmektedir. Neredeyse Avrupa'nın ve özellikle Batı Almanya'nın kendisi bile bu gelişmeden korkmaktadır. Demek ki, büyük bir mücadele vermemiz gereken, böyle bir mücadeleyle mevziler kazanılması gereken bir alanda bulunmaktayız.

Evet, Avrupa şu veya bu şekilde birçok hakkın, hukukun bulunduğu bir alandır. Ancak, eğer bunda yaratıcı ve ülke devrimimizi güçlendirecek bir biçimdeki kişilikle hareket edilemezse mevziler nasıl ve neyle kazanılacaktır? O halde, son derece yaratıcı bir faaliyetin, ruhun ve bilincin geliştirilmesi gerekir. Emperyalizmin, emperyalist kültür, düşünce ve politikanın un

gibi ögütüp elediği; insanlık, ilerici ve devrimcilik için çok az şey bıraktığı böylesi bir alanda, kendisi için, ilerici ve devrimcilik için, en az donanımla yola çıkan insanımızı, bireyimizi eleyip de un etmesine ne engel olacaktır? Açık ki, halkının davasına bağlı, kendi bağımsız ve özgür kimliği ile yaşamayı esas amaç edinen bir kişi, buna büyük bir direniş, yaratıcılık ve örgütlenmeyle karşılık verecektir. Ancak, bunu yaparken de ilkel ve çarpık olarak kalınmamalı, olumlu yanlarından faydalanılmalıdır. Alanın tüm olumsuzluklarına karşı direnirken, bir ortaçağ garibesi gibi, her türlü gelişmeye karşı kendini gerici temellerde savunan bir yaratık gibi davranılmamalıdır. Oraya göçen, işçi ve mülteci durumuna düşen bütün devrimciler için son derece kendine has özellikleri olan bir alandır. Ve bu nedenle, kendine has mücadele kuralları gerekmektedir. Birçokları için Avrupa rahatlık alanı olarak görülmektedir. Bunun için de hızla gelişilebilecek ve kolayca başarılarla ulaşılabilecek bir alan olarak düşünülmektedir. Oysa Avrupa, kesinlikle böyle bir alan değildir. Demek ki, burada iki olumsuz duruma dikkat etmek gerekir: Bir yandan Avrupa'daki (kastedilen Batı Avrupa'dır) sistem kendi mantığı gereği, düşünce ve davranışı her düzeyde sürekli olarak eğitime; ancak kendisi lehine eğitip örgütleme ve biçim verme özelliğine sahiptir, diğer yandan bizim insanımızın içinden çıktığı toplum son derece geri, ilkel ve örgütsüzdür.

Bu iki olumsuz yan içinde boğuşan ve ayakta kalmak, direnmek, ilerici ve devrimci özelliklerini korumak ve geliştirmek isteyen kişi, bu iki olumsuzlukla da mücadele etmek durumundadır. Kişi, içinden çıkmış olduğu geri ve ilkel yanlara olduğu gibi, kendisini boğmak ve yok etmek isteyen alanın bu yanına karşı da mücadele etmek, örgütlemek ve yeniden yaratılış denilen olayı kendi içinde gerçekleştirmek zorundadır. Böylelikle, modern toplumun olumlu özellikleri ile, içinden çıkılan toplumun daha insani olan, ilkel de olsa daha sıcak olan ve insanı insan yapan özü, ilkel demokrasi, dostluk, yoldaşlık, bağlılık ve fedakarlık yanları olumsuzluklara zıt olarak birbirleriyle birleştirilip kaynaştırılmalıdır. Yani, Avrupa toplumunun olumlu bilimsel, kültürel ve siyasal kazanımları, içinden çıkılan toplumun daha fedakar, insani, dostluk ve bağlılık yanlarıyla birleştirilmeli ve bundan halkımızın çok muhtaç olduğu gelişmiş insan tipine, gelişmiş ilerici-devrimci tipine ulaşılmalıdır. Açık ki, buna ulaşıldığında çok şey kazanılacak, daha gelişmiş düzeye, davranış ve örgüt-

lenmeye ulaşılabacaktır. Parti ve halk olarak buna ihtiyacımız vardır. Avrupa'nın sömürgecilik çemberinden geçmiş dünyanın pek çok halkının uyanış ve eylemliliğe geçmesinde, Avrupa metro-pollerinde bu olumlu yanları özümsemiş olan kişiliklerin büyük rolleri vardır. Sömürge halkların doğru ideolojik-politik temellerdeki uyanışında, Avrupa'da bu temellerde oluşan kişilik, grup ve hareketler çok şey vermişlerdir. O halde, benzerinin bir örneğini de, günümüz şartlarında bizler kendi halkımıza vermek gibi ağır bir görevle karşı karşıyayız. Mutlaka aşılarak olumlu senteze varılması gereken bir dönemin içinden geçmekte bulunmaktayız. Bu nedenle, bu alanda da Partimiz ve ulusal kurtuluş mücadelemizin ihtiyaç duyduğu ve duyacağı birçok şeyi bulup ortaya çıkarmak, bunları ülke halkına ve Partiye kanallı etmek görevleriyle karşı karşıyayız.

BÖLÜM V

Bugün Avrupa da dahil olmak üzere bulunduğumuz her alanda, bilince çıkarılması ve aynı titizlikle örgütlendirilerek ülkeye taşırılması gereken görevlerle karşı karşıyayız. Şu çok net bir şekilde bilinmelidir ki, nasıl ki, ilk ortaya çıktığımızda ve daha sonraki mücadele aşamalarında olumsuzluklarla karşılaştıysak ve birçok teslimiyetçi, yıkıcı, bozguncu unsur ortaya çıktıysa, açık ki, bugün de Partimiz ve ulusal kurtuluş hareketimiz aynı olaylarla karşılaşacaktır ve karşılaşma durumundadır. Bunun böyle olduğuna en açık örneği Avrupa oluşturur. Alanın kendine has özellikleri ve bu özelliklerin olumsuz yanı, pişmemiş, militanlaşmamış, bu anlamda da yaratılış denilen olayı kendi kişiliğinde yaşamamış bireyin bu mevcut olumsuzluğuyla birleşince ortaya çok iğrenç ve esef verici tipler çıkmaktadır. Özellikle her koşul altında kendisini yenilemesi gereken devrimciler haline gelmeme, bunun esneklik ve gücünü kendinde görememe biçiminde bu alana yöneliş, emperyalizmin ideolojik-politik yaklaşımlarının çok güçlü çalıştığı, adamı adeta havada yakaladığı bir durumla karşı karşıya gelince, açık ki, olumsuzluklar sonuçlarını verecek ve daha değişik bir hal alacaktır.

Bugün dışımızdaki pek çok örgütün, ister bilinçli, ister bilinçsiz; ister objektif koşulların bir ürünü olsun, ister subjektif gelişmelerin bir ürünü olsun içine düşmüş oldukları durum son

derece vahimdir. Bu vahim durumlarının ülkeye yansıtılmak istenmesi çok büyük bir tehlike arz etmektedir. Bu güçler içine girdikleri olumsuzluğu sadece kendileriyle sınırlamayarak, başka güçleri de etkilemek, kendilerine benzeştirmek ve bu temelde ülkeye yansıtmak istemektedirler. Bu da tehlikelerin boyutlarını daha da büyütülmektedir. Demek ki Avrupa alanında olumsuzluk sadece emperyalist ideoloji-politikayla, burjuva yaşam ve kültürel yapıyla sınırlı değildir. Avrupa emperyalizmi, kendi yapısı tarafından çarpıttığı mültecilik koşullarında daha da ağırlaştırdığı bir sahte sol yapılanma, bir sahte sosyalizm ve demokrasi mücadelesi dayatmaya, oluşturmaya çalışmaktadır. Ve zeminin özelliklerinden yararlanarak bunu sadece birkaç örgüte değil, oraya akın etmiş bütün devrimci ve ilerici kesimlere yaymak istemektedir. Böylelikle, faşizmin ve bir bütün olarak TC'nin ülke içinde yaptıklarının, ülke dışında emperyalizm tarafından tamamlanması; kılıç politikasının, papaz politikasıyla tamamlanması veya tamamlanmak istenmesi söz konusudur. Bugün Avrupa'da, papaz politikasının sonucu olarak, her türlü maske altında ve özellikle "nasıl bir sosyalizm", "nasıl bir demokrasi" vs. teraneleriyle çeşitli sahte oluşumlar ortaya çıkarılmakta ve bu bütünüyle sol'a hakim kılınmaya çalışılmaktadır.

İşte böylesi özelliklerle de yüklü olan bu alana girdiğimizde; gerek teoride, gerekse pratikte aşmamız gereken önemli engeller ve bu engellere karşın mutlaka yerine getirmemiz gereken önemli görevler olacaktır. Halkımızın bağımsız ve özgür yaşama isteği ve buna yol gösteren ideolojiye, politikaya ve örgütlenmeye en devrimci bir biçimde bağlı olma, bu bağlılığı her türlü kişisel kaygının üstünde tutma, bunun da ötesinde bu bağlılığı bir tutku derecesine yükseltme ve bundan kopmama, alana girerken üzerimizde taşımamız gereken birinci özelliğimiz olacaktır. Bu temelde alanın ve içinden çıktığımız maddi gerçekliğin özelliklerini teorik düzeyde, tüm olumlu ve olumsuz yönleriyle bilince çıkartma, bunu birinci özelliğimizle birleştirme ikinci bir özelliğimiz olmalıdır. Bütün bu özellikleri kazanırken, hiçbir bahaneyle Partimizin ve ulusal kurtuluş hareketimizin bize yüklemiş olduğu pratik, örgütsel görevleri ertelememek veya gevşetmemek gerekir. Hemen belirtelim ki, bu yönlerimizi geliştirirken, belirttiğimiz özelliklerin her ikisini de birbirine bağlılık içinde ele almalıyız. Ne ülke gerçekliğimizden kopuk, Partimiz ve ulusal kurtuluş mücadelemizin karakter, özellik ve ihtiyaçlarına uygun

olmayan arayışlar içine girmeliyiz, ne de bulunduğumuz alanın objektif gerçekliğini inkara yönelmeliyiz. Alanın özelliklerini kavramadan, sadece subjektif bir iradeyle dayanma ve yaşama açık ki doğru olmayan yaklaşımdır. Oysa ki belirttiğimiz olumlu ve olumsuz gerçekler ve bizi bekleyen yüce görevler doğru kavranılırsa, direnebileceğimize, başarılı olabileceğimize derinden inanıyoruz. Halkımızın ve Partimizin çıkarlarına olan en doğru bir sentez yapılıp çalışmaya başlandığında, bugün birçok alandan –örneğin Ortadoğu, ülke içi dağlık alanlar– daha fazla başarılı olunabileceğinin mümkün olduğuna inanıyoruz. Hiçbir gerekçeyle, Partimizin ve ulusal kurtuluş hareketimizin bu zemindeki boyutunun, ne geneldeki gelişiminin çok uzağında, ne de ondan çok kopuk, salt entellektüel düzeyde kalma bir konuma sokulmasını asla kabul etmeyeceğiz. İşte bu noktada, başarılı olabilmek için gerekli arzu, istek ve çaba yaratılabilecek şeylerdir. Önceden belirttiğimiz bugünkü dört özelliğimize dayanarak mücadeleyi yürütüyoruz ve yürüteceğiz. Avrupa'daki faaliyetlerimizde de bu dört özelliğimize dayanıyoruz ve buradaki faaliyetlerimiz bu özelliklerimize katkılarını sunmaktadır. İradenin geliştirilmesi, sağlamlaştırılması, çelikleştirilmesi ve bunun için çaba sarfedilmesi, yaratılması zor olan şeyler değildir. Ve yine DİRENME, geliştirilip yükseltilmeyecek bir olay değildir. Her zaman söylüyoruz, acımasız ve bin bir türlü imkansızlıklar içinde, zindan koşullarında verilen direnme, Avrupa alanının olumsuzlukları ne olursa olsun, daha değişik bir tarzda da olsa sürdürülebilir ve sürdürülmesi zorunludur. Vurgulayalım ki, TC'nin ülke içinde estirdiği kara terör, çıplak işkence ve baskısı o alanda yoktur. Ancak, bu alanda emperyalizmin görülmemiş baskısı, hem de un gibi öğüten baskısı vardır. Buna karşı direnmek gereklidir. Yaşamak öyle kolay ve ucuz bir olay değildir. Hele hele sömürge bir ülke devrimcisi ve insanı için hiçbir zeminde yaşam kolay olmaz. Mademki, o her zaman sömürgecilik koşulları altında yaşıyor ve mademki böylesi bir yaşamdan emperyalizm sorumludur; o halde, açık kılıç politikası kadar, papaz politikası da tehlikelidir. Ve bu her iki politika birbirini tamamlar ve bu her ikisine karşı da gerekli olan, direnmedir. Bu iki tehlikeden birini unutmak, hele hele, “ne de olsa faşist terör bizden uzakta kaldı”, “diğeri de ne de olsa görünmezdir” diyerek kendini ihmal etmek, içine girilebilecek en kötü ve soysuz davranışlardan birisidir. Yani, “ne de olsa bizi görmezler”, “ne de olsa örgüt sorumluluğu

burada zayıf", "ne de olsa bizi denetleyenler az", "ne de olsa kimse bizim ne yaptığımızı bilmez", "ne de olsa kimse bizi buradan uzaklaştıramaz, çağıramaz" diye düşünerek insan soyunun basit tutkularına sapmak, basit kurnazlık, hilekarlık özelliklerine sapmak ve giderek bu düşüncelerden bir teori, bir anlayış çıkarmak son derece alçakça, haince ve asla sonuç vermeyecek bir çabadır. Demek ki, burda bilinmesi gereken, bu alanda teslimiyetin kendine has özellikleriyle çok soysuz, daha inceltirilmiş tarzda, "sosyalist", "ilerici", "demokrat" maskelere bürünerek ve yaygın bir şekilde karşımıza çıkmasıdır. Ancak buna karşı direniş de mümkündür. Hem de daha aydınlatılmış, daha örgütlendirilmiş biçimleriyle...

O halde, Avrupa alanında da bir direnme sorunu olduğunu kabul etmek zorundayız. Ortadoğu'da, ülkede ve diğer alanlardaki kadar, orda da direnmeden, hem de kendi özgünlükleriyle direnmeden bir partinin yüce ve seçkin bir parti olarak ayakta kalamayacağı açıktır. En az dağlardaki direniş kadar, oradaki koşullarla boğuşmayan, maddi koşullardan olsun, subjektif koşullardan olsun, gelen olumsuzlukları direnişle karşılamayan bir kişinin seçkin bir parti militanı olarak, bir ulusal kurtuluşçu olarak ayakta kalamayacağı anlaşılır bir şeydir. Şu bilinmelidir ki, direnişçiliğin PKK'de, PKK'nin yükseldiği mücadelede somutlaşan karakteriyle yenilemeyecek, aşılamayacak hiçbir olumsuzluk ve engel yoktur. Biz şimdiye kadarki direnişimizin tüm uğrak noktalarında ve alanlarında elde edilen tecrübe ve kazanımlara dayanarak diyoruz ki, Avrupa alanında başarılı bir Parti faaliyeti mümkündür. Partiyeye büyük sorunlar çıkarmadan; tam tersine, görülmemiş bir biçimde Partiyi ve önderlik ettiği ulusal direniş mücadelesini beslemek mümkündür. Avrupa alanı günümüz koşullarında çok verim sağlanabilecek bir alandır ve hiçbir gerekçeyle, bahaneyle bu başarının gösterilmemesi kabul edilemez.

Açık ki, insanlar orada bir kabak çiçeği gibi ortaya çıkıyor ve açık veriyor. Birçok bastırılmış duygu ve düşünceler orada çiçek açıyor. İnsanın zayıf yanları adeta depresiyor, bastırılmış güdüler yaşanmak ve tatbik edilmek isteniyor. Hele hele bizim gibi bir toplumda, yüzyıllardan beri bastırılmış, yerine getirilme olanağı kalmamış duygu ve arzular en soysuz ve alçalmış biçimleriyle ve en sahte kılıflara bürünerek orayı kendisi için bir yaşam alanı haline getirmek istiyor. Tabii ki, tüm bunları halkın sırtından ve devrimci hareketin üstüne basarak yapacaklar. Çünkü Avrupa gericiliği,

emperyalizmi, karşılıksız kimseye bir tek metelik bile vermez. Onlar, Avrupa'ya on vermeden Avrupa'dan bir alamayacaklar. Onlar, Avrupa'ya kendi halkını, devrimci bilincini ve örgütlenmesini satmadan, Avrupa'dan zırnık bile koparamayacaklar. Çok iyi bilinir, Avrupa, sömürünün karlı olduğu, bağımlı düşünce ve politikanın çok geliştirilmiş olduğu bir alandır ve dünyayı yöneten bir merkezdir. O halde, bizim çıplak, kendini zor-bela ayakta tutan bireyimiz mi Avrupa'yı kandıracak? Hep Avrupa'dan alacak, ona bir şey vermeyecek?... Bir türküdür tutturulmuş, "İsveç'te yaşam böyle, Almanya'da şöyle, Paris'te bu şekilde" vs. vs.... Açık ki, dile sakız edilen bu yaşam yüz almadan on vermeyecek... Yanılmayalım ve yanılmayalım... Tersine, daha dişe diş bir mücadele, direnme, hakkını arama, emperyalizm ve oradaki gericilikle boğuşacak daha gelişmiş mevziler kazanarak ve bu mevzileri halkın mevzileri haline getirme mücadelesidir söz konusu edilen. Belirttiğimiz gibi, bizim çıplak kişiliklerimizin oraya giderek kendilerini kolay ele vermeleri, basit, yapmacık, derinlikten uzak, sathi, boşaldıkça boşalan, iğrenilecek bir surat ve mantık içinde ortaya çıkmaları bizi yadırgatan, şaşırtan bir durum değildir. Yine belirttiğimiz gibi, bu durum bizi sadece ürkütür ve korkutur. Bu korku, onun üzerine yürümekten değil, iğrençliğinden kaynaklanmaktadır. Doğal ki, büyümenin, soylulaşmanın yolu buna karşı direnmeden geçer. Ve hiçbir zaman, şu veya bu geri yanlarımıza sığınarak, karşımıza dikilen şu veya bu engele bağlanarak, belirtilen olumsuzlukların içimizde kök salmasını asla meşru göremeyiz. Yine, yetersizliği haklı gösteremeyiz.

O halde, Parti faaliyetlerimizin uzun süreden beridir Avrupa'da kök bulmaya çalışması, çizgimizin oranın koşullarına yaratıcı bir şekilde uygulanarak gelişme kaydetmesi önemli bir sorundur. Güçlü bir şekilde kavranılmalıdır ki, sorunlarla karşı karşıya ve bizzat sorunların içinde bulunarak gelişme kaydedilmektedir. Bu, geçmişte böyle olduğu gibi, günümüzde ve önümüzdeki dönemde de böyle olacaktır.

Avrupa'daki geçmiş faaliyetlere baktığımızda, bazı sorunları ve olumsuzlukları görmemek mümkün değildir. Her şeyden evvel, Partimizin genel anlayış ve özelliklerinden uzak olma, onu çok geriden takip etme ve böylelikle Partiyi geriye çekme, orijinal deyimiyle bir adım ilerlemiş Partiyi iki adım geriye çekme gibi bazı gelişmelere tanık olduk. Bunu bazıları bilinçli, bazıları bilinçsiz yaptılar. Açık ki, bu çok ciddi bir sorundu. En zor koşullarda bir adım ilerleyen Partinin, sırf bazı kişilerin veya anlayışların hatırı

için iki adım geri çekilmesi son derece tehlikeli bir anlayış ve istek idi. Hele hele bunun ısrarla ve sinsice yapılmak istenmesi daha da büyük bir tehlikeydi. Parti, böylesi tehlikelerle karşı karşıya getirilmek istendi. Yetersiz devrimcilikten ve kişilikten kaynaklanan böylesi bir duruma, Avrupa'nın bilinçli müdahaleciliği de eklenince daha da tehlikeli hale gelen bu gelişmeye karşılık, açık ki biz doğru devrimci çalışma tarzımızı uygulayacaktık. İşte bu çabalarımız da belli bir sonuç vermiştir. Dayatılmak istenen, Partiyi o alanda ilerletme değil, teslimiyete kaydırmaktı. Ancak Partimiz, işbirlikçi temellerde gelişen ve özellikle sahte sosyalizm, sahte demokrasi maskeleriyle ortaya çıkan vantuzlara karşı başarıyla direniyor; devrimci Parti çekirdeklerinin orada da dar ve geniş biçimlerde örgütlenmelere yönelmesi, ulusal kurtuluş bilincinin ve örgütlenmesinin gelişim şartları doğuyordu. Bu, iyi bilinen ve üzerinde fazla durmayı gerekli görmediğimiz bir konudur. Avrupa'da yapılan son Parti Konferansı'nda gerek sunulan raporlarla ve gerekse yapılan tartışmalarla bu gelişmeler önemli oranda bilince çıkarılmıştır. Ve bütün olumlu ve olumsuz yanılarıyla sergilenmiştir. Bu anlamda, bizim Konferans sonuçlarına ekleyeceğimiz fazla bir şey yoktur. Tüm anlatılanlara ve alınan kararlara katılmaktayız. Zaten, bunların gerek hazırlanmasında gerekse o platforma sunulmasında sorumlu olduğumuz bilinmektedir. Avrupa Konferansının, bir doruk noktası olarak, sadece Avrupa için değil, ülke içinde ve Ortadoğu'da yürütülen mücadelelerin bir doruk noktası olarak da kararlaştırdığı ve ortak bir iradeyle bütünleştirerek hayata geçirmek istediği görevler, eğer böyle kalınır, eğer hayata geçirilmek için gerekli çaba ile desteklenirse kendi biçimini bulmaması için hiçbir neden yoktur.

Bir bütün olarak Parti faaliyetlerimizin vardığı bu aşamada, açık ki, bundan sonra Avrupa da kendi rolünü daha iyi oynayabilir. Bugün her tarafa yükseltilen Parti faaliyetleri Avrupa'yı da takviye etmekte, oradaki gelişmelerin yönünü de çizmekte, ona gerekli güç ve enerjiyi vermektedir. Ve Avrupa'nın kendisi de bu canlı gelişmenin esas bir canlılığı haline gelmekte ve o da karşılıklı olarak gereken güç ve enerjiyi aktarmaktadır. Bugün artık çalışmalarında gerekli olan paralellik ve bütünlük sağlanmıştır. Eskinin o geride kalma olayı, bir grup durumunda seyretme olayı önemli oranda aşılmıştır. Özellikle o grup durumunda seyrederek Partiyi değişik bir doğrultuya çekme, orda ve ordan farklı bir Parti doğurma; gerici bir ideolojik-politik oluşum sağlayarak teslimiyete kayma ve böylece Partinin ve ülkenin içindeki ve dışındaki

teslimiyetçi her türlü ögeyi ayaklandırmak ve Avrupa'da başarıya götürülmek istenen ihanet çabaları, Partinin ve önderlik ettiği halkın mücadelesini arkadan vurma çabaları, son Parti Konferansı'yla birlikte ve tüm Parti bünyesinde kapsamlı bir biçimde yürütülen çalışmaların sonucunda tamamen ezilmiş ve bir daha nefes alamaz hale getirilmiştir. Sadece dıştan kaynaklanan engelleri değil, içten kaynaklanan engelleri de bu temelde aşan Parti ve Avrupa'daki faaliyeti, açık ki bundan sonrası için daha kararlı bir duruma gelmiştir.

Evet yakın dönemde cereyan eden bu gelişmeleri ayrıntıları ile ve uzun uzun belirtmenin gereği yoktur. Bütün bunlar bilinmek durumundadır. Önemli olan, son derece sancılı ve büyük zahmetler pahasına ulaşılan bu noktada, bütün imkanları en azami bir çabayla, nasıl bir şekle kavuşturacağız? Ürünlerini nasıl derleyeceğiz ve özellikle bundan sonra da çeşitli engellere karşı nasıl daha başarılı bir faaliyet sergileyeceğiz ve biçimlendireceğiz? İşte sorun budur! Belli ki yine, tecrübe yetersizliği ve anlayışta net olamama, imkanlarımızın azami bir şekilde kullanılmasını engellemektedir. Parti bünyesinde bir bütün olarak kapsamlı bir devrimciliğe varamama, hala kuruluşunun canalcı bir dönemini yaşayan Partinin bu özelliğinin Avrupa'ya da yansması ve kuruluş faaliyeti içinde bulunan görevlilerin tecrübe noksanlıkları ve anlayış eksiklikleri etkisini gösterecek ve bu durum bizi o alanda kurumlaşmada geciktirebilecektir. Ancak, böyle bir gecikmeyi engellemenin yolu da vardır; bu da, daha yoğun çaba, istek, arzu ve doğrulanmış çizginin daha güçlü bir şekilde hayata geçirilmesidir. Bütün için geçerli olan bu durum, en yakıcı biçimiyle Avrupa için de geçerlidir. O halde güçlü temellere dayanan ve giderek netleşen, aydınlaşan bir ideolojik-politik hat altında seyreden Parti faaliyetlerinin her zemininde çalışma tarzına kavuşması ve bunun gerçekleştireceği biçimleniş başaramamak için hiçbir neden yoktur.

Yeni döneme birçok ayak bağından kurtularak ve birçok kazanımlarla birlikte girilmektedir. Bu durum, belirlenen doğrultuda daha hızlı yürümeyi ve özellikle eski ile kıyaslanamayacak bir biçimde hızlı yürümeyi mümkün kılmaktadır. Bu anlamda yanılgılara düşmemek gerekir. Her çalışma alanı, eskisinden daha başarılı olacağımız bir düzeye gelmiştir. Araç-gereç ve kadrosal birikim olarak bugünün olanakları eskisiyle kıyaslanamayacak bir biçimde fazladır. O halde, önemli olan, eski hızı ile seyreden bir çalışma değil, yeni olanaklarla daha büyük ivme kazanan bir

çalışma ortaya çıkarmaktır. Devrimci siyasal mücadelenin yüksekten yuvarlanan bir taş gibi giderek hızlanan bir mücadele olduğu unutulmazsa, o zeminde de geçmişin yavaş olan adımlarıyla yürünemeyeceği açıktır. Tersine o zeminde de gittikçe hızlanan adımlarla yürünmelidir. Bilinmelidir ki, bulunan o alanda da bunun başarılması için gerekli olanaklar fazlasıyla mevcuttur.

BÖLÜM VI

Avrupa'daki Parti faaliyetlerimizin dayandığı konum ve oynaması gereken rolü açıklığa kavuşturduktan sonra, şimdi de, o alanda önümüzdeki dönemde ve pratikte nelerin gerçekleştirilmesi gerektiği sorununa değinelim. Her şeyden önce, bugün ideolojik-politik alanda doğrulanmış Parti hattının güçlendirilmiş bir biçimde savunulması ve o alanda da hayata geçirilmesi sözkonusudur. İdeolojik-politik hattın hayata geçirilmesi sorunu basit bir sorun olarak görmemek gerekir. Bugün ideolojimizin tüm devrimci özellikleriyle birlikte özümsemesi ve savunulması az önemde bir olay değildir. Avrupa alanı en incelmış oportünizm türlerinin var olduğu, sosyal-demokrasiden totalim euro-komünizme kadar, "yeni sosyalizm" denen akımlardan totalim en eski oportünist tutumlara kadar birçok akımın kol gezdiği; devrimci Marksizm-Leninizmin yaşam dışı bırakılmak istendiği; oportünist-revizyonist teşkilatların çok eski bir tarihi maziye sahip olduğu bir alan olarak değerlendirilirse, ideolojik arılık ve bunun yetkinleştirilmesi görevinin de önemi kendiliğinden anlaşılır. Unutulmamalıdır ki, bugün dünya komünist hareketinin yaşadığı birçok olumsuzlukları kendisine bulaştırmamış olan; birçok oportünist-revizyonist görüşle mücadele ortamında doğan; son yıllarda dünya komünist hareketini fazlaca uğraştıran birçok hastalığı daha başında mahkum etmiş olan; günümüz koşullarının en seçkin akımı olan Marksizm-Leninizmin ideolojik kılavuzluğu altında ortaya çıkan bir Partiyiz. Sadece bu da değil, aynı zamanda Ortadoğu'da en önde olan; marksist-leninist bir akım olarak doğan ve gelişen bir Hareketiz. En devrimci bir görevle Ortadoğu'da ve Ortadoğu halklarının kaderini devrim ile değiştirecek en soylu bir mücadelenin başında olan bir Parti olarak, bu konumumuzun Avrupa'da da sürdürülmesi zorunludur. Zorluklar ne kadar büyük olursa olsun ve devrimci Marksizm-Leninizm

yandaşları ne kadar az olursa olsun, bu konuda asla taviz verilemez. Unutmayalım ki, II. Enternasyonal döneminde de Bolşevizm böylesi bir konumu yaşıyordu. Dönemin en güçlü partileri oportünist olmuşlardı; sosyal-emperyalist bir tutum takınıp kendi burjuvalarını destekliyorlardı. Fakat, o zaman Lenin bir avuç Bolşevikle devrimci Marksizmi temsil ediyordu. Bugün biz de benzer bir konumu yaşamaktayız. Sayımız ne kadar az olursa olsun, temsil ettiğimiz devrimci Marksizm-Leninizm son derece güçlü ve yaratıcı bir ideolojidir. O halde, devrimci Marksizm-Leninizmi büyük bir şerefle ve günümüz Avrupa'sında her türlü oportünizm ve revizyonizme, sosyal-demokrasieye karşı savunmak büyük bir görevdir. Bu konudaki ideolojik arılığımızı korumak ve savunmak; hele hele Türkiye ve Kürdistanlı sol grup ve hareketler içinde her boydan sahtekarlığın ve yapılanmanın egemen kılınmak istendiği, en bayatlamış oportünist-revizyonist görüşlerin dayatılmak istendiği böylesi bir alanda, kokuşmuş mülteci devrimciliğinin en tahammül edilmez dogmalara sarıldığı ve çok gizli bir maskeyle bunları hayata geçirmek istediği bu alanda, ideolojik hattımızın tüm açıklığı ile savunuculuğunu yapmak ve yalnız Kürdistan halkına değil, aynı zamanda Türkiye halkına ve diğer halklara da bunun doğruluğunu göstermek büyük bir önem taşımaktadır.

Aynı durum politik hattımız için de geçerlidir. Gerek dünya ve bölge, gerekse Türkiye ve Kürdistan'daki siyasal gelişmeler üzerinde yapılan tahlilleri pratik-örgütsel faaliyetlerle doğrulanmış bir politik hattımız söz konusudur. Politik hattımız bugün birçok gelişmenin ana yönünü belirtmekte ve doğabilecek gelişmeleri önceden ortaya koymaktadır. Özellikle işbirlikçi akımların bölge ve Kürdistan çapında yol açabilecekleri olumsuzluklar sergilenmiştir. Emperyalizmin vurucu politikalarının ülkede ve bölgede oynayacakları roller vurgulanmıştır. 12 Eylül faşist yönetiminin geçmişi ve geleceğini bütün dayanaklarıyla ortaya koymuştur. Ortadoğu'daki ulusal kurtuluş hareketlerinin gelişim doğrultusunu ve eksikliklerini açığa çıkarmıştır. Yine, dünya devrim güçlerinin, devrimci politikadaki rollerini yerli yerine koymuştur. Bütün bunlar sağlıklı bir politik çalışma için son derece geliştirici bir özelliğe sahiptir. Böyle bir politik çizgiyi temsil etme durumunda olanlar, politik çalışmalarda son derece başarılı olurlar ve bunun sonucunda son derece önemli gelişmeler kaydederek. O halde, Avrupa zemininde de devrimci-yurtsever Parti politikamızı gerek kitlemize, gerek uluslararası güçlere ve

gerekse bir bütün olarak dost ve düşman bütün güçlere uygulamada fazla sıkıntı çekmeyeceğiz. Böyle bir devrimci politikaya sahip olmamız oradaki çalışmalarımız için önemli bir perspektif ve büyük bir olanaktır. Bu nedenle, doğru politik çizgimizi bütün kararlılığımızla savunmak, Partinin daha da yoğunlaşmış bu çizgisini, oranın koşullarını da hesaba katarak özümsemek, gereken şeyleri özümsemiş çizgi haline getirmek, yaratıcılığını kuvvetlendirmek, bunun yanısıra devrimci özelliklerini ne pahasına olursa olsun korumak, pekiştirmek ve savunmak büyük bir önem arz etmektedir. Politik çizgimiz, içten ve dıştan gelebilecek her türlü işbirlikçi ve devrimci özünden boşaltılmış siyasetlerin "yeni demokrasi" vs. denilen veya çeşitli küçük-burjuva milliyetçi akımlar biçiminde karşımıza çıkan bütün politikaların ipliğini pazara çıkarabilecek güç ve yetenektir. Kısacası, bu çizgiyle çok iş yapılır ve en zor görevler başarıyla hayata geçirilir.

Bu nedenle, doğrulanmış ideolojik-politik hattımızın ışığında yürütülecek örgütsel çalışmalarımızda fazla bir sorunun çıkmaması gerekir. Örgütsel alanda şimdiye kadar, özellikle örgütsel yönetim sorunları çıkmıştır. Örgütsel yönetimin tam anlamıyla yetmemesi, yeterli olamaması, örgütsel faaliyetleri frenlemiştir. Geçmişte ve günümüzde bu konuda yetersizlikler söz konusudur. Sıkıntısı çekilen veya noksanlık olarak görülen; örgütsel yönetim ve bundan kaynaklanan bir yığın örgütsel sorunlardır. Güçlü bir kitle sempatisi var; ve yine üstte son derece yaratıcı bir ideolojik-politik hat var ve bunları kaynaştırabilecek birçok kadro adaylarımız da var. Bu olanaklarımız birçok örgütte bulunamayacak kadar zengindir. Bütün bu zenginliklere, dışımızdaki hiçbir örgütün başaramadığı ülke içi mücadeleyi de katarsak ve dışta sağlanan birçok gelişmeyi de eklersek, Avrupa'daki örgüt çalışmalarının başarılı olmaması için veya doğmuş olan sorunların aşılammaması için fazla ciddi bir engel görmüyoruz. Son Parti Konferansı'nın bu konudaki sorunları daha da açığa çıkardığı ve eksiklikleri ortaya koyduğu bilinmektedir. Konferans, olanaklarımızın ve gücümüzün durumunu ortaya çıkarmıştır. Bu temelde, gerek kadro adayı, gerekse militanlar biçiminde olsun kadrosal varlığımızın ne kadar gelişmiş bir seviyede olduğu ve bunun her geçen gün daha da geliştiği bilinmektedir. Bu nedenle yapılması gereken; doğru bir yönetimdir -ki, Parti çizgisini başarılı bir biçimde uygulamayla karşı karşıya olan ve bunu tabana kadar götürmekten sorumlu olan bir

yönetim bu. Doğru bir örgütsel yönetim temelinde, özellikle örgütsel çalışmalarda başarılı olunmaması için hiçbir neden yoktur. Yapılması gereken; ayrıntılı çalışma planları ortaya çıkarmak ve bu planların zamanında hayata geçirilmesi için gerekli pratik adımları atmaktır.

Örgütsel faaliyetlerde anlayış düzeyindeki gelişme bu durumdayken, günlük çalışma tarzı büyük önem taşımaktadır. Günlük çalışma tarzının sağlıklı bir biçimde yürütülmesi için de, her şeyden önce, atıl kalmamak, suskun durmamak gereklidir. Propagandacı ve örgütçü olarak gücümüzün sonuna kadar kullanılması gerekir. Bu konuda bir atıllık, bir suskunluk söz konusu. Oysa ki doğru bir çalışma tarzı atıllığın ve suskunluğun amansız düşmanıdır. Canlı, militan bir çalışma tarzı; sürekli konuşan, yürüyen bir çalışma tarzıdır. Bizde, günlük faaliyet ağır bir duraganlıkla ele alınmak istenmektedir. Bir militan veya kadro adayı asla böyle bir anlayış ve çalışma tarzına itibar etmemelidir.

Birçok olanağı yaratılmış ve birçok hazırlığı yapılmış olan örgüt çalışmalarına böyle bir ağırlıkla başlamak ve böyle bir tembellikle cevap vermek asla kabul edilemez bir tutumdur. Bugün sahip olduğumuz olanaklarla daha gelişmiş adımları atmak ve bunun gerekli kıldığı çabayı sarfetmek zor bir olay değildir. Eskiden belki zordu, belki eskiden birçok şeyi bir araya getirmek epey zaman istiyordu. Ama şimdi uzun zamana ve birçok olanağa ihtiyaç yoktur. Sorun, olanaklarımızın iyi bilinmesi veya iyi değerlendirilmesi; bunların uygun bir planlamayla ve belli öncelikler sırasına göre, yani azami verimi yaratacak bir sıralama içinde örgütlülüğe ve eyleme kavuşturulmasıdır. Açık ki, bu da pratik bir sorundur. Çok çaba isteyen, yoğun günlük çaba isteyen bir iştir. Ve ayrıca bir biçim sorunudur. Mevcut alanlara gerekli örgütleri dayatma ve bu örgütlerle gerekli eylemi yapma sorunudur. Çok tartışılması gereken bir sorun değildir. Artık bunlar yapılmış ve başarılmıştır. Ayrıca, bu konu yeni mevziler yaratma sorunu da değildir. Yaratılmış, kazanılmış birçok mevzi vardır. Önemli olan bu mevzilere denk düşen örgütler geliştirmektir. Hangi zeminde, nasıl bir örgüt?.. Hangi tip çalışmaya, ne tip örgüt, ne kadar çaba, ne kadar eylem gereklidir?.. Bütün bunları da yerinde gözlemlemek, dolaşarak tesbit etmek ve programlamaya çalışmak gerekir. Nerede çevre, nerede temel örgüt kurulur?.. Ve yine, nerede bölge komitesi, nerede özel bir kol geliştirilir? Açık ki bunlar uygulama sorunlarıdır. Fazla bir yaratıcılık istemeyen, ama daha çok pratik faaliyet, emek ve çalışkanlık isteyen; kısacası,

pragmatik olmayı gerekli kılan ve özellikle o durgun ve atıl yapı-
mızdan hızla sıyrılarak, bizde örnekleri çokça görülen arı gibi
çalışma isteyen bir konudur. Ve böylesi özelliklerle başarılabacak
bir çalışmadır.

O halde, çalışma planlarının detaylandırılarak geliştirilmesi,
sorumluların bunları uygulamak için gerekli çalışmayı ve faaliyeti
mutlak olarak yaratması büyük önem arz etmektedir. Artık, bun-
dan sonra sorun kurumlaşma ve kurumlaşma olayı için gerekli ve
uygun çabaları göstermektir. Hiç şüphe yok ki, pratik faaliyetler
içinde hatalara düşülebilir. Bunlar o kadar önemli değildir.
Doğruluğu ispat edilmiş bir siyasi çizgi içinde yapılan hatalar
telafi edilemeyecek, çok ağır olacak hatalar değildir. Bu nedenle,
arkadaşlar hata yapacağız diye çalışmaya koyulmaktan çekin-
memelidirler. Bu politik hat içinde birkaç hata pahasına da olsa
yoğun çaba gösterilmelidir. Özellikle örgüt, eylem ve propa-
ganda alanlarında, dilleri döndükçe, ayakları işledikçe, sonuna
kadar çalışmalıdırlar. Elbetteki bütün bunlar belli bir program
gerektermektedir. Hakeza, bireysel davranışı değil, kolektif
çabayı gerektirmektedir. Ve yine olanakların ve kadrosal varlığın
doğru ve düzenli bir dağılımını, mevzilelendirilmesini öngörmekte-
dir. Böylesi temellerde düzenlenecek çalışmalar, ardından,
tavandan ve tabandan olan sağlam denetimi gerekli kılmaktadır.
Özellikle bu biçimdeki bir denetimin sağlanması, bütün faaliyet
bölgelerinde yaratıcı bir şekilde uygulanması büyük önem arz et-
mektedir. Bu denetim, faaliyetlerin Parti çizgisine ve ruhuna ne
kadar uygun olarak yürütülüp yürütülmediğini; gerçekten feda-
karlık, çalışkanlık yapıp yapılmadığını; Parti yaşamına ne kadar
uyulup uyulmadığını; hangi hataya nasıl ve neden düşüldüğünü;
bunların giderilme yollarını açığa çıkarır. Güçlü bir denetim
aygıtının ortaya çıkarılması için, gerekli olan; seri işleyen bir
rapor-talimat sistemidir. Taban raporunu vermeli, denetleyen,
bunu talimatla cevaplandırmalıdır. Özellikle rapor-talimat diyalö-
ğuna gerekli titizlik gösterilmelidir. Ayrıca, uygun ve ihtiyaç
gösteren toplantıların sıkça yapılması, bu toplantıların bir eğitim
platformuna dönüştürülmesi, gerekli tartışmaların yapılarak
daha ayrıntılı kararlara varılması, denetimi güçlendiren diğer
hususlardır. Bütün bu çabalar böylesi bir tarzda geliştirildiğinde,
başedilemeyecek bir engelin, zorlanabileceğimiz bir görevin,
hem de Avrupa alanında karşımıza çıkması mümkün değildir. Bu
konuda hemen şunu belirtelim ki, biz Parti olarak kan ve dehşet
ortamında oluştuk ve geliştik. Terör hiçbir zaman üzerimizden

eksik olmadı ve olmuyor. Kürdistan gibi bir sömürge ülkede bu statü altında kaldıkça, yani sömürgecilik sürdükçe siyasi ve örgütsel çalışmaların karşı-devrimci terör ve provakasyon ortamı içinde gelişeceği unutulmamalıdır. Avrupa zemininde de, ister emperyalizmden, isterse sömürgecilikten kaynaklansın; ister Parti içinden, isterse Parti dışından oluşsun, açık ve gizli birçok provakasyon ve provakatörün, baskı ve terör ortamı yaratarak Partiyi sürekli meşgul edeceği açıktır. Ülke içinde yaşanmış olduğu gibi, ülke dışında da açık ve gizli biçimlerde Partiye yönelik imha faaliyetleri devam edecektir. Dıştan olduğu gibi içten de özellikle ajan sızmalar ve bilmeyerek de olsa ajan konumuna düşmeler ve gericiliğe hizmet etmeler görülecektir. O halde, tüm bunlara karşı Partinin de kendi devrimci direnişini ortaya koymasına kaçınılmazdır.

Son zamanlarda sol maskeli bazı güçlerin ve kişilerin Partiyi bir no'lu düşman olarak gündemlerine koydukları, içten ve dıştan birçok provakasyona yöneldikleri görülmektedir. Doğduğumuz günden beri yakamızı bırakmayan sömürgeci terör ve onun ajan hareketlerinin bu tür faaliyetleriyle bundan sonra da, hem de daha incelmış, daha haince biçimleriyle karşımıza çıkacağını biliyoruz. Ancak, bütün bunlara karşı geçmişte olduğu gibi, günümüzde de Partiyi savunacağız, koruyacağız.

Bunun için gerekli güç, cesaret ve fedakarlık, Parti bayrağını her zaman kendisine şiar edinmiş birçok değerli yoldaşa mevcuttur ve biz, bu yoldaşların sayısının az olmadığı inancındayız. Ama az olduğuna inandığımız bir husus varsa, o da şudur: Bu yoldaşlar gereken tavrı yerinde ve zamanında koymamanın eksikliği içinde bulunmaktadır. Atılğan olamama, son derece ve ustalıkla günlük Parti çalışmalarını yürütememe, doğru bir yönetim sanatını uygulayamamanın sıkıntısı içinde bulunmaktadır. Bunu aşsınlar diyoruz!.. Bunu aşmak için beklemesinler; hata yapacağız diye atıl kalmasinlar. Tüm cesaretleriyle atılınlar ve Partinin geçmiş ve önümüzdeki bütün güçleriyle arkalarında olduğunu bilerek çalışsınlar... Yalnız kendilerini değil, diğer yoldaşlarını da, temel dayanaklarımızdan güç alarak çalıştırsınlar... Ve böylelikle en azami verimi sağlayabileceklerini ve sağlamakla görevli olduklarını unutmasınlar... Bu konuda beklemenin, işleri geleceğe ertelemenin hiçbir anlamı yoktur diyoruz... Ne pahasına olursa olsun, hangi engeller ortaya çıkarsa çıkarsın, devrimci enerji ve yaratıcılıkla aşamayacağımız hiçbir engel yoktur diyoruz... O halde, bundan sonra Avrupa'daki faaliyetleri-

miz de; Partimizin ve ulusal kurtuluş mücadelemizin ülke genelinde içine girdiği, yeniden inşa ve direniş hareketinin yükseltilmesi olarak değerlendirdiğimiz bu döneme gerekli olan cevabı verecek; o zeminden Partiyi güçlendirecek; önüne koymuş olduğu görevlere uygun olarak, bu görevlerin başarısını ertelemeden zamanında yerine getirebilecek; sorunların önemli bir kaynağı değil, bilakis Parti görevlerinin gerçekleştirilmesinin önemli bir güç ve enerji kaynağı olabilecektir. Bundan sonra ülkedeki mücadeleye, ülkedeki dönüş hareketine her zamankinden daha fazla bir katkısı olabilecektir. Avrupa'daki faaliyetlerimizin tarihi sorumluluğu, tarihi görevleri bu olacaktır. Bu son derece şerefli bir görevdir ve hiçbir zayıflığın, olumsuzluğun, bozguncu ve yıkıcı çabanın, bu tarihi ve şerefli görevi yerine getirmekten Avrupa'daki yoldaşları alıkoyamayacağı açıktır.

Şimdiye kadar çeşitli nedenlerden dolayı yeterince yerine getirilemeyen görevlerin, bundan sonra kapsamlı ve zamanında çalışmalarla yerine getirileceğine inanıyoruz. Böylece Avrupa'nın, Partimizin duyduğu sıkıntıları atlatmasında, bundan sonra daha çok güven, destek ve kaynak bulduğu bir alan haline getirilmesi zorunludur. İnanıyoruz ki, oradaki arkadaşlar da bu güvenin kesinlikle yerine getirilmesi gereken bir görev olduğunun; başta Parti direniş şehitleri olmak üzere, halkımıza karşı yerine getirmek zorunda oldukları bir görevleri, bir borçları olduğunun; bu borçları da ödemekten şeref duyduklarının derin duygu ve bilinci içerisinde dirler. Bu görevlerin başarılacağına ve bundan sonra da başarılı olunacağına duyduğumuz güven tamdır.

Ocak 1984

**SON SİYASAL GELİŞMELER VE
DEVRİMCİ GÖREVLERİMİZ;
FAŞİST TC SÖMÜRGEÇİLİĞİNE KARŞI
PKK DİRENİŞÇİLİĞİNİ VE KÜRDİSTAN HALKININ
ULUSAL KURTULUŞ EYLEMİNİ GELİŞTİRMEK İÇİN
BÜTÜN PARTİ ÇALIŞANLARINA ÇAĞRI**

Bölgemiz Ortadoğu'daki çelişkiler ve çatışmalı ortam, başta halkımız ve ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından olduğu kadar, bölge halk hareketleri için de son derece önemli siyasal ve pratik gelişme olanakları yaratmış; bu temelde ortaya çıkan siyasal gelişmeler, sistemler arası çelişkiyi de önemli oranda etkileyip değiştirebilen nitelikler kazanmıştır.

**1- Emperyalizmin Lübnan Odağındaki Saldırı ve
Politik Oyunları Tutmamıştır**

Bölgenin Lübnan odağında emperyalizm ve bölge gericiliğinin planları tutmamış, tam aksine bu yönlü zorlamaları direnmelerin gelişmesini önleyemediği gibi, politik ve askeri alanda darbe yemelerine yol açmış; ABD ve Fransa örneğinde olduğu gibi, emperyalist yönetimler iç politikada da oldukça zor durumda kalmışlardır. Bu alandaki son gelişmeler, her ne kadar Suriye'nin

öncülük ettiği orta-küçük-burjuva radikalizminin istemleri doğrultusunda bir seyir izlemişse de, sorunlara köklü çözüm getirmekten çok uzaktır. Bu nedenle, Lübnan-Suriye-Filistin odağındaki çatışmaların yeni yeni gelişmelere yolaçması kaçınılmazdır. Dönem dönem çeşitli ara çözümler ortaya çıksa da çelişkilerin gelişim seyri bunu zorunlu kılmaktadır. Bu odakta, son politik gelişmelerle doğan koşullar ilerici-devrimci güçler lehine bir durum yaratmasına rağmen, gelişmelerin devrimci halk önderlikleriyle beslenememesi, sorunların çözümsüzlüğünün bu aşamadaki en önemli nedenlerindendir.

2- İran-İrak Savaşı Bölgesel Gelişmeleri Bünyesinde Barındıracak Aşamaya Varmıştır

Bölgenin en çatışmalı odağı olan İran-İrak-Kürdistan odağındaki savaş bölge çapında çok daha önemli gelişmelere yol açacak aşamaya varmıştır. İran-İrak arasındaki savaş, hakim sınıflar arasındaki gerici bir savaş olmasına ve binlerce emekçinin katledilmesine yol açmasına rağmen, bölgede emperyalizm ve gericiliğin konumunu sarsması ve bölgesel sosyal, ulusal halk hareketlerinin gelişim koşullarını olgunlaştırması gibi son derece önemli sonuçlara da yol açmıştır. Her ne kadar dört yıla yakın süredir devam eden savaşın İran-İrak yönetimleri açısından doğurduğu sonuçsuzluk "uzlaşmayı" bir olasılık durumuna getirmiş ve bu yönlü çabalar yoğunlaşmışsa da; mevcut durumuyla odakta varolan çelişkiler, yöntemlerin yıpranma payı, tarafların hak iddiaları, çatışmaların yolaçtığı acı ve yıkım, iki tarafta da biriken ve çatışmasız çözümü imkansız ekonomik, sosyal problemlerin vd. durumu bu ihtimali zayıflattığı gibi, savaşın daha da gelişmesi ve boyutlanması durumu sözkonusudur.

İran yönetimi, Irak üzerindeki iddialarında ve Irak yönetiminin muhtemel yıkılışından sonra doğabilecek siyasal ortam ve yönetim üzerine, Irak yönetimine muhalif güçlerle uzlaşmaması, içteki anti-demokratik uygulamaların ve baskıların dışta yarattığı siyasi tecrit, dört yıllık savaşın ülkede yarattığı acı ve yıkım nedenlerinden oluşan kitle hoşnutsuzluğu vd. nedenlerden, savaş insiyatifini elinde tutmasına rağmen istediği sonuca gidememektedir.

Muhalefetin parçalanmış durumundan yararlanan; Arap gericiliği, emperyalizm ve hatta SSCB'nden kısmi askeri ve siyasi yar-

dım alan Irak yönetimi, zorlanmasına, her gün savaşa milyonlarca dolar sarfetmesine ve yıkımın eşiğine gelmesine rağmen, savaşı bu nedenlerden dolayı sürdürebilmektedir. Irak yönetimi, Güney Kürdistan muhalefet güçlerinin yetersizliklerinden, uzlaşıcı karakterlerinden ve aralarındaki çatışmalı ortamdan yararlanarak, onları bölmeyi KYB ile uzlaşarak başarmış; ve bizzat IKP'nin yetersizliği, İran yönetiminin uzlaşmaz tavrı vb. birtakım siyasal nedenden yararlanarak SSCB'nin askeri, siyasal desteğini almayı sağlamış; gelişmelerin doğurabileceği siyasal riskler yüzünden Arap gericiğinden maddi destek alımını sürdürmeyi ve Körfez Arap gericiğini ABD'nin fiili desteği ile İran'a karşı sınırlı savaşa sokmayı becererek hem kendi ömrünü uzatmış, hem de odaktaki savaşın muhtemel gelişim ve sonuçlarının bölgesel boyutlara varma ihtimalini artırmıştır.

Bu durumuyla İran-Irak arasındaki savaş, yeni görünümler ortaya çıkarmıştır. Kısa sürede mümkün değilse bile, iki rejimin uzlaşma istemleri ihtimal dahilinde olmuştur. ABD emperyalizminin ve Körfez gerici Arap devletlerinin İran'a karşı sürdürdüğü sınırlı savaş göstermektedir ki, Saddam rejiminin daha da zorlanmasıyla, savaş, İran-Arap gerici rejimlerinin topyekün savaşına dönüşebilecektir. Böyle bir durumun bölgede yaratabileceği istikrarsızlık ve doğurabileceği sonuçlar tarafları ürküttüğünden, sözkonusu devletler çelişkiyi bu düzeye çıkarmak'ta isteksiz görünmektedirler. Baştan beri savaşın tarafları olan ABD emperyalizminin, Lübnan ve Nikaragua'daki çıkmazları; iç politik nedenler ve sayılan bölgesel nedenlerden dolayı, başkanlık seçimlerinden önce alana müdahalesi zayıf bir ihtimaldir. Bölgedeki ve özellikle bu odaktaki halk hareketlerine direkt katkıdan kaçınan SSCB'nin bu tavrı her ne kadar belli bir anlayış yetersizliğini içeriyorsa da, sözkonusu nedenlerden dolayı Irak yönetimine verdiği politik-askeri desteğin, kısa sürede Irak yönetimini güçlendirmesine rağmen, uzun süreçte IKP'nin kişiliğinde Irak muhalefetini güçlendirme ve İran yönetimini uzlaşmaya zorlama gibi amaçları hedeflediği de gözlenmektedir. Ancak bu tutum savaşın sonucunu belirlemekten uzaktır.

Görüldüğü üzere, gelişmesinin önemli bir aşamasında bulunan ve bu durumyla bile bölgesel siyasal gelişmelere ve istikrarsızlığa yolaçan İran-Irak savaşı, çeşitli olasılıkları içermesine rağmen, daha geniş boyutlarda bir gelişim seyri izleyecektir.

3- Güney Kürdistan'da Son Derece Uygun Politik Savaş ve Kitle Potansiyeli Değerlendirilememektedir

İran-İrak devletleri arasındaki savaşta, savaşın tahribatını en fazla hisseden, fakat aynı zamanda savaştan en fazla yararlan-
ması gereken Güney ve Doğu Kürdistan halkı, mevcut politik
örgütlenmelerin stratejik, taktik, pratik konum ve yönelimlerinden
dolayı istenen gelişmeyi sağlayamamaktadır. Çizgileri otonomiye
aşmayan, gelişmeyi tamamen taraflar arasındaki savaşa, bu
savaşın doğurduğu boşluğa ve yine savaşan taraflara dayanarak
sürdüren Kürdistanlı politik güçler, savaşın yarattığı politik-
askeri istikrarsızlık ortamından bu konumlarından dolayı yararla-
namamış; aralarında cephe, güçbirliği vb. ittifaklar yaratmak
yerine çatışmalı ortamı sürdürmüşlerdir. Dört yıldan fazladır, Kür-
distan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi için oldukça uygun politik-
pratik gelişme koşullarına rağmen, en soysuz tarzda savaşan
taraflardan emperyalizme kadar dayanılabilecek bütün güçlere
dayanarak dar sınıf çıkarlarını idame ettirmek isteyen bu güçler
yüzünden, tarihi fırsatlar değerlendirilememektedir. Arkaların-
daki binleri aşan silahlı savaş gücüne, milyonlarca kitlenin ulusal
kurtuluş direnmesine olan istem ve aktif desteklerine, uygun
siyasal koşullara ve sömürgecilerden önemli ölçüde boşalmış
Kürdistan alanının uygunluğuna rağmen, Kürdistan hakim sını-
fınının "politikasızlığı" yüzünden, gereken ulusal kurtuluş
çıkışı yapılamamaktadır. KYB'nin öncülük ettiği burjuva, küçük-
burjuva çizgi, Saddam gericiliği dahil, Avrupa emperyalizmine
kadar olan güçlerle en aşağılık, uşaklık ve ihanet ilişkisi içinde
olurken; I-KDP'nin öncülük ettiği aşiretçi-burjuva çizgi, stratejik
ve taktik olarak tamamen İran yönetimine ve İran saldırılarına bağ-
lanmıştır. Bu çerçevede ancak yerleri değişik olan Kürdistan oto-
nom güçlerinin, İran-İrak savaşının mevcut gelişim aşamasında
varlıklarını ihanet uzlaşmalarıyla idame ettirme çabaları, belirgin
yönlerini oluşturmaktadır. İran, Irak muhalefet güçlerinin de,
reformist, şoven karakterleri yüzünden, her türlü ittifak girişim-
lerine rağmen, otonom Kürt muhalefeti ile pratikte birlik oluş-
turma çabaları yok denecek kadar azdır ve her biri bir baş
çekmektedir. Bu durum, bölge ve Kürdistan'daki siyasal gelişme-
lerle, diri halk potansiyeliyle son derece büyük bir çelişki
oluşturmaktadır.

4- Faşist Türk Sömürgeciliği, Ekonomik ve Siyasal Çıkmazlar Batağındadır

Faşist Türk sömürgeciliği, politik konumu, ekonomik ilişkileri ve yönelimleriyle bölgedeki gelişmelerden en fazla etkilenebilecek durumdadır. Faşist zordan örülü, Kürdistan, Türkiye ve bölge halklarına karşı bir savaş makinesi olan Türk sömürgeciliği, değişik görünümeler kazanmaya çalışmasına rağmen, dört yıldır bu işlevlerini binlerce emekçinin kanı ve milyonlarcasının acısı pahasına itina ile yerine getirmeye çalışmaktadır. Ancak Türk faşist sömürgeciliği, bugün hiçbir çabayla önleyemeyeceği ve gerekenler yapıldığında mutlak sonunu getirecek problemlerle yüzyüzedir.

Ekonomik alanda kitleler üzerinde tam bir talan ve gasp olayı vardır. Her türlü ekonomik, demokratik hak arama olanağı yasadışı ilan edilmiştir. IMF'nin dayatmalarıyla yürütülen faşist ekonomi-politika tamamen uluslararası emperyalist tekellerin ve bir avuç işbirlikçinin çıkarına ülke kaynaklarının ve kitlelerin talanını öngörmektedir. Tekel girdilerine ve halkın temel gıda ve tüketim maddelerine üst üste zamlar yapılırken, diğer yandan düşük ücretler ve düşük taban fiyatları yüzünden, orta sınıf üretiminde iflaslar birbirini izlemiş, kitlelerde yoksulluk artmış ve işsizlik oranı milyonlara varmıştır. Pahalılık, enflasyon oranı %50'yi geçmiştir. İthalatın kapısı açılırken, ihracat oldukça gerilemiştir; İran-İrak savaşının doğurduğu ortamdan yararlanarak yapılan savaş ihracatı, devlet ve hükümet başkanlarının ticaret heyetlerinin başında ülke dolaşmaları, dış pazar olanağı açmadığı gibi, bunlar durumun faşist Türk burjuvazisi açısından vehametini göstermektedir. Dış ticaret açığı, biriken borçlarla birlikte 20 milyar doları aşmıştır. Her yıl ödenmesi gereken 4 milyar doların ödenmesi bir yana, emperyalist bankalardan yeni dış borçlar istenmektedir. Şimdiden Brezilya, Meksika, Bolivya vb. ülkelerin yanında Türk devleti, dünyanın, emperyalist bankalara en fazla borcu olan 12 ülkesi arasına alınmıştır. Bunun anlamı, IMF'nin yeni reçeteleri ve yeni zamlardır.

Faşist-sömürgeci burjuvazi bütün bu uygulamalarını tamamen faşist zora dayanarak sürdürmektedir. Bu amaçla kitlelerin bütün ekonomik ve demokratik hak ve kurumları ortadan kaldırılmış, binlerce insan tutuklanmış, işkenceden geçirilmiş, yüzlercesi katledilmiş, yüzlercesi idama çarptırılmıştır. Faşist sömürgeciler,

sadece devrimcilere savaş açmamış, savaşını genişleterek, burjuva demokratlarından burjuva aydınlarına ve sıradan insanlara kadar kendisinden olmayan herkesi hedeflemiştir. Kasım 1983 genel ve Mart 1984 yerel seçimleri, faşizmin kitlelerden tecritini önleyemediği gibi, dışta da teşhirini hızlandırmıştır. Faşist baskı ve talan o kadar açık ve yüksek boyutlarda yapılmaktadır ki, kendinden olanlar bile kuşkularını gizleyememektedirler. İçte bu sorunlarla yüzyüze olan Türk-faşizmi, dışta da siyasal çıkmazlarla karşı karşıyadır. Bölgedeki konumundan ve içerdeki uygulamalarından dolayı dünya devrimci, demokratik, ilerici kamuoyundan tecrit olan Türk faşist yönetiminin, uydu "Kıbrıs Türk Devleti", "Ege Kıta Sahaneliği" konularında Yunanistan'la, saldırgan konum ve yöneliminden dolayı sosyalist ülkeler ve bölgenin ilerici yönetimleriyle siyasi uzlaşmazlığı had düzeye varmıştır.

Faşist baskı ve talan, devrimci muhalefetin ve kitle eyleminin gelişimini durduramamaktadır. Türkiye cezaevlerinde verilen idam cezalarına, işkenceye ve katletmelere rağmen, "siyasal savunmalar ve açlık grevi direnişleri" birbirini izlemiş, bu direnişler dışarıya yansiyarak "ailelerin yürüyüşü ve direnişi" şeklinde ortaya çıkan kitle direnişi boyutlarına yükselmiş; içte ve dışta faşist yönetimin teşhir ve tecritini hızlandırmıştır.

5- Kürdistan Halkı, Sömürgeci-Faşist Zora Karşı Direnmek Kararlılığındadır

Faşist Türk sömürgeciliği halkımız üzerinde sürdürdüğü politikasını, özellikle son dört yıldır açık savaş durumuna çıkarmıştır. Adeta bütün çıkmazının nedenlerini Kürdistan halkına yüklemiş ve tüm şehir, köy ve mahalleleriyle Kürdistan'ı yeniden işgal etmiştir. Her türlü neden kullanılarak insanlarımız tutuklanmış, yüzünü aşan sayıda insanımız sömürgeci zindanlara doldurulmuştur. Cezaevleri yetmediğinden okullar ve spor salonları bile cezaevi haline getirilmiş, sıradan nedenlerle insanlarımız bu zindanlarda işkenceden geçirilmiş; yüzlerce yurtsever ve devrimci işkence tazgahlarında katledilmiştir. Yine yüzlerce insanımız, dağlarda, köy meydanları ve sokaklarda kurşunlanarak, ya katledilmiş ya da sakat bırakılmıştır. Kürdistan'da keyfi faşist zor günlük uygulama haline gelmiştir.

Ekonomik alanda kitleler açlığa mahkum edilmiştir. Orman ürünlerinin, madenlerin halkın temel ürünlerinin talanı hızlandırılmış

miştir. Kalanının da rüşvet ve gasp şeklinde alınmasıyla halkımız için yaşam dayanılmaz hale gelmiştir. Siyasal alanda halkımız ve ülkemiz faşist politikanın savunmasız hedefi ve alanı haline getirilmeye çalışılmaktadır. Kürdistan'daki bütün ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel uygulamaları ancak sömürgeci-faşist zorla yerine getirebilmektedir. Sömürgeci Türk devletinin bütün işlevleri 12 Eylül 1980'le yeniden düzenlenmiştir. Kirdan kente kadar Kürdistan'ın her tarafında yaygınlaştırılan baskı ve talanla insanlarımızın geleceği karartılmaya çalışılmaktadır. Kitlelerin uyanışını önlemek için, fabrikada, okulda, camide faşist propagandaya ve asimilasyona hız verilmiştir. Spor kulüpleri, içki-kumar salonları, yoz kültür faaliyetleri, ahlaksızlık vb. uygulamalarla bir yandan yoz, asimile edici, alıklaştırmacı bir ortam yaratılıp, bir yandan halkımızın kültür değerleri talan edilirken; diğer yandan da ekonomik zorluklar ve ortamın alıklaştırmacılığı suistimal edilerek, insanlarımız kendi özlilerine düşman hale getirilmek istenmektedir.

Faşist Türk sömürgeciliğinin özellikle son dört yıldır, halkımıza reva gördüğü ve siyasal, kültürel, ekonomik varlığıyla insanlarımızın ulusal kişiliğini imha etmeyi hedefleyen baskı ve talan politikası amacına ulaşmış mıdır? Kesinlikle hayır. Bir avuç feodal-komprador ve uşak dışında kitleler sömürgeci-faşist politikaya tavır almışlardır. Bir yandan zorla silah teslim etmeye zorlanırlarken, diğer yandan silahlanmışlardır. Fırsat buldukları yerde sömürgeci canilerle çatışmışlardır. Yapılan baskı ve propagandalara rağmen, ulusal kurtuluşa özlemlerini korumuş, geliştirmiş ve her koşul altında devrimcilere desteklerini sürdürmüşlerdir. Zindanlardaki direnişleri desteklemiş, ülkenin her tarafında propagandasını yaygınlaştırmış, çok defa, cezaevine ve askeri binalara yürüyerek, sömürgeci-faşist baskıları lanetlemişlerdir. Baskı altında halkımız siyasallaşmasını sürdürmüş, süngü zoruyla sahneye konan parlamento ve yerel seçimlere ve küçük-burjuva milliyetçiliğinin şartlandırmalarına itibar etmemiştir. Devrimcilerin yoğun hazırlıklardan sonra faaliyetlerini ülke sathına yaymaları kitlelerin geniş desteğini görmüştür. Son derece yoğun faşist baskı altında sürdürülen devrimci faaliyetimizin yaşaması ve gelişmesi, kitlelerin mücadeleye bu koşullarda verdikleri destek, ulusal kurtuluşa duydukları özlem ve faşist sömürgecilere duydukları soylu kin sayesinde mümkün olmuştur. Dört yılın siyasal tecrübeleri altında yoğrulan kitleler devrimcilikle, reformizm arasındaki ayrımı iyice tanımış ve oldukça daralan reformist gruplar, yurtseverlerden, emekçi kitlelerden

önemli oranda tecrit olmuştur. Kitleler üzerinde ekonomik, siyasal güçlerini önemli oranda yitiren feodal-kompradorlar, aşiret reisleri vb. işbirlikçiler tarihlerindeki uşaklıklarının en aşağılık düzeyine inmişlerdir.

Kürdistan üzerindeki politikası tutmayan ve ekonomik, siyasal sorunları her geçen gün daha fazla büyüyen faşist-sömürgeci Türk burjuvazisi, varlığını emperyalizme dayanarak ve kitleler üzerinde baskı ve talanı artırarak sürdürebilmektedir. Dışta ve içte bu türde ekonomik, siyasal, toplumsal çıkmazlarla karşı karşıya olan Türk faşizmi, kendini yaşatma alanı olarak seçtiği Kürdistan'da savaşını geliştirmektedir. İran-İrak savaşının boyutlanmasıyla doğan istikrarsızlık ortamının Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişmesine iyi bir zemin hazırlayacağını bilinciyle hareket eden faşist Türk sömürgeciliği, oldukça endişeli hareket etmektedir. Onun korktuğu en büyük şey; Kürdistan gerçeği ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesidir. Bu nedenle, alandaki gelişmeleri çok yakından izlemekte ve savaş hazırlıkları yapmaktadır. Bu aynı zamanda faşist cuntanın iktidara getiriliş nedenidir de. Bir yandan İran-İrak-Kürdistan odağındaki savaşın gelişmesinin yol açtığı ve açacağı siyasal risklerden korkarak, sahtekarca tarafsızlık ve barış taraftarı postuna bürünüp emperyalizmin İran üzerindeki uzun süreli emellerini gerçekleştirmeye çalışıp, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı uzlaşmaya çalışırken, diğer yandan da korkunç bir silahlanmaya gitmekte, askeri havaalanları inşa etmekte, işgal tatbikatları yapmakta, şovenizmi körükleyerek savaşa hazırlanmaktadır. Bu odaktaki gelişmelerin vahimleşmesiyle ve ABD'nin dayatmasıyla, Türk faşist ordusunun, sonunu getirecek olmasına rağmen, işgale kalkışacağında hemen hemen herkes hemfikir-dir.

Faşist Türk burjuvazisi bir yandan bu hazırlıklar içinde olurken, diğer yandan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin bu koşullarda gelişmemesi için her türlü yola başvurmaktadır. Bu nedenle, emperyalist ülkelerle en aşağılık işbirliği içinde olurken, diğer yandan Kürdistan halk kitleleri üzerindeki baskıyı artırmakta, zorla düzenlediği kitle toplantılarında halkı tehdit etmekte, alelacele Kürdistan'daki yerel otoritelere uşaklık payeleri vererek, onları ulusal kurtuluş mücadelesine karşı konumlandıрма faaliyetlerine hız vermekte, ajan-muhbir ağını geliştirmeye çalışmakta, Kürdistan genelinde taciz ve gözdağı operasyonlarını hızlandırmakta, sınır alanlarında üst üste savaş hazırlıkları

ve tatbikatlar yapmakta ve herhangi bir alanda izine rastladığı devrimcilerin üstüne yüzlerce asker yollayarak imha etmeye ve halkı yıldırmaya çalışmaktadır.

Ancak, korkunun ve zorbalığın ecele faydası yoktur. Bölgesel bağlantıları ve iç tükenmişliği göstermektedir ki, faşist Türk sömürgeciliği ömrünü doldurmuştur. Kitlelerden tecrit olan, siyasal ve ekonomik çözümsüzlüklerin batağında sürüklenen faşist Türk devleti, Kürdistan ve Türkiye halkının devrimci eylemiyle tarihsel sonuna kavuşacaktır.

6- Küçük-Burjuva Oportünizminin Sahte “Burjuva Demokrasisi” Faşist-Sömürgeci Devlete Alternatif Olamaz

Objektif yönleriyle bu kadar uygun olan siyasal koşullar ve yoğun kitle desteğine rağmen, neden kitlelerin acısı ve tepkisi örgütlendirilememekte ve yeterli devrimci çıkış yapılamamaktadır? Her şeyden önce, halk yığınlarının umutlarını ve cuntaya tepkisini uygun mücadele kanalına aktararak devrimci öncü örgütlerin olmamasından, “demokrasi” alternatifi olarak sunulan yasal burjuva muhalefetleri, kitlelerin devrime yönelmesini önlemeyi amaçlayan, liberallikleri bile tartışmalı, sakıncalı burjuva çevreleridir. Bunların en radikali olarak ortaya sürülen SODEP’in eylemine bakıldığında, bu biraz üstü kazıldığında faşizmin kokusunun etrafa yayıldığı hemen görülebilir. Bu nedenle, gerek Türkiye’de, gerekse Kürdistan’da kitlelerin gücünü küçümseyen, kitlelerin acısını görmezlikten gelen, kitlelerin engin devrimci potansiyelini burjuva liberallerinin peşine takmaya çabalayan küçük-burjuva oportünistleri Avrupa sosyal-demokrasisinin kanatları altında devrimci saflarda tasfiyeci bir rol oynamaktadırlar. Halkın çıkarıyla alakası olmayan bu komplocu, bozguncu anlayışların yüzlerine Marksizm-Leninizm maskesi takmaları devrimci saflarda ve halk kitlelerinde daha fazla tahribata yol açıyorsa da, yönelimi ve pratik eylemiyle kendini ele vermiştir. Halk güçlerince teşhir edilen örgüt bozgunculuğunun, küçük-burjuva reformculuğunun yeri netleşmiştir.

Küçük-burjuva oportünizminden arınan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi ile Türkiye Devrimci Demokratik Hareketi, faşist sömürgeciliğin kahredici zoruna karşı gerekli örgütlülükle çıkarak ve kitle gücünü harekete geçirerek, gelişme ve atılım

yapma olanağına kavuşacaktır.

Bölgedeki uygun siyasal koşullar, mevcut objektif durum ve subjektif etmenler gözönüne alındığında, Kuzey-Batı Kürdistan'ın faşist sömürgeciliğe karşı ulusal kurtuluş direnmesine son derece uygun olduğu, burada atılacak örgütlü mücadele adımlarının hızla halk kitlelerini kucaklayacağı, sağlanan gelişmelerin faşist yönetimde açacağı gediklerle Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketinin gelişmesini hızlandıracağı görülecektir. İki halkın devrimci mücadelesinin bir bütün halinde sağlayacağı politik-pratik gelişme, sadece faşist Türk sömürgeciliğini geriletmekle, zayıflatmakla kalmayacak, bölge çapında gericiliğin ve emperyalizmin varlığına vuracağı darbelerle bölge halk hareketlerine gerekli politik-pratik katkıyı yapmış olacaktır. Bu nedenlerle gelişmenin ana halkası, halkın istem ve özlemini yansıtan, direnişlerini örgütleyen ve geliştiren öncü örgütlenmeler sonucudur.

7- Partimizin Örgütsel Hamlesini Kavrıyalım; Bütün Gücümüzü Ulusal Kurtuluş Eyleminin Örgütlenmesine Sarfedelim

Partimiz özellikle son dört yıldır, halkımız üzerinde yoğunlaşan sömürgeci-faşist baskıya dur demek için Parti eylemciliğini ve halkımızın ulusal kurtuluş direnişini geliştirmenin yoğun pratiğı içindedir. Yıllardır sürdürülen çalışmalarımız, tarihsel anlamı ve önemiyle, bir yerde, şimdi atılan örgütsel, siyasal, askeri, kitleleşme Parti hamlesinin ön hazırlıkları olmuştur. Faşist Türk sömürgeciliğine karşı direniş içinde halk olarak siyasal, askeri vd. alanlarda bağımsız gelişme koşullarını yaratma örgütsel hamlemizin önemini kavramak açısından kısa Parti geçmişimizi hatırlamak son derece öğretici olacaktır.

Partimizin dayandığı Kürdistan Ulusal Kurtuluş Çizgisi, sömürgeciliğin halkımız üzerindeki tahribatının çok ileri boyutlara vardığı, halkımızın bilincinin her yolla karartılmaya çalışıldığı, Kürdistan adına ancak küçük-burjuva milliyetçi uzlaşmacılığının örgütlenebildiğı, son derece zor ideolojik, politik, pratik koşullarda doğmuştur. Bir grup insanı geçmeyen ilk örgütlü çıkıştan, sistemli bir ideolojik ve politik hat'a kavuşulduğu 1978 Parti olayına kadar geçen sürede yapılan çalışmaların karakteri, önemi ve Kürdistan'da yolaçtığı son derece önemli gelişmeler

bilinmektedir. Yoğun bir engelleme, baskı ve bunaltıcı ideolojik çarpıtmalar ortamında her türlü olumsuzluğa kaynaklık yapar duruma getirilen Kürdistan zemininde, bağımsızlıkçı ulusal kurtuluş siyasetini formüllendirmek, bunun için son derece önemli ve tarihi olan kanı dökmek, önemi kavranan ilk örgütlü oluşuma yapılan saldırıları aşmak ve 1978 Parti olayıyla daha yoğun pratiğe atılmanın gelişmelerine yol açmak, bugünün gelişmeleriyle ölçülmeseyse bile, bunların, o günün tarihi koşulları ve Kürdistan'ın tarihi geçmişi içinde değerlendirildiğinde atılması zorunlu olan tarihi bir adım ve yine o nitelikli bir gelişme olduğu rahatlıkla anlaşılır. Dönemin pratiği içinde ortaya çıkan yetersizlikler ve düşmandan kaynaklanan saldırı, komplo ve hizip olayları, atılan adımların Kürdistan'da yol açtığı gelişmelerin tarihsel karakterini değiştirmemiştir. Halkımız, PKK ile, modern tarihine ilk adımlarını atmıştır. Kürdistan sathının son derece olumsuz özelliklerine, yoğun düşman saldırılarına rağmen, eğer bu gelişmeler sağlanmışsa, bu, faaliyetin dayandığı çizginin tarihsel doğruluğu, Kürdistan halkının ulusal kurtuluşa duyduğu özlem ve hepsinden öteye inanç ve fedakarlığın örgüt faaliyetinde somutlaşmasındandır.

1978-80'deki yoğun örgütlenme, siyasal ve askeri kitle eylemi, Partimiz öncülüğünde milyonlarca Kürdistanlı kitle gücünü kucaklamış ve Kürdistan adına yapılan ilk bağımsız ve doğru önderlikli ulusal kurtuluş eylemi olmuştur. Bu atılım, proletaryanın ve dünya halklarının devrimci kurtuluş hareketlerinin deneylerine, buna kaynaklık eden marksist-leninist ideolojiye, bunun rehberliğinde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Çizgisine ve bununla donanan PKK'nin yönetim ve kadro gücünün engin çaba ve fedakarlığı ile Kürdistan halk kitlelerinin ulusal kurtuluşa özlem ve fedakarlığına dayanmaktadır. Eğer bu dönemde devrimci Hareketimize karşı yoğunlaşan, Türk sömürgeciliğinin, Kürdistan'daki işbirlikçilerinin, sosyal-şovenlerin ve küçük-burjuva milliyetçilerinin saldırıları, Partimiz öncülüğündeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Eyleminin gelişimini durduramamışsa, bunu amacın tarihsel haklılığında, halkımızın engin yurtseverliğinde ve önderliğin ve kadroların yetkinlik ve kahramanlığında aramak gerekir. 1978-80 pratiği ile PKK birinci sınavını vermiş ve bu sınavdan en büyük başarıyla çıkmasını bilmiştir. Kürdistan halkı bu sınavla, ölmediğini, diri olduğunu ve ulusal kurtuluşa varmakta kararlı olduğunu göstermiştir.

Bu gerçək, diğər iç ve dış ekonomik, siyasal gelişmelerle bütün-

leşince sömürgeci Türk burjuvazisi, kendini faşist zorla donattı. Bu durum, Parti gücümüz ve halkımız açısından yeni bir sınavın başlangıcıydı. Parti gücümüz, özellikle kendine yönelen sömürgeci-faşist imha saldırılarına karşı kendini korumak, varlığını idame ettirmek, yoğun pratik içinde oldukça daralan kadroları toparlamak, onlara kavratmak ve yeni mücadele adımlarına hazırlamak, Parti bütünlüğünü düşmanın sızıntılarından korumak, mücadelenin değişik alanlarında; zindanlarda, dış alanlarda Partinin ve halkın onurunu korumak, her alanda yoğun hazırlıklar içinde bulunmak ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini, faşist-sömürgeci zorla dışediş bir direniş içinde örgütlemek ve geliştirmek zorundaydı.

Oldukça zor koşullar ve kıt olanaklar içinde, bütün bunları yerine getirebilmenin temel koşulu, örgütlü bir güç olmayı sürdürebilmektir. Çünkü, sömürgeci-faşist devlet, devrimci, ilerici örgütlere savaş açmış, bu saldırılara dayanamayan çoğu örgüt dağılmayla yüzyüze kalmış, kitlelerde geçici bir suskunluk egemen olmuştur. Katledilen yüzlerce devrimci, yurtsever, demokrat dışında, binlerce insan faşist zindanlara doldurulmuştur. Tutuklu önder ve kadrolar, işkence, baskı, yıldırma ve ihanetle ideolojilerine, politikalarına, ülkelerine ihanete zorlanmışlardır. Örgütsüz kalan insanlar ya kurşunlanıyor, ya tutuklanıyor, ya da düşmanın yoğun propaganda ve baskıları altında duygu ve düşünce olarak eziliyordu. Küçük-burjuva örgütlerde hızla bir dağılma ve kaçınıklık görülmüyordu. Küçük-burjuva yolcular yüzünden örgütler darbe yiyor, kaçınıklık ve ihanet çizgi haline geliyordu. Dışarıya kaçmayı beceren küçük-burjuva oportünistleri, halkın gücünü ve devrimci mücadeleyi yadsıyarak, sosyal-demokrasinin kanatları altında, tasfiyeciliği, örgüt bozgunculuğunu, örgüt yıkıcılığını ve devrim kaçınıklığını egemen politik anlayış haline getiriyorlardı. Devrimci örgütlerde küçük-burjuvaziden kaynaklanan bireysel hırs, pratikten korkaklık, mirasyedicilik vb. her türlü zaaf teori haline getirilmeye çalışılarak, bu zaafaların pratik alan bulması için hiçbir kural dinlemeksizin ve hiçbir kutsal değer tanımaksızın her türlü tahribat, örgüt yıkıcılığı yapıyordu. Başboş kalan örgüt insanların zaaflarıyla çok basit ve sefil bir yaşam için, örgüt yıkıcılığı için araç olarak kullanıp, paçavra haline getirilerek kenara atıldığı bu dönem, Kürdistan gerçekliğinde, sömürgeci-faşist tahribatın, ulus inkarcılığının Kemalizm şeklinde somutlanışının zayıf kişilikler üzerinde örgüt yıkıcılığı şeklinde kendini gösterdiği dönemdir de.

Bu nedenle, PKK'nin tüm deneyimsizlik ve olanaksızlıklarına rağmen, örgütsel bütünlüğünü ve kadro gücünü koruması, kaçınıklık yerine onlarca önder kadronun kanına neden olan direnişleri sergilemesi, zindanlarda düşmanın bütün oyunlarını bozarak, direniş geleneğini süreklileştirmesi, uluslararası alanda Parti gerçeğimizi proleter direnişçiliği ile temsil etmesi, yoğun çalışmalarla kadro gücünü niteliklileştirmesi, askeri ve siyasal-örgütsel hattını netleştirerek bütün bu gelişmeleri Parti I. Konferansı (Temmuz 1981) ve II. Kongresi (Ağustos 1982) düzeyine çıkarması, örgütlerin adının ancak dar bir yayın çevresiyle anıldığı bu dönemin en ayırdedici ve o denli önemli özelliği olmuştur.

Partimizin üçüncü profesyonelleşme ve gelişme adımını başarı ile sonuçlandırması sadece sayılan alanlarla sınırlı kalmamıştır. Dönemin özellikleri, Kürdistan zemininin olumsuzlukları, faşist Türk sömürgeciliğinin saldırıları ve yarattığı tahribattan kaynaklanan, küçük-burjuva kişiliklerde somutluk kazanan yıkıcı-bozguncu, oportünist-tasfiyeci ihanete ve sağ, korkak, zaafli yapılara karşı sağladığı zafer dönemin en anlamlı zaferidir. Sömürgeci zindanlarda geliştirilmek istenen ihanet çizgisi, gelişen soylu direnişler karşısında amacına ulaşamayınca, bozguncu-yıkıcı-oportünist çizgi, Avrupa sosyal-demokrasisinin himayesindeki Türkiye küçük-burjuva tasfiyecileri ve Kürt küçük-burjuva mülteci örgütleriyle işbirliği halinde, özellikle Avrupa'da olmak üzere, değişik yöntemler kullanarak fırsat bulduğu her yerde örgüt yıkıcılığı yapmaya başlamıştır. Yıkıcı-bozguncu anlayışın amacı açıktır; mirasyedicilik yapmak, Partiyi direnişten vazgeçirmek, ihaneti direnişle uzlaştırmak, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini yadsımak, sömürgeciliğe karşı gelmenin hesabını sormak, bunun için de her yol ve yöntemi kullanmak. Yıkıcı-tasfiyeci anlayış, her ne kadar bir kısım kadroların politik ve örgütsel yetersizliklerinden yararlanmışsa da küçük-burjuvaziden kaynaklanan Parti içindeki zaafli yapılar üzerinde hayat alanı bulmuştur. Kariyerizm, korkaklık, rahat yaşam özlemi, mirasyedicilik ve bunlardan kaynaklanan yönelim, hırs ve kin, yıkıcı-bozguncu anlayışın yaşam alanı olmuştur. Bu konuda saflıklarını ileri sürenler, sayılan zaaflları üzerinde taşıyan, kendine yönelmeyen yapılar değil; bu komploya hiç bulaşmamış, ancak oportünizm ve yıkıcılıkla savaş ve önlem konusunda yeterince politik olmayan ve baştan beri, Partinin, ezici çoğunluğu ile yıkıcılığa, bozgunculuğa, tasfiyeciliğe karşı yürüttüğü başarılı savaşın yanında yer alanlar olabilir. Partimiz, 1980'le Parti saflarında geliştirilmek

istenen ve tarihi daha öncelere dayanan yıkıcı-komplocu ihanet çizgisini "Kemalizmin tezahürü", "Parti gerçekliğini inkar eden düşman anlayış" doğru belirlemesiyle altede bildiyse, bu PKK'nin doğru çizgisinin, haklı davasının, şehitlere ve halkın geleceğine bağlılığının, direnişçiliğinin ve kadroların Parti disiplinine bağlılığının ürünüdür.

1982-Ağustos II. Parti Kongresi'yle temel görev, bütün güç ve yaratıcılığımızı kullanarak, pratik planlama düzeyine çıkarılan hazırlıklarımızla çizgiyi kitlelere maletmek, çok yönlü kazanımları ve deneyleri ülke sathına aktarmak, Parti örgütlerini Kürdistan halk savaşı çizgisine ve ondan kaynaklanan dönemin taktiğine uygun yöntemlerle kitleler arasında kurmak ve kitlelerin siyasi-askeri şiddetini faşist-sömürgeci zora karşı direniş temelinde örgütlemek ve geliştirmektir. Bir anlamda, 1973'ten 1982'ye değin yapılan hazırlıklar, sağlanan gelişmeler, dökülen kanlar, edinilen deneyimler böyle bir sürece hazırlıktı.

Bölge çapında uygun siyasal koşullar, ülkedeki uygun pratik ortama göre atılacak sorumlu siyasal-askeri örgütsel adımlar, sömürgeci-faşist Türk zoru altında inleyen Kürdistan halk kitlelerini yığınla mücadeleye seferber edeceği gibi, Türkiye'de de faşizme karşı direniş ortamına gereken katkıyı yapmış olacaktı.

Başta Türk faşist sömürgeciliği olmak üzere, Parti gücümüze karşı bir sürü güççe yapılan saldırı, iç ihanet ve engellemelere rağmen ve yirmiyi yakın yoldaşın kanı pahasına, örgüt gücümüz Kuzey-Batı Kürdistan'daki devrimci faaliyet için konumlanmayı başardı. Geleceklerini böyle bir adımın atılamamasına ve başarısız olmasına hasreden birçok güç, direniş hamlemiz altında gerilemekten ve ezilmekten kurtulamadı. Yoğun hazırlıklarla öncü kollar halinde kadrolar ülke sathına taşındı. Ülkenin çoğu alanlarında temel üslenme sağlandı. Bunun için gereken, kır kitlelerinin örgütlenmesi önemli oranda başarılıydı. Şehirlerle bağ kurularak, kitlelerin tekrar örgütlenme olanaklarının zemini hazırlandı. Devrimci ajitasyon-propaganda dar gruplarla yürütülmesine rağmen, geniş yığınları kucakladı. Henüz dar birimlerle yürütülen keşif ve örgütlenme faaliyetlerimiz etrafında çeşitli halk kesimlerinden ileri politik çevreler toparlanarak, devrimci etki kitleleri arasında dalbudak saldı. Cezaevi direnişleriyle örgütsel direniş hamlemiz bütünleştirilerek, ulusal kurtuluş direnişinin zemini pekiştirildi. Örgütsel faaliyetimiz, dönemin görevleri gereği, henüz yaygın düşman ve işbirlikçilerine karşı askeri eyleme başvurmadığı halde, kitlelerin yoğun desteği ile çoğu

yerde ajan ve muhbir yapılar açığa çıkarılmış, halktan tecritlerini hızlandırmış ve birkaçı ölümle cezalandırılmıştır. Ajitasyon-propaganda ve hareket tarzımızla, faşist sömürgeciliğin baskı ve tehditle kitlelerde yarattığı korku havası önemli oranda dağıtılmıştır. Bu nedenden ki, faşist-sömürgeci devlet, devrimci faaliyetimize karşı özel yasalar çıkarmış; uzlaşma, korku ve yıldırma ile bir sürü gücü faaliyetlerimize karşı konumlandırmaya ve ajan-muhbir-milis ağını genişletmeye çalışmış; askeri operasyon ve tatbikatlarla kitlelere gözdağı vermeyi, bu yolla onları ulusal kurtuluş faaliyetinden uzaklaştırmayı hedeflemiştir.

Devrimci faaliyetlerimizin sayılan boyutlardaki önemine, yolaçtığı gelişmelere ve yolaçacağı sonuçlara rağmen, pratik içinde bir sürü yetersizlik daha verimli sonuçlar almayı engellemiştir. Siyasal çizgiyi pratiğe aktarmada yeterli itina ve fedakarlığın gösterilememesi, örgütsel faaliyette yeterince duyarlı olma, askeri faaliyette ürkek ve çekingen olma vb. durumlar faaliyetin hemen hemen her düzeyinde darlığa yolaçmıştır. Atılan tarihi adımın niteliği ile çelişir bir sürü yetersizlik içinde olunmuştur. Çalışmada bireycilikten biçimcilığe, kitlelere yeterince önem verip kaynaşmamaya; değer yaratmak için kendini fazla zorlayamamaktan var olan değerleri çok rahat yolla kullanma ve geçimsizlikle grubun faaliyetini önlemeye; sohbetçilikten, alan seçicilik ve yanlış anlayışlara liberal davranmaya; teorik kalıplarla yetinmeden teroriyi bir yana atarak eskinin dar pratikçiliğine dalmaya; yönetimde bürokrat ve bireyci olmaya vd. kadar, çoğaltılabilecek yetersiz anlayışlar yaygın olarak görülmüştür. Doğru hareket tarzından ve çalışma disiplininin ayrılarak halka zarar verildiği gibi, bir sürü değerlerin yitirilmesine neden olan darbeler de yenmiştir. Açık ki, bu yetersizlikler çalışmanın verimini düşürdüğü gibi, bozguncu anlayışların örgütlenmesine de açık kapı bırakmıştır. Bu nedenle, sayılan yetersizliklerin her ne kadar önemli bir kesimi, pratik sürece yeni başlandığından, pratiğin ve çeşitli toplumsal oluşumların hemen algılanamamasından, deney yetersizliğinden, yönetim eksikliğinden kaynaklanmışsa da, asıl kaynağı, sayılan yetersizlikleri üzerinden atmak için yeterince çaba göstermeyen arkadaşların duyarsızlığı olup, aşılmaları, örgütlenebilmenin ve gelişebilmenin zorunlu koşuludur. Yetersizliklerini bilinçli bir tarzda kaçınılığa, faaliyeti darbelemeye, Parti malzemelerine zarar vermeye ve açık düşmanlığa vardırırlar ise tarihin kararını kabullendiklerinden, Parti gücümüz bu hükmü yerine getirmekten Partinin ve halkın çıkarı için kaçın-

mayacaktır.

Bütün bu yetersizliklere rağmen, kitleler içinde yürüttüğümüz siyasi-askeri ve örgütsel faaliyetlerimiz, Parti konumlanmamız, son bir yıllık pratiğin öğretici derslerini algılamamız ve Parti yıkıcılığına vurulan darbe, faşist Türk sömürgeciliğine karşı, ulusal kurtuluş direnişini boyutlandırmamıza uygun örgütsel zemini sağlamıştır. Kadrolar pratikten uzak olmanın deneyimsizlik ve ürkekliğinden kurtulmuştur, kitleler atılan örgütsel adımları büyük bir destekle karşılamışlardır. İç siyasal durum, direnme zeminini olgunlaştıracak yönde gelişmektedir. Bu nedenle önümüzdeki görev, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Çizgisini en büyük bir yaratıcılıkla pratiğe aktarma; temel Parti örgütlerini, kır başta olmak üzere, kitleler içinde konumlandırma; askeri taktiği hayata geçirip geliştirerek, yurtsever halk kitlelerini siyasi ve silahlı olarak Parti öncülüğü etrafında özgül örgütlenmeler içinde toparlamadır.

Bu temel üzerinde biçimlenecek örgütsel hamlemiz; kırdan başlamak üzere her alanda Parti örgütlerini kitleler arasında konumlandırarak ve her alanda pratik deneyim içinde kitlesel ulusal kurtuluş örgütlerinin biçimlenmesini sağlayacaktır. Siyasal hattın güçlü bir özümsemesi, taktik ve planlamalara uygun çalışma tarzı, halkın çıkarı için engin bir çaba ve fedakarlık, kitleleri tanıma, anlama, taleplerini örgütleme, onlarla kaynaşma becerisi, yetkin bir propaganda ve örgütleme becerisi, kitlelerin ulusal kurtuluş safalarında toplanmalarını sağlayacaktır. Bölgelere ve sınıflara özgü şekillerde siyasal, ekonomik, askeri biçimleriyle gelişecek kitle örgütleri, Partimiz öncülüğünde ulusal direniş cephesi örgütleri olarak şekillenip gelişecektir.

Faşist-sömürgeci zor ve günlük uygulamalarına karşı, direniş içinde gelişen askeri-örgütsel faaliyetimiz, Silahlı Propaganda Birliklerinin öncülüğünde örgütsel zemine, halkın özlem ve desteğine dayanarak; düşman güçlerini ve işbirlikçilerini askeri zorla ezip geçmeyi hedefleyerek gelişecektir. Parti silahlı örgütsel birimlerinin öncülüğünde, askeri-örgütsel faaliyetimiz, Parti ve kitle örgütlerinin önünü açıp, halkımızın siyasal birliğinin gelişmesine hizmet edeceği gibi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Güçlerinin çekirdeği olarak, halkımızın askeri şiddet ve örgütlenmesini sağlayacaktır.

Sayılan siyasal ve askeri örgütsel görevleri yerine getirmek, halkın siyasal birliğini geliştirmek, yetkin Parti öncülüğünü gerektirir. Dar eylemcilik, planlamadan yoksun dar örgütcülükle, dağınık, isabetsiz propagandayla, duyarsızlıkla bu tarihsel

görevler yerine getirilemez. Düşmanın propaganda, baskı ve talanına dur demek ve faşist-sömürgeci zorbaların halkımıza yönelik uygulamalarına karşı çıkmak, siyasal, askeri, ekonomik anlamıyla halkın devrimci eylemini geliştirmeyi gerektirir.

Tüm Parti kadro ve çalışanlarının bu tarihsel görevlerin bilincinde olarak, Kürdistan halkının özgür geleceği için verilen ulusal direniş mücadelesinde kendilerini her türlü yetersizlikten arındırmaları, bütün güç ve yeteneklerini harcamaları gerekir. Yüzlerce şehidin kanı ve milyonlarca emekçinin özlem ve fedakarlıklarının ürünü olan Parti siyasal çizgisini, son derece uygun siyasal koşullara ve kitle desteğine rağmen hayata geçirememek ya da eksik geçirmek affedilemez bir tarihsel sorumsuzluk olacaktır. Yetersizliklerden ve duyarsızlıktan arınmış kadroların inançlı ve fedakar çabalarının, siyasal, askeri ve örgütsel eylemlerinin ürünü olarak kitleleşecek Partimiz, Kürdistan halk kitlelerinin direnişini boyutlandırarak, faşist-sömürgeciliği geriletecek ve ona mutlak sonunu tattıracaktır.

Bu nedenle, Parti Merkez Komitesi, içine girilen dönemi, **“Faşist-sömürgeci baskıya dur deme, faşist zorbaları ve işbirlikçilerini cezalandırma, Parti direnişçiliğini geliştirme, halkımızın sesini duyurma ve siyasi-askeri direnişini yükseltme dönemi”** olarak alır ve bu görevlerin güçlü ve inançlı bir uygulayıcı neferi olan bütün Parti çalışanlarına şu çağırışı yapar:

Halkımızı köleliğe mahkum eden faşist Türk sömürgeciliğine karşı ulusal direniş mücadelesini örgütleyelim. Faşist-sömürgeci zora dur demek ve halkımızın devrimci eylemini yükseltmek, Parti gerçeğimizin kitlelerle kaynaşmasıyla mümkündür. Kitleleşen PKK'yi yaratalım! Salt teoriyle, dar pratikçilikle yetinme, ilgisizlik, sohbetçilik, geçimsizlik, görev ayrımcılığı, dedikoduculuk, biçimcilik, kırıcılık vd. yetersizliklerden arınalım ve bunlara tavır alalım! Parti disiplinini her şeyin üstünde yaşam ilkemiz haline getirelim! Devrimci başarının sırrını yoldaşça saygı-uyum ve elbirliğinde arayalım! Kitlelere önem verelim ve sayalım, en küçük olanaklarını itinayla devrim yolunda kullanalım! Parti malzemelerini ve değerlerini kutsal kabul edip hayatımız pahasına koruyalım! Cesur, direngen ve atak olalım! Propagandamız, eylemimiz ve çalışma tarzımızla halkın öncüsü olalım! Düşmanın saldırı ve imha planlarını bozalım ve ölümlerde direniş yaratalım! Parti birliğini her şeyin üstünde tutarak düşmanın içimizdeki uzantıları olan yıkıcı, bozguncu, tasfiyeci anlayışlara karşı duyarlı

ve Parti disiplinini güçlendirici, birleşmiş bir kütle olalım!

- Parti Çizgisine Sahip Çıkalım ve Hayata Geçirmek İçin Bütün İnanç ve Çabamızı Kullanalım!
- Devrimci Fedakarlık ve Uyumunu Yaşam Kuralımız Haline Getirelim!
- Kitleselleşen PKK, Kürdistan Halkının Ulusal Kurtuluş Zaferinin Güvencesi Olacaktır!
- Faşist Türk Sömürgeciliğinin Zoruna Karşı PKK'nin Siyasi, Örgütsel, Askeri Eylemciliğini Geliştirmek ve Kürdistan Halkının Gücünü Göstermek İçin Bütün İnanç, Beceri ve Fedakarlığımızla Tek Kütle Halinde İleri!

26 Haziran 1984

Institut kurde de Paris

Institut kurde de Paris

«... Partimiz, gerekli güç kaynaklarını dayandığı temellerde arayacaktır. Bizler dayandığımız temellerde daha şimdiden zaferi görebiliriz. En başta Parti direnişçilerinin anısı, mücadelemizin en büyük güç kaynağını oluşturmaktadır. Zayıflıkların en fazla, olanakların en az olduğu dönemde büyük bir inanç ve coşkuyla mücadeleye atılan ve hayatlarını bu uğurda vermekten çekinmeyen direniş şehitlerimiz, böylesine büyük bir cesareti mücadelenin haklılığına ve geleceğine duydukları inançla göstermişlerdir. **Kemal PİR**'in, *"Bu harekette zaferi görüyorum"* diyen sözleri bu gerçeğin bir ürünüdür...»

(...)

«... Yeni bir sayfa açılıyor. Bu, görkemli bir direnme sayfasıdır. İyi niyetli olan, direnme ve kurtuluş isteyen herkese bu sayfada adını yazma hakkı vardır. Geçmişte günahı ve suçu ne olursa olsun, ama gerçekten tüm içtenliği ve dürüstlüğüyle tarihe bu biçimde katılmak istiyorsa, bu hak herkese verilmelidir. Fakat eğer, yine bu yüce sıfatların arkasına sığınıp, PKK'nin, cephe silahıyla yeni özgürlük sayfaları açmaya çalıştığı bu dönemden sonra da işbirlikçiliklerini ve olumsuzluklarını sergilemeye devam edip, bunu bir siyaset haline getirirlerse, açık ki, o durumda hiçbir kuvvet bizim bunları ezmemizi engelleyemeyecektir. Hangi kamptan olursa olsun, kimin adına konuştuklarını iddia ederlerse etsinler, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük hakkı her ağzın temsilciliğinden daha üstün tutulacaktır. Bu hak dokunulmazdır...»

Institut Kurde de Paris

IKPLIV107049

15.- DM